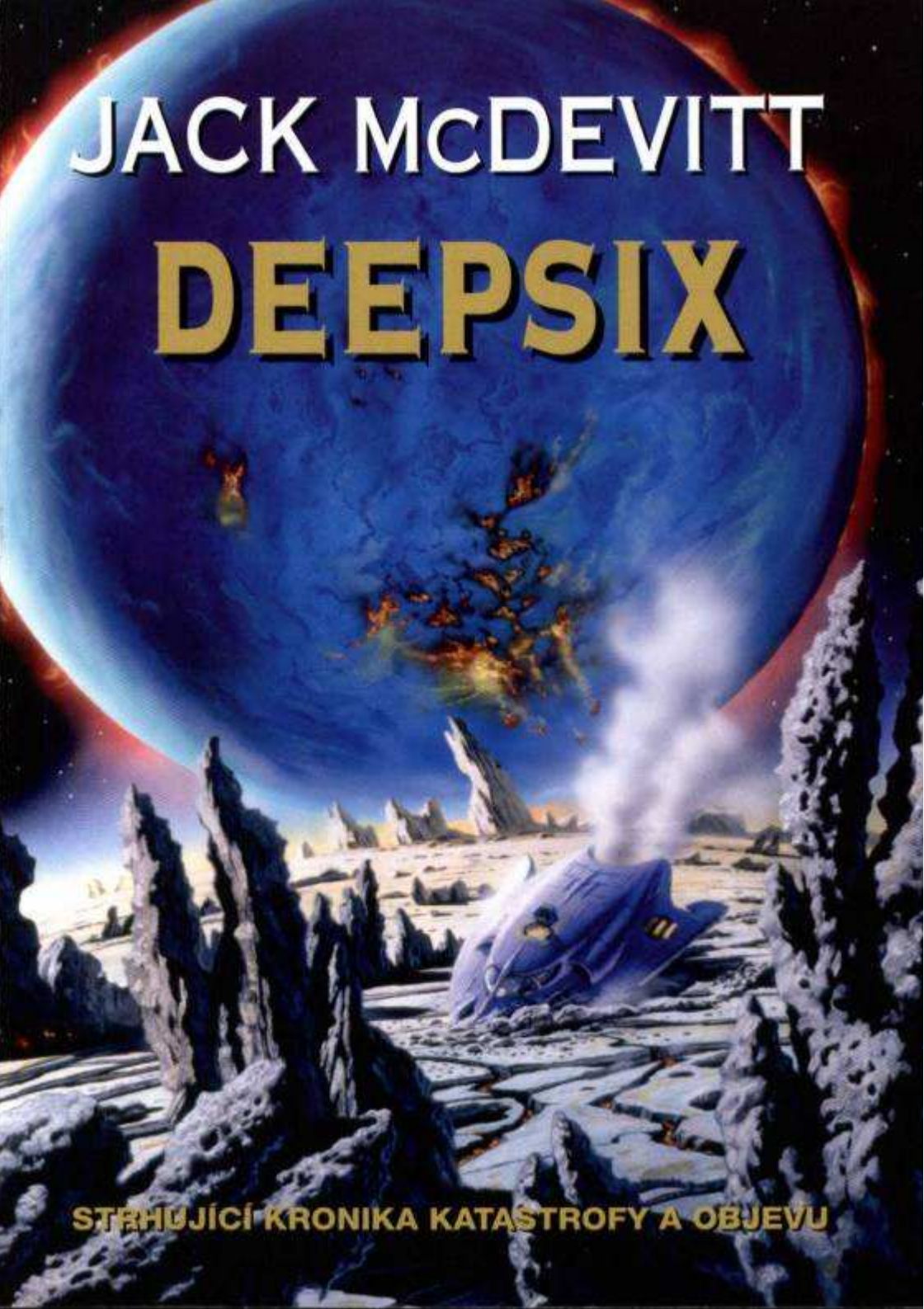

JACK McDEVITT
DEEPSIX
STRHUJÍCÍ KRONIKA KATASTROFY A OBJEVU

V roce 2204 donutily tragédie a prožitá hrůza vědecký tým k předčasné evakuaci Maleivy III. O jedenadvacet let později mají vědci navždy ztratit možnost ke zkoumání této galaktické rarity – planety s vlastním životem –, neboť do planetární soustavy vtrhl zbloudilý plynový obr, na jehož kolizním kursu se nachází planeta, které se teď říká Deepsix.

Priscilla „Hutch" Hutchinsová, pilotka nadsvětelníku ve službách Akademie věd a techniky, je v okruhu několika světelných let od Deepsix jediný odborník, který má alespoň vzdálenou kvalifikaci. Necelé tři týdny před katastrofou musí s nepočetným vědeckým týmem – v němž je i Randal Nightingale, pamětník původní expedice, který se stal obětním beránkem jejího neúspěchu – slétnout na povrch a zjistit co možno nejvíc o formách života a ztracených civilizacích nešťastné planety.

Tato zvláštní a složitá planeta však má víc, než si kdo dokázal představit: skryté dravce, kamenná města pod ledem, pozůstatky bojovné primitivní společnosti, a zároveň nevysvětlitelné stopy po neskutečné technice zasypané v suti... a na oběžné dráze kolem planety, jež bude brzy zničena. Čím hlouběji Hutch a její tým pronikají, tím víc se objevuje nových hádanek a překvapivé objevy plodí jen závažnější a komplikovanější otázky.

Pak se ale stane něco nepředstavitelného. Zemětřesení zničí badatelům jediný prostředek úniku. Zatímco vědci a turisté, kteří se přiletěli podívat na efektní zánik Deepsix, přihlížejí z mnohakilometrové výšky, Hutch a její lidé musejí nějakým způsobem přežít na nepřátelské planetě, která rychle propadá šílenství. V situaci, kdy tikání hodinek neúprosně přibližuje nevyhnutelnou apokalypsu, musejí najít nějaký, jakýkoli způsob, jak se dostat pryč, než Deepsix zapadne jako kamínek do nezměrných hlubin plynového obra.

Uznávaný autor *Pláže Nekonečno* přichází s nepřekonatelným dobrodružstvím na život a na smrt – se strhujícím, trvale napínavým, úžasně uvěřitelným příběhem s pevnými základy v technické science fiction, který demonstruje nejlepší a nejhorší stránky složité lidské povahy.

Cena včetně DPH 359 Kč
ISBN 978-80-7174-680-5

NÁVRAT®

PODĚKOVÁNÍ

Jsem zavázán vděčností Johnu Spencerovi z Lowellovy observatoře za kolizní data; spisovateli science fiction Sageovi Walkerovi za pomoc ohledně potravy; Lesi Johnsonovi z NASA za to, že mi ukázal, jak se to dá udělat; Ralphu Vicinanzovi za přispění v pravý čas; redaktorce z EOS Caitlin Blasdellové, která zřejmě má všechny správné instinkty. Maureen za nekonečnou trpělivost. Sáře a Bobovi Schwagerovým za jejich práci na rukopisu. Brianu A. Hopkinsovi za jeho návrhy. A zvláštní pochvala Henrymu Menckenovi za nádherné půlstoletí.

Deepsix

Jack McDevitt

NÁVRAT®

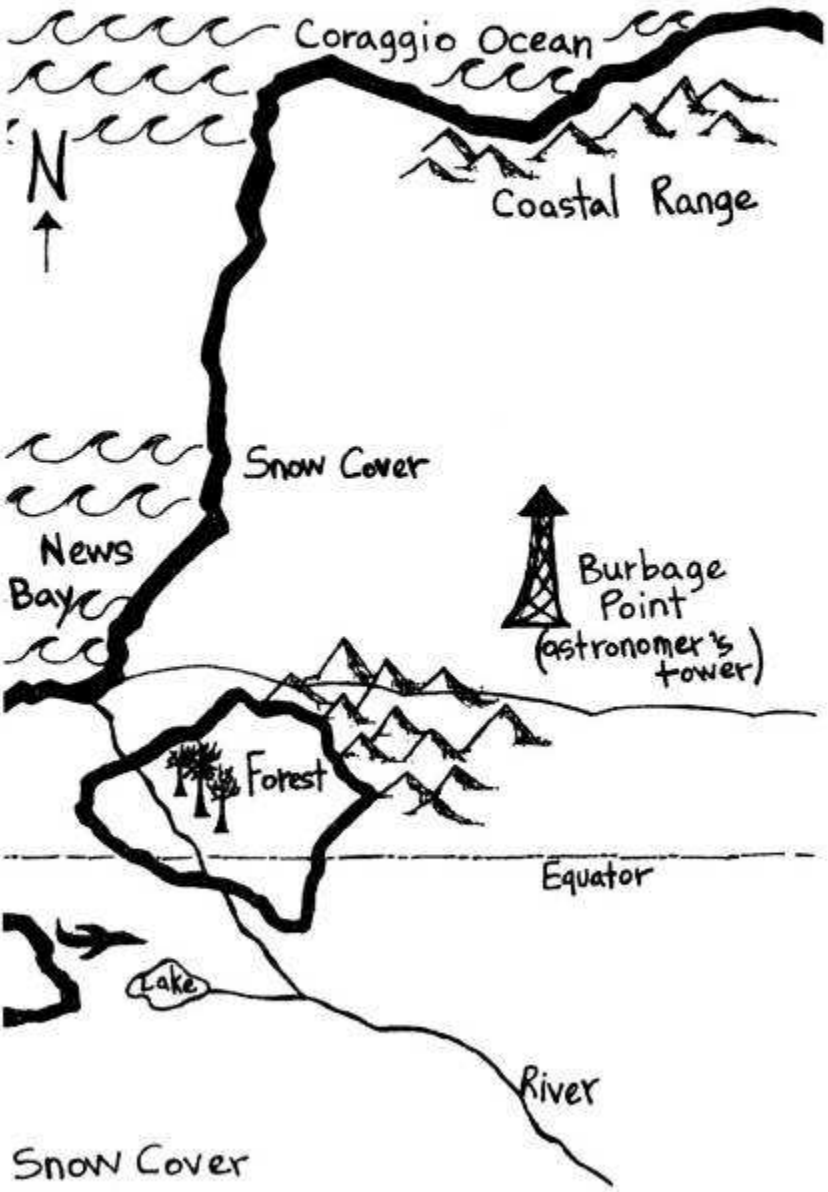
DEEPSIX

© Copyright by Cryptic, Inc. – 2001
Published by agreement with the autor and the autor‘s agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover art by Chris Moore – 2008
© Translation by Petr Kotrle – 2007
© for the Czech edition by Radomír Suchánek – 2008

ISBN 978-80-7174-680-5

Walteru Cuirlemu,
který dál zásobuje zvláštními efekty

Northwestern
Transitoria
1" = 45km
Snow Cover
Bad
Location
of
Nightingale
Mission
Lander
end of snow cover
Misty
Sea
Mt. Blue
Forest

Coraggio Ocean
N
Coastal Range
Snow Cover
News Bay
Burbage Point
(astronomer's tower)
Forest
Equator
Lake
River
Snow Cover

Vysvětlivky k mapě:

NORTHWESTERN TRANSITORIA – SEVEROZÁPADNÍ TRANSITORIE

Location of Nightingale Mission Lander – Poloha modulu Nightingaleovy mise
Misty Sea – Mlžné moře; **Mt. Blue** – Modrá hora; **Snow Cover** – souvislá sněhová pokrývka; **end of snow cover** – konec souvislé sněhové pokrývky; **Bad News Bay** – Zátoka špatných zpráv; **Forest** – Les; **Corragio Océan –** oceán Corragio; **Coastal Range** – Pobřežní hory; **Burbage Point (astronomer's tower)** – Burbage Point (astronomova věž); **Equator** – rovník; **River** – řeka; **Lake** – jezero

Ten poslední den jsme stáli sklonění proti větru na konci světa a pozorovali jsme vířící, pekelně ozářené mraky. Někde tam, za východními štíty, které jsme již neviděli, svítalo. Ale bylo to děsivé svítání: chladné, černé a smrtící.

GREGORY MACALLISTER, *Deník Deepsix*

Prolog

Říjen 2204

„Vešli tam *tudy*,“ ukázala Sherry.

Odpoledne bylo tiché a mrtvolně klidné. Slunce se sunulo po bezmračné obloze. Nebylo to ovšem jasné slunce. Tomu bránil prašný Quiveraský oblak, kterým tahle soustava proplouvala již tři tisíce let. Randall Nightingale se ohlédl po stromech, řece a rovině za sebou a pomyslel si, jak vzácný je v této rovníkové poloze letní den.

V duchu si přehrával ty výkřiky. A staccatovité rány stingerů.

Cookie, jeho pilot, si kontroloval zbraň. Tatia vrtěla hlavou; nechápala, jak by mohl Cappy udělat takovou hloupost a odejít pryč. Měla zrzavé vlasy, byla mladá a tichá. Její obvyklý příjemný výraz vystřídalo zachmuření.

Andi sledovala linii stromů jako člověk, který pozoruje plížícího se tygra.

Sherry znovu vysvětlila, že Capanelli a jeho dva kolegové vyrazili hned po rozbřesku. Přes výslovný zákaz vzdalovat se z dohledu přistávacího modulu vešli do lesa. A nevyšli z něho.

„Musela jsi přece *slyšet*, co se stalo,“ řekl Nightingale. Tři členové týmu na sobě měli e-pouzdra a hovořili spolu na společném kanále.

Zatvářila se rozpačitě. „Byla jsem v koupelně. Tess mne zavolala, když to začalo.“ Tess byla UI. „Než jsem se dostala ven, bylo po všem. Nebylo slyšet nic.“ Ret se jí chvěl a

vypadalo to, že je na pokraji hysterie. Tess nahrála několik sekund křiku. A to bylo všechno, co měli.

Nightingale se jim zkoušel dovolat, ale jediné, co slyšel, byla nosná vlna. „Tak dobrá," řekl. „Pojďme."

„Všichni?" zeptala se Andi. Byla plavovlasá, robustně stavěná, obvykle samý vtip. Stejná jako kluci. Nyní byla komisní.

„V množství je síla," řekl.

Udělali rojnici bídnou trávou, pohledy jeden na druhého načerpali vzájemnou podporu a vykročili směrem k linii stromů. „Tudy," řekla Sherry. „Vešli tam *tudy*."

Nightingale šel první. Postupovali opatrně, znovu se semkli a připravili si zbraně. Byli to však vědci, ne cvičení vojáci. Pokud věděl, žádný z nich nikdy nevystřelil ze stingeru v afektu. Když viděl, jak jsou nervózní, napadlo ho, jestli by se neměli bát stejně tak sebe samotných jako místní fauny.

Slunce pod korunami stromů zesláblo a teplota vzduchu klesla o několik stupňů. Stromy byly vysoké a silné, jejich horní větve se splétaly do klenby šlahounů a velkých listů tvarovaných jako rýče. Všude kolem rostly tlusté kaktusovité útvary. Zem byla pokrytá zbytky vegetace. Nahoře vřískala, škrábala, pobíhala a pleskala křídly armáda neviditelných živočichů. Tak jako to platilo pro lesy naprosto všude, Nightingale věděl, že většina tvorů bude žít v korunách a ne na zemi.

E-pouzdro tlumilo schopnosti jeho čichu, jenže i v tomto zvláštním lese mu přišla na pomoc fantazie a on ucítil borovice a mátu své rodné Georgie.

Biney Coldfieldová, kapitán lodi a pilot třetího přistávacího modulu, se ozvala a informovala je, že se blíží a zapojí se do pátrání, jakmile bude dole.

Potvrdil, že slyšel, a nechal do svého hlasu proniknout trochu podráždění. Capanelli ho ztrapnil, když ignoroval zavedené směrnice a vydal se do oblasti, kde byla tak snížená viditelnost. Všichni teď vypadali jako amatéři. A jeho to zřejmě stálo život.

Nightingale se díval po zemi, snažil se najít otisky nohou nebo jiné stopy, které po sobě Cappyho skupina mohla při průchodu zanechat. Neviděl však nic. Nakonec se otočil ke zbytku svého týmu. „Nemá někdo z vás náhodou zálesácké zkušenosti?“

Podívali se jeden na druhého.

„Kam měli namířeno?“ zeptal se Sherry.

„Neměli žádný konkrétní cíl. Řekla bych, že šli rovnou za nosem. Po pěšině.“

Nightingale si povzdechl. Šli přímo za nosem.

Něco vyběhlo po stromě nahoru. Na první pohled se mu zdálo, že to připomíná veverku, ale potom si všiml, že to má o jeden pár nohou víc. Byli na Maleivě III první den.

Několik ptáků zakroužilo kolem nich a dosedlo na větev. Byli červení. Vypadali jako kardinálové, až na to, že měli dlouhý zobák a tyrkysový hřebínek. Ty barvy k sobě nešly.

„Počkejte chvilku,“ ozvala se Sherry.

„Co?“ zeptal se Nightingale.

Zvedla ruku, aby je utišila. „Něco je za námi.“ Otočili se jako jeden a zvedli zbraně. Kus za nimi se ze stromu zřítila silná větev. Nightingale nacouval do něčeho, co mělo trny.

Cookie a Tatia se vrátili a podívali se, co se stalo. „Tady nic,“ ohlásili.

Znovu začali postupovat.

Pro chůzi tu bylo málo místa. Museli se stále prodírat keři a probojovávat se trnitým houštím. Nightingale ukázal na několik zlomených stonků, z nichž se dalo usuzovat, že tudy něco prošlo.

Pak vyšli na mýtinu a uviděli je.

Všichni leželi bez hnutí. Obálky jejich silového pole byly plné krve. Obličeje byly ztuhlé ve výrazech hrůzy a agónie.

Sherry, která vyšla za ním, zalapala po dechu a vyrazila dopředu.

Zadržel ji a nepustil ji, dokud se trochu neuklidnila. Ostatní zatím pátrali po stromech, jestli neuvidí útočníka. „Ať to bylo cokoli," promluvila Tatia, „teď to tady není."

Sherry se mu vytrhla a vykročila k tělům. Postupovala čím dál pomaleji a nakonec si klekla vedle nich. Díval se, jak něco šeptá. Díval se, jak se zhoupla na hýždích dozadu a zahleděla se do stromů.

Přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. Stál tam bez hlesu a díval se dolů na ta jatka.

Andi došla vedle něho. Léta byla blízkou přítelkyní Ala Whitea. Vzdychla a začala tiše plakat.

Tatia zůstala na kraji mýtiny. Nejdřív se podívala na těla, pak se její pohled zatvrdil a pátravě obsáhl kruh stromů kolem.

Biney, která je poslouchala ze třetího modulu, promluvila: „Co se děje, Randy?"

Veškerá krev zůstala uvězněna uvnitř Flickingerových polí, takže bylo obtížné rozeznat detaily poranění. Ale všichni tři vypadali, jako by do nich něco mnohokrát bodlo, kouslo nebo rýplo. Zdálo se mu, že rány jsou malé. *Útočník* byl malý. *Útočníci.* Určitě nebyl jeden.

Asi to řekl nahlas. *„Malí?"* zeptala se Biney. *„Jak malí?"*

„Možná jako krysy. Možná o trošku větší."

Ať to bylo cokoli, útočníkům se podařilo vytrhnout několik kusů masa, ale nesežrali je, protože je nedokázali vytáhnout z e-pouzder.

Oblast vypadala jako po bitvě. Některé stromy nesly stopy ožehnutí. Z měkké vegetace byly ustřílené kusy dužniny a z otvorů prýštila viskózní zelená tekutina. Několik větví nahoře bylo zčernalých.

„Stříleli nahoru," řekl Nightingale.

Skoro bezděčně se shlukli do kruhu, zády k sobě, a zadívali se na stromy a klenbu vegetace v jejich korunách.

„Lidožravé veverky?" nadhodila Andi.

Několik keřů bylo spálených. Jeden strom se skácel. Ale žádné mršiny ani jiné pozůstatky po velkých dravcích. „Po tom, co to udělalo, tady není ani stopa."

„Fajn," řekla Biney. „Právě přistáváme. Za několik minut jsme tam. Možná byste měli odejít. Hned."

„Nemůžeme tady nechat těla. A nemáme tady dost svalů, abychom s nimi pohnuli." Jediný muž, který byl velký, jak by měl muž být, byl Cookie. Samotný Nightingale byl sotva větší než Andi, nejdrobnější z žen.

„Fajn. Počkejte na nás. Budeme u vás hned, jak to půjde."

Na větev dosedlo několik dalších ptáků. Byli to ti šerední kardinálové.

„Je ti dobře, Andi?" zeptal se Nightingale a objal ji. „Už mi bylo i líp."

„Já vím. Je mi to líto. Byl to dobrý chlap."

„*Všichni* byli dobří chlapi."

Tatia zvedla hlavu. „Tam," řekla.

Nightingale se podíval, ale viděl jen stromy.

E-pouzdro mělo tendenci tlumit zvuk. Vypnul je, aby lépe slyšel. Chlad se do něho zakousl. Ale tím směrem opravdu něco obcházelo.

Instinkt mu velel dostat všechny ven z lesa. Ale nemohl tam jen tak všechno nechat. Když potěžkal stinger, měl dobrý

pocit, že něco má. Podíval se na něj, cítil vibraci energie v jeho pažbičce. Zastřelila by i nosorožce.

Protlačil se kolem Tatie. Cookie mu pošeptal, aby nikam nechodil, ale on cítil, že pozice vedoucího od něho nějakým způsobem žádá, aby vedl. Aby vystoupil do popředí.

Něco se s vřískotem rychle pohybovalo v korunách. Při zemi ho z hustého křoví pozoroval pár očí.

Cookie se postavil vedle něho. „Podle mě je to ještěrka, Randy. Počkej –“

„Cože?“ zeptala se Tatia.

Vyšlo to ven, dlouhá plazí hlava s hřebínkem, následovaná silným tělem v barvě bahna. Mělo to krátké nohy a oči s mžurkami. Tlamu to mělo dokořán otevřenou a prohlíželo si to Nightingalea a Cookieho.

„Krokodýl,“ řekl Cookie.

„*Krokodýl?*“ zeptala se Biney.

„Zhruba stejné druhové zařazení,“ odpověděl Nightingale. „Vypadá to spíš jako malý drak.“

„To zabilo Cappyho?“

„Myslím, že ne.“ Bylo to moc velké. A vůbec, tenhle tvor by kousal a trhal. Cappy a ostatní vypadali, jako kdyby měli mnohočetné bodné rány.

Tvor pomalu zvedl ocas a nechal ho klesnout. Nightingale uvažoval, jestli to má být výhrůžka.

Znovu zapnul e-pouzdro. „Co myslíš, Cookie?“

„Nedělej nic, čím bys ho mohl vyprovokovat. Nestřílej, dokud nezaútočí. Nedívej se mu do očí.“

Srdce mu bušilo.

Drak frkl, otevřel tlamu a ukázal jim velký chřtán a spoustu ostrých zubů. Hrábl nohou o zem.

„Jestli udělá další krok směrem k nám,“ řekl tiše Nightingale, „sundej ho.“

Drak sklouzl pohledem jinam. Zadíval se nad ně, k horním větvím stromů. Otevřel tlamu, zavřel ji, kmitl hadovitým jazykem. Pak začal ustupovat.

Ustupoval.

Nightingale sledoval směr jeho pohledu.

„Co se děje?“ zeptal se Cookie.

„Přísahal bych, že se něčeho lekl,“ řekl Nightingale.

„Děláš si legraci.“

„Myslím, že ne.“ V listoví se prohánělo několik chlupatých pavouků. Jeden přeskočil volný prostor, chytil se větve a zůstal na ní zoufale viset, zatímco větev poklesla do poloviny vzdálenosti k zemi. Nic jiného tam nahoře nebylo. Jenom kardinálové.

Biney byla vysoká žena, skoro stejně vysoká jako Cookie. Měla tvrdé, přísné rysy, ocelový hlas a eleganci obránce z amerického fotbalu. Mohla by být přitažlivá, kdyby se někdy uvolnila. Kdyby se někdy usmála.

Dorazila s celým zbytkem svého týmu, dvěma muži a jednou ženou. Všichni měli vytažené zbraně.

Víceméně převzala velení, jako kdyby Nightingale přestal existovat. A on byl vpravdě rád, že mohl odpovědnost někomu předat. Taková věc spadala spíš do její sféry než do jeho.

Pověřila Tatiu a Andi, aby hlídaly, a všechny ostatní zaměstnala výrobou závěsů z větví a lián. Když byly závěsy hotové, položili je na zem, dali do nich těla a zahájili těžkopádný ústup.

Biney vydávala řízné povely, organizovala pochod, držela je pohromadě. Žádné toulání stranou a rozhlížení po okolí, nebyli na výletě.

Stromy je nutily postupovat husím pochodem. Nightingale dostal přiděleno místo vzadu, za Cookiem, který

měl na starosti Cappyho tělo. Bylo těžké se při chůzi na mrtvolu nedívat. Vyděšený výraz mrtvého muže ho udržoval v jakési vázané rotaci.

Biney si přinesla laserový kráječ a zacházela s ním při kosení podrostu tak zdatně, až z toho šel strach. Nightingale se jako nejmenší z mužů, nebo možná vzhledem ke svému postavení vedoucího projektu, ani nemusel snažit některý ze závěsů táhnout. Když se nabídl, že pomůže, Biney mu na soukromém kanále vzkázala, že bude užitečnější jako hlídka.

A tak pozorně sledoval drobné lesní obyvatele, všudypřítomné pavouky, kardinály a tucet dalších živočichů. Jakýsi tvor ve tvaru sudu se doslova prokutálel kolem, jako by přítomnost záchranného týmu vůbec nezaregistroval.

Bylo to zajímavé zvíře, ale zkoumání této planety skončilo. Alespoň pro Nightingalea. Věděl, že Biney bude trvat na tom, aby se na povrch nikdo nevrátil, dokud událost neohlásí Akademii. A věděl, jak Akademie zareaguje. Ve skutečnosti nebudou mít na výběr.

Návrat domů.

Napravo od něho seděl na větvi půltucet kardinálů s velkýma nohama. V jejich chování bylo něco, z čeho ho zamrazilo.

Jejich zobáky měly tu správnou velikost. Že by ten drak zahlédl kardinály? Jak skupina procházela kolem, jejich hlavy se otáčely a sledovaly ji. V lese zavládlo mrtvolné ticho. Stromy jich byly *plné.*

Když prošli, ptáci za nimi se vznesli, proklouzli pod korunami stromů a dosedli na větve před nimi.

„Jsou to ti červení ptáci," řekl tiše Biney. „Cože?"

„Jsou to ti kardinálové. Podívej se na ně."

„Ti tvorečkové?" Biney se příliš nedařilo zamaskovat ve svém hlase posměch.

Nightingale si vybral větev, z níž je pozorovali čtyři ptáci, ne, pět. Namířil na prostředního z nich, nastavil intenzitu na nízký stupeň, protože to byl tak malý tvor, a sestřelil ho z bidýlka, na němž seděl.

Jako kdyby to bylo znamení, kardinálové se na ně sesypali z tuctu okolních stromů. Nalevo od něho vykřikla Tatia a vystřelila. Ptáci byli jako šarlatové projektily a slétali se ze všech stran. Stingery třeskaly a ptáci explodovali. Jeden kaktus vybuchl a prudce vzplál. Vzduch byl plný peří a ohně. Jeden z lidí, kteří přišli s Biney, Hal Gilbert, padl na zem.

Stinger byl náročná zbraň. Vyžadoval míření. To znamenalo, že proti takovému útoku nebyl příliš platný. Ale Nightingale jej využíval nejlépe, jak mohl, nechával spoušť stlačenou a jenom jím mával nad hlavou.

Laser, který si přinesla Biney, byl něco jiného. Viděl, jak probleskl vzduchem a následně celá hejna kardinálů divoce zakroužila a spadla na zem. *V plamenech k zemi s vámi, svině.*

Další kaktusy vzplály, jak o ně stingery zavadily.

Pak se mu něco zarylo do zad. Potlačil výkřik a padl na kolena. V první chvíli si myslel, že dostal zásah některou zbraní, ale když sáhl za sebe, jeho prsty sevřely tvora obaleného peřím, který sebou zběsile škubal, aby se vysvobodil. Rozdrtil ho.

Zranění bylo na velmi nešikovném místě, blízko lopatky. Zkusil na ně dosáhnout, ale vzdal to, svalil se na záda a dosáhl alespoň malé úlevy tím, že je přitiskl k zemi. Podařilo se mu vystřelit ještě několikrát, než ho něco zasáhlo znovu. Do krku.

Okraje jeho zorného pole zčernaly, dech se mu zpomalil a svět se začal vytrácet.

Tatia se nad ním skláněla. Usmála se, když poznala, že se probral. „Ráda vás vidím zpátky, šéfe.“

Byli v přistávacím modulu. On byl na lůžku. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Tady.“ Z ničeho nic měla v ruce hrnek. „Vypijte to.“ Jablečný mošt. Chutnal hřejivě a sladce. Jenže záda a krk měl ztuhlé. „Museli jsme vám dát anestetikum.“

Pokusil se podívat, kdo je za ní. Zahlédl jenom Cookieho. „Dostali se zpátky všichni?“

„Všichni lidé od Biney.“ Stiskla mu ruku. „Ale Biney ne. Ani Sherry. A Andi taky ne.“ Hlas se jí zadrhl.

„Těch sviní byla *hejna*,“ řekl Cookie. „Měli jsme štěstí, že odtamtud vyvázl vůbec někdo.“

„Bylo to strašné.“ Tatia se zachvěla. „Byli *koordinovaní*. Zaútočili na nás a stáhli se. Zaútočili a stáhli se. Nalétávali ve vlnách, ze všech stran.“

Cookie s vážným výrazem pokýval hlavou.

Nightingale se pokusil vstát, jenže anestetikum dostatečně nezabralo.

„Opatrně,“ řekla. „Několikrát vás bodli. Měl jste štěstí.“ Moc dobře nechápal, v čem měl štěstí. Proboha, Biney byla mrtvá. Jak se to mohlo stát? A ostatní. Dohromady šest. Byla to katastrofa.

Ochutnal jablečný mošt, nechal jej sklouznout do krku.

„Will říká, že budete v pořádku.“ *Will* byl Wilbur Keene, který patřil k Biney. Jedním z jeho titulů byl MUDr., což byl hlavní důvod, proč ho do expedice vybrali.

„Pronásledovali nás celou cestu zpátky,“ pokračovala Tatia. „Pořád útočili.“

„Těla jsou stále tam?“

„Počkali jsme, až se setmí,“ řekla. „Pak se nám je podařilo odnést.“

„Will říká, že v sobě mají jed,“ ozval se Cookie. „Zaplaťpánbu za e-pouzdra. Prý by na nás účinkoval. Ochromil by nás. Vyvolal šok nervové soustavy.“

Spal. Když se znovu probudil, připravovali se k odletu. „Kdo je v *Tess?“* zeptal se. Myslel tím Cappyho přistávací modul. Jeho pilot a celá původní posádka byli mrtví. Ale nechtěli jej tady dole nechat.

„Nikdo,“ odpověděl Cookie. „Ale to není žádný problém. Až budeme na cestě, jednoduše jí řeknu, aby se vrátila domů.“ *Jí.* Umělé inteligenci.

V kabině byla tma až na měkké světlo, jež se linulo z přístrojového panelu. Tatia seděla mlčky na druhém konci a dívala se do tmy.

Díval se, jak venku blikají světla a stoupají do noci.

„Tak fajn, vážení,“ promluvil Cookie. „Vypadá to, že je řada na nás.“

Nightingaleovi došlo, že Cookie, který přežil z velicí posádky, je teď kapitán.

Popruhy, které se přizpůsobovaly jeho lehu na břiše, mu sklouzly přes stehna a přes ramena. Bylo to štěstí, protože jak se vznesli, zasáhl je prudký poryv větru a plavidlo se rozhoupalo.

„Vydržte,“ řekl Cookie. Nightingale viděl jen málo z toho, co se děje, ale z pohybů pilota se dalo usoudit, že přešel na manuální řízení. Přistávací modul se stabilizoval a stoupal ke hvězdám.

Nikdo nemluvil. Nightingale upíral oči na osvětlené přístroje. Tatia seděla s hlavou zvrácenou dozadu, oči zavřené. Docházelo jim, co se doopravdy stalo. Andina nepřítomnost byla hmatatelná, bylo to něco, čeho se mohli *dotknout.*

„Tess,“ oslovil Cookie zbývající modul. „Kód jedna jedna. Přijmi můj hlas.“

Nightingale poslouchal svist větru na křídlech. Tatia se maličko pohnula, otevřela oči a podívala se na něho. „Jak vám je, šéfe?“

„Celkem dobře.“

„Co myslíte, pošlou další tým?“

Reflexivně pokrčil rameny a ucítil tah v krku. Byl ztuhlý. „Budou muset. Proboha, je to přece *živá* planeta. Jednou tady bude osídlení.“ Ale taky se to neobejde bez politických dopadů. On, odpovědný za misi, za všechny její členy, těžce zaplatí.

„Promiňte,“ ozval se Cookie. „Randy, nemám žádnou odezvu od Tess.“

„To nevypadá dobře. Chceš říct, že se pro ten modul budeme muset vrátit?“

„Zkusme přijít na to, co se mohlo stát.“ Obrazovky se rozzářily a před Nightingalem se vzápětí rozběhl videozáznam, lesy v denním světle. Záběr z modulu. Přes obrazovku přelétlo hejno kardinálů a zmizelo. Z lesa vycházeli lidé. Jeden byl podpírán, jeden byl nesen. Nalétlo do nich hejno ptáků.

Nightingale viděl Remmyho, jednoho z lidí od Biney, pokrytého krví, jak zvedá ruku ke svému levému oku. Klečel a střílel. Biney stála nad ním a snažila se ho co nejlépe krýt.

Viděl sebe, jak ho Hal nese v náruči. V záběru se objevil Cookie, mávající kolem sebe větví.

Laser Biney byl všude, jeho bílý paprsek prořezával odpoledne. Pokaždé, když se dotkl ptáků, padali k zemi.

„*Ted'*,“ řekl Cookie. Laser se otřel o *Tess*, ožehl její trup, vyjel nahoru a odřízl komunikační gondolu. Explodovala ve sprše jisker.

Cookie zastavil obraz.

„Jak zemřela Biney?“ zeptal se Nightingale. „Na konci tam pořád byla.“

„Stála venku před přechodovou komorou a odrážela je, dokud jsme nedostali dovnitř všechny ostatní.“ Cookie zavrtěl hlavou. „Budeme se muset vrátit dolů.“

Ne. Nightingale nechtěl mít s touto planetou už nic do činění. Za žádných okolností se nevrátí.

„Pro modul,“ řekl Cookie, který si Nightingaleovo mlčení špatně vyložil jako nerozhodnost.

„Nech to být, Cookie.“

„To nemůžeme.“

„Je to příliš nebezpečné. Nikoho dalšího už nesmíme ztratit.“

PRVNÍ ČÁST

BURBAGE POINT

Listopad 2223

1

Blížící se kolize mezi plynným obrem a planetou velice podobnou naší někde tam ve velké tmě v sobě má jisté paralely s věčnou kolizí mezi náboženstvím a zdravým rozumem. Jedno je nadmuté a plné plynu, druhé je měřitelné a pevné. Jedno pohlcuje všechno, co kolem sebe najde, druhé prostě poskytuje místo, kde se člověk může postavit. Jedno je nebezpečný ničitel, který se vynořil z tmy noci, druhé je teplé, prosvětlené místo zranitelné zbožnými davy.

GREGORY MACALLISTER: *Připravte si peníze*

Vrátili se k Maleivě III, aby pozorovali zánik světa.

Vědci se na tu událost těšili od okamžiku, kdy před téměř dvaceti lety Jeremy Benchwater Morgan, prchlivý, vznětlivý astrofyzik, který se podle svých kolegů starý už narodil, ohlásil její blízkost. Dokonce i dnes je Morgan terčem nejrůznějších temných pověstí, že dohnal jedno dítě k práškům a druhé k sebevraždě, že první žena kvůli němu skončila předčasně v hrobě, že neúnavně likvidoval kariéru osobám méně talentovaným než on, třebaže tím nic nezískal, že neustále sbíral vavříny za práci jiných. Ve skutečnosti nikdo neví, kolik z toho je pravda. Co však archivy *obsahují*, je to, že jeho kolegové, a zřejmě též šílený švagr, který se ho přinejmenším dvakrát pokusil zabít, Morgana nenáviděli a báli se ho. Když nakonec zemřel na selhání srdce, jeho bývalý přítel a dlouholetý protivník Gunther Beekman v soukromí poznamenal, že své druhé ženě vypálil rybník. – V souladu s pokyny, které zanechal, se nekonal žádný smuteční obřad. Někteří tvrdili, že to byla jeho poslední msta, odepřít členům své rodiny a kolegům uspokojení z toho, že by zůstali doma.

Za to, že vypočítal oběžné dráhy a předpověděl nastávající srážku, Akademie nazvala jeho jménem bludnou planetu, která vtrhla do soustavy Maleivy. Bylo to sice gesto, které tradice vyžadovala tak jako tak, ale mnozí přesto cítili, že to šéfové Akademie udělali s pochmurným uspokojením.

Morganův svět se blížil jupiterovským proporcím. Měl hmotnost 296krát vyšší než Země. Průměr na rovníku činil 131 600 kilometrů, na pólech asi o pět procent méně. Tahle zploštělost byla výsledkem doby rotace přesahující jenom těsně devět hodin. Měl kamenné jádro, které bylo desetkrát hmotnější než Země. Jinak se skládal hlavně z vodíku a helia.

Byl nakloněný téměř devadesát stupňů vůči rovině svého pohybu a polovinu vůči rovině soustavy. Byla to šedomodrá planeta, jejíž atmosféra působila poklidným, nerušeným dojmem, bez prstenců a vlastních oběžnic.

„Víme, odkud se vzal?“ zeptal se Marcel.

Gunther Beekman, drobný, vousatý, obézní, seděl na můstku vedle něho. Pokýval hlavou, vyvolal na vedlejší obrazovku rozmazanou skvrnku, přiblížil ji a vylepšil obraz. „Tohle je podezřelý,“ řekl. „Je to část Chippewského oblaku. A jestli máme pravdu, Morganův svět je na cestě půl miliardy let.“

Přibližně za tři týdny, v sobotu 9. prosince v 17.56 GMT, se vetřelec čelně srazí s Maleivou III.

Maleiva byla dcerka senátora, který předsedal komisi pro financování vědeckého výzkumu v době prvotního průzkumu, o dvě desetiletí dřív. Soustava měla jedenáct planet, ale pouze nešťastná třetí získala ke svému římskému číslu jméno: od začátku se jí říkalo *Deepsix.* Příroda je často potměšilá, a tak to zároveň byla jedna z velice mála planet, o nichž bylo známo, že je na nich *život.* Přestože uvízla v době ledové

trvající už tři tisíce let, časem by z ní moha být vynikající nová předsunutá základna lidstva.

„Srážka, k níž tady dojde, je jenom začátkem procesu," řekl Beekman. „Nejsme schopni přesně předpovědět, co se bude dít potom, ale v průběhu několika tisíc let nadělá Morgan v této soustavě vyloženou spoušť." Pohodlně se opřel, sepnul ruce za hlavou a nasadil samolibý výraz. „Bude to zajímavé divadlo."

Beekman byl šéf Projektu Morgan, planetolog, jenž dvakrát získal Nobelovu cenu, celoživotní starý mládenec a bývalý šachový přeborník státu New York. Zcela běžně mluvil o nastávající události jako o „srážce", ale Marcela ohromila relativní velikost obou planet. Rozhodně to *nebude* srážka. Deepsix spadne do Morganových mračen jako mince hozená do jezírka.

„Proč nemá žádné měsíce?" zeptal se Beekmana.

Beekman se nad otázkou zamyslel. „Pravděpodobně to souvisí se stejnou katastrofou. To, co ho vymrštilo z jeho rodné soustavy, mu sebralo všechno, co ho obohacovalo. Za pár století možná budeme svědky něčeho podobného tady."

„V jakém smyslu?"

„Morgan zůstane nablízku. Přinejmenším nějakou dobu. Přejde na vysoce nestabilní orbitu." Otevřel schéma Maleivy a její planetární soustavy. Jeden plynný obr byl tak blízko hvězdy, že se prakticky otíral o koronu. Zbytek soustavy připomínal pozemskou: terestrické planety blízko, plynní obři ve větší vzdálenosti. Dokonce tam byl pás asteroidů, ve kterém se planeta nezformovala v důsledku nedaleké přítomnosti jupiterského tělesa. „Nakonec rozvrátí všechno," řekl, a znělo to skoro nostalgicky. „Některé z těchto planet to stáhne z jejich oběžné dráhy na novou, která bude nepravidelná a pravděpodobně nestabilní. Jedna nebo dvě se

možná ve spirále zřítí do slunce. Jiné to úplně vyvrhne ze soustavy.“

„To není místo, kde by člověk chtěl investovat do nemovitostí,“ prohlásil Marcel.

„To tedy ne,“ přisvědčil Beekman.

Marcel Clairveau byl kapitán *Wendy Jayové*, na jejíž palubě přicestoval morganovský vědecký tým, který měl srážku pozorovat, zaznamenat její následky, vrátit se a sepsat práce o uvolnění energie, gravitačních vlnách a bůhvíčem ještě. Bylo jich dohromady osmačtyřicet, fyziků, kosmologů, planetologů, klimatologů a zástupců tuctu dalších specializací. Byli vybraná skupina, vůdčí osobnosti svých oborů.

„Jak dlouho to bude trvat? Než se situace znovu uklidní?“

„Kruci. To opravdu nevím, Marceli. Proměnných je příliš mnoho. Možná se nestabilizuje nikdy. V tom smyslu, jaký máš na mysli.“

Oblohou se táhla řeka hvězd rozšiřující se do mlhoviny Severní Amerika. Obrovská mračna prachu osvětloval vzdálený Deneb, superobr, jenž byl šedesáttisíckrát svítivější než Sol. V prašných mračnech vznikaly další hvězdy, jež se však nezažehnou dříve než za nějaký milion let.

Marcel se podíval dolů na Deepsix.

Klidně to mohla být Země.

Byli na denní straně, nad jižní polokoulí. Sněhová pole pokrývala kontinenty od pólů po vzdálenost nějakých dvou tří set kilometrů od rovníku. Oceány byly plné plujících ledových ker.

Mrazivé podmínky panovaly již tři tisíce let, od doby, co se Maleiva se svou rodinou planet ponořila do Quiverasu, jednoho z místních prachových mračen. Zatím nedorazila na jeho druhý konec, a nestane se tak dřív než za dalších osm

století. Prach filtroval sluneční světlo a planety tak ochladly. Kdyby na Deepsix byla civilizace, nepřežila by.

Klimatologové se domnívali, že pod patnácti stupni jižní šířky a nad patnáctou rovnoběžkou na sever sníh neroztává. Neroztál nikdy za těch třicet století. Z hlediska podobných jevů to nemuselo být dlouho. Samotná Země prošla ledovými dobami podobného trvání.

Velká suchozemská zvířata přežila. Viděli stáda pohybující se rovinami a lesy rovníkové oblasti, která v současnosti tvořila zelený pás přes dva kontinenty. Občasný pohyb se dal pozorovat také na ledovcích. Ale kolem rovníkového pásu se zdržovalo množství tvorů.

Beekman vstal, zhluboka se nadechl, vypláchl svůj šálek od kávy, poplácal Marcela po rameni a *usmál se*. „Musím se připravit," řekl a vykročil ke dveřím. „Myslím, že přišla hodina duchů."

Když odešel, Marcel si dovolil dlouhý úsměv. Spousta vědeckých kapacit na palubě *Wendy* projevovala ryzí nadšení. Cestou znovu a znovu procházeli simulace události, rozebírali její potenciál pro vytvoření té či oné teorie energetické výměny, chronálních důsledků nebo rozdělení gravitační vlny. Dohadovali se o tom, co by se v konečném důsledku mohli dozvědět o stavbě a složení plynných obrů a o povaze srážek. Čekali, že se pohnou vpřed ve věci dlouhodobých hádanek, jako byl náklon Uranu či nečekaně vysoký obsah železa na planetách jako Erasmus v soustavě Vegy a Merkur doma. A co byl nejdůležitější aspekt: bude to jejich jediná příležitost nahlédnout přímo do nitra terestrické planety. Měli na to zvláštní senzory, neboť erupce energie při závěrečné křeči bude oslepující.

„*Tady* se začne rozpadat," říkali znovu a znovu jeden nebo druhý a ukazovali na časovou osu. „A *tady* dojde k

obnažení jádra. Proboha, umíte si představit, jak to bude *vypadat!“*

Tradovalo se, že člověk nemůže být dobrým vědcem, pokud úplně vyroste z dětství. Pokud to byla pravda, Marcel věděl, že je s těmi správnými lidmi. Byly to děti, které přijely na představení. A bez ohledu na to, jak se tuhle realitu snažili maskovat, předstírat, že je to v první řadě a především expedice, která má shromažďovat fakta, nikdo nikoho neoklamal. Vyrazili si, aby se pobavili, aby si vybrali reálnou odměnu za úspěšný život. Prorazili do struktury vesmíru, zmapovali krajní meze kosmu, vyřešili většinu záhad spojených s časem a teď měli pohodlně sedět a kochat se největší srážkou, o jaké kdy kdo slyšel.

A Marcel byl rád, že je u toho. Byl to úkol, jaký člověk dostane jednou za život.

NCA *Wendy Jayová* byla nejdéle sloužící plavidlo ve flotile Akademie. Její kýl byl položen téměř před půl stoletím, a výzdoba jejího interiéru tudíž v sobě měla poměrně zajímavou zvláštnost, jež v člověku budila pocit, že vstupuje do jiné doby.

Její pasažéři mohli pozorovat Morgana baterií dalekohledů a senzorů, z nichž některé byly namontované na trup lodi, jiné na satelit. Ve všech dostupných místech po celé lodi badatelé hleděli do mlžných modrošedých hlubin, padajících bez konce. Nad planetou se míhaly gigantické blesky. Oblohou křižovaly občasné meteory, které za sebou táhly ohnivou stopu, než zmizely v mracích.

Změřili magnetické pole, silné ze dvou třetin jako pole Jupitera, a zaznamenali kňučení a křik jeho rádiového výstupu.

Nálada zůstávala slavnostní. Fyzici a planetologové korzovali po chodbách, navštěvovali se na pokojích, postávali

v operačním centru, chodili na můstek, nalévali si drinky v tělocvičně. Když Marcel došel do řídicího střediska projektu, našel jich půl tuctu shromážděných kolem obrazovky. Když ho uviděli, pozdravili ho zvednutými sklenkami.

Byl to příjemný pocit, když na vás připíjí smetánka smetánky. Nebylo to špatné na kluka, který se roky bránil školám a knihám. Když mu bylo čtrnáct, jedna učitelka si ho vzala stranou a řekla mu, že s takovým přístupem si může rovnou zažádat o podporu. Postav se do fronty co nejdřív, poradila mu.

Když dokončili pozorování Morgana, všichni se přestěhovali k Maleivě III a pustili se do zapouštění pozemních sond a rozmisťování satelitů. Účelem bylo, jak mu vysvětlil Chiang Harmon, „měřit oběti v posledních dnech teplotu a poslouchat její tep“. Tým chtěl zadokumentovat všechny možné fyzikální podrobnosti. Měli také určit hustotu Maleivy III a zaznamenat fluktuace jejího albeda. Měli sledovat změnu slapů. Měli prozkoumat hloubku a složení jádra planety, provést analýzu atmosférické směsi a zaznamenat tlak vzduchu. Měli zmapovat hurikány a tornáda a změřit narůstající intenzitu zemětřesení, která planetu nakonec rozlámou.

U snídaně jejich prvního celého dne na oběžné dráze kolem Deepsix Beekman oznámil všem v jídelně a palubním rozhlasem rovněž všem ostatním, že poměr vodíku k heliu, 80,6 ku 14,1, dokonale odpovídá složení předpokládané domovské hvězdy Morgana. Takže teď věděli téměř jistě, kde se zrodil.

Všichni zatleskali a někdo navrhl záměrně nezřetelným hlasem, že to chce další přípitek. Hluk se změnil ve smích a Beekman nechal kolovat jablečný džus. Ve skutečnosti to byla střízlivá společnost.

Marcel Clairveau chtěl získat nějakou práci ve vedení, jenomže tušil, že bude do konce života pilotovat nadsvětelníky Akademie. Předtím pracoval pro Kosmik, a. s., vozil lidi a zásoby na Quraquu, kterou Kosmik terraformoval. Ale nelíbilo se mu, jací lidé tuto organizaci vedou: autokratičtí, a přitom neschopní. Když to dosáhlo stadia, že se styděl přiznat, pro koho pracuje, dal výpověď, nakrátko dělal instruktora ve firmě Overflight, uviděl příležitost u Akademie a využil jí.

Marcel byl Pařížan, přestože na svět přišel na Pinnaclu. Byl druhé dítě narozené na planetě mimo sluneční soustavu. První, děvče, které se také narodilo na Pinnaclu, dostalo všechny možné dary, včetně vzdělání zdarma.

„Ber to jako poučení," říkal mu s oblibou otec. „Nikdo si nepamatuje, kdo byl Kolumbův první důstojník. Vždy usiluj o to nejlepší místo."

Fungovalo to mezi nimi jako opakovaný žert, ale Marcel chápal, že ta poznámka má svou moudrost, a proto teď nad pracovním stolem v jeho pokoji visela její obdoba: *Skoč, nebo si sedni*. Nebylo to příliš poetické, ale připomínalo mu to, že nemá ponechávat nic náhodě.

Otec byl zklamaný bezcílností jeho pubertálních let a zemřel dřív, než se Marcel chytil, nepochybně s přesvědčením, že jeho nezvládnutelný potomek to v životě nikam nedotáhne. Dal Marcela zapsat na malou vysokou školu v Lyonu, kde se specializovali na vzpurné studenty. A tam ho seznámili s Voltairem.

Možná za tím byla otcova nečekaná smrt, možná Voltaire, možná učitel matematiky ve druhém ročníku, který v něho pevně věřil (z důvodů, které Marcel nikdy nepochopil), nebo Valerie Guischardová, která mu řekla na rovinu, že se nezaplete s někým, kdo nemá žádnou budoucnost. Ať to způsobilo cokoli, Marcel se rozhodl dobýt svět.

To se mu tak úplně nepodařilo, ale byl kapitán nadsvětelníku. Na to, aby udělal dojem na Valerii, bylo příliš pozdě, zato ale věděl, že už žádná žena od něho neodejde proto, že nemá co nabídnout.

Ukázalo se však, že kosmické lodě nejsou tak romantické, jak čekal. I ve službách Akademie věnoval svůj život tomu, že s jednotvárnou pravidelností převážel pasažéry a náklady z jedné planety na druhou. Doufal, že bude pilotovat průzkumné lodě, které létají mimo bublinu, které se pouštějí do míst, jež ještě nikdy nikdo neviděl, jako *Taliaferro*, která před jedenadvaceti lety objevila Morgana. *Takový* život chtěl žít. Jenže na to se používaly malé lodě, jejichž piloti také bývali součástí funkční posádky. Byli to astrofyzikové, exobiologové, klimatologové, lidé, kteří měli při expedici své uplatnění. Marcel uměl řídit loď a, když bylo nejhůř, opravit kávovar. Byl šikovný technik, jeden z mála pilotů, kteří byli schopni provádět velké opravy během cesty. Ta dovednost měla velkou váhu, ale byl to další důvod, proč ho Akademie chtěla mít na letech, při kterých se převáželo velké množství pasažérů.

Marcel zjišťoval, že vede pozoruhodně usedlý život.

Dokud nepřišel Morgan.

Jelikož se mělo jednat o čelní srážku, jakousi kosmickou vlakovou havárii, Maleiva III zatím gravitační působení blížícího se obra nepociťovala. Vlastně to zatím nebylo víc než jasná hvězda na její obloze. „Tady dole se toho moc nezmění," předpověděl Beekman, „zhruba do posledních čtyřiceti hodin. Potom –" promnul si ruce očekáváním, „– propukne peklo."

Byli nad noční stranou. Pod nimi pluly tenké mraky vykreslené světlem hvězd. Tu a tam viděli oceány nebo zasněžené pevniny.

Wendy Jayová se pohybovala po nízké dráze směrem přímo k východu. Na palubě lodi bylo časné ráno, avšak velké množství vědců bylo vzhůru a mačkalo se u obrazovek. Občerstvovali se, lili do sebe nekonečné množství kávy, a přitom na displejích před sebou pozorovali, jak se obloha prosvětluje, když se loď blíží k terminátoru.

Marcelovu posádku tvořili dva lidé. Mira Ameliová byla jeho technický specialista a Kellie Collierová mu dělala druhého pilota. Kellie převzala můstek, když se odebral do postele. Ale usnout bylo dost těžké. Na lodi bylo příliš mnoho vzrušení, a tak ho spánek ovládl skoro až v jednu. O několik hodin později se opět probudil, chvíli sebou házel a převaloval se z boku na bok, pak to vzdal a rozhodl se, že si dá sprchu a oblékne se. Blížící se ohňostroj v něm probouzel určitý zvrácený zájem. Rozzlobilo ho, když si to uvědomil, protože si o sobě odjakživa myslel, že je povznesený nad ty, kteří s otevřenými ústy civí na dopravní nehody.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že prostě projevuje vědecký zájem. Ale bylo za tím něco víc. Vědomí, že živí tvorové na celé planetě se věnují svým běžným činnostem, zatímco katastrofa se blíží, v sobě mělo něco, co zasahovalo až hluboko do kostí.

Zapnul svůj monitor a vybral si jeden kanál ze štábu projektu. Obrazovku vyplnil nekonečný oblouk oceánu. Z jednoho okraje oblačné přikrývky se nejistě sypal sníh.

Byli nad zasněženými horami, které v dálce přecházely do nekonečné bílé roviny.

Prachový oblak Quiveras nebylo možné *vidět.* Dokonce i na nadsvětelníku potřebovali detektory, aby poznali, že tam je. Jeho účinky byly přesto zásadní. Kdyby odplul, Maleiva III by byla tropická planeta.

Prolétali nad kontinentem ve tvaru trojúhelníku, největším na planetě. Severnímu a západnímu pobřeží

vévodila obrovská pohoří a několik řetězů štítů tvořilo nepravidelný centrální hřbet. Pevnina se táhla od zhruba deseti stupňů severní šířky skoro až k jižnímu pólu. Její jižní okraje samozřejmě nebyly prostým okem viditelné, protože se prostě napojovaly na masu antarktického ledu. Abel Kinder, jeden z klimatologů na palubě, mu řekl, že ledový most k polární čepici existoval pravděpodobně i v normálním období.

Beekmana našel, jak sedí na můstku ve svém obvyklém křesle, klábosí s Kellie a popíjí kávu. Dívali se dolů, jak obraz opouštějí poslední hory. Rovinou táhlo stádo zvířat.

„Co jsou zač?“ zeptal se Marcel.

Beekman pokrčil rameny. „Nějací srstnatí tvorové,“ řekl. „Místní obdoba jelenů. Až na tu bílou srst. Mám se podívat do archivu?“

Nebylo to nutné. Marcel jen konverzoval. Věděl, že zvířata na Deepsix jsou celkem vzato variace osvědčených forem. Měla všechny obvyklé orgány, mozek, oběhovou soustavu, tendenci k symetrii. Hodně jich mělo vnější kostru. Silné kosti po obou stranách obalu. Většina rostlin využívala chlorofyl.

Hmyz se na Deepsix vyskytoval v pestrém spektru, na jehož konci byli tvorové o velikosti německého ovčáka.

Detaily chyběly, protože, jak věděl celý svět, na Nightingaleovu expedici před devatenácti lety v první den zaútočila místní fauna. Od té doby na povrchu nikdo nebyl. Výzkum se omezoval na satelitní pozorování.

„Je to docela příjemná planeta,“ prohlásil Beekman. „Pro tvoje bývalé šéfy by to bylo nadějné místo.“

Narážel tím na Kosmik, a. s., jehož divize planetárního budování vybírala a terraformovala planety, aby byly využitelné jako základny lidstva. „Moc studená,“ namítl Marcel. „Vždyť je to ledničk

„V blízkosti rovníku to tak hrozné není. A v každém případě je to jen dočasný stav. Za několik století by se dostala z prachu ven a všechno by se vrátilo k normálu.“

„Já myslím, že moji bývalí šéfové si na dlouhodobé perspektivy moc nepotrpěli.“

Beekman pokrčil rameny. „Dostupných planet, které jsou vhodné, není zas tak mnoho, Marceli. Dokonce si myslím, že Deepsix by byla docela příjemná planeta pro zabrání.“

Planiny vystřídal les a potom další horské štíty. Potom se znovu ocitli nad mořem.

Ze štábu projektu zavolal Chiang Harmon a oznámil jim, že vypustili poslední univerzální sondy. Marcel v pozadí zaslechl smích. A někdo řekl: „Gloriamundi.“

„Co se tam děje?“ zeptal se Beekman.

„Pojmenovávají kontinenty,“ řekl Chiang.

Marcel to nechápal. „Proč si s tím dávat práci? Dlouho tady nevydrží.“

„Třeba právě proto,“ promluvila Kellie. Byla snědá, přitažlivá a vzdělaná. Marcel neznal nikoho jiného, kdo by doopravdy četl poezii pro zábavu. „Až bude po všem, zůstane ti mapa. Asi bychom na ni měli dát nějaká jména.“

Marcel a Beekman se odešli podívat do štábu projektu. Polovina lidí byla tam, vykřikovala návrhy a hádala se. Chiang ukazoval místa na obrazovce, jedno po druhém, nejenom kontinenty, ale i oceány a vnitrozemská moře, pohoří, řeky, ostrovy a mysy.

Trojúhelníkový světadíl, nad nímž právě přelétli, se stal Transitorií. Ostatní již jména měly. Byly to Konec světa, Gloriamundi a Severní a Jižní Tempus.

Velký severní oceán nazvali Corragio. Další dostaly jména Nirvána, Majestátní a Tajemný. Masa vody, která

oddělovala Transitorii od obou Tempů (propojených úzkou pevninskou šíjí) se stala Mlžným mořem.

Pokračovali mysem Rozluky, Zátokou dobrých zpráv, jež zabíhala hluboko do severozápadní Transitorie. Následovaly Vyhlídková skála, Černé pobřeží a Hory žalu.

Postupně zaplnili celou mapu, ztratili zájem a rozešli se. Ale ještě než se tak stalo, si Marcel všiml, že nálada se změnila. Bylo těžké přesně stanovit, co se stalo, dokonce i získat jistotu, že si to jenom nepředstavuje. Ale vědci zvážněli, smáli se zdrženlivěji a zdálo se, že je to víc táhne zůstávat pospolu.

Marcel se ve společnosti vědců z Akademie obvykle necítil moc dobře. Měli sklon uváznout ve svých odbornostech a občas se chovali, jako by člověk, jehož nezajímá řekněme tempo, kterým běží čas v silném gravitačním poli, prostě nebyl někdo, koho stojí za to znát. Nedělali to úmyslně a celkem vzato se snažili být společenští. Ale málo jich dokázalo skrýt své emoce. Dokonce i ženy obecně působily dojmem, jako by jejich rozhled byl omezený.

V důsledku toho večer většinou brzy odcházel do své kabiny a probíral se lodní knihovnou. Ale dnešek byl strhující, první celý den na místě. Vědci slavili a on si z toho nechtěl nechat nic ujít. Proto zůstal, dokud poslední nenaskládali talíře a sklenice do sběrače a neodešli. Potom si sedl nad Chiangovu mapu.

Nebylo těžké představit si Maleivu III jako planetu obývanou lidmi. Na špičce Gloriamundi vznikl Stinný Přístav. Do Tempů se zavrtával Nerozhodný kanál.

Ani pak nebyl ospalý. Po chvíli se vrátil na můstek. Všechno řídila lodní UI a jeho unavilo dívat se dolů na nekonečné ledovce a oceány, a tak si přinesl politický thriller, do kterého se pustil předchozí večer. Slyšel, jak po chodbách

přecházejí lidé. Vzhledem k hodině to bylo neobvyklé, ale připsal to celkové vzrušenosti dne.

Byl v polovině knihy, když jeho komunikátor zabzučel. „Marceli?“ Byl to Beekmanův hlas.

„Ano, Gunthere?“

„Jsem zpátky ve štábu projektu. Jestli máš chvilku, máme na obrazovce něco, co by tě mohlo zajímat.“

Před několika monitory se tísnilo asi dvanáct lidí. Všechny ukazovaly stejný obraz: les zapadaný hlubokým sněhem a mezi stromy něco, co vypadalo jako zdi. Dalo se to těžko rozeznat.

„Jsme na maximálním zvětšení,“ řekl Beekman.

Marcel se na obrazovku zašklebil, jako by to mělo obraz vyčistit. „Co to je?“ zeptal se.

„Nevíme jistě. Ale vypadá to jako –“

„– *stavba.*“ Mira Ameliová přistoupila blíž. „*Někdo tam dole je.*“

„Může to být jen filtrované světlo. Optický klam.“

Všichni upřeli zrak na monitor.

„Já myslím, že je to umělého původu,“ řekl Beekman.

2

Mimozemská archeologie zní jako něco fascinujícího, poněvadž ti, kteří ji provozují, vykopávají tranzistorová rádia používaná bytostmi, jež tu s námi nejsou už čtvrt milionu let. Proto má kolem sebe auru tajemství a romantiky. Ale jestli se nám někdy podaří předstihnout rádiové vlny, abychom mohli do jejich vysílání proniknout, nepochybně zjistíme, že byli, stejně jako my, populace tupců. Ta smutná pravděpodobnost to kouzlo poněkud podrývá.

GREGORY MACALLISTER: ***Úvahy bosého žurnalisty***

Priscilla Hutchinsová se ze svého e-pouzdra rozhlédla po interiéru zrekonstruovaného chrámu a zatajila dech. Paprsky pozdně odpoledního slunce šikmo procházely barevnými okny v příčné lodi, na horní galerii a v centrální věži. Místo, kde by člověk mohl obvykle hledat oltář, zaujímal kamenný stupínek.

Kamennou střechu podpíralo osm mohutných sloupů. Lavice, jež byly až příliš vysoké, než aby se na ně Hutch mohla pohodlně posadit, byly strategicky rozmístěny po hlavní lodi, aby to věřícím vyhovovalo. Byly dřevěné a neměly opěradla. Konstrukce byla pro tvory, kteří neměli zadek v lidském smyslu. Věřící by je používali tak, že by na nich balancovali svými hrudními články a drželi se jich upravenými kusadly.

Hutch se zadívala na vyobrazení nad oltářem. Mělo šest přívěsků a nedefinovatelně hmyzí rysy. Ale oči se velice podobaly očím olihně. Z horních končetin se rozbíhaly kamenné paprsky zpodobňující paprsky světla.

Odborníci se domnívali, že se mělo jednat o vyobrazení Všemocné, stvořitelky světa, Bohyně.

Postava měla být ženského pohlaví, ale Hutch nechápala, jak tým k tomuto závěru dospěl. Měla rypák, velké zuby a tykadla, jejichž přesná funkce nebyla badatelům dosud známá. Každá ze čtyř horních končetin měla šest zakřivených prstů. Spodní pár se vyvinul v něco na způsob nohy a byl uzavřený do sandálů.

Lebka byla holá až na čapku, jež pokrývala temeno a šikmo sbíhala ke dvěma ušním dírkám. Postava měla na sobě krátký kabát přepásaný šerpou a kalhoty, které připomínaly jezdecké. Prostřední končetiny byly scvrklé.

„Zakrnělé?“ zeptala se Hutch.

„Pravděpodobně ano.“ Mark Chernowski upil vychlazeného piva. Dlouze si je vychutnal a pak si poklepal ukazováčkem na rty. „Kdyby vývoj pokračoval, určitě by o ně přišli.“

Navzdory zvláštním tvarům a nezvyklé anatomii si Všemocná udržovala obvyklou okázalost, která se dala u obyvatel nebes najít vždycky. Každý ze čtyř inteligentních druhů, s nimiž se setkali, jakož i jejich vlastní, zpodobňoval svá rozmanitá božstva ke svému obrazu a také k několika jiným. Na Pinnaclu, kde zůstával fyzický vzhled obyvatel dlouho neznámý, bylo těžké zjistit, které zpodobnění je zároveň dominantní druh. Ale všem se nutně podařilo zachytit důstojnost božské moci.

Hutch se neubránila zjištění, že temnější vlastnosti a nálady se nějakým způsobem daří pomocí kamene přeložit z jedné kultury do druhé. Dokonce i tehdy, když byla podoba naprosto cizí.

Přešli blíž k oltáři. Bylo tam několik dalších vytesaných postav, z nichž některé patřily zvířatům. Hutch však poznala, že se jedná o mýtické tvory, jací by se na planetě pozemského

typu nemohli nikdy vyvinout. Někteří měli křídla, jež evidentně nepostačovala k tomu, aby svého majitele unesla. Jiní měli hlavu, která se nehodila k trupu. Ale všichni byli vyvedeni způsobem, který naznačoval náboženský význam. Jeden v hrubých rysech připomínal želvu a Chernowski jí vysvětlil, že symbolizuje posvátnou moudrost. Hadovitá postava byla považována za ztělesnění božské přítomnosti v celém světě.

„Odkud to víme?“ zeptala se. „Plainfield mi řekl, že stále neumíme přečíst žádné texty.“

Chernowski si dolil džbánek, podíval se na ni, jestli si to nerozmyslela a nedá si trochu, a zdvořile se usmál, když odmítla. „Poměrně hodně jsme schopní odvodit z kontextu, do něhož jsou vyobrazení tradičně zasazována. I když otázky a pochybnosti jistě zůstávají. Představuje želva boha moudrosti? Nebo je to jen symbol božského atributu? Nebo, když na to přijde, je to jenom umělecký výtvor ze staršího období, který v žádném jiném smyslu nikdo nebral vážně?“

„Chcete říct, že tohle místo mohlo být jen nějaké umělecké muzeum?“

Chernowski se zasmál. „Je to možné.“

Rekonstrukce byla vybudována několik kilometrů od místa, kde stála původní stavba, aby zříceniny zůstaly zachovány.

Některé výtvory byly úžasné. Obzvlášť okřídlené bytosti, připadalo jí. Chernowski sledoval, kam se dívá. „Ano,“ řekl. „Schopnost létat dodává jistý šmrnc, že?“ Vzhlédl k tvorovi, který se hodně podobal orlu. Byl vytesán z černého kamene. Křídla měl rozepjatá a drápy roztažené. „Tenhle je zajímavý,“ prohlásil. „Pokud je nám známo, na téhle planetě orli nikdy nežili. Ani nic, co by se jim vzdáleně podobalo.“ Dlouhou chvíli si ho prohlížela.

„Dost často se objevuje na rameni Všemocné," pokračoval, „a je s ní těsně asociován. Do značné míry jako hrdlička a křesťanské božstvo."

Začínalo být pozdě, a tak se vrátili do zadní části hlavní lodě. Hutch se naposledy rozhlédla. Bylo to poprvé od dokončení, co chrám viděla. „Nádhera," řekla.

Terénní auto čekalo venku. Podívala se na ně a zvedla oči k chrámu, podmanivému svou strohostí a jednoduchostí. „Je to už několik set tisíc let, Marku," řekla. „Za tu dobu se pár věcí mohlo změnit. Třeba tady tenkrát orly měli. Jak to můžete vědět?"

Nasedli a rozjeli se zpátky k zoufale jednotvárnému ústředí expedice. Bylo to o málo víc než nakupení béžových panelů kousek na západ od původních zřícenin.

„Možné to je," připustil. „Ale máme poměrně dobré fosilní doklady. To ovšem nic neznamená. Je lepší souhlasit s Platonem, že existují jisté formy, které příroda preferuje, i když je třeba ve skutečnosti nevidíme." Vstal a protáhl se.

„Co se podle *vás* stalo s původními obyvateli?" zeptala se. „Proč vyhynuli?" Dominantní civilizace z Pinnaclu byla mrtvá už dávno. Skoro tři čtvrtě milionu let.

Chernowski zavrtěl hlavou. Byl vysoký, kostnatý, měl bílé vlasy a tmavé oči. Polovinu života strávil na této planetě a dohodl si, aby tady byl pohřben, až přijde jeho čas. S oblibou říkal návštěvníkům, že když bude mít štěstí, bude první. „Nejspíš zestárli. To platí, že druhy *stárnou*, stejně jako jednotlivci. Víme, že jejich populace se ke konci drasticky zmenšovala."

„Odkud to víme?"

„Umíme určit stáří měst. – V posledním období jich bylo míň."

„Nestačím se divit," řekla.

Chernowski se usmál a přijal zasloužený kompliment.

Hutch vyhlédla z okna na hromadu zřícených kamenů, jež byla vším, co se zachovalo z původního chrámu. „Kolik z toho byla extrapolace?“ zeptala se. „Z toho, co jsme právě viděli?“

Stroj dosedl na zem a oni vystoupili. „Víme toho poměrně hodně o tom, jak chrám vypadal. V detailech si úplně jistí nejsme, ale pohybuje se to blízko. Pokud jde o sochy, zachránili jsme tu i jinde dost zlomků a kusů, abychom mohli sáhnout ke kvalifikovaným odhadům. Myslím, že kdyby se původní obyvatelé vrátili, cítili by se v našem modelu vcelku jako doma.“

Archeologické práce na Pinnaclu probíhaly skoro už třicet let. V současné době byl po několika desítkách lokalit rozptýlen vědecký a podpůrný personál, čítající dva tisíce osob.

Pinnacle byl samozřejmě stále živou planetou, ale pro exobiology byl jen minimálně zajímavý. Jeho rozličnítvorové byli zkatalogizováni a čistě elektrické formy života zanalyzovány. Jediná práce, která teď zbývala, byl sběr dat. Žádná další překvapení a průlomové objevy se nedaly čekat.

Hlavní druh však fascinoval nadále. Stavitelé chrámů se rozšířili na všech pět kontinentů; rozvaliny jejich měst se podařilo najít všude, s výjimkou míst, která byla nejblíž k polárním čepicím. Ale odešli do zapomnění. Byli zdaleka nejstarší civilizací, o které lidé věděli. A přes Chernowskiho chvástání nebyl ani jeden příslušník jejich druhu znám jménem. Dokonce ani jejich nejvyšší božstvo, pomyslela si.

Hutch mu poděkovala za prohlídku a vrátila se k vozidlu. Chvíli zůstala stát, jednou nohou uvnitř a jednou nohou venku, dívala se na kruh starodávných kamenů a přemýšlela o

tom, jak velká část chrámu, který právě viděla, je výsledkem fantazie Chernowskiho designérů.

E-pouzdro se jí přizpůsobilo jako korzet, jenom na tváři ne, kde vytvořilo tvrdý ovál, který jí umožňoval pohodlně dýchat a mluvit. Poskytovalo ochranu před extrémními teplotami a radiací a také působilo proti atmosférickému tlaku uvnitř těla, aby mohlo fungovat ve vzduchoprázdnu. Pocit to byl podobný jako při nošení kombinézy z volné měkké látky. Energie se brala z částic slabé síly, a pouzdro tudíž mohlo fungovat neomezeně dlouho.

Když na tomto místě stál chrám, podnebí bylo mnohem příznivější a okolní krajina poskytovala obživu prosperující zemědělské společnosti. Později byly město a chrám vypleněny a vypáleny, ale místo povstalo znovu, několikrát se vzpamatovalo z útoků a nakonec se, podle odborníků, stalo sídlem říše.

A pak natrvalo upadlo do prachu.

Její komunikátor se rozvibroval. „Hutch? Jsme připravení." To byla Toni Hamnerová, jeden z jejích pasažérů. Toni momentálně řídila nakládací tým.

Několik Chernowskiho lidí zvedalo z jámy kámen pokrytý znaky. „Už jedu," řekla.

O několik hodin později dosedla vedle přistávacího modulu. Na zemi stálo další vozidlo, z něhož se vykládaly bedny. Byly v nich artefakty, téměř výlučně kusy chrámu, uložené v ochranné pěně. „Vezeme zpátky nějakou keramiku," řekla Toni. „A sochu."

„*Sochu?* Koho?"

Zasmála se. „Nikdo nemá ponětí. Ale je v dobrém stavu."

Nakladači byli dva. Jeden si prohlížel přepravní štítky. „*Poháry,*" přečetl. „Věřili byste *tomu?* Po takové době?"

„John je nový," řekla Toni. „Je to pálená hlína," vysvětlila mu. „Když se to udělá dobře, vydrží to věčně."

Byla pružná, bezstarostná, měla olivovou pleť. Hutch ji přivezla před čtyřmi roky od Solu i s manželem. Říkalo se, že byla možná až *moc* bezstarostná. *On* to vzdal a chtěl se vrátit, ale Toni jasně řekla, že má v úmyslu zůstat neurčitě dlouho. Byla odborník na silové toky a měla příležitost ukázat, co v ní je. Čas strávený na Pinnaclu, kde mohla navrhovat a realizovat vlastní systémy bez nežádoucího dozoru, pro ni byl neocenitelný.

Bylo zřejmé, že Toni považuje manžela za něco, co může postrádat.

Bedny byly těžké a bylo důležité náklad dobře vyvážit. Hutch jim ukázala, kde chce všechno mít, a pak si vylezla do kabiny. Její další tři pasažéři již seděli na místech.

Jeden z nich byl Tom Scolari, specialista na automatické zpracování dat, kterého znala již léta. Scolari ji seznámil s Embry Desjardainovou, fyzičkou, jíž končil turnus, a Randym Nightingalem, s nímž se letmo znala. Nightingale byl překvapení, přibyl do seznamu cestujících na poslední chvíli. Vysvětlila jim, že let domů potrvá jedenatřicet dní. Samozřejmě to nebylo nic, co by již nevěděli.

Sedla si, stiskla tlačítko komunikátoru a informovala důstojníka řízení provozu, že je připravená k odletu.

Na lince se praskavě ozval jeho hlas: „Máš volno," řekl. „Rádi jsme tě tu viděli, Hutch. Vrátíš se v dohledné době?"

„Další dva lety mám na Nok." Nok byla jediná planeta, na níž našli fungující civilizaci. Její obyvatelé právě začali používat elektřinu. Soustavně však vedli velké války. Byli svárliví, náchylní k útlaku, netolerantní k originálním myšlenkám. Mysleli si, že jsou ve vesmíru sami (pokud o tom vůbec přemýšleli), a dokonce i jejich vědecká obec odmítala uvěřit možnosti, že by jiné planety mohly být obydlené. Byla to zvláštní věc, protože lidé chodili mezi nimi, v oděvech zakřivujících světlo, díky nimž byli neviditelní.

Hutch uvažovala, proč by civilizace na Pinnaclu, mrtvá stovky tisíc let, měla být o tolik zajímavější než Nokové.

Toni naposledy nakoukla na artefakty, aby se přesvědčila, že jsou dobře uložené. Pak se rozloučila s dvojicí nakladačů a posadila se.

Hutch nastartovala injektor a, než systém nakumuloval energii, odříkala jim bezpečnostní pokyny. Injektorová technologie jí umožňovala měnit tíhu člunu v relativně slabém (např. planetárním) gravitačním poli z její skutečné hodnoty až po přibližně dvě procenta. Instruovala své pasažéry, aby až do dalších pokynů zůstali na svých místech, nesnažili se uvolnit bezpečnostní postroj, dokud se postroj neuvolní sám, nesnažili se dělat prudké pohyby, až se rozsvítí červená kontrolka, a tak dál.

„V pořádku," řekla. „Jdeme na to."

Popruhy jim dosedly na ramena a znehybnily je. Natočila hnací trysky dolů a zažehla je. Plavidlo začalo stoupat. Lehce popustila páku zpět a přistávací modul se pomalu vznesl do vzduchu.

Předala řízení UI, pak oznámila pasažérům, že mohou vypnout svá e-pouzdra, pokud chtějí, a sama to své vypnula.

Místo vykopávek zatím nerozeznatelně splynulo s hnědými písky, které je obklopovaly.

Harold Wildside skýtal vynikající ubytování. Hutch zažila za více než dvacet let, co pilotovala nadsvětelníky Akademie, několik velkých změn, přičemž tou nejvýznamnější byl rozvoj v oblasti umělé gravitace. Ale byla také pravda, že lidem z Akademie se teď cestovalo dobře. Nebyl to asi luxus, ale současné ubytování zaznamenalo velký pokrok od začátků, kdy bylo všechno jako z výprodeje.

O mimořádnou finanční injekci do kosmických věd se zasloužil především objev oblaků Omega, těch zvláštních, smrtících objektů, jež s periodou osmi tisíc let vycházely z

centra galaxie a které jako by byly naprogramované, aby útočily na technické civilizace. Ve skutečnosti samozřejmě útočily na rovné linie a pravé úhly na stavbách, které byly dost velké, aby přitáhly jejich pozornost. To znamenalo útvary, které se neobjevovaly v přírodě. Od jejich objevu před dvěma desetiletími se architektonické styly dramaticky změnily. Základním prvkem teď byla všude křivka. Mosty, budovy, kosmodromy, všechno, čeho se dotkl architekt, se navrhovalo se zakřivením a obloukem. Až oblaky Omega dorazí do blízkosti Země – očekávaly se zhruba za tisíc let – najdou velice málo toho, co by je mohlo aktivovat.

Tyto entity vyvolaly dlouhou debatu: jsou to přirozené objekty, snad nějaká vývojová forma, kterou galaxie používá k tomu, aby se chránila před inteligentním životem? Nebo se jedná o výtvor nějaké ďábelské inteligence disponující neuvěřitelnými technickými možnostmi? Nikdo nevěděl, ale představa, že by vesmíru mohlo jít o to, aby lidstvo zničil, vedla u různých významných náboženství k jistému přehodnocování.

Chrám v poušti byl zaoblený, jeho architektura postrádala pravé úhly. Hutch uvažovala, zda to znamená, že ten problém je prastarý.

Člun zaparkoval ve svém hangáru na palubě *Wildsidea.* Hutch počkala, až panel zezelená. Když se tak stalo, otevřela přechodovou komoru. „Jsem moc ráda, že vás tu s sebou mám," řekla. „Kabiny jsou na horní palubě. Najděte si své jméno. Kuchyň je vzadu. Jestli se budete chtít převléknout, osprchovat nebo něco jiného, než odletíme, máte čas. Neodstartujeme dřív než za hodinu."

Embry Desjardainová měla dlouhé tmavé vlasy a ostré lícní kosti. V očích měla cosi zvláštního; když se jí do nich člověk podíval, snadno uvěřil, že je chirurg. Odsloužila si na Pinnaclu tři roky, což bylo o rok víc než standardní turnus

zdravotnického personálu. „Bavilo mě to," vysvětlila Hutch. „Nejsou tady žádní hypochondři."

Tom Scolari byl středně vysoký, zrzavý, hodně se smál a říkal Hutch, že jede domů proto, že otec onemocněl, matka už je invalidní a prostě potřebují, aby s nimi v domě někdo byl. „Taky dobře," pokračoval s vážnou tváří, „na Pinnaclu je nedostatek žen."

Schválně si přišel potřást rukou s Nightingalem a pravil: „Nejste vy ten Nightingale, který byl před několika lety na Deepsix?"

Nightingale přiznal, že ano, poznamenal, že se těší domů, a otevřel knihu.

Zatímco čekali, až oběžná dráha *Wildsidea* sladí loď s odletovým vektorem, Hutch provedla předstartovní kontrolu, promluvila si se starým kamarádem na Skyhawku, orbitální stanici Pinnaclu, a probrala se připlouvajícími plavidly.

Některé položky byly dost zajímavé: transgalaktická loď *Nightstar* cestovala s patnácti sty turisty k Maleivě kvůli sledování velké kolize. Událost měla být také živě přenášena společností Universal News Network, jenomže vysílání i tak dorazí na Zemi s několikadenním zpožděním. Separatisté ve Wyomingu rozpoutali další divokou přestřelku a v Jeruzalémě propuklo nové kolo násilností.

Nightstar byla největší z plánované série výletních plavidel. Před několika lety dovezla menší loď pasažéry k černé díře u Golem Pointu. Nečekal se velký zájem. Jak se říkalo žertem, u černé díry toho není moc k vidění. Ale cestovní kancelář zaplavily předobjednávky. Z divů hlubokého kosmu se najednou stal velký byznys a zrodilo se nové průmyslové odvětví.

Příběh Maleivy jí připomněl spojení Randyho Nightingalea s touto soustavou. Nešťastná mise před

devatenácti lety ho stála budoucnost a pověst. Teď se to místo znovu dostalo do zpráv a on uvažoval, zda to má nějakou souvislost s jeho náhlým rozhodnutím odjet domů.

Bill požádal o svolení k nastartování motorů. *„Je čas,“* dodal. Palubní UI všech nadsvětelníků Akademie byly pojmenovány po Williamu R. Dolbrym, nikoliv konstruktérovi, ale prvním kapitánovi, kterého palubní systém přivezl domů. U Dolbryho došlo k zástavě srdce, když převážel manažerskou jachtu a čtyři vyděšené pasažéry z cesty, na kterou se sebejistě vydali do vzdálenosti osmdesáti světelných let.

Billova podoba (která nepatřila Dolbrymu) ukazovala muže, který jako kdyby přišel z konkursu na prezidenta nebo ředitele. Měl zakulacenou tvář, oči spíš vážné, pečlivě upravené šedivé vousy. Jeho vývojáři si dali záležet, aby mu nedovolili vytvořit si příliš výraznou osobnost, neboť nechtěli, aby mu kapitáni automaticky přenechávali rozhodování za sebe. Iluze mohly být zničující a umělým inteligencím stále chyběla lidská schopnost rozhodování v reálných situacích.

„Pokračuj, Bille,“ řekla.

Wildside vezl značný náklad keramiky a hliněných destiček. Modul se protočil celkem jedenáctkrát, a jestli snad loď měla pasažérů trochu málo, náklad to více než vynahrazoval.

Hutch věděla, že repliky pohárů a číší se později objeví v obchodě se suvenýry Akademie. Velice ráda by měla originál. Jenže ty věci stály, jako by byly z titanu. A ještě o něco víc.

Škoda.

„Takže vážení,“ promluvila do palubního rozhlasu, „začneme zrychlovat za tři minuty. Prosím, připevněte se někde. A ohlaste se, až to uděláte.“

Zpáteční cesta na Zemi měla být dlouhá, ale Hutch na to byla zvyklá. Zjistila, že většina jejích pasažérů nakonec přijde

na to, že mají spoustu společných zájmů. K dispozici byla nekonečná zásoba zábavy a z plavby se vždy nakonec stala dovolená. Znala případy, kdy lidé, kteří takto letěli spolu, později pořádali každoroční setkání. Vzpomínala si na lety, při nichž se pasažéři zamilovali, rozpadla se manželství, byl učiněn průlomový vědecký objev a konala se téměř nepřetržitá orgie.

Marcela to pobavilo. „Měl jsem za to, že dole nic inteligentního není. Copak to v materiálech nebylo výslovně uvedeno?“

Byli zpět ve štábu projektu, obklopeni mnoha Beekmanovými techniky a analytiky. Samotný Beekman si dlouze povzdechl. „Vždyť dobře víš, jak probíhají průzkumy,“ řekl. „A nezapomeň na to, že *tenhle* průzkumný tým vzal rychle do zaječích.“

„Fajn.“ Marcel se zazubil. Byl by rád u toho, až tato zpráva dorazí, aby mohl sledovat reakce vedení. *Vypadá to, že jsme se na Deepsix trochu přehlédli.* „Až budeš připravený zprávu odeslat, Gunny, dej mi vědět.“

Beekman odešel dolů a za dvacet minut se přihlásil. „Prošli jsme ještě jednou záznamy, Marceli,“ řekl. „Podívej se na *tohle.*“

Na jeho displeji naskočila sněhová pláň. Jako záběr ze satelitu to působilo vcelku běžně: krajina se zvlněnými kopci a občas nějakým tím kusem lesa. Spíš bezútěšná, ale celá planeta byla taková. „Co mám hledat?“

„Tam,“ napověděl jeden z vědců, plavovlasý mladý muž, který se jmenoval Arvin, Ervin nebo tak nějak.

Stín.

Budova. Tentokrát o tom nemohlo být pochyb. „Kde to je?“ zeptal se.

„V Severní Transitorii. Několik set kilometrů na jih od pobřeží.“

Bylo to vysoké. *Věž.*

Zvětšili mu to. Zdálo se, že je to postavené z kamenných kvádrů. Všiml si nepravidelně rozmístěných oken. „Jak je to vysoké?“

„Zhruba tři patra. Pod úrovní sněhu nejspíš budou další tři.“

Upřeně se na to podíval. Věž a sníh. Vypadalo to jako studené, osamělé, strašidelné místo.

„Obývaně to nevypadá,“ poznamenal Arvin.

Marcel s jeho hodnocením souhlasil. Vypadalo to staře a okolní sníh byl neporušený.

„Myslím, že v těch oknech není sklo,“ řekl někdo jiný.

Objevila se mapa s vyznačenou polohou. Bylo to na jih od oceánu, který pojmenovali Coraggio. Nedaleko od Zátoky špatných zpráv.

Příhodné jméno, pomyslel si. „Co je pod tím sněhem?“

Beekman dal znamení někomu mimo obrazovku. Objevila se soustava linií. Domy. Ulice. Možná centrální parky.

Středem struktur se táhla zakřivená třída, nebo možná bývalý vodní tok. Pravděpodobně *vodní tok*, neboť bylo možno rozeznat několik přímek, které vypadaly jako mosty. „Je to *velké*,“ řekl.

Beekman přikývl. „Asi by uživilo populaci kolem dvaceti tisíc. Ale je to *malé* v tom smyslu, že cesty a budovy jsou oproti našim zmenšené. Odhadujeme, že ulice jsou široké jen několik metrů. To je každopádně úzké. A tady je ještě něco.“ Ukazovátkem označil silnou čáru, která jako by tvořila kruh kolem celé sítě. „Tohle vypadá jako hradba.“

„Opevnění,“ řekl Marcel.

„Myslím, že ano. A *takové* opevnění znamená předtechnickou civilizaci.“ Vypadal nervózně. „Škoda že tu nemám odborníka.“

Zdálo se, že věž je s hradbou spojená. „Nic jiného není nad sněhem vidět?“

„Ne. Všechno ostatní je pohřbené.“

Myslel si, že zeď, kterou našli včera, je jen hříčka přírody, možná iluze. Ale *tohle* – „To znamená, že je nás pět,“ prohlásil Marcel. Pět míst, kde se objevila inteligence. „Jsou někde jinde na planetě nějaké jiné stavby, Gunthere?“

„Zatím nic jiného než ta zeď. Začali jsme pátrat. Určitě něco *bude.*“ Roztržitě se zatahal za vousy. „Marceli, musíme tam dolů poslat tým. Zjistit, kdo jsou. Nebo byli.“

„To nepůjde,“ řekl Marcel.

Vedoucí projektu se mu podíval do očí. Beekman ztišil hlas, aby to nevypadalo, že se hádají. „Tohle je zvláštní situace. Podepíšu reverz ohledně jakýchkoliv nařízení nebo postupů, které ti svazují ruce. Ale *musíme* se tam dolů dostat a podívat se trochu víc zblízka.“

„Rád bych ti pomohl, Gunny,“ odvětil Marcel, „ale myslím to tak, že to *nejde.* Nemáme přistávací modul.“

Beekmanovi doslova spadla brada. „To nemůže být pravda,“ pronesl. „V člunovém hangáru máš přece tři.“

„To jsou *čluny.* Pro provoz mezi loděmi. Ale nemůžou do atmosféry.“

„Víš to *jistě?*“ Byl viditelně zdrcený. „Určitě je v našich silách *něco* udělat.“

„Nenapadá mě co,“ řekl Marcel. „Dej to do hlášení. Ať si tím láme hlavu Gomezová.“

„Jak by se mohlo stát, že nemáme přistávací modul?“

„Nevezeme mrtvou váhu. Přistávací moduly jsou těžké. Při této akci se nepředpokládalo, že bychom nějaký mohli potřebovat.“

Beekman ze sebe vyrazil vzduch. „Kdo takové rozhodnutí vydal? Ale co. Myslím, že je to pro nás všechny malé poučení ohledně připravenosti.“

„Stejně nemáš nikoho, kdo by měl kvalifikaci pro vedení výzkumu,“ připomněl Marcel.

„*Kvalifikaci?*“ Beekman se zatvářil jako někdo, kdo má proti sobě svět tupců. „To, o čem mluvíš, je prolézání starou budovou. Hledání textů na stěnách a fotografování. Možná objev několika hrnků. Jakou na to potřebuješ kvalifikaci?“

Marcel se vesele ušklíbl. „Vy byste všechny hrnky rozbili.“

„Dobrá, oznámíme to Akademii. Řekni jim, aby poslali jinou loď, jestli chtějí. Ale budou sebou muset hodit.“

„*To* budou,“ pravil Marcel. Věděl, že na vypravení druhé mise, která by se k nim dostala ze Země, nebude čas. Museli by někoho přesměrovat.

3

Překvapuje mne, že lidstvo ještě neztratilo genetické dispozice pro odvahu a čest. Jsou to vlastnosti, které zpravidla vedou k předčasné smrti. Proto příliš nenapomáhají předávání genů. Otci příští generace se stanou spíš lidé, kteří pod tlakem omdlí.

GREGORY MACALLISTER: *„Cestou cti“, Reminiscence*

Hutch se vůbec netěšila na to, že stráví dalších několik týdnů zavřená uvnitř *Wildsidea* s Randallem Nightingalem. Jedl s ostatními pasažéry a čas od času zavítal do společenské místnosti. Ale prakticky nemluvil a vždycky z něho čišel neklid. Byl malý postavou, hubený, šedivý, jenom o několik centimetrů vyšší než drobná Hutch.

Pro samotářského člověka to byla nešťastná situace. Mezi Quraquou a Zemí obvykle létalo více než dvacet pasažérů. Pokud by takový stav byl teď, mohl by se bez problémů zavřít do své kabiny a nikdo by si toho nevšiml. Jenže oni byli jen *čtyři.* Pět včetně pilota. Proto na sobě cítil tlak a snažil se v mezích možností účastnit dění.

Jenže to, co pro něho byly meze možností, pouze vytvářelo atmosféru, která byla nejistá a opatrná. Jakmile se objevil v místnosti, smích se vytratil a všichni měli co dělat, aby našli, o čem se bavit.

Biosystém na Pinnaclu byl se šesti miliardami let zdaleka nejstarší ze všech známých. Nightingale strávil skoro deset let tím, že se snažil zrekonstruovat jeho historii. Většina teoretické práce byla údajně hotová, a tudíž Hutch chápala, proč Nightingale jede domů. Přesto jí připadalo jako zvláštní náhoda, že si vybral právě tento okamžik.

Aby uspokojila svou zvědavost, hledala příležitost, aby si s ním mohla promluvit o samotě. Když se naskytla, zeptala se ho jakoby nic, jestli mu onemocněl někdo z rodiny.

„Ne," odvětil. „Všichni jsou v pořádku." Ale sám od sebe neřekl nic dalšího. Dokonce se ani nezeptal, proč ji to zajímá.

Hutch se usmála a zmínila se, že si dělala starosti, protože se jeho jméno objevilo na seznamu cestujících nečekaně. Dozvěděla se, že pojede s nimi, až několik hodin před odletem.

Odpověděl pokrčením ramen. „Bylo to rozhodnutí na poslední chvíli."

„Tak to jsem ráda, že jsou všichni v pořádku."

Po tomto rozhovoru, pokud se to dalo za rozhovor označit, se odebrala na můstek a vytáhla si z archivu záznamy o Nightingaleově expedici.

Původní průzkum soustavy Maleiva provedl před jedenadvaceti lety *James P. Taliaferro.* Jeho výsledky rozrušily vědeckou obec ze dvou důvodů: Maleiva III byla *živá* planeta a měla se srazit s potulným plynným obrem. Expedice vedená Nightingalem byla sestavena a vypravena s fanfárami a s jistou kontroverzí.

O příležitost vést misi usilovali jiní, zdánlivě lépe kvalifikovaní. Akademie tvrdila, že Nightingale byl vybrán hlavně proto, že je energický. Je to muž s vynikajícím úsudkem. Neměl sice zkušenosti se zkoumáním biosystému, jehož hlavní rysy byly chápány jenom mlhavě, ale ty neměl žádný ze zbývajících kandidátů. A byl sice mladší než někteří, jejichž jmenování by instituce viděla raději, ale čirou náhodou byl zároveň manželem komisařovy dcery.

Jenže mise skončila katastrofou a zodpovědnost padla přímo na Nightingaleova bedra.

Bylo možné, že to, co se mu stalo na Maleivě III, se mohlo stát komukoliv jinému. Ale když četla některé útoky na

jeho úsudek a na jeho vedení, když četla chabě maskované narážky, že je zbabělec, divila se, že se neuchýlil někam na vrcholek hory a nezmizel z očí.

Nikdo si nedokázal zvyknout na šedivé mlhy hypertras, kde to vypadalo, jako by nadsvětelníky pluly kupředu jen pozoruhodně nenucenou rychlostí. Cestující, kteří se dívali průzory, měli pocit, jako kdyby se pohybovali hustou mlhou rychlostí několika kilometrů v hodině.

Wildside tiše klouzal oparem a Hutch si uměla poměrně snadno představit, že je někde severovýchodně od, řekněme, Newfoundlandu, pluje Atlantikem a čeká, až se ozvou mlhové rohy. Nastavila lodní obrazovky, které byly maskované jako okna, aby ukazovaly horské scenerie, městská panoramata nebo to, o čem si pasažéři mysleli, že se jim to líbí. Seděla ve společenské místnosti a prohlížela si Londýn, jako by byla v kabině vzducholodi. Byl jasný den krátce po poledni, někdy v polovině zimy. Padal sníh.

Byli na cestě šestý den.

„Co je ve skutečnosti tam venku?“ zeptal se Scolari, který přišel posvačit s ní. „Nic,“ odpověděla.

Naklonil hlavu. „*Něco* tam musí být.“

„Vůbec nic. Jenom ta mlha.“

„A odkud se bere ta *mlha“*

„Z vodíku a helia. A několika dalších plynů. Je to náš vesmír v dezorganizovaném chladném stavu.“

„Jak k tomu došlo?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Prostě se nikdy nic velkého nezformovalo. Nějak to prý souvisí s rozdílnou gravitací. Fyzikové by vám řekli, že opravdová otázka zní, proč *my* máme planety a hvězdy.“

„Tady je jiná gravitace?“

Oba měli ovocná jídla. Hutch ananas, banán a plátek sýra na žitném pečivu. Zakousla se do něj, chvíli přemýšlela o jeho chuti a pak řekla: „Nastavení je nižší, mnohem slabší než v *našem* vesmíru. Proto nic nevzniká. Chceš se podívat, jak to vypadá?“

„Určitě.“

Hutch řekla Billovi, aby na obrazovku přepojil pohled ven předním průzorem.

Londýn zmizel a nahradila jej mlha.

Scolari se na to přibližně minutu díval a poté zavrtěl hlavou. „Skoro to vypadá, že kdyby člověk vystoupil, šel by rychleji.“

„Kdyby měl po čem jít.“

„Hutch,“ řekl, „jestli tomu dobře rozumím, tak tady nefungují ani senzory.“

„To je pravda.“

„Takže ve skutečnosti nevíte, zda tam venku něco je. Před námi.“

„Nemělo by to být možné,“ řekla. „Pevná tělesa tady nevznikají.“

„A co jiné lodě?“

Viděla, že ve skutečnosti ho to nijak netrápí. Zdálo se, že Scolari nepatří k lidem, kteří by si z něčeho dělali hlavu. Jenomže cestování hyperprostorem byla záhada pro všechny. Obzvlášť vnímaná pomalost. A iluze stínů v mlze. Jejich původcem byla vlastní světla lodě. „Podle teorie,“ začala odpověď, kterou dala již mnohokrát předtím, „máme svou unikátní trasu. Při vstupu vytvoříme záhyb, který zmizí, když odejdeme. Srážka s jinou lodí by neměla být možná, dokonce ani *setkání* s ní.“

Přišel Nightingale, objednal si něco z obslužného automatu a přisedl si k nim. „Zajímavý výhled,“ poznamenal.

„Můžeme ho změnit.“

„Prosím, ne!“ Vypadal fascinovaně. „To je zcela v pořádku.“

Podívala se na Scolariho, který kousl do jablka. „Mně se líbí neskutečné věci.“

Ale rozhovor tím víceméně uvázl.

„Máš v plánu vrátit se na Pinnacle, Randy?“ zeptala se nakonec Hutch. „Nebo tě čeká úkol někde jinde?“

„Odcházím do důchodu,“ řekl tónem, z něhož vysvítalo, že to mělo být jasné.

Oba mu poblahopřáli.

„Koupil jsem si domek u moře ve Skotsku,“ pokračoval. Na Hutch to udělalo dojem. „Ve *Skotsku*. Co tam budeš dělat?“

„Je zastrčený na odlehlém pobřeží,“ řekl. „Mám *rád* odlehlá místa.“

„Co budeš dělat s volným časem?“ nedal se Scolari. Nightingale si nalil šálek kávy. „Myslím, že první rok vůbec *nic*.“

Scolari pokýval hlavou. „To bude určitě fajn.“ Řekl, že on si sehnal učitelské místo na Texaské univerzitě, a pak chvíli mluvil o tom, jak bude příjemné vidět se po tolika letech zase s rodinou. A pak položil takovou otázku, až sebou Hutch škubla. „Randy, nechystáš se napsat paměti?“

Bylo to samozřejmě minové pole. Scolari určitě věděl, že Nightingale je někdo známý, ale pravděpodobně neznal podrobnosti.

Nightingale ztuhl. „Ne. Myslím, že není mnoho lidí, kterým by *můj* život připadal příliš vzrušující.“

Hutch ze zkušenosti věděla, že se mezi ní a jejími pasažéry vytvoří pevné pouto. Nebo k sobě pojmou silnou antipatii. V malých skupinách se při dlouhých letech vždycky rozvinul jeden z těchto dvou způsobů chování. Před několika lety nastoupil na palubu jeden sociolog, aby ten jev

prozkoumal a pojmenoval. Cableho jev. Předpokládala, že tato skupina se rozdělí na dvě části, přičemž na jedné straně bude Nightingale a na druhé všichni ostatní, mezi nimiž se vytvoří vazby.

Prozatím cesta skýtala minimum zábavy a maximum rozhovorů. Zřekli se her a virtuální reality, jimiž se pasažéři obvykle bavili, a místo toho si prostě hodně povídali.

Došlo už na několik osobních doznání. To bylo vždycky znamení toho, že se pasažéři sbližují, ale zpravidla to trvalo několik týdnů. Embry se třetí noc cesty přiznala, že vážně uvažuje o tom, že by pověsila medicínu na hřebík. Prý nemůže vydržet, jak si jí lidé neustále stěžují, jak jim je. „Svět je plný hypochondrů," prohlásila. „Být doktor vůbec není to, co si většina lidí myslí."

„Moje matka byla hypochondr," řekla Toni.

„Moje taky. Proto jsem měla mít rozum, než jsem se rozhodla jít na medicínu."

„Proč jsi tam šla?" zeptala se Hutch.

„Otec byl doktor. A babička. Tak nějak se to čekalo."

„Co tedy budeš dělat, jestli toho necháš?"

„Vždycky se dá dělat ve výzkumu," navrhl Scolari.

„Ne. Abych pravdu řekla, prostě mě to nezajímá. Nudí mě to."

Z Toni Hamnerové se přes počáteční dojem, který si o ní Hutch udělala, vyklubala romantička. „Já jsem jela na Pinnacle především proto, že to bylo tak *jiné.* Chtěla jsem *cestovat."*

„*To* se ti splnilo," řekla Embry.

„A moc se mi to líbilo. Chodit po místech postavených někým, kdo nebyl *člověk.* Postavených před stovkami tisíc let. *To* je archeologie."

„Tak proč jedeš domů?" zeptal se Scolari.

„Skončil mi turnus."

„Mohla jsi ho obnovit," řekla Hutch. „Platí lidem bonusy, aby zůstali déle."

„Já vím. Už jsem si prodloužila pobyt o rok. Teď jsem připravená dělat něco jiného."

„Aha," poznamenala Embry. „To zní jako rodinné plány."

Toni se zasmála. „Přinejmenším ověření perspektiv."

Scolari pokýval hlavou. „Na Pinnaclu nic?"

Toni se zamyslela. „Nejde o to, že by se tam nenašli zajímaví muži. Dokonce tam byla chlapů spousta. Ale většinou mají za manželku svou práci. Ženy jsou chápány více či méně jako něco, co má čistě zábavnou hodnotu."

O svém bývalém manželovi se nezmiňovala.

Jediný Nightingale na sebe nic neprozradil. Teď tam seděli, hleděli do věčné mlhy a on řekl, že by byl rád, kdyby jeho život byl tak zajímavý, aby o něm lidé chtěli číst. A řekl to s takovým přesvědčením, až ji napadlo, že tomu možná sám věří.

Scolari se vrátil k mlze venku. „Má někdo představu o architektuře toho prostoru?" zeptal se. „Jak je to tam velké."

„Jestli tomu dobře rozumím," ozvala se Hutch, „ta otázka nemá –"

Billova signalizace zpráv začala blikat.

„– žádný význam," dokončila. „Mluv, Bille."

„Hutch," řekl, *„přišla nám zpráva z Akademie."*

„Pošli ji na obrazovku, Bille."

Právě ve chvíli, kdy mlha zmizela a na obrazovce naskočila zpráva, vešla Embry.

KOMU: ***NCA* HAROLD WILDSIDE**
OD: **PROVOZNÍ ŘEDITEL**
VĚC: **ZMĚNA KURSU**

HUTCHINSOVÁ, WENDY NAŠLA ZŘÍCENINY NA DEEPSIX. IHNED ODKLOŇTE LET. POŘIĎTE SNÍMKY, NALOŽTE ARTEFAKTY, VŠE, CO BUDETE MOCI. NIKDO JINÝ NENÍ V DOSAHU. PRO TU DOBU JSTE JMENOVÁNI ARCHEOLOGY. SRÁŽKA S MORGANEM JE BLÍZKO, JAK VÍTE. NERISKUJTE.

GOMEZOVÁ

Byla to chyba. Hutch měla zprávu přijmout v soukromí. Nenápadně se podívala na Nightingalea, ale nic v jeho tváři nevyčetla.

„Uf," promluvil Scolari. „Jak velká je to zajížďka?"

„Asi pět dnů, Tome. Jedna cesta."

Zvonek oznámil, že Nightingaleovo jídlo je připraveno. „Za sebe můžu říct, že po tom nijak netoužím," promluvil Nightingale.

Sakra. Ve skutečnosti neměla na výběr. Poslali jí příkaz. Nemohla o něm diskutovat, třeba jen proto, že jedno takové přenosové kolečko trvalo několik dní. Pohybovala se v branži dost dlouho na to, aby věděla, že zříceniny na planetě považované za neobydlenou jsou významný objev. A oni jí ho svěřovali. Kdyby byla sama, měla by z toho velikou radost. „Budu to muset udělat," řekla nakonec. „Omlouvám se za potíže, které vám to způsobí. Když se v minulosti stalo něco podobného, Akademie pasažéry za ztracený čas odškodnila."

Nightingale zavřel oči a ona slyšela, jak vydechl. „Předpokládám, že nám seženou nějakou jinou loď."

„Myslím, že to nebude mít valný smysl, pokud nebude něco poblíž. Kdyby museli poslat loď z domova, trvalo by skoro pět týdnů, než by přiletěla. Tou dobou už projekt dávno skončí a my budeme stejně na zpáteční cestě."

„Jsem v pokušení podat žalobu," nedal se Nightingale.

Byla to prázdná hrozba. Případné odklony trasy a obtíže měli všichni napsané ve smlouvě. „Dělejte, co považujete za nejlepší," řekla tiše. „Můj nejlepší odhad je, že celkové zdržení se bude pohybovat kolem tří týdnů."

Nightingale velice rozvážně odložil nůž a vidličku. „Vynikající," řekl a odešel z místnosti.

Ani Embry neměla radost. „Je to naprosto absurdní," prohlásila.

„Mrzí mě to," řekla. „Tyhle věci se stávají."

Scolari obrátil oči v sloup a klesl do křesla. „Hutch," řekl, „to mi nemůžeš udělat. Mám rezervovaný týden ve Švýcarských Alpách. Se starými přáteli."

„Tome." Nechala na sobě znát, že jí to není příjemné. „Je mi to líto, ale bojím se, že to budeš muset naplánovat na jiný termín."

Díval se přes ni, jako by tam nebyla.

Hutch se snažila dostat svou podrážděnost pod kontrolu. „Podívejte," promluvila, „oba pracujete pro organizaci už nějaký čas. Víte, co takový objev znamená. A víte i to, že mi nedali na výběr. Prosím, stěžujte si tam, kde to něco dobrého přinese. Napište to a já to mileráda odešlu."

Když se o tom dozvěděla Toni, povzdechla si. „Má představa o zábavě vypadá jinak," řekla. „Ale přežiju to."

Hutch do hodiny nastavila jejich letovou trasu a zamířili k Maleivě.

Po zbytek dne se držela stranou. I když se nedalo říct, že se vrátila příjemná nálada několika prvních dní, byla také pravda, že hněv a rozladění rychle vyprchaly. Do rána se všichni víceméně smířili s novou situací. Embry přiznala, že příležitost ke sledování srážky planet by mohla za ty potíže stát. Pokud šlo o Scolariho, možná mu začalo docházet, že je

koneckonců jediný mladý muž mezi dvěma přitažlivými pasažérkami.

Hutch usoudila, že je ten správný okamžik pro další krok.

Všichni s výjimkou Nightingalea byli pozdě dopoledne ve společenské místnosti. Toni a Embry hrály šachy, zatímco Scolari a Hutch diskutovali o etických problémech, které jim servíroval Bill. Momentálně řešili, jestli je správné zprostředkovávat jiným lidem určitý pochybný náboženský postoj z toho důvodu, že víra přispívá k bezstarostnější psychologické existenci. Hutch čekala, až šachová partie bude skončena, a pak si řekla o pozornost všech přítomných.

„Obvykle je při těchto letech plná loď lidí a téměř polovina z nich jsou archeologové," řekla jim. „Má tady někdo archeologickou průpravu?"

Nikdo.

„Až se dostaneme k Deepsix," pokračovala, „poletím dolů na povrch. Jen se rozhlédnout, zjistit, co se dá vidět, případně posbírat nějaké artefakty. Pokud by měl zájem ještě někdo, pár dobrovolníků by se mi hodilo. Není to těžká práce." Zvedla se do plné výšky. Pasažéři se podívali jeden na druhého a pak obrátili pohled ke stropu nebo ke stěnám.

Embry odmítavě zavrtěla hlavou. „Ale díky," řekla. „Budu se dívat odsud. Hutch, jestliže si dobře vzpomínám, někdy kolem přelomu století tam zařval jeden přistávací tým. Vzpomínám si jen, že je něco sežralo." Zvedla ze šachovnice svou královnu a zadívala se na ni. „Je mi to líto. Opravdu. Tohle však není moje věc. Jestli je tady něco, na co se chtějí podívat, měli na to dvacet let. Teď, na poslední chvíli, chtějí po *nás*, abychom letěli dolů a dělali práci za ně. To je typické."

„Promiň, Hutch," promluvil Scolari, „ale já se na to dívám stejně. Byrokrati to podělali a teď od nás čekají, že tam

poběžíme a budeme nasazovat životy.“ Díval se mimo ni, nechtěl jí pohlédnout do očí. „Prostě to není rozumné.“

„Fajn,“ odvětila. „Já to chápu. Nejspíš bych se na to dívala stejně.“

„Chtějí po tobě snímkování,“ promluvila Toni. „Máš na to zařízení?“

Hutch jich měla bednu, uložených ve skladišti. Přinejmenším *to* neměl být problém.

Toni se na křesle zapřela do opěradla. Pozorně si Hutch prohlížela, ale její výraz zůstával prázdný. Nakonec se usmála. „Já pojedu,“ řekla.

Hutch tušila, že kdyby se nabídl někdo jiný, našla by si důvod, proč zůstat. „Nechci na tebe nijak tlačit, Toni.“

„To nic. Vnoučata se mě na to jednou budou vyptávat. Nerada bych jim musela říct, že jsem zůstala tady nahoře a dívala se na to z jídelny.“

Vysloužila si tou poznámkou ostrý pohled od Embry.

Jak měl ve zvyku, odebral se Nightingale do své kajuty brzy. Věděl, že ostatní se v jeho nepřítomnosti cítí líp, a mrzelo ho to. Ale byla pravda, že ho nezávazná společenská konverzace nudila. Trávil dny prací na knize, s níž spojoval naděje, že bude jednou vnímána jako jeho opus magnum:

Quraqua a Země: Vývoj inteligence. Jednou z největších ironií bylo to, že lidé stopovali síly, které vytvořily mimozemskou inteligenci ve známých případech, ale to, co zjistili, zatím uspokojivě neaplikovali na vlastní druh. Přinejmenším do doby, kdy se na scéně objevil on.

Stačilo mu trávit večery s Harcourtem a DiAlvou, svými slavnými předchůdci, než aby poslouchal to nekonečné tlachání, které se ve společenské místnosti vydávalo za konverzaci.

Lidé, se kterými cestoval, prostě nebyli dost inteligentní, a čas byl vzácný. Jak ubíhala léta, začínal si tu smutnou realitu čím dál víc uvědomovat. Člověk nežije věčně.

Dnes večer mu však rozrušení nedovolovalo myslet na nic jiného než na Deepsix, Maleivu III. Svět bez budoucnosti. *Nechystáte se napsat paměti?* Scolariho záměr nebyl jasný. Vysmíval se Nightingaleovi? S tím, jak se ta událost blížila a lidé si vzpomínali, slýchal tu otázku čím dál pravidelněji. *Nejste vy ten Nightingale, který přišel o šest lidí?*

Rád by si dal trochu rumu. Ale z tvrdé zkušenosti věděl, že ve stavu, v jakém je, by vypil příliš.

Už brzy to skončí. Jen co se vrátí na pevnou zem, zavře se do vily, kterou pro něho koupil jeho agent. Nacházela se na mysu, mimo cesty, kus od soukromé silničky. Žádné návštěvy. Žádní sousedé. Nikdo další, kdo by vyžadoval odpovědi.

Kdyby byl chytrý, vypadl by z Pinnaclu už před léty, než se to všechno zase dostalo do popředí a do středu zájmu. Jenomže on se tím nezabýval. Myslel si, že když už s tím nemá nic společného, lidé na něho zapomenou. Zapomenou, že tam kdy byl.

Nejste vy náhodou ten Nightingale, který zpackal první expedici tak důkladně, že jsme se tam nikdy nevrátili?

Neměl vůbec žádné blízké přátele, ale nebyl si jistý, čím to je. V důsledku toho se nikdy nenašel nikdo, s kým by se podělil o svůj značný profesní úspěch. A teď, v tomto čím dál sterilnějším prostředí, se přistihl, jak intenzivněji přemítá o svém životě a cítí, že je to skutečně cesta, kterou se nikam nedostal.

Teď, když se Maleiva III vrátila do zpráv, když se zvýšil zájem veřejnosti o vše, co s tou planetou odsouzenou ke zkáze souviselo, měla jeho situace rychlou sestupnou tendenci. Dokonce uvažoval o tom, že si změní jméno, až se vrátí

domů. Jenže to s sebou neslo vážné komplikace. Z papírování, které s tím souviselo, šla hrůza. Ne, mělo by stačit, když zařídí, aby nebyl v seznamech. Jednu chybu už udělal, když těmto lidem řekl, kam jede, že má namířeno do Skotska.

Zařídí si kód. Všechny peníze pro něho, veškeré oficiální transakce, všichni, kteří ho budou chtít z nějakého důvodu kontaktovat, budou muset přes kódovací schránku. A on buď zareaguje, nebo ne, jak bude chtít. Nikdo se nedozví, kde je. A když bude opatrný, v okolí Banffu, kde se chtěl usadit, se nikdo nedozví, *kdo* je.

Nejste vy ten Nightingale, který omdlel?

V ten strašný den mu ti tvorové udělali pěkné díry do těla. E-pouzdro skýtalo omezenou ochranu: útok nezastavilo, ale zabránilo těm malým potvorám vstříknout jed. Jejich zobáky přesto pronikly do měkkých tkání. Krk měl sice fyzicky v pořádku, ale nikdy se úplně nezahojil. Zůstala mu psychická jizva, která nechtěla zmizet a doktoři ji neuměli vyléčit.

Každý by udělal to, co on.

Dobře, každý možná ne. Ale on strach neměl, ne víc než všichni ostatní. A neutekl, nikoho tam nenechal. *Zkusil* to.

• • •

Luxusní výletní loď *Nightstar* měla na palubě patnáct set pasažérů, kteří předpokládali, že si srážku užijí jako jednu velkou party. Jedním z nich byl mezinárodně slavný Gregory MacAllister, editor, komentátor, pozorovatel lidského údělu. MacAllister byl nesmírně pyšný na to, že zůstává náležitě skromný. Na loveckých výpravách si nosil zbraně sám. Mezi kolegy dbal o to, aby se k nim choval jako k sobě rovným. Byl nevyčerpatelně zdvořilý k davům obyčejných lidí, s nimiž

přicházel do kontaktu, k číšníkům, lékařům, lodním kapitánům. Čas od času utrousil žertovnou poznámku na adresu venkovanů, ale všichni chápali, že je to opravdu jenom žert.

Byl významnou politickou veličinou a objevitelem tuctu nejjasnějších hvězd na literární scéně. Ex offo byl ředitelem Chicagské společnosti, politického a literárního mozkového trustu. Byl také členem rady guvernérů Baltimorského lexikografického institutu a emeritním redaktorem *Premieru.* Byl vlivným členem několika filantropických spolků, což mu nebránilo v tom, aby se o chudých lidech veřejně a soustavně vyjadřoval jako o neschopných a líných. Sehrál významnou roli při najímání právníků, kteří pohnali k soudu brantleyskou školní radu v procesu o Genesis. S oblibou o sobě přemýšlel jako o jediném profesionálním likvidátorovi šarlatánů, podvodníků, univerzitních profesorů a biskupů na světě.

K cestě na *Nightstar* svolil zdráhavě. Ne že by ho nelákala představa, že bude svědkem srážky celých planet. Spíš mu vadilo, že celá ta akce má v sobě cosi proletářského. Bylo to něco, co dělají lidé, kterým chybí reálné hodnoty. Jako jít na veřejnou pláž. Nebo na fotbal.

Ale nakonec na to přistoupil, podvolil se své zvědavosti a příležitosti moci říkat, že u toho byl, když se tento kousek historie tvořil. Navíc mu to umožňovalo demonstrovat svou solidaritu s obyčejnými lidmi. Byť tito obyčejní lidé měli sklon vlastnit velké pozemky u Cape nebo ve vnitrozemí u Hudsonu.

Ostatně, taková malá planetární srážka mohla být zábavná, a mohla dokonce poskytnout materiál pro několik poznámek o pomíjivosti života a nejistotě materiálních výhod. Ne že by byl proti materiálním výhodám. Jediní lidé, o kterých věděl, že by chtěli zarovnat materiální výhody, aby nikdo žádné neměl, byli ti, kteří původně žádné neměli.

Jeho rozhodnutí zúčastnit se ovlivnil rovněž seznam cestujících, na němž bylo mnoho politických a průmyslových osobností té doby.

Třebaže by to MacAllister nikdy nepřiznal, komfortnost obří lodi na něho udělala dojem. Jeho soukromá kajuta byla stísněnější, než by se mu líbilo. Ale to se dalo čekat. Přesto byla pohodlná a její vybavení hovořilo spíš o střízlivém dobrém vkusu než o naleštěném povrchním luxusu, jaký se dal na palubě velkých nadsvětelných lodí obvykle najít.

Bavilo ho procházet bludištěm restaurací, barů a salonků. Několik míst bylo upravených jako virtuální terasy, z nichž budou pasažéři moci sledovat Srážku, až nastane.

MacAllister si sice původně naplánoval, že stráví většinu času prací, ale místo toho si zvykl zasedat v bistru jménem U Navigátora, které se nacházelo na pravoboku na horní palubě. Každý večer bylo plné celebrit a obdivovatelů, zpravidla druhořadých politiků, jejich poradců, žurnalistů, ke kterým se přidalo pár ředitelů a několik spisovatelů. Všichni chtěli vypadat, jako že k němu patří, chtěli být viděni jako jeho přátelé. V první noc cesty dostal pozvání, aby povečeřel u kapitánova stolu. Jelikož se ještě úplně neaklimatizoval, odmítl.

MacAllister možná měl nepřátele, kteří by nebyli smutní, kdyby někde v soustavě Maleivy zůstal, pokud možno na nešťastné planetě, ale věděl, že svět jako takový jej vnímá jako potulného rytíře, který napravuje křivdy, uzemňuje šašky a obecně patří do přední linie těch, kteří usilují o to, aby planeta zůstala bezpečná pro zdravý rozum.

Těšil se z pověsti geniálního analytika a, co bylo mnohem důležitější, vzoru bezúhonnosti. Nestranil progresivnímu ani konzervativnímu křídlu. Nedal se koupit. A nedal se napálit.

Ženy se mu nabízely samy. S některými si užil, postupoval však diskrétně a nejdřív se ubezpečil, zda nehrozí možnost, že se objeví rozzuřený manžel. Choval velkou náklonnost k opačnému pohlaví, i když měl za to, v době slabých mužů, že ženy patří do kuchyně a do postele. Že jsou v těch místech nejšťastnější a že se všem bude lépe žít, až tuto prostou pravdu jednou všichni uznají.

V polovině cesty se doslechl zprávu, že na Deepsix byly objeveny objekty umělého původu, a poznamenal si k tomu do deníku, který si vedl celý život:

Více než dvacet let víme o Maleivě a blížící se srážce, a najednou, když zbývá několik týdnů, přijdou na to, že ten nešťastný svět měl historii. Teď se samozřejmě rozpoutá nějaké moderní ukazování prstem, aby se přišlo na to, kteří lumpové nesou odpovědnost za to, že se ten detail přehlédl. Samozřejmě se ukáže, že to byla chyba pilota Taliaferra, *který si mezitím klidně dovolil zemřít. A zjistí se, že za kontrolu satelitních dat doma je možno vinu svalit na nějakého třetiřadého úředníka. Bude to zajímavé divadlo.*

Teď není čas na zkoumání této kultury, která bude brzy ztracena. Zmizí celý druh a nebude žít nikdo, kdo by o něm věděl něco víc než to, že kdysi trčelo ze závěje několik metrů kamení.

Možná je to nakonec maximum, co můžeme čekat.

ARCHIV
KOMU: ***NCA* HAROLD WILDSIDE**
OD: **PROVOZNÍ ŘEDITEL**
VĚC: **PROJEKT DEEPSIX**

HUTCHINSOVÁ, DEJTE POZOR NA PŘÍTOMNOST DRAVCŮ NA DEEPSIX. ZÁZNAMY Z PŮVODNÍHO PROJEKTU VYBÍZEJÍ K MAXIMÁLNÍ OPATRNOSTI. MÁM ZPRÁVU, ŽE

NEJVĚTŠÍ ODBORNÍK NA TUTO PROBLEMATIKU, RANDALL NIGHTINGALE, JE NA PALUBĚ VAŠÍ LODI. VEZMĚTE HO S SEBOU, AŽ POLETÍTE DOLŮ.

GOMEZOVÁ

KOMU: ***NCA*** **WENDY JAYOVÁ**
OD: **PROVOZNÍ ŘEDITEL**
VĚC: **ARCHEOLOGICKÉ LOKALITY**

POZOR: GUNTHERE BEEKMANE, ODKLONILI JSME WILDSIDEA, ABYCHOM NA DEEPSIX MOHLI VYSLAT ARCHEOLOGICKÝ PRŮZKUMNÝ TÝM. PRÁCE POVEDE PRISCILLA HUTCHINSOVÁ. ŽÁDÁM VÁS A KAPITÁNA CLAIRVEAUA O POSKYTNUTÍ VEŠKERÉ POMOCI.

GOMEZOVÁ

4

V kritickém okamžiku kritické mise, když ho jeho lidé potřebovali nejvíc, Randall Nightingale najednou omdlel. Zachránila ho Sabina Coldfieldová. Ta úctyhodná žena ho odtáhla do bezpečí za cenu vlastního života. Teď se všichni tváří šokovaně, že mise skončila fiaskem a že se nebude konat žádný další průzkum komárů a mokřadních travin Maleivy III. Říkají, že to stojí příliš mnoho, jenže mluví o penězích. Ano, stojí to příliš mnoho. Stojí to lidi. Stojí to lidi jako Coldfieldová, která měla cenu deseti Nightingaleů.

GREGORY MACALLISTER: *„Cesta ctí“, Reminiscence*

Marcel již nevěřil, že obyvatelé Deepsix jsou mrtví dlouho. Jestli vůbec byli mrtví.

„Já myslím, že bys mohl mít pravdu,“ řekla Kellie. Zabořila si bradu do dlaně a zadívala se na obrazovku. Prohlíželi si záběry pořízené předchozí den.

Po skončení téhle mise chtěl Marcel osvědčit, že Kellie Collierová má plnou kvalifikaci, aby se mohla sama ujmout velení. Měla teprve osmadvacet, byla mladá na takovou odpovědnost, ale byla svědomitá a on neviděl důvod, proč by musela dál sedět v křesle druhého pilota. Obzvlášť v situaci, kdy cestování ke hvězdám začínalo vzkvétat. Spousta nadsvětelníků, obchodních lodí, soukromých jachet, manažerských a firemních plavidel se málem rvala o velicí důstojníky. Nemluvě o nedávném rozšíření Patroly, k němuž dala podnět loňská ztráta *Mangoldu* a *Rancocas* i s posádkou. Ta první loď se prostě rozpadla, když se připravovala skočit do hyperprostoru; členům posádky se podařilo dostat se do záchranných kapslí, ale došla jim zásoba vzduchu, když

čekali, až liknavá Patrola zareaguje. Na *Rancocas* vypadla energie a bezvládná loď letěla dál. Komunikační technika nefungovala, a než si někdo všiml, že se něco stalo, bylo již pozdě.

Jak se lidé stěhovali na nově terraformované planety, kde bylo neomezené množství půdy, veřejnost požadovala bezpečnost. V důsledku toho Patrola vstoupila do období rozvoje. Dalo se těžko odhadnout, jak daleko to mladé eso jako Collierová může dotáhnout.

Kellie si prohlížela podhůří jednoho horského hřebene v centrální Transitorii. „Já myslím, že to je jasné," prohlásila. „Je to *cesta.* Anebo bývala."

Marcel měl za to, že vidí, co vidět chce. „Je to zarostlé," řekl. „Těžko říct. Mohlo by to být staré říční koryto."

„Podívej se sem. Vede do kopce. To nikdy nebylo řečiště." Zašilhala na obrazovku. „Ale řekla bych, že je to dávno, co ji naposledy někdo použil."

V průběhu pěti dní, které uplynuly od prvního objevu, pozorovali široce roztroušené důkazy osídlení. Víc než to: našli pozůstatky velkých měst na třech světadílech. Města byla již dávno mrtvá, pohřbená pod hlínou, rozdrcená ledovci. Také se zdálo, že jejich úroveň je předindustriální. Další objasňování muselo počkat, dokud nedorazí Hutchinsová a neodveze svůj tým dolů, aby se podívali zblízka. Nebyly však vidět stavby, o nichž by se dalo říct, že *dominují* okolní krajině, a sníh nebyl tak hluboký, aby významná technická díla pohřbil. Žádné mosty, přehrady, mrakodrapy, žádné známky budování ve velkém. Jen tu a tam nějaký fragment ve sněhu. Střecha, sloup, pilíř.

Na ostrově, který pojmenovali Zamrzlý, stál kruh kamenů. Uprostřed pustého pole u Zátoky špatných zpráv, nedaleko místa, kde ztroskotala Nightingaleova mise, stál

dvoukolový vůz; a předmět, který mohl být pluh, byl zpozorován na mysu Zármutku na Tempisu.

Ale cesta –

Byla dlouhá zhruba třicet kilometrů a oni ji dokázali sledovat od počátku v údolí řeky, napříč krajinou kolem malého jezera a do kopce při úpatí jedné hory. (Kellie měla jistě pravdu: nemohlo to být řečiště.) Nakrátko zmizela v lesním houští, než se objevila znovu nedaleko oceánu.

Cesta se táhla kolem úpatí jedné z vyšších hor. Vystupovala asi sedm tisíc metrů nad les. Severní úbočí bylo useknuté a vytvářelo nepřerušený sráz od vrcholku zahaleného v mracích po povlovný svah. Když na skalní stěnu při svítání dopadly sluneční paprsky, všimli si na ní kobaltového nádechu, a tak jí dali jméno Modrá hora.

„Vyhlídková trasa," nadhodil Marcel.

Kellie pokrčila rameny. „Možná. Škoda že se tam dolů nemůžeme podívat."

„To by měl vyřešit *Wildside,* až sem přiletí."

Založila ruce a on poznal, že se chystá o něco požádat. Ale místo toho řekla: „Máme štěstí, že byl nějaký archeolog v dosahu."

„Hutch?" Marcel se pousmál. „To není žádný archeolog. Ve skutečnosti je z našeho oboru."

„Pilot?"

„Jo. Řekl bych, že prostě nic lepšího neměli. Ale Hutch už na několika lokalitách byla."

Kellie chápavě pokývala hlavou a potom se na něho pozorně zadívala. „Myslíš, že by mi dovolila, abych letěla dolů s ní?"

„Kdybys ji o to požádala, pravděpodobně ano. Pravděpodobně bude ráda, když bude mít pomoc. Otázka ve skutečnosti stojí tak, jestli bych to dovolil *já.*"

Kellie byla přitažlivá, vysoká. Měla tmavé svádivé oči, hladkou černou pleť a hebké vlasy sahající po ramena. Marcel věděl, že jí nedělá problémy dostat muže tam, kam potřebuje, a že se snaží nepoužívat svůj šarm na něho. „Nevhodné chování," řekla mu jednou. Jenomže to pro ni bylo stejně přirozené jako dýchání. Oční víčka se jí zatřepetala a ona k němu dokázala vzhlédnout nahoru, přestože stále seděl. „Marceli, říkali, že máme poskytnout veškerou pomoc."

„Neřekl bych, že tím mysleli osoby."

Upřeně se na něho podívala. „Moc ráda bych tam letěla. Ve skutečnosti mě tady nepotřebuješ."

Marcel se nad tím zamyslel. „Přistávací modul pravděpodobně naplní vědci," řekl. „Budeme muset dát přednost jim."

„Dobrá," přikývla. „To má svou logiku. Ale jestli zbude místo…"

Marcel z toho neměl moc dobrý pocit. Znal Hutch, sice ne dobře, ale dost, aby jí důvěřoval. Odborníci si nebyli jistí, kdy se Deepsix začne rozpadat. A dole byla nebezpečná fauna. Na druhé straně byla Kellie dospělá žena a on neviděl důvod, proč její žádost odmítnout. „Prověřím to u ní. Uvidíme, co řekne."

Beekman byl zcela pohroužený do svých myšlenek, když si k němu Marcel přisedl. Mračil se, pohled měl obrácený dovnitř, čelo zbrázděné vráskami. Pak se se škubnutím probral a nejistě se na kapitána podíval. „Marceli," řekl, „mám na vás jednu otázku."

„Prosím." Byli ve štábu projektu.

„Jestli tam dole opravdu je něco, *někdo* schopný stavět domy nebo cesty, neměli bychom přemýšlet o záchranné operaci?"

Marcel nemyslel skoro na nic jiného, jenže neviděl žádný praktický způsob, jak s problémem pohnout. Jak se zachraňovali mimozemšťané? „*Wildside* má pouze jeden přistávací modul," řekl. „To je všechno. Kolik myslíte, že by dokázal odvézt? Kam bychom je dali? Jak myslíte, že by reagovali, kdyby se tam přihnala banda kovbojů a pokusila se je nahnat dohromady?"

„Jenže jestli tam dole jsou inteligentní bytosti, připadá mi, že máme morální povinnost pokusit se jich několik zachránit. Nemyslíte?"

„Kolik máte zkušeností s mimozemskými formami života?" zeptal se Marcel.

Beekman zavrtěl hlavou. „Fakticky moc ne."

„Mohli by to být lidožrouti."

„To není pravděpodobné. Bavíme se o něčem, co staví cesty." Beekman se zatvářil hodně nervózně. „Vím, že modul je malý a máme jenom jeden. Ale pár bychom jich mohli vzít. Akademie by chtěla, abychom to udělali." Měl na sobě šedou vestu, kterou si těsně přitáhl, jako by mu byla zima. „Kolik se do něho *opravdu* vejde? Do přistávacího modulu z *Wildsidea?"*

Marcel se dotázal Billa. Čísla naskočila na obrazovce. Jedenáct plus pilot. „Možná bychom měli počkat, až ten problém budeme muset řešit," řekl.

Beekman pomalu pokýval hlavou. „Asi ano."

„Pár jich odvézt by nemusel být zas tak laskavý skutek," pokračoval Marcel. „Zachránili bychom je, aby se mohli dívat, jak jejich svět umírá." Zavrtěl hlavou. „Bylo by to nebezpečné. Neměli bychom jak zjistit, co udělají, když k nim přijdeme a pozdravíme je. Nedokázali bychom s nimi komunikovat. A pak je tu otázka genofondu."

Beekman se zvedl z křesla a došel k nástěnné obrazovce, která shlížela dolů na nebetyčné kumuly a studeně modrá

moře. „Pravděpodobně bychom byli schopni geny syntetizovat. Dát jim šanci, aby pokračovali.“ Zahleděl se na Deepsix.

„Naše povinnost to není,“ pronesl Marcel. „Akademie ví, co jsme našli. Pokud budou chtít, abychom šli do záchranné operace, ať nám to řeknou.“

V několika příštích dnech je čekaly další objevy: zřícená stavba, která mohla sloužit jako skladiště, u řeky v Severním Tempu, dřevěná palisáda ukrytá v lese, opuštěná loď zamrzlá v ledu u Stinného Přístavu. Loď, která ležela na boku, byla asi dvacet metrů dlouhá a měla stěžně. Její proporce však naznačovaly, že plavci byli značně menšího vzrůstu než lidé. „Vypadá to jako galéra,“ poznamenala Mira. „Dokonce je vidět kabina na zádi.“

Chiang Harmon souhlasil. „Někomu z nás by byla malá, ale je tam. Jak starý je ten led?“

„Pravděpodobně tam bude od začátku.“ Myslela tím setkání soustavy s Quiveraským oblakem. Domnívali se, že Stinný Přístav souvisle zamrzl před třemi tisíci lety a od té doby neroztál. Nacházel se ve vysokých severních šířkách na východním pobřeží Gloriamundi.

„Co dalšího bychom z té lodi mohli ještě vyvodit?“ zeptal se Beekman.

„Příď vypadá jako mořský had,“ upozornil Chiang. „Má trochu vikingský nádech.“

„Vidíš,“ řekla Mira, „*toho* jsem si nevšimla. Ale máš pravdu. Znají umění.“

Umění bylo pro Miru moc důležité. Jak pracovala na lodích Akademie, došla k pochopení, že umění je to, co civilizaci definuje. Řečeno osobněji to byl důvod, *proč* vlastně člověk žil. Člověk pracoval, aby si udělal čas na vychutnání ušlechtilejších radostí. Svěřila se Marcelovi, že

Beekmanovi lidé mají až na několik výjimek „dosti omezený rozhled“ a jsou natolik pohlcení honem po detailech fyzického světa, že se většina z nich nikdy nenaučila užívat si života. Sama se považovala za požitkáře v tom nejlepším slova smyslu.

Byla jednou ze starších osob na palubě. Jak sama říkala, prolétla středním věkem a vypadla na druhé straně. Přesto byla štíhlá, atraktivní, puntičkářská, jedna z těch šťastných žen, na kterých jako by se přibývající léta neprojevovala.

„*Měli* umění,“ opravil ji Beekman.

„Kdybychom ji uviděli zblízka, možná by se nám podařilo zjistit, jak vypadali *oni*,“ řekl Chiang. „Prostě si ji potřebujeme prohlédnout zblízka.“

Mira přikývla. „Příště musíme zařídit, abychom s sebou měli přistávací modul,“ řekla. Znělo to, jako by si myslela, že to někdo zpackal, a dívala se přitom na Beekmana.

Později si Pete Reshevsky, matematik z Osla, postěžoval, že nechápe, proč ten povyk. „Tam dole přece není nic než ruiny,“ prohlásil. „A je celkem evidentní, že ti, kteří tu žili, byli dosti primitivní. Proto se od nich ve skutečnosti nemáme co dozvědět.“ Reshevsky byl malý a svalnatý, měl ostrý nos. Muž, který strávil polovinu času v tělocvičně. Do jeho tmavých očí si málokdy našel cestu úsměv. „Udělali bychom líp,“ pokračoval, „kdyby si všichni hleděli své práce a snažili se myslet na to, proč tu jsme.“

Ráno dorazil *Wildside*. „*Kapitán s tebou chce mluvit*,“ oznámil Marcelovi Bill.

Marcel měl Priscillu Hutchinsovou rád. Občas s ní pracoval a zjistil, že je schopná a bezproblémová. Před dvaceti lety, kdy dělala pilota expedici, která objevila mraky Omega, se z ní stalo něco jako legenda.

Marcel jí tu misi záviděl. Pracoval v té době pro Kosmik, absolvoval dlouhou trasu na Quraquu každých několik měsíců. Byla to úmorná zkušenost. Peníze byly dobré a on byl ambiciózní, usiloval o postup v hierarchii. Hutchinsová byla o málo víc než dítě, když se to všechno stalo, ale ta událost dodala pilotování lesk v očích široké veřejnosti a přesvědčila Marcela, že už má dost štací od ničeho k ničemu. Za několik měsíců dal v Kosmiku výpověď a nastoupil v Akademii.

Byl rád, že má Hutch nablízku. Byla to zvláštní náhoda, že žena, která sehrála významnou roli ve vývoji jeho kariéry, byť nepřímo, právě teď dorazila. Pokud by se po něm žádala rozhodnutí v souvislosti s možnou existencí mimozemských tvorů, hodilo by se znát její názor.

„Spoj mě s ní," řekl.

Byla vysoká jen tak tak, aby splňovala minimální kritéria pro udělení licence. Měla tmavé oči, černé, nakrátko ostříhané vlasy a živou tvář, jíž dokázala rozsvítit místnost, když chtěla. Přivítala ho širokým úsměvem. „Marceli," řekla, „ráda tě zase vidím. Slyšela jsem, že jste měli z pekla štěstí."

„Jak se to vezme. Myslíš, že mi dají prémii?"

„Obvyklou, řekla bych."

„Kolik toho víš?"

„Jenom to, že se našly důkazy osídlení. Věž. Je tam dole ještě někdo z nich naživu?"

„Nezahlédli jsme nikoho." Informoval ji o aktuální situaci. Města, o nichž víme, jsou tady a tady; známky osídlení se objevily na *tomto* půltuctu míst. Upřesnil to graficky. „Největší město je na Jižním Tempu." Ukázal jí kde. Bylo hluboko pod ledovcem. Nepředpokládal, že by se jím v čase, který měli, mohla prokopat. Kolik času vlastně *měli?*

„K vlastní kolizi dojde 9. prosince kolem poledne. Předpokládáme, že planeta se začne rozpadat asi o čtyřicet

hodin dřív.“ Byl pozdní večer, sobota 25. listopadu. „Ale jistotu nemáme. Asi nebudeš chtít pokoušet štěstí.“

„Co víme o původních obyvatelích?“

„Moc toho není. Byli drobní. Zdá se, že měli velikost asi jako pětileté děti. A máme důkazy, že žili na čtyřech kontinentech.“

„Kde bychom podle vás měli přistát?“

„Věž by mohla být dobrá. Vypadá to, že by mělo být možné dostat se dovnitř bez velkého kopání. Ale *má* to jedno riziko. Ta oblast je přímo na zlomové linii.“

Zaváhala. „Myslíš, že několik dní vydrží?“

„Nevím. Tady na sebe za takový odhad nikdo nechce vzít odpovědnost.“

„Ukaž mi, kde to je.“

„Je to v Severní Transitorii –“

„Kde?“

Marcel dal pokyn Billovi, aby poslal mapu.

Pohlédla na ni, přikývla a zeptala se na kolizi. „Co přesně se stane? A kdy?“

„Fajn. Gunther – myslím Gunther Beekman, vedoucí mise – mi tvrdí, že do začátku rozpadu by podmínky měly zůstat relativně stabilní. Ale až to propukne, konec přijde rychle. Takže bys měla zvednout kotvy brzy. Řekl bych tak o týden dřív. Nezahrávej si s tím. Sleť dolů, posbírej artefakty a pryč.

Pravděpodobně se poměrně brzy setkáš se zemětřeseními, silnými bouřemi a podobnými věcmi. Jakmile se Deepsix ocitne v něčem, čemu se říká Turnerův horizont, dojde k odpárání atmosféry a úniku oceánů – kůra se promění na ovesné vločky. To všechno prakticky v několika hodinách. V době, kdy žbluňkne do té polévky, bude zbývat jen jádro. Jenom kus železa.“

Vrátila se očima k němu. „Fajn. Myslím, že tam nebudeme chtít okounět.“

„Myslíš, že zůstanete a podíváte se na to? Na tu kolizi?“

„Když už jsem tady? Určitě. Pokud moji pasažéři nebudou příliš hlasitě protestovat.“

Dlouho nepromluvil ani jeden. „Rád tě zas vidím, Hutch,“ řekl. Naposledy se setkali skoro před dvěma lety. Ona se vracela z Pinnaclu a chystala se zakotvit v doku, on právě odlétal s průzkumným týmem. Několik minut spolu mluvili přes systém, tak jako to dělali teď.

Ale fyzicky nebyli ve stejné místnosti dvakrát tak dlouho. Doma v Kole se účastnili navigačního semináře. Přitahovalo ho to k ní a část večera s ní strávil na banketu. Ale nikdy nebyly ty správné okolnosti. Vždycky se pohybovali opačným směrem.

Prohlížela si fotografie. „Vlastně to ani žádná valná věž není, co?“ Stavba byla kruhová, kamenná, s osmi okny, z nichž každé bylo v jiné výškové úrovni, obrácené jiným směrem. Tyčila se do výšky dvaceti metrů. Ale senzory říkaly, že dalších patnáct metrů k její patě je pod zemí, kde se zdálo, jako by byla napojená na vnitřní stranu městské hradby. Existovala možnost, že by ji mohli využít, aby se dostali přímo do města.

Marcel si opřel dva její snímky o svůj ovládací panel. Jeden byl detail. Druhý ukazoval věž v celé její izolovanosti. „Kdy se chystáš začít?“ zeptal se. Naklonila hlavu. „Hned, jak si sbalíme svačiny.“

„Hutch, můj první důstojník by rád letěl dolů s vámi.“

Zdálo se, že ji to potěšilo. „Klidně může. Jestli chce, rádi ho vezmeme.“

„Vlastně je to *ona.* Jmenuje se Kellie Collierová. Je dobrá. Může ti hodně pomoct, jestli se dostaneš do potíží.“

„Může se mi hodit. Vy asi na palubě žádné archeology nemáte, že?“

„Ne. Mám tady spoustu matematiků, fyziků a klimatologů.“

Hutch pokývala hlavou. „Co takhle průmyslový laser?“

Rozesmál se. „Kéž bych ho měl.“

„Fajn. Stálo to za pokus.“

„Hutch, ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Určitě víš, že nemáme přistávací modul. Kdybyste se dostali do potíží, nemůžu pro vás přiletět.“

„Já vím. Neboj se, chystám se být velice opatrná.“

„Dobře. A můžeš pro mě udělat jednu maličkost, až budeš dole?“

„Jasně.“

„Zůstaň ve spojení. Ať můžu poslouchat, co se děje.“

Hutch odložila informování Nightingalea o tom, že Gomezová považuje za dobrý nápad, aby výsadkový tým doprovodil. Pochybovala, že by chtěl letět, a ještě méně byla přesvědčená, že by byl k něčemu užitečný, pokud by to udělal. V tu chvíli však tvořily celý tým ona, Toni a Kellie Collierová. Potřebovala pár dobrovolníků, kteří by hlídali a pomohli odnést artefakty. Pokud se jim podaří nějaké artefakty najít.

Tuto část své práce z duše nenáviděla. Povolávali ji, aby udělala něco, o čem skoro nic nevěděla, a ona se pohybovala kolem akademijních praktik dost dlouho, aby věděla, že za všechno, co se podaří, sklidí slávu Gomezová, a s každým fiaskem zůstane navždy svázáno jméno Hutch.

Jako ztráta Richarda Walda před dvaceti lety.

Wald byl přední archeolog, jehož Hutch přivezla na Quraquu. Při dlouhé zkoušce vůle se skupinou terraformovačů

Walda sebrala přílivová vlna. Z té události se stala legenda. Wald zůstal na planetě příliš dlouho na podvodním nalezišti, zůstal tam dokonce i v době, kdy se vlna blížila, a nakonec se ho Hutch nepodařilo bezpečně vytáhnout. Někteří lidé z toho neštěstí vinili ji, tvrdili, že byla jediná, kdo měl přehled o tom, co se děje, a že čekala příliš dlouho, než ho varovala.

Uvažovala, jestli Nightingale není další příklad tendence Akademie hledat obětní beránky.

Bylo načase to vyřídit. Ukončila rozhovor s Marcelem, zastavila se ve společenské místnosti na sendvič, pak pomalu došla k Nightingaleově kabině a zaklepala na dveře.

Otevřel a zatvářil se překvapeně. „Ahoj, Hutch," pozdravil. „Pojď dál." Pracoval na počítači. Na nástěnné obrazovce se vznášel obraz Deepsix. Podívala se na ni, na její modrá moře, masy mraků, ledem pokryté kontinenty. „Krásná planeta," poznamenala.

Přikývl. „Studená. Z oběžné dráhy vypadají hezky všechny."

„Randy, mrzí mě to zpoždění návratu domů."

„Hutch." Podíval se jí do očí. „Ty jsi sem nepřišla proto, abys mluvila o letových harmonogramech. Co pro tebe můžu udělat?"

Podala mu výtisk přijaté zprávy. Přečetl si jej, pohlédl na ni, znovu sklopil oči k papíru a potom vzhlédl. „Tohle chce *Gomezová,"* řekl. „Co chceš ty?"

Čekala, že odmítne bez váhání. „Byla bych ráda, kdybys letěl. Hodila by se mi nějaká pomoc."

„Kdo další letí?"

„První důstojník z *Wendy."*

„To je všechno?"

„A Toni."

„Je ti jasné, že navzdory tomu, co si myslí Gomezová, nemám žádné zvláštní informace. Vím, že to místo je

nebezpečné, ale *každá* živá planeta je nebezpečná. To nepotřebuješ slyšet ode mě. A nejsem archeolog.“

„Já vím.“

„Kdyby mě někdo požádal o radu, Hutch, řekl bych: Zapomeňte na to. Nepřibližujte se k tomu místu.“

„Tu možnost nemám.“

„Já vím. Pořád chceš, abych letěl já?“

„Ano. Jestli poletíš, budu moc ráda, když tě s sebou budu mít.“

Marcela překvapilo, když zjistil, jak malý je mezi jeho pasažéry zájem o cestu na povrch. Zdálo se, že panuje obecná shoda v tom, že pokud na Deepsix skutečně existuje nějaké místní obyvatelstvo, je těžké docenit význam toho faktu. Ve skutečnosti to nikoho nezajímalo. Kultura byla evidentně primitivní, a tudíž nebude co se naučit.

Věděl, že exokologie, odvětví vědy zabývající se sociálními strukturami mimozemských společenstev, nepatřila k jejich specializaci, nicméně předpokládal, že budou chtít na zem, aby se účastnili nějakého velkého vědeckého objevu. Několik jich vystoupilo a poznamenalo, že by chtěli letět dolů, ale když je vybídl, aby požádali Hutch, vycouvali z toho. Mám moc práce. Musím chystat experimenty. Jinak bych jel hned. To přece chápete.

Jediný, kdo se nabídl, byl Chiang Harmon. A Marcel tušil, že chce jet proto, že jede Kellie.

Teoreticky měla být pozemní mise naprosto jednoduchá. Prostě přistát, pořídit snímky a vzorky a vrátit se. Pokud by se objevili původní obyvatelé, nafilmovat i je. Hutch nezavedla řeč na ožehavé téma pokusu o záchranu případných domorodců, a tak byl odhodlán nechat to plavat. Rozhodl se však, že pokud by se místní obyvatelé objevili a naznačili, že potřebují pomoc, pokusil by se ji poskytnout. Jinak se tím

prostě nebude zabývat. Bylo to rozhodnutí, které mu v noci bránilo usnout, ale zdálo se, že je to jediný praktický přístup.

Mise měla jiný aspekt, který ho znepokojoval. Věděl, jak funguje vědecký mozek. Tým Hutch slétne dolů, pustí se do hledání nějakého nového divu a nevyhnutelně narazí na věci, které se budou těžko vysvětlovat. Budou chtít získat poslední možný artefakt, poslední možnou odpověď, a on si dovedl snadno představit, jak Deepsix pluje vstříc svému nešťastnému konci, zatímco on se doprošuje Hutch, aby už konečně odstartovala z povrchu, a ona ho neustále ujišťuje, že to udělá. Že potřebuje jen ještě hodinku, nic víc.

Hutch ovšem oficiálně neměla vědecký mozek. A prohlásila, že chce odletět s časovou rezervou. Tak proč by ji neměl brát za slovo?

Na *Nightstar* se Gregory MacAllister zrovna omluvil ze společenského večera, opustil Navigátora a zamířil ke své kajutě, když k němu přistoupila mladá žena a zeptala se, jestli by s ním mohla krátce mluvit. Poznal, že byla v bistru při večerní debatě o postmodernistickém hnutí v ruském divadle. Seděla v zadní části, sama ničím nepřispěla, ale po celou dobu pozorně naslouchala.

To, že se jednalo o mimořádně atraktivní ženu, pro něho nebylo rozhodující. MacAllister nikdy neměl problémy se získáváním krásných žen. Dovedlo však na něho zapůsobit, když se někdo dokázal soustředit, neboť to vždycky naznačovalo talent.

Neměl ve zvyku klanět se penězům nebo postavení a nedal se získat kouzlem ani souborem afektovaností, známým jako charisma. Za svých více než šedesát let zjistil, že v patricijských třídách je stejně tolik hulvátů, kolik je ignorantů v nižších vrstvách společenského spektra. S oblibou věřil, že

na něho platí jen intelekt, ale měl sklon hodnotit intelekt jako přímý důsledek pohledu jedince na MacAllisterovy názory.

„Jmenuji se Casey Hayesová," řekla. Zašmátrala v kapse saka a vytáhla vizitku. „Jsem z Interwebu."

MacAllister na okamžik zavřel oči. Novinářka.

Byla vysoká, měla rysy modelky a husté hnědé vlasy sčesané dozadu, jak bylo právě v módě. Na sobě měla šedé kalhoty a tmavé sako s ozdobným diamantovým knoflíkem. Došel k závěru, že to není obyčejná novinářka.

„Co pro vás mohu udělat?" zeptal se vyhýbavě.

„Pane MacAllistere, poslouchal jste zprávy ze soustavy Maleivy?"

„Ohledně těch zřícenin? Ano, sleduji je. Samozřejmě."

Zpomalil krok, ale nezastavil se. Ona se zařadila vedle něho. „Napadlo mě, že je to přesně ta událost, jaká vás bude zajímat," řekla. „Osamělá věž na odlehlém místě."

„Skutečně?" Novináři v něm odjakživa viděli potenciální příběh a nedělalo jim problém vymyslet si cokoli, co jim okolnosti velely, aby z něj něco dostali. Prostě se nedalo vědět, kdy MacAllister řekne něco skandálního, čím bude šokovat city veřejnosti, případně urazí celý blok lidí. Jako třeba loňská poznámka v Notre Dame, kde přebíral cenu, že každý, kdo si chce skutečně vypěstovat toleranci k jiným lidem, by měl začít tím, že odhodí příslušnost k jakékoli církvi. Když jeden z ostatních hostů začal protestovat, bezelstně se zeptal, jestli někdo může jmenovat jediného člověka, kterého by ateista zabil nebo vyhnal z domova kvůli náboženským otázkám. MacAllister si říkal, že kdyby ten člověk měl všech pět pohromadě, napadl by oslavovanou netolerantnost samotného šéfredaktora.

Jenže tihle lidé zaplaťpánbu nebyli nikdy pohotoví.

„Ano," pokračovala. „Čtu vás už od univerzity." Pustila se do krátké rozpravy o tom, jak je jeho práce úžasná, a on by

ji za jiných okolností rád nechal pokračovat. Ale bylo pozdě a on byl unavený. Proto ji pobídl, aby přešla k věci.

„Hledáme na Maleivě III zaniklou civilizaci," řekla. „Co když někteří z jejích obyvatel stále žijí?" Věnovala mu zářivý úsměv, který měl smést jeho odpor do noci. „Co myslíte, jací byli? Jak dlouho tam žili? Dá se z takového konce vyvodit, že všechno, čeho kdy dosáhli, ve skutečnosti nemělo žádný význam?"

„Mladá dámo," začal.

„Casey."

„Mladá dámo, odkud bych to asi tak mohl vědět? A když na to přijde, proč by mi na tom mělo záležet?"

„Pane MacAllistere, četla jsem *Úvahy bosého žurnalisty."*

Překvapilo ho to. *Bosý* byla sbírka esejů z jeho počátků, v níž napadal každou hloupost od klanění se ňadrům po zakřiknutost manželů. Ale obsahovala rovněž dlouhý esej na obranu bizarní představy, původně vyhlášené Rousseauem, že od těch, kteří jsou nedotčeni dekadentním vlivem civilizace, je možné se mnoho naučit. Samozřejmě jej napsal předtím, než pochopil pravdu, že dekadence je poměrně zajímavý stav. „Ne, nic z toho neplatí," prohlásil. „Skutečnost, že na Deepsix žil někdo, kdo věděl, jak stavět kameny jeden na druhý, nemá prakticky žádný význam, jak se zdá. Obzvlášť proto, že oni *i* ty kameny se již brzy odeberou do šťastnějšího světa."

Podívala se na něho a on uviděl v jejích očích odhodlání. „Pane MacAllistere, určitě přemýšlíte, proč jsem vás zastavila."

„Zas tak moc ne."

„Velice ráda bych –"

„Se mnou udělala interview."

„Ano. Vlastně ano. Pokud byste si našel chvíli."

Taky byl kdysi mladý žurnalista. Už dávno. A zvlášť této ženě bylo těžké odmítnout. Čím to bylo? Dělal snad ústupek své přirozenosti? „O čem?“ zeptal se.

„Chtěla bych to pojmout jen jako všeobecnou konverzaci. Můžete mluvit, o čem budete chtít. Ale jelikož jsme tady kvůli kolizi, určitě na ni dojde řeč.“

Uvažoval, že by si nejdřív vyžádal otázky. Jenže nechtěl, aby to vypadalo, že jeden z nejspontánnějších myslitelů na světě potřebuje mít všechno předem. „Řekněte mi, ehm…“ Zaváhal. V hlavě měl prázdno. „Můžete mi ještě jednou říct, jak se jmenujete?“

„Casey Hayesová.“

„Řekněte mi, Casey, jak se stalo, že se účastníte tohoto letu? Věděla jste o tom něco předem?“

Naklonila hlavu a pevně se mu podívala do očí. Zjistil, že se mu líbí. Na žurnalistku vypadala inteligentně.

„Ale ne,“ odpověděla. „Vlastně bych vůbec neměla pracovat. Dostala jsem lístek jako dárek od rodičů k narozeninám.“

„Blahopřeji,“ řekl. „Máte štěstí, že máte takové rodiče.“

„Děkuji. Přiznám se, že mě napadlo, že vyhlídka na sledování toho, jak do sebe narazí dvě planety, v sobě má značný potenciál příběhu. Když se mně podaří najít ten správný úhel pohledu.“

„Tak se podíváme, jestli jste to dokázala, Casey. Jak jste chtěla k materiálu přistoupit?“

„Tak, že vyhledám jednoho z nejskvělejších editorů na světě a předložím veřejnosti jeho reakce.“

Ta žena nevěděla, co je to stud.

Pevně se na něho podívala. Zdálo se mu, že zahlédl záblesk příslibu, náznak budoucí odměny, ale připsal to témuž mužskému softwaru, který ho udržel na místě a zabránil mu v rychlém ústupu do jeho kajuty. „Třeba bychom si o tom mohli

pohovořit zítra u oběda, jestli nic nemáte. Na Horní palubě je to celkem hezké.“

Horní paluba byla nejsnobštější místo, kde se na lodi dalo jíst. Kůže a stříbro. Svíčky. Bach na klavír. Velice baroknı́. „To mi nepřipadá ideálnı́,“ namítl.

„Dobře.“ Byla velice přístupná. „Které místo byste navrhl vy?“

„Nechám to na vás, jako na bystré žurnalistce. Kdybyste chtěla s někým udělat interview o významu *Titaniku* či *Rancocas*, které místo byste pro konánı́ rozhovoru navrhla?“

Zatvářila se nechápavě. „Nejsem si jistá.“

„Poněvadž obě plavidla byla zachráněna a do jisté mı́ry zrekonstruována, určitě by nic nebylo působivějšı́ než jeden z předních salonků.“

„Ach tak,“ řekla. A znovu: „Ach tak! Vy myslı́te zaletět si dolů na povrch.“

Myslel opravdu *to?* Ale ano, proč ne? Svým způsobem se měla psát historie. Jeho pověsti by neuškodilo, kdyby byl přı́tomen nexu. Mohlo by se mu podařit najı́t pro událostı́ správnou interpretaci. Sentimentalisté, moralisté a polepšovatelé z celého světa budou v těch několika dalšı́ch dnech ve vzácné formě, jak se budou snažit vycucat ze zániku inteligentnı́ho druhu všemožná poučenı́. (*Jak* inteligentnı́ho ovšem nikdy nepřijde na přetřes.) Objevı́ se obvyklé odkazy, které budou na událost nahlı́žet jako na výstrahu od Všemocného. MacAllister usoudil, že pokud by se některého z těchto nešťastných tvorů skutečně podařilo najı́t, strhl by se srdcervoucı́ pokřik po nějaké zoufalé záchranné akci, pravděpodobně z paluby *Nightstar*. Proč vlastně ne?

„Ano,“ odvětil. „Jestli chceme mluvit o Deepsix, pak bychom měli jet na Deepsix.“

Zaváhala. „Nemám ponětı́, jak by se to dalo zařı́dit,“ řekla. „Jsou snad nějaké výlety dolů?“

Zasmál se. „Ne. Ale jsem si jistý, že by se to zařídit dalo. Máme ještě několik dní. Zjistím, co bych pro to mohl udělat.“

Jakmile se MacAllister vrátil do své kajuty, zamkl dveře a klesl do křesla.

Ta žurnalistka mu připomněla Saru.

Fyzicky ne. Křivky Sařiny tváře byly měkčí, její vlasy byly o několik odstínů tmavší a její držení těla nebylo tak majestátní. Obě měly přibližně stejnou výšku a váhu, ale jinak bylo těžké najít nějakou fyzickou podobnost.

Přesto tam byla.

Možná oči. Ale Sara měla zelené, Casey modré. Přesto poznal ten pevný pohled, a možná k tomu přibývalo něco v jejím výrazu, v tom, jak jejími koutky úst pohrával úsměv, nebo v tom, jak jí jihl hlas, když si myslela, že jinak svou vůli neprosadí.

Nebo měl možná zdivočelou představivost, poněvadž se účastnil letu, který se stane památným, a byl by býval velice rád, kdyby s ním na něm byla Sara.

Po dvaceti letech neúnavného útočení na manželství jako na instituci pro duševně méněcenné příslušníky obou pohlaví, evoluční past, na ni narazil jednou večer při prezentaci pro skupinu mladých žurnalistů. Ona pozvala na večeři *jeho*, protože pracovala na úkolu, který vyžadoval rozhovor s ním. Byl v té době možná nejznámější misogyn v Americe. Tvrdil, že silný cit vždy vyvane. Stanovil svou maximální hranici na jeden rok, tři měsíce a jedenáct dní.

Se Sarou nedostal šanci, aby svá čísla ověřil. Osm měsíců poté, co se s ní setkal, tři týdny po jejich svatbě, zemřela při mimořádné nehodě na rekreační lodi. Nebyl u toho, byl v práci a pracoval v *Premieru*, když se to stalo.

Bylo to dávno. Přesto neminul den, aby na ni nepomyslel.

Sara žila v mnoha náladách, vážné i radostné, zádumčivé i plné smíchu. Jmenovala se Dinglová a říkávala lidem, že jediným důvodem, proč svolila, že si ho vezme, bylo to, že tím dosáhne změny příjmení. Říkala, že to, které má, ji odjakživa přivádělo do trapných situací.

Nedokázal říci proč, ale tím, jehož duch v tu chvíli přebýval v jeho kajutě, byla Sara.

Bylo to hloupé. Stárnul.

Vzal si z autobaru jahodový klipr a vyjel si knihovní katalog. Měli tam nový román Ramseyho Taggarta, na který se chtěl podívat. Taggart byl jedním z jeho objevů, ale začínal psaní odbývat. MacAllister s ním mluvil, ukázal mu, kde dělá chyby. Na poslední knize, nudném dramatu o cizoložství v horách, přesto nebylo znát žádné zlepšení. Pokud trend pokračoval i v této nejnovější knize, MacAllisterovi by nezbylo než mu vyčinit oficiálněji. Veřejně.

V duchu se vracel k rozhovoru s Casey, neboť měl pocit, že mu něco uniklo. Nepatřil k lidem, kteří by si kvůli ostatním dělali problémy, přesto se nabídl, že poskytne rozhovor na místě, který pro něho bude znamenat velké nepříjemnosti. Proč to udělal?

Postupně mu došlo, že *chce* letět dolů na povrch Maleivy III. Projít se mezi jejími zříceninami a nechat se obklopit jejím stářím. Nasát do krve pocit nastávající katastrofy. Jaké by bylo stát na povrchu té nešťastné planety a dívat se, jak se ten obr řítí dolů?

Aby to zařídil, potřeboval získat pomoc Erika Nicholsona.

Nicholson byl kapitán *Nightstar*, malý muž, a to vzrůstem i duchem. Byl například dosti pyšný na své postavení a natřásal se v něm jako krocan. Mluvil způsobem, který byl povýšený a zároveň mátožný, jako by sděloval božské instrukce z vrcholku hory a doufal, že mu lidé uvěří.

MacAllister měl s kapitánem další den povečeřet. Bude to vhodná příležitost, aby ho vtáhl do soukromého rozhovoru a dal věci do pohybu. Finta bude v tom, najít dost pádný důvod, který ho přesvědčí, že je v jeho zájmu poslat na povrch lodní přistávací modul. S MacAllisterem uvnitř.

Dostal knihu a začal ji číst. Jednou nebo dvakrát se však rozhlédl po pokoji, aby se ujistil, že je doopravdy sám.

5

Všechno důležité, co mne kdy potkalo, se stalo, když jsem měl namířeno někam jinam.

GREGORY MACALLISTER: *Poznámky z Babylonu*

Člun z *Wendy* převezl na *Wildsidea* dva pasažéry, přírůstek k pozemnímu průzkumnému týmu. Hutch se s nimi setkala v doku, kde se navzájem představili.

Kellie Collierová byla asi o hlavu vyšší než Hutch a měla na sobě standardní bílou kombinézu s modrým lemováním z *Wendy Jayové.* Vřele si s Hutch potřásla rukou a řekla, jak moc je ráda, že se může přidat.

Asijští předkové Chianga Harmona se projevovali ve tvaru jeho očí, ale ničeho dalšího si Hutch nevšimla. Vlasy měl hnědé, měl mohutné kosti a široká ramena a působil trochu nemotorným dojmem. Hutch na první pohled odhadla, že ho bude mít ráda. Také poznala, že jeho zájem o Kellie je více než profesionální.

„Byl už někdy někdo z vás na pionýrské planetě?“ zeptala se.

Kellie ano. Ale přiznala se, že neopustila základny a předsunuté stanice. „Nebyla jsem nikde, kde by se daly čekat potíže,“ přiznala.

Na druhé straně uměla používat stinger.

„My na palubě žádné stingery nemáme,“ řekla Hutch.

Kellie povytáhla obočí. „To letíte na potenciálně vražednou planetu beze zbraní?“

Hutch jí ukázala kráječ. „Co to je?“ zeptala se.

Hutch jej zapnula. Objevil se nůž z bílého světla. „Laser,“ odpověděla. „Prořízne cokoliv.“

„Myslím, že bych si nechtěla místní aligátory pustit tak blízko k tělu.“

„Je mi líto,“ řekla Hutch. „Ale nic lepšího nemáme. Musí nám to stačit.“

Měli jich na palubě půl tuctu. Pravděpodobně byly o maličko účinnější než kráječ, který použila Biney Coldfieldová k odhánění kardinálů. Byly základním nástrojem archeologů, avšak ve správných rukou představovaly také účinnou zbraň. Hutch si však nebyla jistá, zda její dobrovolníci jsou lidé, jimž je ochotná zbraně svěřit. Došla k závěru, že pokud nejsou, neměla by je s sebou vzít.

Hodně přemýšlela o rizicích místní fauny na Deepsix. Nehodlala opakovat dřívější chyby. Sestavila seznam operačních požadavků, jež budou muset všichni bez výjimky dodržovat. Každému dala kopii a trvala na tom, aby si je přečetli a podepsali, než budou pokračovat v diskusi. Vysvětlila jim, že důsledkem každého porušení bude odeslání provinilce zpátky na oběžnou dráhu. Velice rychle.

Pochopili všichni?

Pochopili.

Provedla je po lodi. Ve společenské místnosti našli Scolariho s Embry a Chiang se jich zeptal, jestli i oni letí na povrch. Když odpověděli, že neletí, a oba se přitom tvářili, jako by jim to bylo trapné a trochu je to popuzovalo, Kellie našla očima Hutch. Soud, který nad nimi vynesla, se jednoduše nedal přehlédnout.

„Proč neletíte?“ zeptala se nevinně Kellie. „Je to životní šance.“

„Nejsem archeolog,“ řekl na svou obranu Scolari. „Abych byl upřímný, myslím si, že je to blbost. Je tam spousta divokých zvířat a každou chvíli se to začne rozpadat na kusy. Nehodlám tam být, až se to stane. Rozhodně ne kvůli několika hrncům.“

Embry se chladně usmála a přešla to mlčením.

Hutch by byla zcela jistě raději, kdyby měla ve skupině víc mladých mužů, protože doufala, že vyříznou ze stěn nějaké kameny s rytinami a odtáhnou je do modulu. Gravitace na Deepsix byla 0,92 pozemského normálu a 0,89 ve srovnání s Pinnaclem, což byla úroveň, na kterou byla Toni zvyklá. Byla to malá pomoc, ale i tak se jim nějaké svaly mohly hodit.

Když se k nim připojil Nightingale, došlo na další kolo představování, po kterém následovala instruktáž. Hutch jim vysvětlila, jak je důležité pořídit snímky všeho, co najdou, a změřit a zmapovat, co kde je. „To všechno uděláme, než se čehokoli dotkneme," řekla.

Popsala rizika, která představují nejenom dravci, ale i pohyb po starých budovách. „Buďte opatrní. Podlahy mohou povolit. Stropy a střechy se mohou propadnout. Ostré předměty vám pouzdro neprobodnou, ale i tak můžou udělat díry do *vás.*" Vybídla Nightingalea, aby promluvil o své zkušenosti. Byl pochopitelně zdrženlivý, ale poradil jim, aby nic nepodceňovali. „Dravci na Deepsix měli na svůj vývoj o miliardu let víc. Mají velice ostré zuby a někteří vypadají neškodně. Nevěřte ničemu."

Rozdala kráječe a promluvila o tom, jak je používat a jaké problémy mohou nastat. Dívala se, jak cvičí, a po každém chtěla, aby jí předvedl, že nástroj ovládá. „Pokud na to dojde, buďte v těsném prostoru opatrní. Kráječ je téměř jistě nebezpečnější než všechno, na co narazíte."

Nightingale zareagoval na její poznámku zamračením. Neřekl však nic.

Propustila zbytek týmu a udělala Chiangovi krátkou instruktáž o nošení e-pouzdra. Ostatní měli s prací ve Flickingerově poli zkušenosti.

Povečeřeli společně se Scolarim a Embry. Veškeré napětí, jež mezi nimi snad existovalo, se rozplynulo. Embry si

dokonce vzala Hutch stranou a omluvila se jí: „Doufám, že to nebereš osobně," řekla. „Moje námitky jsou namířeny proti vedení. Kdyby neměli příležitost udělat to dřív a pořádně –"

„Chápu," řekla Hutch.

Přistávací modul byl naložený a připravený na další cestu. Hutch otevřela nákladní vstup a otočila se čelem ke svým čtyřem pasažérům se slovy: „Máme s sebou zásoby na deset dní," řekla. „To je víc, než kolik budeme potřebovat. Polední teplota v okolí věže je několik stupňů pod nulou. Atmosféra je dýchatelná, ale směs obsahuje trochu víc dusíku, než jste zvyklí. Když se jí nadýcháte příliš, začnete být apatičtí a líní. Proto necháme e-pouzdra zapnutá, když budeme venku. Žádný problém s biologicky nebezpečnými látkami není znám.

Chci zdůraznit, že nikdo nebude nikam chodit na vlastní pěst." Rozhlédla se a všem se podívala do očí, aby se ujistila, že se vyjádřila jasně a že ji poslechnou. Byla připravena odmítnout vzít na palubu každého, kdo by se tvářil pobaveně. Ale všichni přikývli.

„Jeden den na Deepsix je dlouhý něco přes devatenáct hodin. Přistaneme v blízkosti věže uprostřed noci a do svítání zůstaneme v modulu. Potom se zařídíme podle situace.

Abych nezapomněla, přistaneme do sněhu. Domníváme se, že není příliš hluboký, protože je to blízko rovníku, ale s určitostí se to zjistit nedá." Podívala se na Nightingalea. „Chceš něco dodat, Randy?"

Vstal. „Chci jen podtrhnout, co řekla Hutch. Buďte opatrní. Kryjte si navzájem záda. Nechceme, aby tam někdo zůstal." Jeho hlas zněl trochu nervózně.

„Mám ve zvyku lidi *žádat*, když chci, aby něco udělali, ne jim říkat," pokračovala Hutch. „Zvyky se mění těžko. Ale

při jakémkoli požadavku očekávám, že bude neprodleně splněn.

Budete mít vestu, kterou byste si měli obléknout až *poté*, co aktivujete e-pouzdro. Můžete si do ní dát nástroje, svačinu, cokoli. Kráječ nechávejte *ve* vestě a nikdy si ho nedávejte do kapsy kalhot nebo košile. Důvod je jednoduchý: když ho budete potřebovat a on bude *uvnitř* pouzdra, nedostanete se k němu. A navíc, když už najdete způsob, jak ho vzít do prstů, a aktivujete ho uvnitř pouzdra, budete pak ještě dlouho kulhat.

Nějaké dotazy?“

Žádné nebyly.

Hutch se podívala na hodinky. „Startujeme za osm minut. Kdyby snad někdo chtěl na toaletu.“

Jestli měli odborníci pravdu, zbývalo dvanáct standardních dní, než začne rozpad planety, což ve skutečnosti znamenalo, že měli asi tak týden, než na povrchu začne být příliš nebezpečno. Proto Hutch chtěla spěchat.

Kellie nakazila svým nadšením ostatní. Odnesli si je do modulu s sebou. Všichni byli vzrušení a zdálo se, že dokonce i Nightingalea opustila chmurná nálada.

Když odstartovali, někdo zatleskal. O půl hodiny později se spustili do sněhové vánice a nakonec se vynořili pod temnou zataženou oblohou ve výšce čtyř tisíc metrů. Krajina pod nimi se utápěla v naprosté tmě. Senzory jim dovolovaly zahlédnout zvlněné kopce a široké roviny, na nichž byl tu a tam nějaký les. Několik velkých volných ploch mohla být zamrzlá jezera. Oceán Corragio se nacházel několik set kilometrů severněji, za hradbou hor.

Přistávací modul měl dvouúčelové motory, jež mohly fungovat jako proudové nebo raketové, aby mohl manévrovat ve vesmíru nebo se pohybovat jako letadlo. Byl to mimořádně flexibilní stroj, především díky své injektorové technologii,

jež byla jádrem jeho stoupací schopnosti a umožňovala mu viset ve vzduchu, přistát na libovolném přiměřeně rovném místě a opustit atmosféru bez nutnosti vézt s sebou obrovské množství vodíkového paliva.

Energii dodával všem systémům Bussard-Ligonův reaktor s přímou přeměnou.

Hutch poslouchala, jak se její dobrovolníci baví o tom, že se těší do věže, a přemýšlela, jakou na sebe bere odpovědnost, když je s sebou veze dolů. Sama tu práci udělat nemohla, přesto měla pocit, že jediný Nightingale chápe rizika. Ještě nikdy nebrala lidi do riskantní situace. Viděla, co stály Nightingaleovy chyby, co udělaly s *ním* osobně, a přemýšlela, proč tak velké riziko podstupuje. Co kruci věděla o tom, jak udržet lidi při životě v prostředí, které Kellie trefně popsala jako vražedné? Vážně se zabývala myšlenkou, že celou akci zruší, vrátí se na *Wildsidea* a pošle Gomezové svou rezignaci.

Jenže kdyby to udělala, už by se nikdo nikdy nedozvěděl, kdo tu věž postavil.

Hutch našla stavbu svými senzory a dala ji na obrazovku. Byl to obraz v nočním světle, jasnější než při pozorování normální optikou. Věž přesto vypadala staře, temně, opuštěně. *Strašidelně.*

Klesala téměř vertikálně, používala injektor a manévrovací trysky a opatrně se blížila k povrchu. Přístroje jí neukazovaly, jestli bude podklad krytý sněhem dost pevný, aby kosmické plavidlo unesl.

Vánici nechala za sebou, avšak za oknem se stále míhaly vločky. Jinak byla noc klidná a vítr slabý. Venkovní teplota ukazovala -31 °C. Tu a tam byly vidět mezi částečně protrhanými mraky hvězdy.

Hutch zapnula přistávací světla.

Kellie seděla vedle ní. Svit přístrojového panelu ozařoval její tmavou tvář. Hutch si při pohledu na ni uvědomila

bezpečnostní opatření, na které dosud zapomínala. „Kellie je náš záložní pilot," řekla. „Kdyby se stalo něco nečekaného a já bych…" Zaváhala, „…byla mrtvá, Kellie to vezme za mě. Převezme velení."

Kellie se podívala směrem k ní, ale neřekla nic.

„Jsem přesvědčená, že se nic nestane," dodala Hutch.

Terén kolem věže byl rovný, jednotvárný a prázdný. Na západním obzoru se zvedalo pár kopců, bylo vidět pruh lesa a několik osaměle stojících stromů.

„Přistanu nejblíž, jak to půjde," řekla.

Sníh jako kdyby se táhl do nekonečna, než se ztratil ve tmě. Napadlo ji, že význam měsíce je pořád ještě nedoceněný.

Přistávací modul se lehce zhoupl a věž, studená a temná, se jim zvedla vstříc.

Hutch mohla použít pro přistávací manévr UI, ale v podobných situacích raději pilotovala sama. Pokud by se stalo něco nečekaného, nechtěla riskovat, co se bude dít, než UI vymyslí vhodný postup.

Spustila podpěry. Sněhová pokrývka vypadala neporušeně.

Nechtělo se věřit, že se pod tím hladkým bílým povrchem skrývá celé město.

Chvíli si zkoušela představit jeho rozměry. Hradba, s níž věž možná byla a možná nebyla spojená, se táhla pod sněhem *tím* směrem půldruhého kilometru, zahnula na sever, postupně se stáčela a nakonec se vrátila k věži, která stála v jihozápadním rohu opevnění.

Zdálo se, že město leží na vrcholku nízkého pahorku.

Přistávací modul klesal do noci.

„Pomalu," řekla Kellie tak tiše, že to Hutch nejspíš ani neměla slyšet.

Hutch držela nos plavidla nahoru, přiškrcovala injektor a šmátrala po zemi podobně jako člověk, který slézá do tmavé místnosti.

Kolem foukal vítr a ona skoro *cítila,* jak trupem protahuje průvan. Ubrala plyn a nechala modul poklesnout vlastní vahou. V kabině bylo ticho.

Dotkli se sněhu.

Nechala plavidlo dosednout a vypnula motory. Na čelní okno dopadlo několik vloček. „Dobrá práce," řekl Nightingale. „Hutch, jsi dole?" Byl to Marcelův hlas. „Jsem na místě," odpověděla.

Hutch za svou kariéru chodila snad po dvaceti planetách a měsících. Tentokrát to bylo popáté, co přistála na planetě, o které se mnoho nevědělo, a vůbec poprvé, kdy měla velení.

Byli dvacet metrů od věže.

Hutch ji nasvítila reflektory modulu. Rozrytá důlky, ošlehaná dlouhými zimami, byla kruhová, ne vyšší než třípatrová. Jenže to ji poměřovala lidským pohledem. Nebyla široká, dokázala by ji obejít za chvilinku.

Oken bylo osm, každé v jiné výškové úrovni a každé obrácené jiným směrem. Tím nejnižším snadno půjde dostat se dovnitř. Vršek věže obepínaly dvě prstencové římsy vyčnívající ze zdiva těsně nad nejvyšším oknem. Stavbu shora zakrývala vypouklá střecha.

Hutch aktivovala e-pouzdro. Ihned ucítila známé odtlačení od sedací a zádové části křesla, jako by se kolem ní vytvořil vzduchový polštář. Kellie si s ní vyzkoušela vysílačku a přikývla. V pořádku. Navlékla si pracovní vestu a požádala Toni, aby jí podala ze zadního křesla mikrokameru. Připnula si ji na vestu a do kapsy dala kráječ.

„Co chceš dělat?" ptal se Nightingale. Vypadal nervózně.

„Historický krok. To přece stojí za zaznamenání." Otevřela vnitřní dveře přechodové komory, nastavila

vyrovnání tlaku v kabině s venkovní hodnotou a vstala z křesla. „Prosím, vezměte si e-pouzdra. Dýchací aparaturu nastavte na konverzní režim.“ To systému umožní využívat venkovní prostředí, takže si s sebou nemuseli brát vzduchové láhve.

Kellie rozdala Flickingerovy generátory. Připnuli si je na opasek a aktivovali pouzdra. Konvertory se okamžitě spustily a začaly přečerpávat vzduch.

„Můj generátor nechce fungovat,“ řekla Toni.

Kellie se na něj podívala, upravila nastavení a připnula jej zpátky. „Zkus to teď.“

Pole ševelivě naskočilo a Toni zvedla palec. „Fajn.“

„Já jsem myslel, že počkáme do rána,“ ozval se Chiang.

„Taky počkáme. Chtěla bych, aby sis stoupl do přechodové komory, Chiangu.“

„Dobře,“ řekl a přidal se k ní. Po chvíli se zeptal: „Proč?“

„Pro případ poruch, překvapení a tak podobně.“ Podívala se na hodinky. „Do východu slunce zbývají zhruba dvě hodiny. Hned jak budeme mít světlo, půjdeme do budovy.“

„Venku se k nám nic připlížit nemůže,“ prohlásil Chiang. „Proč se tam nepodíváme hned?“

„Až budeme mít dostatečné denní světlo.“ Nastavila senzory, aby stále přejížděly po pásu lesa. Neviděla jiné místo, kde by se mohl schovávat nějaký dravec. Kromě věže samotné.

Zelené kontrolky se rozsvítily a vnější dveře se otevřely. „Jakmile se venku něco pohne, chci o tom vědět,“ řekla. Vylezla na žebřík.

Chiang vytáhl svítilnu a přejel kuželem jejího světla po sněhu. „Vypadá to jako o Vánocích.“

Hutch slezla dolů, vyzkoušela terén a zabořila se přibližně do půlky holení. Díky poli jí nohy zůstávaly stále v teple a v suchu. „Sníh je trochu měkký,“ řekla.

„Vidím.“

Věž se hrozivě tyčila nad ní. Morgan byl jasně zelená hvězda na západní obloze, kde svým jasem zastiňoval dokonce Deneb. Byl 84 miliony kilometrů daleko a obě planety se k sobě řítily součtovou rychlostí sedmdesáti kilometrů za sekundu.

Věž jako taková byla podivuhodně jednotvárná. Hromada kamenných kvádrů a nic víc. Vyfotografovala si ji. Pak ještě jednou.

Stále si očima hlídala linii stromů. Někdo, asi Nightingale, se nediplomaticky zeptal Kellie, jestli umí modul pilotovat.

Hutch žádnou odpověď neslyšela. Tušila, že Kellie si vystačila s pohledem.

Otočila se k plavidlu, našla kameře dobrý záběr, chvíli ji nechala, aby se přizpůsobila osvětlení, a vyfotografovala také přistávací modul.

„Dobrý,“ ozvala se Kellie. „Už se vrať.“

Ale ona chtěla ještě jeden snímek, takový, který si pověsí v každém bytě, který kdy bude mít. Přešla na druhou stranu plavidla a dostatečně odstoupila, aby dostala do jednoho záběru nos plavidla, znak *Wildsidea* a věž. „Dokonalé,“ pravila.

Přišlo svítání, šedivé a mdlé.

Slunce bylo větší než Sol. Ale působilo matně a ne úplně hmatatelně, skoro jako kdyby to byl jeden z optických klamů pozorovatelných na severoamerických Velkých pláních, kterým se říká vedlejší slunce.

Deepsix měla dobu rotace devatenáct hodin, šest minut a jedenáct sekund. Byla o několik milionů kilometrů blíž od svého slunce než Země od Solu, avšak Maleiva byla starší a chladnější.

Na střeše věže ležel sníh. Hutch uvažovala, kdo asi v té budově žil, jak je to dávno a kde je mu konec.

Bylo možné, že věž označuje dějiště nějaké rozhodující bitvy nebo místo, kde se setkaly nepřátelské síly, aby spolu uzavřely spojenectví. V teplejších dobách tady na svahu možná diskutoval nějaký Platon. Nebo nějaký Solon předložil soustavu zákonů.

Kdo to mohl vědět? A nikdo se nikdy nedozví víc než to málo, co se jí podaří zachránit.

Sestoupili z modulu, zkontrolovali si výstroj a začali plahočivě postupovat sněhem k oknu na úrovni terénu. Kolem věže byl slyšet jen velice nepatrný šepot větru. Sníh byl na povrchu ztvrdlý. To, jak křupal pod nohama, narušovalo celkové ticho.

Severozápadním směrem se v dálce objevili dva ptáci. Nightingale se otočil k Hutch a podíval se na ni. Po zádech jí přejelo zamrazení. Neřekla však nic.

Ptáci měli roztažená křídla a létali v širokých pomalých obloucích, plachtili na vzdušných proudech.

Okno na úrovni terénu mělo rám, v němž zůstalo několik střepů toho, co snad kdysi bylo sklo. Uvnitř budovy uviděli místnost, úplně prázdnou až na několik dřevěných klacků a smetí.

Otevřenými dveřmi stoupalo mezi trámy ve stropě úzké schodiště. Schody byly blízko sebe, až příliš blízko, než aby to vyhovovalo lidským nohám.

Hutch nastavila mikrokameru, aby mohla všechno zaznamenávat, pověsila si ji kolem krku a prolezla rámem dovnitř. Tak tak jí zůstalo dost místa pro hlavu. Podlaha se zdála být pevná. Pod vrstvou sněhu a hlíny byla zhotovena z dřevěných fošen. Pozorně si prohlédla omítnutou stěnu, špinavou, rozdrolenou, plnou vyražených děr. Bylo do ní zasazeno několik polic.

Strop byl nízko – necelé dva metry. Tak nízko, že se ani Hutch nemohla postavit vzpřímeně.

Nahlédla do další místnosti, té se schodištěm, a uviděla třetí pokoj.

Schodiště zřejmě stoupalo až na vršek věže. A několik pater dolů. Bylo ze dřeva.

Hutch dala znamení ostatním, aby vlezli za ní dovnitř.

Chiang se opřel o strop. Dolů se snesl prach.

Místnosti nahoře a dole měly také každá okno. Zdálo se, že jsou identické s tou v přízemní úrovni, pouze měly okno na jiném místě.

Vylezli do horní místnosti a pak ještě do místnosti nad ní. Všichni se krčili, aby si neotloukli hlavu. „Marcel měl pravdu," zabručela Kellie. „Tihle lidičkové byli trochu malí."

Po úvodní prohlídce se vrátili do modulu a Hutch jim rozdala výstroj: světélkující lano a křídu pro označení míst nálezů, páčidla a svítilny, také odprašovače na stlačený vzduch a všechno ostatní, co ji napadlo. Když narazíte na něco neobvyklého, zavolejte mě, řekla jim. A skoro *všechno*, co najdete, bude neobvyklé.

S tím, jak přibývalo denního světla, se rozdělili po celé věži. Nadzemních pater bylo osm. Šest dalších napočítali směrem dolů. Nejvyšší prostoru tvořila jediná místnost s překvapivě vysokým stropem, dost vysokým, aby se všichni kromě Chianga mohli postavit rovně. Byl tam hák a na podlaze ležely dvě věci: jedna, která mohla být kdysi kus řetězu, a rozbitý dřevěný stojan se třemi nohami.

„Co si o tom myslíte?" zeptala se Toni.

„Třeba se to používalo k broušení seker," nadhodila Kellie. „Vidíš, tady by se dal vložit kámen."

V každém patře našli ohořelý výklenek, který určitě sloužil jako krb. Na dolním konci stavby navíc byly dveře vedoucí severním směrem. Do města. Byly zavřené, zpříčené

a nechtěly se hnout. Rozhodli se, že nejdříve dokončí průzkum budovy, než je vypáčí.

Místnosti byly prázdné. Jediné, co našli, byla ruční opěrka z křesla, které by se dalo označit za dětský nábytek, rovný kus dřeva, který kdysi mohl sloužit jako deska stolu, několik hader, botu a ještě několik dalších pozůstatků, jejichž zkáza postoupila tak daleko, že se nedalo poznat, co to kdysi bylo.

Bota byla poměrně malá, vytvarovaná pro nohu elfa.

Ale z desky stolu se stal objev.

„Něco je v ní vyryté," zjistil Chiang.

Rytiny byly téměř setřené, takže se z nich dalo rozeznat jen málo. Hutch si ani nemohla být jistá, zda symboly měly představovat skutečné předměty, jestli to jsou geometrické obrazce, piktogramy nebo písmena.

Stojan byl rovněž vyřezávaný. Zdobený. Jenže i na těchto řezbách se čas podepsal tak, že nebyla naděje na jejich zrestaurování. Právě když si je prohlíželi, přetrhl její myšlenky Marcelův hlas: „Došla nám odpověď z Akademie. Napadlo mě, že tě bude zajímat, že tvému městu dali jméno."

„Vážně? Jaké?"

„Burbage Point."

„Oni je pojmenovali po *Burbageovi?"* Byl to senátor, který neustále poukazoval na Akademii jako na příklad špatně spravovaných fondů.

„Asi jo."

„Proboha. Třeba mu tím chtějí něco vzkázat."

„Ta banda? Těžko. Oni si myslí, že se mu tím zavděčí."

„Ještě něco, Marceli?"

„Ano. Analytici hledali na těch snímcích města. Zatím jsme jich našli devět, většinou pod silným ledem, *všechna* pod něčím. A mimochodem, mají obranné opevnění. Hradby."

„Takže je to jasné."

„Jo. Primitivní civilizace. *Existuje* jedna výjimka, jedno město bez hradby, ale to je na ostrově. Čirou náhodou pojmenovávají všechna tato místa po lidech, o kterých si myslí, že jim můžou dát peníze nebo je pro ně *sehnat.* Máme už Blitzberg, Korman City, Campbellville…“

„To nemyslíš vážně.“

Rozesmál se. „Znáš mě, že bych si dělával legraci?“

Nightingale ji našel očima a ona okamžitě poznala, co si myslí: *A tihle pitomci nás poslali sem dolů, abychom tady riskovali krk.*

„Marceli,“ řekla, „máš něco dalšího o Burbage Pointu?“

„Málo. Vypadá to, že se tady odehrály nějaké války. Někdo se v jedné fázi zmocnil města a rozbořil zdi. Zřejmě nechal stát jenom věž.“

„Jaká je naše poloha vůči městu? Na spodku věže máme dveře, které vedou na sever. Nemáš tušení, co najdeme, až se přes ně dostaneme?“

„Nejspíš jenom led.“

„Fajn. Dáme ti vědět, jak to dopadlo.“

„Poslouchám každé slovo, Hutch. Přesměrovali jsme několik satelitů, abychom vás neztratili, když jsme pod obzorem.“

„To je dobře.“ Ne že by to výsadkovému týmu bylo co platné, kdyby se dostali do vážných potíží.

Odnesli kusy řetězu a brousek na sekery do spodních pater, kde je uložili do pytlů a označili. Kellie napsala popis místa, kde jednotlivé kusy nalezli, a chystala se zalepit obal se stojanem, když ji Chiang pořádal, jestli by se na něj mohl podívat.

Chvíli si jej prohlížel, pak přidržel dolní konec jedné úplné nohy na podlaze a podíval se schodištěm nahoru k vršku věže. „Je totiž možné, že jsme v observatoři.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Toni.

„Vsadím nohu na to, že střecha se dala otevřít.“

Kellie nechápavě přejela pohledem od stojanu k Chiangovi. „Chceš říct, že podle tebe *tahle* věc držela *dalekohled!*“

„Je to možné,“ odvětil.

Toni se zazubila na Kellie. „A *ty* jsi říkala, že je to brousek na sekery.“

Kellie se zasmála a v očích jí zajiskřilo. „Ještě pořád můžu mít pravdu. Třeba otevírali střechu proto, aby se dostali na cimbuří.“

Hutch si stojan prohlédla. „Mně se to zdá moc malé,“ prohlásila. „Okulár bys musel mít u pasu.“

Chiang ukázal prstem na strop. „Nezapomínej, kdo tady bydlel.“

Vyšplhali zpátky do horního patra. Středem stropu se skutečně *táhla* spára. Rozdělení. Zkusili kopat v hlíně a zbytcích vegetace, které pokrývaly podlahu, a našli malou kovovou destičku a něco, co mohla být opěra.

„Možná máš pravdu,“ řekla Hutch. Zkusila si představit mrňavého astronoma s maličkým dalekohledem, jak se dívá ven otevřenou střechou. „To by znamenalo, že se trochu vyznali v optice.“

6

Ukažte mi neochvějně čestného člověka a já vám ukážu člověka, kterému nikdo nenabídl jeho cenu. A to je pro pokrok druhu dobře. V celé naší dlouhé a smutné historii napáchali největší škody lidé, kteří se považovali za příklady bezúhonnosti. Každou křížovou výpravu, jedno, zda vedenou za slušné literární normy, za zahalování ženského těla nebo za osvobození svaté země, zahájili, schválili a nadšeně spáchali charakterní lidé.

GREGORY MACALLISTER: *„Rada politikům“, Dolů z hory*

„Pane MacAllistere.“ Kapitán Nicholson položil lokty na opěrky svého křesla a přitiskl konečky prstů k sobě. „Velice rád bych vám vyhověl. To jistě víte.“

„Samozřejmě, pane kapitáne.“

„Ale prostě to udělat nemůžu. Jsou tu bezpečnostní rizika. A v každém případě by to bylo porušení firemní strategie.“ Ukázal MacAllisterovi dlaně, aby mu dal najevo, že je v té věci bezmocný.

„Chápu,“ odvětil MacAllister. „Ale *je* to škoda. Ostatně, jak často se naskytne taková příležitost?“

V kapitánových zlatě tečkovaných hnědých očích se odrážel jistý stupeň nejistoty. Bylo vidět, že nechce vlivného editora urazit. Jenže pokud by na něho MacAllister se svou žádostí přitlačil, zahnal by ho do situace, z níž nešlo vyjít vítězně.

To MacAllister nechtěl.

Nacházeli se v kapitánově přijímací kabině, popíjeli bordeaux a ukusovali obložené chlebíčky – soukromá

snídaně. Přepážky byly vystrojené mosazí a kůží, v policích po obou stranách místnosti bylo několik knih vázaných v kůži, dvě lampy doplňovaly elektrické svíčky. Celou jednu přepážku zabíralo schéma *Nightstar* a z místa nad virtuálním krbem shlíželo dolů logo TransGalactic Lines – hvězdný vír.

Seděli v polstrovaných křeslech postavených šikmo vůči sobě. „Naprosto chápu vaši zdráhavost," odpověděl MacAllister věcným tónem, jako by říkal, že on by se na věc díval přesně stejným způsobem. „A je mi jasné, že nejste někdo, kdo by se dal snadno zastrašit."

Nicholson dal skromně najevo, že s tvrzením souhlasí. Kapitán byl v mnoha ohledech opatrný. Konzervativní. MacAllister tušil, že má někde schovaného spolehlivého výkonného důstojníka a dobrou UI, aby za něho převzali řízení lodi, kdyby bylo třeba udělat nějaké nerutinní rozhodnutí. Bylo pravděpodobné, že Nicholson získal své postavení nějakým vlivem, možná se do něj přiženil nebo byl synem někoho důležitého.

„Ne," řekl kapitán, „je to tak, pane MacAllistere. Skutečně je naší povinností řídit se pravidly. Vím, že právě vy to jistě pochopíte."

MacAllister zachoval vážnou tvář. Právě *já?* „Samozřejmě, kapitáne. Nemohl bych s vámi víc souhlasit." Použil tón určený k uvolnění nenadálého napětí. „Přesto *je* škoda nechat si ujít příležitost takového druhu."

„Jakou příležitost myslíte?" zeptal se Nicholson.

„No…" Zavrtěl hlavou, napil se vína a mávnutím ruky dal najevo, že by raději přešel k jinému tématu. „Nemá to význam. I když by to podle mne byla velká věc."

„*Co* by byla velká věc, pane MacAllistere?"

„Deepsix čeká osud legendy, Eriku. Mohu vám říkat Eriku?" MacAllister nasadil vřelejší tón.

„Ano. Jistě.“ Nicholson zjihl. Představa tykání se slavným hostem ho potěšila. „Samozřejmě, Gregory.“

„Ještě týden a něco a Maleiva III bude navždy pryč. Lidé budou o této plavbě mluvit a přemýšlet o zříceninách na té planetě desítky, možná i stovky let. A –“ zasněně se zadíval někam nad Nicholsonovo levé rameno, „– úlomky těch zřícenin se tam dole povalují na zemi a čekají, až je někdo sebere.“ Dopil sklenku a odložil ji na servírovací stolek. „Kdyby bylo několik těch kousků vystaveno tady na *Nightstar*, byl by to neocenitelný přínos.“

„V jakém směru?“

„Přitahovaly by značnou publicitu. Pozůstatky zaniklé civilizace. Vystavené na lodi, která je zachránila. To by byl odkaz *Nightstar* a jejímu kapitánovi. A TransGalactic. Předpokládám, že byste si od svých zaměstnavatelů vysloužil značný vděk.“

Nicholson vydal zvuk, který byl někde v půli mezi frknutím a smíchem. „To není pravděpodobné,“ odvětil „Baxter a ostatní jsou zahledění moc do sebe, než aby takovou akvizici ocenili.“

„Možná máte pravdu.“

„Přesto…“ Kapitán se zamyslel. „Bylo by to příjemné.“

„Dalo by se to velice snadno udělat.“ MacAllister viděl, že tohoto muže odhadl dobře. Nicholson nešel po penězích. Kdyby mu navrhl, že by si některé artefakty mohl ulít pro sebe, nikam by se nedostal. Zato představa, že by si ho nejvyšší vedení mohlo trochu víc vážit. No ovšem. To fungovalo dobře.

Kapitán si hrál prsty se svou sklenkou. „V žádném případě bych nechtěl, abys mi špatně rozuměl, Gregory. Přísně dodržuji zásady a postupy stanovené pro bezpečný provoz tohoto plavidla.“

„Jak by to dělal každý schopný velicí důstojník.“ MacAllister dolil oběma víno. „Eriku, jsem si jist, že existují jistá privilegia, okolnosti, které ti podle tvého uvážení umožní interpretovat postupy způsobem, jenž by byl prospěšný pro pasažéry TransGalactiku i pro společnost jako takovou.“

„Ano,“ připustil. „To je jistě pravda.“

MacAllister se obdivně zadíval na lodní schéma a nechal svému společníkovi čas na zvážení situace.

„Opravdu si myslíš,“ začal Nicholson, „že se tam ty věci povalují jen tak na zemi?“

„Och, o tom vůbec nepochybuji. Stačí je sebrat a odvézt. Nic víc by nebylo třeba. A já se tě ptám, až ta planeta bude pryč, navždycky pryč takovým způsobem, že ji žádná moc nedokáže přivolat zpět, jakou myslíš, že bude mít cenu řekněme soška z maleivské kaple?“

„Jistě. Myslím, že to tak určitě bude. To máš úplnou pravdu.“

MacAllister viděl, jak Nicholson zápasí se strachem, že se dostane do maléru. „Řekl bych, že je to tvá šance, Eriku.“

„Nemyslíš, že by proti tomu něco měl archeologický tým, který momentálně je tam dole?“

„Neumím si představit proč. Pokud vím, mají jenom jeden přistávací modul. Kolik toho můžou v jednom modulu odvézt?“ Pokusil se vypadat zadumaně. „Dole na palubě B, blízko bazénu, je skvělé místo, které by dobře posloužilo jako muzeum.“

„Křídlo Hyper.“ Byl to prostor, který byl momentálně vyhrazen výstavce různých pohonných systémů kosmických lodí, zejména nadsvětelného pohonu. „Ano,“ uznal. „*Je* to lákavá představa.“

„Pokud bys to chtěl udělat,“ řekl MacAllister, „Jsem ochoten letět taky. Napsat o tom. Tak říkajíc tomu dát nějaké doporučení.“

„Chceš říct, že bys napsal jeden ze svých komentářů?“

„Ano, pokud bys chtěl.“

„Ty artefakty bychom mohli dát –“

„Do muzea.“

„Uspořádat slavnost. Byl bys ochoten se zúčastnit? Třeba i říct několik slov?“

„Bylo by mi ctí, Eriku.“

Nicholson moudře pokýval hlavou. Spíš pro sebe než pro MacAllistera. „Nech mě o tom chvilku přemýšlet, Gregory. Jestli se to dá nějak zařídit, půjdeme do toho.“

Marcel nechával reproduktor zapnutý, aby mohl sledovat dění na povrchu. Získával tak přístup ke všem rozhovorům, které se na společných frekvencích odehrávaly. Relace se z přistávacího modulu vysílaly buď přímo na *Wendy,* nebo přes některý komunikační satelit.

Měl nepříjemný pocit. Živé planety byly nepředvídatelné a tato obzvlášť, jak se blížila k Morganovi. Ale prozatím by měli být relativně v bezpečí. Beekman si byl jistý, že gravitační působení obří planety se v procesu přibližování projeví až pozdě, protože kolize bude přímá, jako když se čelně srazí dvě auta. Tady nebude žádný postupný pád ve spirále.

Poslouchal, když Hutch a její lidé prolézali věž, a sledoval záběry přenášené mikrokamerou, kterou nosila Hutch na vestě. Mnoho tam k vidění nebylo, jenom holé zdi a podlahy pokryté sněhem a prachem.

Na úrovni terénu vyřízli do stěny věže otvor, aby nemuseli prolézat oknem. Hutch postavila k nově vytvořeným dveřím Chianga, aby dával pozor, jestli se neobjeví potenciální dravci. Toni pak přidělila okno v astronomově vyhlídce, se stejným úkolem.

Ona, Kellie a Nightingale se zatím snažili prořízнout dveře ve spodním patře. Momentálně spolu moc nehovořili, slyšel však sykot laseru působícího na kámen.

Beekman vstoupil, podíval se na něho, zamračil se a sedl si. „Jsi v pořádku, Marceli?“ zeptal se.

„Jistě. Proč?“

„Nevypadáš zrovna vesele.“

Z reproduktoru se ozval překvapený hlas Kellie: *„Buď s tou věcí opatrný, Randy.“*

Marcel si složil ruce na prsou v obranném postoji. „Někdo tam dole přijde o život,“ prohlásil. „Kdyby to záleželo jen na mně, odepsali bychom tu zatracenou věc a nechali ji plavat.“

Beekman měl o kompetentnosti vedení Akademie odjakživa mimořádně nízké mínění. Marcel čekal, že něco v tom duchu poznamená. On však řekl, že Marcel má nejspíš pravdu, že pozemní tým za tak krátký čas pravděpodobně nenajde nic užitečného a že je to skutečně riskantní.

„Fajn,“ pronesl hlas Hutch. *„To by mělo stačit. Dej tomu chvíli pauzu. Uvidíme, jestli se nám je podaří vylomit.“*

„Možná bys jí měl připomenout, že by měli být opatrnější,“ nadhodil Beekman.

„Ona ví, s kým pracuje.“ Sepnul ruce za hlavou. „Nechtěl bych je otravovat.“

„Co když se něco stane?“

„Necháme vedení, ať si tím trápí hlavu.“

Hlas Kellie: *„Dobře, hoď na to trochu víc sněhu.“*

„Cítil bych se líp, kdybychom tam dole měli skutečného archeologa.“

Marcel nesouhlasil. „Pravděpodobně je pro nás bezpečnější mít tam Kellie a Hutch. Možná nezískají všechny detaily správně, ale pokud by vznikly potíže, raději uvidím na zodpovědném místě je.“

„Pořád to nejde otevřít,“ řekl Nightingale.

„Pusť mě, ať to můžu zkusit.“

„Jak velké jsou ty dveře?“ zeptal se Beekman.

„Na výšku něco málo přes metr. Všechno je zmenšené.“

„Myslím, že jsme to neprořezali úplně.“

Beekman se sklonil a dotkl se prstem klávesy VYSÍLÁNÍ.

„Co jim chceš říct?“ zeptal se Marcel.

„Aby byli opatrní.“

„Nejsem si jistý, jestli budou mít smysl pro nezištné rady. Už mi pohrozili, že mě ustřihnou.“ Zažehl se další laser.

„Nech si to.“ Nightingaleův hlas. *„Sem. Pojď s tím sem.“*

Tak to pokračovalo ještě několik minut. V jednom okamžiku Hutch někoho upozornila, aby se uvolnil. Ber to s klidem. Dostaneme se přes to. Pak Marcel uslyšel skřípání kamene a nějaké reptání. A nakonec vítězné výkřiky.

Když se situace znovu uklidnila, přepojil na soukromý kanál s Hutch. „Co jste našli?“ zeptal se.

„Bývala to chodba,“ řekla mu. „Teď je to jenom spousta ledu a hlíny. Nejsem si jistá ani tím, kde jsou stěny.“

Beekman jim přinesl kávu a začal popisovat, jak probíhají přípravy na srážku. Většina detailů byla nudná, ale Beekmana ovládlo takové nadšení, když spustil o kolizi, že Marcel předstíral větší zájem o podrobnosti pozorování, než jaký ve skutečnosti cítil. Popravdě řečeno nerozuměl finesám, jako byly fluktuace gravitačních vln, a příliš mu nezáleželo na tom, co se děje s magnetickým polem planet. Ale přikyvoval ve správných okamžicích a snažil se vypadat překvapeně, když to vypadalo, že na něho Beekman chrlí nějaké nové průlomové informace.

Potom přerušil proud jeho slov hlas Hutch: „Marceli, jsi tam?“

„Jsem tady. Co potřebuješ?“

„Myslím, že jsme se dostali do astronomova bytu. Je v docela dobrém stavu. Vypadá to jako řada místností. Se *skříněmi* –“ Na okamžik se odmlčela, aby někoho dalšího vybídla k opatrnosti.

„Se *skříněmi?* Co v nich je?“

„Někdo je vybral. Ale jsou ve slušném stavu. A jsou do nich vyřezané nějaké symboly.“

„Výborně,“ řekl Marcel. „To je důležité, ne?“

„Ano,“ odpověděla. „Je to důležité.“

Podobně jako s Beekmanem, snažil se dát do hlasu nadšení. „Je tam ještě něco?“

„*Lůžko.* Věřil bys tomu? Pro malého človíčka. *Ty* by sis na ně lehnout nemohl, ale desetileté dítě ano.“

Nebyla to zrovna oslnivá novina. „A něco dalšího?“

„Stůl. Ale poměrně dost poničený. A další dveře. V zadní části.“

Zaslechl Kelliin hlas: *„Hutch, podívej se na tohle.“*

„Nešlo by sem líp posvítit?“

„To mě podrž,“ přidal se Nightingale.

Beekman se netrpělivě zachmuřil. Ale zatímco čekali, až uslyší, co se děje, ozvala se UI. *„Marceli? Nerad ruším, ale máme tady anomálii.“*

„O co jde, Bille?“

„Zvláštní předmět plující prostorem.“

„Dej ho na obrazovku, prosím.“

Marcel nemohl rozeznat, co to je. Vypadalo to jako dlouhá jehlice. *Velice* dlouhá. Táhlo se to z jednoho konce obrazovky na druhý. A zřejmě ještě dál.

„Co je to, Bille? Jaké to má rozměry?“

„Funkci nejsem schopen stanovit. Dlouhé je to tři tisíce kilometrů. Přibližně.“

„Tři tisíce kiláků," zopakoval Beekman. „To nemůže být pravda."

„Přesně tři tisíce dvě stě sedmdesát sedm, Gunthere."

Marcel udělal grimasu a zapadl hlouběji do křesla. „To je hodně divná hračka, Gunny." Bylo to dost dlouhé, aby to sahalo od špičky Maine přes Miami dolů a daleko do oceánu.

„Průměr to má něco málo přes sedm metrů."

„Hm," ozval se planetolog, „sedm metrů v průměru a tři tisíce kilometrů na délku." Podíval se na Marcela a zavrtěl hlavou. „To přece nejde."

„Víš to jistě, Bille?" zeptal se Marcel. „Podle nás takové rozměry nejsou možné."

„Ještě jednou prověřím výsledky průzkumu."

„Udělej to, prosím."

„Dej tam maximální zvětšení," řekl Marcel. „Podíváme se, jak vypadá kousek zblízka."

Bill poslechl. Netvořil to jeden velice dlouhý válec, ale několik paralelních prutů. Oddělovaly je mezery, kterými bylo vidět noční oblohu za nimi.

„Oznámené rozměry jsou správné," potvrdil Bill.

Marcel se zamračil. „Co to tedy je, Gunthere? Co to dělá?"

„Nevím."

„Bille, nemohla by to být nějaká *loď?"*

„Nevidím, jak by to mohlo být reálné. Ale nemám s takovým typem objektů žádné zkušenosti."

„Je to, co vidíme, typické pro celou konstrukci?"

„Je to typické," řekl Bill. *„Ty pruty jsou pevné. V pravidelných intervalech je spojují vzpěry. Z jednoho konce visí několik lan a ke druhému je připojený asteroid."*

Asteroid. „Bille, dělá to něco? Ta konstrukce?"

„Nejeví to žádné známky aktivity."

„Zaznamenáváš nějakou uvolňovanou energii? Nějaký důkaz toho, že by to nějaký vnitřní zdroj energie mělo?“

„*Ne.*“

Beekman upíral zrak na obrazovku. „Mně to prostě nejde do hlavy, Marceli. Tak dlouhý objekt. Nemělo by to držet pohromadě. Namáhání by to *muselo* rozlámat.“

„Nezáleželo by to na tom, z čeho je to vyrobené?“

„Jistě. Jenže něco takového by musel být pořádně pevný materiál. Možná diamant. Ale nevím. Není to můj obor.“

„*Vzdálenost je šedesát dva tisíce kilometrů a zvětšuje se. Zdá se, že je to na oběžné dráze kolem Maleivy III.*“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Marcel. „Chceš to pronásledovat?“

„Sakra, to víš, že chci. Pojďme se na to podívat.“

Marcel dal pokyny Billovi a informoval Hutch, co dělají. „Zdá se, že Deepsix má v sobě víc, než si Akademie myslí.“

„*Mnohem* víc, jak je vidět. Víš jistě, že to místo tam dole vypadá předindustriálně?“

„Jsou to jen kameny, malta a fošny. Vyložený středověk.“

„Fajn,“ řekl. „Mimochodem, znělo to, jako kdyby Kellie před několika minutami něco objevila. Ale my jsme se nechali rozptýlit něčím jiným.“

Hutch přikývla. „Myslím, že to, co tady máme, není tak zajímavé jako ta vaše *tyč*. Ale vypadá to jako neprůstřelná vesta. Bylo to v jednom šuplíku.“ Otočila se k nálezu, aby si ho mohl prohlédnout. Jako všechno ostatní, vesta byla miniaturní. Upevňovala se zezadu a byla zřejmě navržená tak, aby chránila až po slabiny. Byla silně zkorodovaná.

• • •

Toni Hamnerová si jen velice nerada přiznávala, že se nudí, ale byla to pravda. Čekala, že expedice bude vzrušující. Ale mělo ji napadnout, že skutečnost bude jiná: pohybovala se kolem archeologů na Pinnaclu, takže věděla, jak strašně nudné mohou vykopávky být. Myslela si, že tohle bude jiné. Tentokrát bude ve dveřích s prvními lidmi. Bude u toho, až dojde na objevy. Jenže zatím to byla jen spousta kopání a odklízení suti. Když teď držela hlídku u vstupu do věže a rozhlížela se po té rovné, jednotvárné pláni, toužila, aby už to skončilo.

Po nebi přeletělo hejno ptáků. Byli hnědí, měli dlouhé zobáky a letěli ve formaci. Na několik vteřin vyplnili oblohu a pak zmizeli. Mířili na jihozápad.

Vrátila se v myšlenkách ke svému krátkému lodnímu poblouznění Tomem Scolarim. Zpočátku o něm neměla valné mínění, ale začala měnit názor, a dokonce jím začínala být pěkně pobláznéná, když přiletěli sem a ona se dívala, jak se k ní obrátil zády. Připadalo jí to hanebné. Nebo zbabělé. Nemohla se rozhodnout.

Nemohla se dočkat, až bude doma. Až se setká se starými přáteli a začne nový život. Podívá se na pár živých představení. Znovu si zajde do drahé restaurace. (Kdy to udělala naposledy?)

Dole zatím kopání pokračovalo.

Hutch měla zrovna pauzu, když jí Marcel zavolal, aby jí pověděl, jak je velmi obtížné přítomnost konstrukce vysvětlit. Žádal ji, aby se dívala po čemkoli, co by mohlo naznačovat, že obyvatelé byli na vyšším stupni vývoje, než jsme si o nich mysleli. Slíbila, že to udělá, ale věděla, že v okolí věže nenašli nic, co by se dalo za vyspělou techniku považovat.

Podařilo se jim zprůchodnit chodbu pod astronomovým příbytkem a nyní se zabývali tím, že ji rozšiřovali. Práce šla

pomalu. Hutch přivezla nádoby a nářadí ke kopání, aby nebyli úplně závislí na laserech, jež byly v omezeném prostoru chodby nebezpečné. Museli odklidit kameny, hlínu a led, což obnášelo hodně plazení.

V chodbě mohl vždycky kopat pouze jeden člověk. Druhý vynášel suť, tahal ji zpátky přes astronomův byt. Třetí ji tam převzal a odvlekl ji spojovací chodbou do nejspodnějšího patra věže, kde ji protřídil, jestli neobsahuje něco cenného. Našli několik střepů, nůž, zlomenou násadu, do níž byla zasazena čepel, a několik kusů kamene s vyrytými symboly. Jak se spodní místnost zaplňovala sutí, začali ji časem vynášet o patro výš.

Nakonec pronesli dovnitř skládací stolek a postavili jej do místnosti na úrovni terénu. Rychle načrtli plánek lokality a začali zaznamenávat polohu artefaktů. Samotné artefakty nosili na stůl, kde se popisovaly a ukládaly do pytlů.

Skříň, kterou našli v astronomově příbytku, byla vyrobená ze dřeva. Byla vykládaná, měla kovové závěsy, úchytku na dvířkách a nějaká upínadla. Obsahovala rovněž několik svitků, příliš sešlých, než aby riskovali a snažili se je rozvinout. Uložili je do zvláštních pytlů, které vzduchotěsně uzavřeli.

„Podle mě na tom stejně moc nezáleží," prohlásil Nightingale. „Nic z toho nikdo nikdy nedokáže přečíst."

Hutch pytle pečlivě uložila stranou. „Byl bys překvapený, co všechno dokážou," řekla.

V půli odpoledne se Chiang, Hutch a Toni vrátili do tunelu. Kellie dostala přiděleno místo nahoře a Nightingale hlídkoval u vstupu do věže. Byl tam jen několik minut, když ze skupiny stromů několik set metrů jižním směrem *něco* vyšlo. Kráčelo to po dvou nohách a mělo to kočičí eleganci a kočičí vzhled. Nightingale, který stál venku na slunci, vlezl dovnitř. Kočka stála snad minutu na místě a dívala se směrem

k věži. K *němu.* Nebyl si jistý, jestli ho viděla. Ale když se uvolněně vydala směrem k němu, upozornil ostatní. O několik minut později byli už ve dveřích všichni.

Tvor se pohyboval přes pláň, jako by se neměl čeho bát. „Zdejší král," pošeptal Chiang a nastavil na svém kráječi o něco vyšší výkon.

Tvor byl o hodně vyšší než průměrný člověk a vážit mohl tak dvakrát víc. Byl to prototyp svalů a elegance.

„Co budeme dělat, šéfko?" zeptal se Chiang.

Správně, pomyslela si Hutch. *Připomeň mi, že velitel jsem já.*

Nadále to kráčelo k nim a vrhalo to letmé, bezstarostné pohledy směrem k modulu.

Účinný dosah laseru byl asi pět metrů. To už by mohli cítit tvorův dech. „Randy," promluvila, „víš o tom tvorovi něco?"

„Vůbec nic." Nightingale stál kus od vstupu. „Ale něco ti řeknu. Je to kočka. A kočky jsou prakticky stejné všude, kde je najdeš."

„To znamená co?" otázal se Chiang.

„Sežerou všechno, co je menší než *ony.*"

Do hovoru se vložil Marcel: „Zastřel to, Hutch. Hned, jak se to přiblíží."

Neměla možnost varovného výstřelu, protože kráječ nedával rány ani nic podobného. Ale tento tvor stejně nevypadal na to, že by se dal zastrašit hlasitým zvukem.

Najednou jí všichni chtěli radit. *„Buď opatrná."*

„Pozor."

„Nepusť si to moc blízko k sobě."

Zaznamenala nějakou Nightingaleovu nadávku.

Nastal okamžik, kdy se to znatelně zastavilo, kdy se tvorovy svaly napjaly a kdy lehce přenesl váhu. Zpozoroval ji.

„Hutch," ozval se znovu Marcel. „Co se děje?"

Nemělo smysl se schovávat. „Neukazujte se," řekla ostatním. A vyšla ven, aby ji tvor uviděl celou.

Rty se ohrnuly a ukázaly další zuby. Pak to znovu vykročilo. Hutch zvedla zbraň a namířila ji.

„Proboha, střílej!" zapřísahal ji Nightingale.

Hutch mu řekla, aby byl zticha. Kočka zavadila pohledem o její oči. Vzápětí kontakt přerušila a uhnula očima stranou.

Hutch chtěla vidět nějaký projev toho, že je to skutečně nepřátelské. Přála si, aby se to spustilo na všechny čtyři a zaútočilo to. Nebo to jednoduše zrychlilo. Nebo zvedlo pracky.

Neudělalo to nic z toho. Prostě to šlo dál. A Hutch tušila, že to nemá žádnou zkušenost se zbraněmi. Nevidělo to nic, čím by tomu mohla ublížit.

Stočila kráječ ke kamennému boku budovy, zapnula paprsek, opálila skálu a znovu zbraň namířila.

Tvor se zastavil.

Chiang vyšel z věže a postavil se vedle ní.

Tvor chvíli stál nejistě na místě.

Hutch udělala krok dopředu.

Začal ustupovat.

„Není pitomý," řekl Chiang.

Tvor zašel za přistávací modul a při ústupu zpět ke stromům, z nichž vyšel, si dával záležet na tom, aby měl plavidlo mezi sebou a věží.

Den byl skutečně krátký, svítání a soumrak od sebe nedělilo ani deset hodin. Když slunce zapadlo, nikdo neměl hlad, a až na Nightingalea chtěli všichni v práci pokračovat. Hutch je přesto z věže odvedla.

Byla již tma, když zapsali své poslední nálezy. Tvořily je většinou vázy, nádoby a několik maličkých loveckých nožů. Také tam bylo křeslo a ranec, který se zdál být plný látek.

Ranec si odnesli do kabiny modulu a vše ostatní bezpečně uložili do nákladového prostoru. Pak pro ten den skončili a vlezli si do modulu.

Hutch otevřela ranec a vytáhla z něho malý, zašle modrý plášť. Byl z vroubkované látky a nahoře měl kroužek a řetízek pro připevnění límce. Ve své době byl možná sytě nachový. Nyní byl příliš vybledlý, než aby se to dalo s jistotou říci. Látka byla velmi křehká a malý kousek z ní se Hutch v rukou odtrhl. Předala kus oděvu Kellie, která jej uložila do pytle.

Další byla košile.

A talár.

Obojí bylo na bocích prostřižené, pravděpodobně kvůli končetinám. Ale jak tyto končetiny vypadaly, nebo dokonce kolik jich mohlo být, se nedalo zjistit.

Pak objevili kamaše.

A boty.

Boty byly neúměrně velké. „Blátošlap," prohlásila Kellie.

Mnoho kusů oděvu se honosilo ozdobami, slunci s paprsky, kosočtverci, očividnými zpodobněními květin a stromů a různými tajemnými symboly.

Měli velikou radost. Zdálo se, že dokonce i Nightingale se uvolnil a občas si našel záminku, aby se usmál. Všechny předměty zinventarizovali a zabalili, včetně rance jako takového.

„Na jeden den to není špatný výsledek," poznamenala Toni a spokojeně se přitom uculila.

Hutch souhlasila. Na to, že byli dole první den, si vedli docela dobře.

Přistávací modul měl koupelnu, která byla velká asi jako šatní skříň. Pohodlné to nebylo, ale jejich potřebám to muselo stačit.

Jeden po druhém se odebrali do tohoto útulného prostůrku, aby se umyli a převlékli. Neobešlo se to ovšem bez jistého reptání, obzvlášť ze strany Chianga a Kellie, kteří měli s pohybem uvnitř potíže. Oba to nakonec vzdali a oblékli se v zadní části kabiny.

Hutch otevřela hotová jídla. Mohli si vybrat vepřové, kuřecí, rybí prsty, hamburger, svíčková pečeně. K jídlu byly saláty a sladké zákusky.

Vytáhla dvě svíčky, zapálila je a vypnula osvětlení. Pak postavila na stolek pět sklenek a láhev Avignon Blue. Odzátkovala ji a naplnila sklenky. „Na *nás,*" řekla.

Druhý přípitek věnovali majiteli rance, který byl tak ohleduplný, že jim ho zanechal.

Když skončili, mlčky seděli ve světle svíček. Hutch jim poblahopřála k tomu, čeho dosáhli. „Noc bude krátká," řekla. „Svítá tady brzy. Ale když budeme potřebovat, můžeme si trochu přispat.

Zítra bych chtěla změnit priority průzkumu. Akademii se bude líbit, co jsme zatím získali. Ale času je málo. Ve skutečnosti potřebujeme najít něco, co trochu osvětlí, kdo tito lidé byli. Jaká byla jejich historie."

„Jak to uděláme?" zeptala se Toni.

„Hledejte rytiny. Něco, na čem jsou obrázky. Písmo. Symboly. Piktogramy.

Pokud se jedná o dokumenty na papíře nebo podobných materiálech, mnoho takového nejspíš nenajdeme. Máme ty svitky, s nimiž by někdo *mohl* něco dokázat, ale ve skutečnosti stojíme o věci, které jsou evidentně ke čtení. Kontrolujte keramiku, zda na ní nejsou symboly nebo obrázky. Cokoli takového –" Náhle pocítila nevolnost v žaludku, něco, co se jí dost dobře nedařilo identifikovat. Svíčky zablikaly.

„Co to bylo?" zeptala se Toni.

Pohlédli jeden na druhého.

Záchvěv.

Přepnula na Marcelův soukromý kanál. „Myslím, že jsme tady právě zažili malé zemětřesení," řekla mu.

„Všichni v pořádku?" zeptal se.

„Jo. Nebylo to nic silného. Ale není to dobré znamení."

„Máme na povrchu senzory. Zkontroluju je a uvidíme, co nám řeknou."

„Měla jsi pravdu," oznámil jí Marcel o několik minut později. „Bylo to 2,1."

„Jak je to silné?"

„Sotva znatelné."

„Co vyděsí ptáky," řekla. „Jo, asi jo."

„Myslela jsem, že bychom neměli nic takového pocítit asi tak do posledního dne."

„Myslím, že to jsem nikdy neřekl. Ale varoval jsem tě přece, že oblast kolem věže není stabilní. Sedíte přímo na trhlině. Odborníci tady nahoře mi říkají, že to není dobré místo, když se blíží Morgan."

„Morgan je ještě dosti daleko."

„Dost daleko ne. Je *těžký.* Představ si *Jupiter.*"

„Tak dobrá. Budeme opatrní."

„Možná byste měli odletět. Vypadnout odtamtud."

„Jestli to začne být vážné, uděláme to."

„Já myslím, že to vážné *je.* Co kdybyste se přesunuli na nějakou jinou lokalitu?"

„Kterou bys navrhoval?"

„Některé město."

„Které je dostupné?"

Odmlčel se. „Jak to myslíš, *dostupné?*"

„To, že se nemusíme prokopávat deseti nebo dvaceti metry ledu, abychom se k němu dostali."

„Nevím o jiném místě, kde byste se mohli dostat dovnitř předními dveřmi. Ale i kdybyste tam museli kopat, bylo by to bezpečnější.“

„Ale o několik dnů později, jež budeme potřebovat, abychom k některému z nich pronikli, to pravděpodobně už nebude platit.“ Všichni ostatní v kabině velice zpozorněli. „Nebudeme riskovat, Marceli. Ano? Jestli se to začne zhoršovat, vypadneme odsud.“

Když skončila, naklonil se k ní Chiang. „Několik let jsem byl na Tokijské univerzitě,“ pravil. „Lampy se tam houpaly prakticky pořád. Ve skutečnosti to nemusí nic znamenat.“ Měl na sobě veselý modrý sportovní svetr s krátkými rukávy a nápisem *Miami Hurricanes.* „Dobře to dopadne.“

Promluvili si o tom problému. Jak důležitá byla věž a její obsah? Hutch věděla, že profesionální archeolog by jim řekl, že má neocenitelnou hodnotu. Ale ona přiznala, že ve skutečnosti se to zjistit nedá.

Na konci došli ke kompromisu. Zůstanou tam ještě jeden den. Pak si najdou pro práci nějaké bezpečnější místo.

Zvedl se vítr. Obloha byla plná hvězd a zasněžená krajina jiskřila.

Chiang zjistil, že nemůže usnout, když ví, že Kellie je tak blízko. Hned na křesle před ním. Jenže to, že je vzhůru, poznal, až když slyšel, jak se hýbe. Naklonil se dopředu a vzal ji za loket. „Není ti nic?“ zeptal se.

Natočila křeslo, aby ho viděla. Oči měla tmavé a krásné. Vlasy jí spadaly a on toužil vzít je, vzít *ji* do náruče. „To zemětřesení není dobré,“ řekla s pohledem obráceným k věži. „Mohlo by nám to spadnout na hlavu.“

„Lituješ, že jsi letěla?“

„Nechybělo by mi to.“ Vrátila se očima k němu. „Na druhé straně…“ Zhluboka se nadechla a on se snažil necivět na její prsa. A to, co chtěla říct, zůstalo nedokončené.

7

Stvořitel chtěl, aby ženy dělaly roztleskávačky. Stačí si prohlédnout jejich anatomii a dispozice, aby si člověk ten smutný fakt uvědomil. Dokud si ony i my budeme tuto pevně danou pravdu jasně uvědomovat, obě pohlaví budou vykonávat společné funkce s obdivuhodnou zdatností.

GREGORY MACALLISTER, *„Noční úvahy“, Poznámky z Babylonu*

Wendy zbývaly k objektu ještě dvě hodiny letu, ale byli již dost blízko, aby mohli pořídit kvalitní záběry, jež se zobrazovaly v různých pohledech na řadě monitorů v řídicím sále. Bylo tam hodně Beekmanových lidí, kteří se tísnili před obrazovkami nebo se hrbili nad ovládacími panely.

Ukázalo se, že objekt se skládá z *patnácti* jednotlivých tyčí propojených obručemi v pravidelných, přibližně osmdesátikilometrových intervalech. Osm tyčí bylo po obvodu, šest ve vnitřním prstenci a jedna uprostřed. Měly totožné rozměry, každá měla průměr zhruba tři čtvrtě metru a každá byla tak dlouhá, že by překonala vzdálenost z New Yorku do Seattlu. Bylo mezi nimi dost místa, takže Marcel přes konstrukci viděl hvězdy na druhé straně.

K jednomu konci byl připevněn asteroid opletený sítí. Marcela napadlo, že celek vypadá jako lízátko, jehož tyčinka trčí do sousedního okresu.

Na druhé straně, než byl asteroid, konstrukce jednoduše končila. Z konce se táhlo několik čar, které vypadaly jako visící lana. Marcel si všiml, že patnáct válců je uřezáno čistě, z čehož se dalo usuzovat, že objekt se neodlomil od nějaké větší stavby, ale spíš byl uvolněn.

„Je to neskutečné,“ prohlásil Beekman, který měl z objevu ohromnou radost. „Příliš velká hmotnost na tak malé tělo.“

„Opravdu je to tak důležité?“ zeptal se Marcel. „Je to přece v *kosmu.* Nic to neváží.“

„O to nejde. Pořád to má hmotnost. Spoustu hmotnosti po celé délce konstrukce.“

Marcel si prohlížel uspořádání: asteroid byl nahoře, dolní konec konstrukce mířil přímo na Deepsix.

Beekman jeho pohled sledoval. „Alespoň pozici to má takovou, jakou bychom čekali.“

„Stabilní oběžná dráha?“

„No ovšem. Klidně to tam může být tisíce let. Až na to–“

„Co?“

Nechápavě zabručel. „Prostě by to nemělo držet pohromadě. Jsem zvědavý, z čeho je ta věc vyrobená.“

John Drummond, mladý matematik z Oxfordu, zvedl oči od obrazovky. „Z *imposiblia,*“ řekl.

Marcel na to fascinovaně hleděl. Bylo to tak dlouhé, že nebyli schopni dostat celý objekt na jednu obrazovku, aniž by se konstrukce scvrkla tak, že ji nebylo vidět. Jeden technik to dostal na řadu pěti monitorů, přičemž lízátková hlavička byla úplně nalevo a dlouhá tenká čára nosného stožáru se táhla až na obrazovku nejvíc napravo. „Takže loď to není, že?“ zeptal se.

„To ne,“ odvětil Beekman. „Loď to určitě není.“ Důrazně zavrtěl hlavou. „Loď to v žádném případě být nemůže.“

„Co to tedy je? Dok?“ zeptal se Marcel. „Nebo stanice pro doplňování paliva?“ Zvětšili si jednu vzpěru. Zdálo se, že je to jednoduchý kovový blok, dva metry silný, jenž drží všech patnáct prutů na místě. „Odkud předpokládáš, že se to vzalo?“

Beekman zavrtěl hlavou. „Z Deepsix. Odkud jinud by se to *mohlo* vzít?“

„Neexistuje přece náznak, že by měli techniku, která by se tomu aspoň trochu přibližovala.“

„Ve skutečnosti jsme zatím nic neviděli, Marceli. Technika může být pod ledem. Je možné, že Kelliina věž je stará. Tisíce let. Ani *my* jsme před několika sty lety nevypadali příliš vyspěle.“

Marcel se nedokázal přimět k tomu, aby uvěřil, že veškeré důkazy o civilizaci s technikou na vysoké úrovni mohly jen tak *zmizet.*

Beekman si povzdechl. „Důkaz je tady venku, Marceli.“ Pokusil se třením zahnat bolest hlavy. „Zatím nemáme žádné odpovědi. Buďme však trpěliví.“ Zadíval se na obrazovky a pak stočil pohled k Drummondovi. Odehrál se mezi nimi nějaký rozhovor beze slov.

„Nejspíš to bude protizávaží,“ řekl Drummond. Výšku měl asi tak průměrnou a pohyby celkově nekoordinované, hubený mladý muž, kterému začaly předčasně ubývat vlasy. Ale na *Wendy* přišel s pověstí génia.

„Protizávaží?“ zopakoval Marcel. „Protizávaží k čemu?“

„K orbitálnímu výtahu.“ Beekman pohlédl na Drummonda, který souhlasně přikývl. „Není moc jiných věcí, které by to mohly být.“

„Myslíš výtah ze země na nízkou oběžnou dráhu?“

„Ano, řekl bych, že přesně o to se jedná.“

Marcel si všiml několika úsměvů. „Žil jsem v dojmu, že nemá smysl stavět orbitální výtah. Máme přece injektorovou techniku. Můžeme plavidla na oběžnou dráhu *vynést.* Proč si dávat takovou práci –“ Zarazil se. „Aha.“

„Ovšem,“ řekl Beekman. „Ten, kdo tuhle věc postavil, nemá injektor. Ale má jiné věci, jež zase nemáme my. *My*

bychom nic takového postavit nedovedli. Ne tak, aby to drželo pohromadě.“

„Fajn,“ uznal Marcel. „Jestli tomu dobře rozumím, snažíte se mi říct, že toto je ta část orbitálního výtahu, která trčí do vesmíru a vyvažuje tu část, která sahá na zem, je to tak?“

„Ano.“

„Tím pádem se nabízí otázka.“

„To je pravda,“ potvrdil Beekman. „Kde je zbytek toho orbitálního výtahu?“ Pokrčil rameny. „Dej pryč protizávaží a všechno ostatní se zřítí.“

„Nenašli bychom to, kdyby se něco takového stalo?“

„Podle mne ano.“

„Třeba ho uřízli u dolního konce výtahu. Kdyby k tomu došlo –“

„Většina by se vyškubla do vesmíru a odplula.“

„Takže je možné, že tady někde je druhý kus té věci.“

„Možné to je. Ano.“

„Znamená to, že tu věc postavili a pak strhli?“

„Nebo spadla.“

Odebrali se do kanceláře vedoucího projektu a Beekman mu pokynul, aby si sedl do křesla. V jednom koutě stál velký glóbus Deepsix.

„To je přece šílené,“ podotkl Marcel. „Orbitální výtah se schovat nedá. Nahoře ani dole.“

„Třeba jsou ty kusy, co se zřítily, pod ledovci,“ prohlásil Beekman. „Vlastně toho z povrchu moc nevidíme.“ Zaměřil se na rovník a začal glóbem otáčet. „Ale je pravda, že by musel být někde tady. V blízkosti rovníku, kde zem *vidíme.*“

Vyvolali si na obrazovku snímky Maleivy III a začali pátrat. Rovník z větší části procházel nad oceánem. Dotýkal se několika ostrovů v Corragiu na východ od Transitorie, obíhal planetu, aniž by se nějaká pevnina objevila na dohled,

procházel Severním Tempem, pak přeskakoval Mlžné moře a vracel se k Transitorii několik set kilometrů jižně od Burbage Pointu. Od věže.

Beekman ukázal na souostroví. „Tady," řekl, „nebo *tady."* Na západním pobřeží Transitorie.

„Proč?" zeptal se Marcel.

„Na obou místech jsou velké hory. Je v tvém zájmu postavit základní stanici co nejvýš. Takže ji umístíš na vrchol hory."

„Ale taková stavba by byla *velká."*

„Jistě."

„Tak kde je?" Marcel se zadíval na obě lokality, souostroví, kde na ostrovech, jež se zdály být vulkanické, stálo několik obrovských hor. A hory u pobřeží, které měly hřeben z velikánů, jejichž vrcholky byly zahaleny mraky.

Beekman rozhodil rukama. „Nevím."

„Řekni mi," vybídl ho Marcel. „Kdybys měl orbitální výtah a něco se s ním stalo, takže se zřítil, kam by spadl?"

Vedoucí projektu se usmál. *„Dolů."*

„Ne, já to myslím vážně. Spadl by na západ?"

„Táhlo by ho to tím směrem. Ale stavba, o níž mluvíme, jsou tisíce kilometrů výtahové šachty a bůhvíco ještě. Většina by prostě spadla dolů." Někdo zaklepal. Beekman otevřel dveře a pozval Drummonda, aby šel dál, mluvit ale nepřestal. „Pokud by výtah stál tady, v Transitorii, základní stanice by se mohla skrývat pod mraky na některém z těch štítů. Ale to stejně nevysvětluje, kam se poděly trosky. Měly by být rozházené po krajině."

Marcel se podíval na Drummonda. „Třeba ne," promluvil Drummond. „Představte si, že byste ho chtěl *strhnout.*

S minimálními škodami pro území pod ním. Co byste udělal?"

„Nemám ponětí, Johne," přiznal Beekman. „Ale myslím, že bych chtěl oddělit šachtu v místě, kde by ta část, již protizávaží vytáhne nahoru, byla co nejdelší. To, co zůstane – "

„Spadne na západ –"

„– do oceánu." Beekman zabubnoval prsty o stůl. „Možné to je. Kdybys měl zatraceně dobrého inženýra. Ale proč by výtah někdo záměrně *strhával?* Vždyť postavit ho musela být pro architekty noční můra."

„Třeba vynalezli injektor a už ho nepotřebovali. Třeba začínal být nebezpečný. Čekal bych, že taková věc bude potřebovat spoustu údržby."

„Hm." Beekman pokrčil rameny. „V tom pohoří je celá řada vrcholů. Za chvíli budeme mít v oblasti orbitální sondu. Mohli bychom udělat průzkum a uvidíme, co nám z něho vyjde."

ZPRÁVA PRO KAPITÁNA
11/26/14.27
Od Billa

Výletní loď* Nightstar *před čtyřmi minutami vyšla z hyperprostoru. Nabrala kurs k Maleivě III a dorazí na oběžnou dráhu přibližně za dvě hodiny.

Pasažéry přivážely k výletním lodím zpravidla standardní zetóčka, plavidla země-orbita, která používala jako zdroj stoupací síly injektor a rychlost získávala běžnými chemickými raketami. Přistávací modul, jejž měla na palubě *Nightstar*, byl luxusním, málo používaným plavidlem, vydržovaným především pro uspokojení VIP osob, jež měly obchodní nebo politické důvody, proč se vyhýbat veřejnějším způsobům dopravy.

Připomínalo velkého tučňáka. Trup byl černobílý se zatažitelnými křídly. Předek byl tupý, skoro krabicovitý, a pod hvězdným vírem TransGalactiku se černými písmeny skvěl nápis *Nightstar*. Interiér byl proveden v kůži a mosazi. Měl malý autobar a vyklápěcí pracovní stůl, aby pasažéři mohli podle libosti přerovnávat papíry nebo odpočívat.

Nicholson si poté, co zařídil poslání raketoplánu dolů, začal dělat obavy, že se o letu dozvědí nějací další pasažéři a budou se dožadovat místa na palubě. Proto na MacAllistera naléhal, aby nikomu nic neříkal. Novinka, že s sebou chce vzít další žurnalistku, byla znepokojivá, jenže v tu chvíli již byl Nicholson v pasti, již se zkompromitoval a nechtěl udělat nic, čím by svého slavného hosta rozčílil.

Nebylo to poprvé, kdy editor zjistil, jak se může hodit být pověstný vulkanickými výbuchy proti těm, kteří z nějakého důvodu vyprovokovali jeho hněv. Proto zůstávali on a Casey kromě pilota jedinými lidmi na palubě.

Pilot se jmenoval Cole Wetheral. Byl to málomluvný člověk, který by mohl mít úspěch jako majitel pohřebního ústavu. Měl zasmušilé oči, dlouhý nos a dlouhé bledé prsty, které kmitaly po ovládacím panelu, jako kdyby to byla varhanní klaviatura. Předletové pokyny a informace sděloval zvučným hlasem: „Posaďte se, prosím.“

„Než se zkusíte pohybovat po kabině, uděláte dobře, když si zkontrolujete informační panel nad svým sedadlem.“

„Chceme, aby se vám výlet líbil; pokud budete něco potřebovat, klidně si řekněte.“ Řekl jim také, že bude časné ráno místního času, až přistanou.

Casey vypadala omámeně a MacAllister přemýšlel, jestli je příčinou toho stavu možnost navštívit planetu několik dní před jejím zánikem nebo jeho přítomnost. Počkal, až bude Casey uvnitř, pak si nastoupil a posadil se vedle ní.

„Byl jste už někdy na jiné planetě, pane MacAllistere?“ zeptala se.

Nebyl. Nikdy k tomu neviděl důvod. Vnímal se jako koncový produkt vývoje trvajícího tři miliardy let, určený specificky pro Zemi, a tam chtěl také zůstat. „Předpokládám, že to bude moje jediná návštěva na mimozemské půdě,“ odvětil.

Ona ano, jak se ukázalo. Byla už na Pinnaclu, na Quraqui a na měsíci Quraquy, jenž neměl atmosféru, zato tam na planině stálo tajemné město. Dělat reportáže, vysvětlila.

Pilot uzavřel vstupy. Vnitřní světla se rozsvítila. Asi minutu se hrbil nad přístrojovým panelem, potom zvedl ruku a přepnul několik páček na panelu nad hlavou. „Odčerpáváme vzduch z hangáru,“ řekl. „Za několik minut budeme připravení k odletu.“

Plavidlo se lehce zvedlo.

„Cením si, že to děláte,“ řekla mu Casey.

Shovívavě se usmál. MacAllister rád pro někoho něco dělal. A nebylo nic příjemnějšího než uznání od mladé osoby, jíž propůjčoval lesk svého jména. „Abych byl upřímný, Casey, jsem rád, že jste o to požádala,“ řekl. „Bez vaší iniciativy bych strávil většinu příštího týdne v Navigátorovi.“

Motory modulu hvízdly a začaly pravidelně pulsovat.

Casey se usmála. MacAllister udělal svou kariéru na tom, že v tisku útočil na ženy, stejně jako útočil na univerzitní profesory, kazatele, farmáře, levicově orientované redaktory a různé jiné apoštoly humanity a zastánce utlačovaných. Argumentoval, že ženy mají neskutečnou anatomii, vratkou a nevyváženou. Nejsou schopny jít, aniž by se přitom nepohupovaly a nenakrucovaly, a tudíž rozumný muž nemůže brát ani ty nejinteligentnější z nich vážně.

Mnohé ženy ho vnímaly jako vůbec nejnebezpečnější typ: výmluvného a přesvědčivého demagoga. Věděl to, ale

bral to jako cenu, kterou musí platit za to, že říká věci, o nichž všichni ostatní vědí, že jsou pravda, ale nepřiznávají to, dokonce ani před sebou samotnými. Jeho literární reputace ho do jisté míry chránila před vášněmi, které by se jistě snesly na hlavu někoho méně významného. Demonstrovalo mu to intelektuální zkorumpovanost obou pohlaví. Vedle sebe měl roztomilé mladé stvoření, jež ho zahrnovalo zářivými úsměvy, doufalo, že si pod jeho patronátem vylepší kariéru, a bylo ochotné přehlédnout množství jeho nevrlých poznámek, pokud se rozhodne je vyslovit, jednoduše proto, že poskytnou vynikající materiál. *„Existuje velice dobrý důvod, milí přátelé, proč se po ušlapovaných šlape. Kdyby si zasloužili něco lepšího*, měli *by to.“*

Vrata hangáru se otevřela.

„Po startu úplně ztratíme pocit tíže,“ řekl pilot.

Popruhy sjely dolů a znehybnily je. Vnitřní osvětlení bliklo a zhaslo. Potom se zabořili do křesel a začali se pohybovat nocí. MacAllister se otočil a zadíval se na masu *Nightstar*. Na přídi a na zádi plála jasná světla. Anténa umístěná těsně za vypouštěcí komorou se pomalu otáčela.

Dokud byla výletní loď v doku, její mocnost a majestátnost se jaksi ztrácela. Když do ní na Kole nastupoval, neudělala na něj žádný dojem. Ale tady byla *Nightstar* ve svém živlu, když plula mezi nezvyklými souhvězdími pod sluncem, které nemělo tu úplně správnou barvu, a nad planetou, jejíž ledové kontinenty měly neznámé tvary. Došel k závěru, že už jen pro ten pohled stál tenhle malý výlet za to.

„Ani nevím, zda jsem vám říkala, že mám zkoušku, abych mohla tyhle věci pilotovat,“ řekla Casey. Bylo na ní vidět, že je se sebou spokojená.

Získala si tím MacAllisterovo uznání. Zdálo se, že vesmír je její novinářská specializace. Fakt, že si osvojila dovednosti pilota, svědčil o tom, že to myslí naprosto vážně.

„To je skvělé," řekl. Odvrátil se od výhledu, krátce se podíval na ni a pak se znovu vrátil očima k mihotavé atmosféře pod nimi. „Jak se vám to podařilo?"

„Můj otec má jachtu."

„Ach tak." Uvědomil si, jaké má příjmení. „Váš otec je *Desmond* Hayes."

„Ano." Stiskla zuby, jako by byla přistižena při nějakém faux pas. A on pochopil: dcera bohatého muže, která se snaží prosadit se sama.

Desmond Hayes byl zakladatel firmy Lifelong Enterprises, která financovala mnohé pokroky v oblasti biotechnologií a byla jednou z hlavních sil, které stály za nedávnými průlomy na poli prodloužení života. Jeho zámožnost byla všeobecně známá. Měl zálusk na moc a dost často se mluvilo tom, že se bude ucházet o politický úřad. Málokdy ho bylo vidět bez doprovodu krásné mladé ženy. Celkově komická postava.

„Je vždy dobré mít záložního pilota," konstatoval MacAllister.

Byli nad shluky kumulů, jasných ve světle hvězd. MacAllister slyšel a cítil první projevy atmosférického odporu. Nechal si ukázat nabídku autobaru. Zásobeni byli dobře. „Nedala byste si drink, Casey?"

„To zní jako dobrý nápad," odvětila. „Dala bych si mint driver, jestli ho mají."

Okamžitě zadal objednávku, podal jí žádaný nápoj a sám si posléze nechal připravit grog. „Wetherale," požádal potom, „co kdybychom si trochu prohlédli krajinu, než přistaneme?"

Ukázalo se, že krajina je neobyčejně odpudivá, většinou jen sníh a led. Úzký rovníkový pás nabízel hustý les podél jižního okraje, otevřenou krajinu na severovýchodě a nízké zvlněné pahorky s občasnými skupinkami stromů v okolí věže.

Za svítání prolétli nad pobřežím, jemuž vévodily obrovské horské štíty. „Toto je severní pobřeží," vysvětlil Wetheral. Zahlédli několik pláží. Celkově vzato to byla velkolepá mořská scenerie.

Zatímco slunce stoupalo, pokračovali v průzkumu, až konečně MacAllister řekl Wetheralovi, že viděli dost. „Pojďme si promluvit s lidmi ve věži," řekl.

Pilot je otočil zpátky na jih a o třicet minut později již klesali k Burbage Pointu. Ze sněhu se zvedalo několik stromů.

„Smutné místo," řekla.

Ale MacAllisterovi se líbilo. Bezútěšnost v sobě měla něco majestátního.

Přestože noc byla krátká, vstali časně, a tak byli hned po svítání zpátky ve věži. Hutch, Nightingale a Kellie se vrátili do tunelu, aby pokračovali v kopání, Chiang se ujal hlídky u vstupu a Toni si vylezla pod střechu.

Druhé svítání na nové planetě bylo zářivé a lákavé. Sníh se třpytil v ostrém, chladném světle. Stromy, ze kterých vyšla kočka, zářily zeleně a nachově a oblohou pluly sem tam nějaké bílé obláčky.

Pracovali jenom deset minut, když Kellie objevila na stěnách několik částečně čitelných symbolů.

Nejdřív je zdokumentovala mikrokamerou, potom se rozhodli, že se pokusí zachránit obrázky jako takové. Když ale použili lasery, aby tu část zdi vyřízli, rozdrolila se. „Existuje na to nějaká metoda, ale nevím jaká," zabručela Hutch.

Na soukromém kanále se přihlásil Marcel. „Hutch?"

„Jsem tady. Co máš?"

„Myslíme si, že je to orbitální výtah."

„Děláš si legraci."

„Myslíš, že bych si to vycucal z prstu?"

„Počkej. Dám tě na společný kanál a budu chtít, abys to řekl všem.“ Přepojila ho.

Zopakoval jim zprávu a Nightingale se přiznal k tomu, že je ohromený.

„Co tomu říká Gunther?“ zeptala se Kellie.

„To je *Guntherův* závěr. Hergot, *já* o těchhle věcech přece nic nevím. Ale jedno mu musím nechat: nedovedu si představit, co *jiného* by to mohlo být.“

„To znamená, že toto místo vůbec není reprezentativní,“ řekla Hutch. „Zabloudili jsme na odlehlé místo, které nedrželo krok se zbytkem planety.“

„Vypadá to tak. Ale *nikde* na povrchu nejsou důkazy technické civilizace.“

„Přišla doba ledová,“ řekla Hutch. „Zakryla je.“

„Myslíme si, že ani doba ledová by nedokázala úplně vymazat všechny známky vyspělé kultury. Byly by tady *věže*. Opravdové věže, ne ten debakl, který máte vy. Možná pobořené, ale i tak bychom poznali, že tu byly. Viděli bychom přehrady, přístavní stavby, podobné věci. Beton přece nezmizí.“

„Co s ním bude?“ zeptala se Kellie. „S tím orbitálním výtahem?“

„Zhruba za týden najde konec spolu s Deepsix.“

„Co to pro nás tedy znamená?“ zeptala se Hutch. „Marníme tady čas?“

Slyšela, jak si Marcel povzdechl. „Já o archeologii nic nevím,“ odpověděl. „Všechno, co máme, jsme poslali Akademii a archeologům na Noku. Jsou o hodně blíž, třeba se nám od nich vrátí nějaké návrhy.“

„Mám zde ještě něco,“ ozvala se Kellie. Odkryla kovovou tyč.

„Vydrž, Marceli.“ Hutch se přesunula na takové místo, aby na *Wendy* dobře viděli.

Kellie se pokusila odmést hlínu. „Opatrně," řekla Hutch. „Vypadá to ostře."

Nightingale vyhrabal ze zmrzlé hlíny šipku. Na konci se zachovaly zbytky ptačích per.

Tyč byla spojená s nějakou příčkou. Ukázalo se, že příčka je držák. Držák plný trubic.

Byly úzké, dlouhé něco přes šedesát centimetrů. Hutch si jednu vzala a prohlédla si ji ve světle svítilny. Byla dutá, zhotovená z lehkého dřeva, které bylo teď samozřejmě křehké. Jeden konec byl zúžený a měl nástavec, který vypadal jako náustek.

„Myslíš si to samé, co já?" zeptala se Kellie.

„Jo. Je to foukačka."

Našli druhou šipku.

A několik oštěpů.

„Kamenné hlavice," řekla Hutch.

Oštěpy byly malé. Zhruba půlmetrové.

Objevili rovněž několik štítů. Ty byly vyrobené ze železa a byly potažené zvířecími kůžemi, které se rozpadly, když se jich dotkli.

„Foukačky a orbitální výtahy," promluvil Marcel. „Zajímavá planeta."

„Pokud jde o ten orbitální výtah –" ozval se Nightingale. „Ano?"

„Jestli ho vůbec někdy měli, část z něho by tady přece pořád někde byla, ne? *Musela* by to samozřejmě být obrovská stavba. A musí se nacházet na rovníku, takže není někde pod ledem."

„Jsme už o kus dál než ty, Randy. Domníváme se, že základní stanice by mohla být v horském řetězci na pobřeží, několik set kilometrů jihozápadně od místa, kde jste. Čekáme, až se satelity dostanou do takové pozice, aby to mohly prověřit."

„Západní pobřeží.“

„Správně. Zdá se, že některé vrcholy v téhle oblasti jsou trvale schované v mracích. Jestli něco zjistíme, určitě se tam budete chtít sami podívat. Možná máme před sebou hlavní archeologickou lokalitu.“

Vynesli foukačky, oštěpy a několik šipek na úroveň terénu. Venku se znovu zvedl vítr a začalo sněžit. Neměli dost velké pytle pro držák, a tak nařezali plast na pruhy a obalili jej nejlépe, jak to šlo. Když se jej ale pokusili přenést do modulu, vítr se do plastu opřel a málem jim ho vyškubl z rukou. „Bendo a Klopp,“ poznamenal Nightingale v narážce na komickou dvojici smolařů, která byla momentálně populární.

Hutch pokývala hlavou. „Asi jo. Nechme to tady, dokud se situace neuklidní.“

Udělali si přestávku. Kellie a Nightingale se vrátili na několik minut do modulu a Hutch si vylezla na stůl, aby si odpočinula. Trávit celý den v předklonu a pořád oškrabávat, ometat a kopat *nebyl* její šálek kávy.

Pak se na společném kanále ozvala Toni: „Hutch, máme společnost.“

„Společnost?“ Dala rukou znamení Chiangovi, který stál ve dveřích, a vytáhla kráječ. Předpokládala, že se jedná o tu kočku.

„Přilétá přistávací modul,“ řekla Toni.

Hutch se spojila s Marcelem. „Kdo další tady je?“

„Výletní loď,“ odpověděl. „Dorazila dnes ráno.“

„Vypadá to, že posílají dolů nějaké turisty.“

„Cože?“

„Rozumělas dobře. Musejí být šílení.“

„Já o tom nic nevím. Spojím se s jejich kapitánem.“

Měla další signál. „Ještě se ti ozvu, Marceli.“ Přepojila na nového volajícího. „Mluvte.“

„Pozemní týme, tady je pilot modulu z *Nightstar*. Rádi bychom v oblasti přistáli.“

„To není dobrý nápad,“ řekla Hutch. „Je to tu nebezpečné. Máme tu divoká zvířata.“

Asi půl minuty nepřišla žádná odpověď. Potom: „Přijímáme odpovědnost za všechny, kteří jsou na palubě.“

„Co se děje?“ zeptala se. „Proč tady jste?“

„Vezu dva novináře, kteří by rádi navštívili věž.“

„Nevěřím tomu,“ řekla. „Věž je navíc nebezpečná. Může se kdykoli zřítit.“

Nato se ozval nový hlas, baryton s dokonalou dikcí: „Byli jsme upozorněni. Je to nahrané. Takže se již nemusíte znepokojovat.“

„Mohu se zeptat, kdo mluví?“

„Gregory MacAllister,“ řekl. „Jsem pasažér z *Nightstar*.“ Na začátku té věty naznačil *pouze,* což znovu naznačovalo skromnost od někoho, kdo byl ve skutečnosti o hodně víc než pouze pasažér.

Hutch napadlo, jestli se ukáže, že je to *ten* Gregory MacAllister. „Myslím, že tomu nerozumíte,“ řekla. „Toto místo je oficiálně prohlášeno za archeologickou lokalitu. Jestli přistanete, porušíte zákon.“

„A který paragraf to bude, paní?“

To kdyby sakra věděla. *Byl* takový zákon. Jenže ona neměla ponětí, kde ho hledat.

„V tom případě si myslím, že budeme muset pokračovat jako dosud.“

Přepnula se na jiný kanál. „Bille, přepoj mě na *Nightstar*. Služebním postupem, jestli to jde.“

Bill odpověděl elektronickým šepotem a pak jí oznámil, že to možné není. „*Mají jen jednu hlavní linku.*“

„Tak mě spoj.“

Poslechla si několik cvaknutí a vyzvánění. Pak: „Nightstar *vám nabízí prvotřídní ubytování při cestách známým vesmírem.*“ Hlas byl ženský. „*Najdete u nás luxusní kabiny, širokou paletu mezinárodních kuchyní, přední baviče, tři kasina a zvláštní služby pro pořádání večírků. Jak vám můžeme posloužit?*“

„Jmenuji se Hutchinsová,“ řekla. „Patřím k výsadkovému týmu na vykopávkách. Chtěla bych mluvit s někým z velení, prosím.“

„*Mám plnou pravomoc k vyřizování všech žádostí a stížností, paní Hutchinsová. Ráda vám pomohu.*“

„Chci mluvit s kapitánem.“

„*Snad kdybyste vysvětlila, proč máte tuto žádost –*“

„Váš kapitán vystavil jisté své pasažéry nebezpečí. Mohla byste mě s ním spojit, prosím?“

Nastala pauza, pak se ozvaly stěží slyšitelné hlasy. Nakonec: „Tady služba. Kdo že jste?“ Tentokrát člověk. Muž.

„Jmenuji se Priscilla Hutchinsová. Vedoucí archeologického výzkumu na Deepsix. Máme na zemi tým. Vy jste poslali dolů nějaké turisty. A já chci, abyste věděli, že je to riskantní.“

„My máme turisty na povrchu?“

„Ano, máte.“

„Aha.“ Odmlka. „Jak riskantní?“

„Něco je může sežrat.“

Další pauza. Potom: „Máte nějakou pravomoc, o níž bych měl být informován?“

„Podívejte. Vaši pasažéři se blíží k chráněné archeologické lokalitě. Navíc je to oblast častých zemětřesení a někdo by mohl přijít o život. Prosím, zavolejte je zpátky. Nebo je pošlete někam jinam.“

„Okamžik, prosím.“

Přerušil spojení.

Pilot přistávacího modulu se ozval znovu: „Paní Hutchinsová, přistaneme v blízkosti věže. Protože se zdá, že sněží, a já předpokládám, že na zemi není viditelnost o nic lepší, pošlete svoje lidi na chvíli pryč, prosím.“

„Jsou přímo nad námi,“ řekla Kellie.

Hutch se spojila se všemi ve věži. „Zůstaňte uvnitř, dokud nebudou na zemi.“ Pak se přepnula zpátky na modul. „Jste tam ještě, pilote?“

„Stále jsem tady.“

„Naši lidé jsou mimo prostor. Můžete přistát. Jestli je to nutné.“

„Děkuji.“

Znovu se ozval Marcel. „Hutch?“

„Jo, jsem tady. Co řekli tobě?“

„Víš, kdo je na palubě?“

„Gregory MacAllister.“

„Víš, kdo to je?“

Teď už ano. Tohle byl Gregory Velký. Samozvaný mistr zdravého rozumu, který zbohatl na útočení na důležité a povýšené, anebo – podle toho, které straně člověk popřál sluchu – prostě na ty, kteří neměli takové nadání jako on. Před léty byla v postgraduálním semináři s historikem, který aspiroval na slávu především tím, že ho MacAllister kdysi veřejně pokáral. Dokonce pustil nahraný útok na obrazovku a pak stál vedle ní a křenil se, jako by se dotkl slávy. „Ano,“ odpověděla. „Jediný člověk na planetě, který dokázal spojit církev a vědu. Obojí doufají, že zemře.“

„Je to *on.* A doufám, že neposlouchá.“

„Co s ním mám dělat?“

„Hutch, vedení firmy by nechtělo, abys ho urazila. Řekl bych, že ti to dají vyžrat, jestli to uděláš.“

„Co kdybych ho prostě předhodila jako žrádlo té velké kočce?“

„Prosím?“

„Nech to plavat.“

„Já myslím, že uděláš dobře, když se k němu budeš chovat hezky. Nech ho, ať si prohlédne všechno, co bude chtít. Ničemu to neublíží. A nenech ho upadnout na hlavu.“

Sněžení zesílilo a zhoustlo tak, že MacAllister něco uviděl až těsně před přistáním. Zahlédl druhý modul a věž za ním, a pak už byli na zemi, tak jemně, že dosednutí skoro necítil. Wetheral měl osobnost borové šišky, ale o tom, že je schopný pilot, nemohlo být sporu.

Samotný Wetheral se v křesle otočil a krátce si je prohlédl těma svýma smutnýma očima. „Jak dlouho se tady chystáte zdržet, vážení?“ zeptal se.

„Dlouho ne,“ odpověděl MacAllister. „Tak hodinku.“

Na čelním skle se již hromadil sníh.

„Dobrá. Měl bych zajistit několik věcí. Přesvědčte se, zda máte aktivované e-pouzdro, než vyjdete ven. Chceme, abyste je měli zapnuté po celou dobu, co tady budete. Můžete dýchat zdejší vzduch, pokud to bude nutné, ale směs není úplně taková, jak má být.

Kapitán mi rovněž nařídil, abych vás oba požádal o opatrnost. Na planetě byla pozorována divoká zvířata.“

„Víme o tom,“ řekl MacAllister.

„Dobře. Pokud bychom o někoho z vás přišli, čekala by nás hromada papírování.“ Řekl to bez špetky ironie. „Děkujeme vám,“ řekla Casey.

Prošli přechodovou komorou a vystoupili z kosmického plavidla do vánice. „Aby ten rozhovor za něco stál, měli bychom počkat, až to trochu přestane,“ poznamenal MacAllister. Za normálních okolností dodávalo bouřlivé počasí rozhovorům skvělou atmosféru. Jenomže v tomto

případě byla hvězdou představení věž a lidé ji potřebovali vidět. „Wetherale, za jak dlouho ta vánice poleví?“

Pilot se objevil ve dveřích. „Nevím, pane. Nemáme povětrnostní hlášení.“

„Možná by nebylo špatné si je obstarat.“

„Pro tuto oblast nebude,“ odpověděl vážně. Rozhlédl se, zavrtěl hlavou a slezl po žebříku.

Přistávací modul archeologů byl přímo před nimi. Byl menší než plavidlo z *Nightstar* a elegantnější. Praktičtější.

Ze sněhu hnaného větrem se zhmotnila žena. Měla na sobě modrobílou kombinézu a on podle její chůze poznal, že je to Hutchinsová. Byla upravená, postavu měla jako chlapec a sahala mu skoro po ramena. Černé vlasy měla ostříhané nakrátko a tvářila se nepřívětivě. Ale on jí to odpustil, jak měl ve zvyku. Chápal hněv jako přirozenou reakci žen, které nedosáhnou toho, aby bylo po jejich.

„Jestli tomu dobře rozumím, vy jste velitelka mise,“ řekl a podal jí ruku.

Formálně si s ním potřásla rukou. „Hutchinsová,“ řekla.

Představil jí Casey a Wetherala.

„Co kdybychom si promluvili uvnitř?“ Hutchinsová se k nim obrátila zády a odkráčela. *Nádhera.*

Belhali se sněhem. MacAllister si prohlížel věž a přitom se snažil zvyknout si na e-pouzdro. Mělo mu být zima, ale nebylo. Nohy, na kterých měl pohodlné nízké boty, se bořily do závějí. Ale zůstávaly v teple.

Věž se vztyčila z bouře. Doma by to nebylo víc než hromada kamení. Tady, uprostřed té pustiny, však byla velkolepá. Jenže Filištínští udělali do zdi díru. „Škoda že jste to probourali,“ řekl Hutchinsové.

„Přístup je tak o hodně snazší.“

„Naprosto chápu.“ Samozřejmě to chápal. Přesto, ta věž tady evidentně stála dlouho. Mělo by být možné chovat se k

ní trochu uctivěji. „Předpokládám, že nemáme představu o tom, jak je stará, že?“

„Zatím ne,“ odvětila. „Nemáme na palubě datovací techniku. Nějakou dobu to potrvá.“

V důsledku bouře mluvil hlasitěji, než bylo nutné. Dělalo mu potíže zvyknout si na vysílačku. Hutchinsová ho požádala, aby ztišil hlas. Udělal to a soustředil se, aby mluvil potichu i *nadále.* „A to je všechno?“ zeptal se. „Žádné další ruiny?“

„Nějaké jsou rozptýlené po planetě. Tady dole je pohřbené město.“ Ukázala na zem.

„*Opravdu?*“ Zkusil si to představit, město pod ledem s jeho domy, parky a pravděpodobně i žaláři. „Neuvěřitelné,“ řekl.

„Pozor na hlavu.“ Provedla ho vstupem, který vytvořili. Sklonil se a následoval ji do místnosti s nízkým stropem, kde byl stůl, na němž se vršily nějaké nádoby a šipky. Musel zůstat sehnutý.

„Těsné,“ uznal. Jeho zrak upoutalo zmenšené schodiště. „Obyvatelé byli co – elfové?“

„Přibližně tak velcí.“

„Co jste zatím zjistili?“ Došel ke stolu a natáhl ruku pro jednu z nádob, ale ona ho požádala, aby byl tak laskavý a nesahal na ně. „Promiňte,“ řekl. „Co mi o nich tedy můžete povědět?“

„Víme, že měli zalíbení ve foukačkách.“ Usmál se na ni. „Primitivové.“

Jeden po druhém přišli lidé Hutchinsové, aby se s ním přivítali. Celkem vzato na něho působili jako zapomenutelné osoby. Další dvě ženy byly přiměřeně atraktivní. Mladý muž, jenž k nim patřil, měl v sobě stopu asijského původu. A druhého muže sice poznal, ale nedokázal si ho hned zařadit. Byl to postarší, na pohled intelektuálský muž s nenápadnou

bradou a elegantním knírem. A skutečnost byla taková, že se na MacAllistera díval s jistým podrážděním.

Hutchinsová je představila. A tajemství padlo. „Randall Nightingale," řekla.

Ach. Nightingale. Ten, který omdlel. Muž, jehož žena vynesla relativně nezraněného z boje. MacAllister se zamračil a dělal, že si prohlíží jeho tvář. „Neznám vás odněkud?" zeptal se s blahovolnou vážností.

„Ano," řekl Nightingale. „Jistěže mě znáte."

„Vy jste…"

„Byl jsem vedoucím původního projektu, pane MacAllistere. Před nějakými dvaceti lety."

„Jistě." MacAllister nebyl člověk bez lítosti a dal Nightingaleovi najevo, že s ním do jisté míry soucítí. „Je mi líto, jak to dopadlo. Muselo to pro vás být těžké."

Hutchinsová zřejmě vycítila blížící se bouři. Přišla k nim.

MacAllister se otočil ke své společnici. „Casey, jistě znáš *Randalla* Nightingalea. Je to legendární postava."

Nightingale agresivně postoupil dopředu, ale Hutchinsová ho vzala kolem ramen. *Malá žena*, pomyslel si. *A malý muž.* Ale Nightingale se moudře ovládl. „Já jsem na vás nezapomněl, pane MacAllistere," řekl.

MacAllister se zdvořile usmál. „Tak vidíte, pane, byl jste oproti mně ve výhodě."

Hutchinsová ho odtáhla pryč a předala ho tomu Asijci. Něco si řekli a muž Nightingalea odlákal z místnosti dolů po tom schodišti pro děti.

„Co to mělo znamenat?" zeptala se Casey.

„Nelíbilo se mu, co si o sobě přečetl." MacAllister se otočil zpět k Hutchinsová. „Mrzí mě to," řekl. „Nečekal jsem, že tady najdu *jeho.*"

„Nic se nestalo. Hlavně se snažme zachovat klid."

„Paní, to byste měla říct svým lidem. Já se rozhodně budu snažit, abych nikomu nepřekážel. Podařilo by se mi teď přesvědčit vás, abyste nás trochu provedla po lokalitě?“

„Dobrá,“ svolila. „Myslím, že se tím nemůže nic pokazit. Ale ve skutečnosti toho k vidění moc není.“

„Jestli se mohu zeptat, jak dlouho už jste na povrchu?“

„Toto je náš druhý den.“

„Víme *vůbec* něco o těch původních obyvatelích, tvorech, kteří to postavili? Něco víc než to, že měli foukačky?“

Hutchinsová mu řekla, co se zatím dověděli: Původní obyvatelé byli samozřejmě předindustriální, vedli spolu organizované války a měli nějakou formu písma. Nabídla se, že ho zavede na vršek věže. „Řekněte mi, co tam nahoře je, a já se rozhodnu,“ odpověděl.

Popsala mu místnost a strop, který se zřejmě dal použitím pák otevřít. A zmínila se o jejich teorii, že původní obyvatelé znali dalekohled.

„Optika?“ řekl. „To k foukačkám dvakrát nesedí.“

„I my to tak cítíme. Doufám, že během dne najdeme nějaké odpovědi.“

MacAllister neviděl důvod, proč lézt nahoru. Místo toho sestoupili do spodních místností a Hutchinsová mu ukázala krb a několik úlomků židle.

Skoro u dna věže nahlédli do tunelu. „Nyní pracujeme tady,“ řekla.

Tunel byl pro něho příliš těsný. Ale i kdyby nebyl, nevlezl by do něho. „A co tam vzadu je?“ zeptal se.

„Tam jsme objevili ty foukačky. Vypadá to, že tam byla zbrojnice. Ale ve skutečnosti bychom rádi našli především ukázky písma a možná nějaké vyryté kresby. Nebo třeba sochu. Něco, z čeho bychom poznali, jak vypadali. Velice rádi bychom na *vaši* otázku odpověděli, pane MacAllistere.“

„Jistě.“ MacAllister se rozhlédl po prázdných zdech. „Musíte mít nějakou představu o jejich vzhledu. Třeba to schodiště je jistě zkonstruované pro dvounohého tvora, že?“

„Určitě,“ řekla. „Jsme si poměrně jisti, že měli čtyři končetiny. Chodili vzpřímeně. To je asi tak rozsah našich vědomostí.“

„Kdy myslíte, že budete schopni určit stáří tohoto místa?“

„Až se nám podaří dostat některé z těch kousků do laboratoře. Do té doby budou všechno odhady.“

Wetheral pořád stál u úlomků židle a snažil se k sobě přilákat pozornost Hutchinsové. „Ano?“ řekla.

„Mohu se zeptat, jestli jste s těmito už hotovi?“

„Ovšem,“ řekla. „Už máme v modulu uloženo kompletní křeslo.“

„Dobře.“ Jeho tvář jevila spokojenost. „Děkuji.“ A před jejím zcela evidentně překvapeným zrakem posbíral úlomky, trám a kus materiálu, který kdysi mohl sloužit jako čalounění. A všechno to odnesl po schodišti nahoru.

„Na lodi doufají, že by mohli několik kusů zachránit,“ vysvětlil MacAllister. Začínala ho z toho ohýbání bolet záda.

„Něco, co by mohlo připadat zajímavé pasažérům, kteří jsou zaměřeni spíš na historii.“

Nijak nezareagovala. „Myslím, že to ničemu neuškodí.“

„Děkuji,“ odvětil MacAllister. „A jestli o nic nepřicházíme,“ – otočil se ke Casey – „možná je zrovna nyní vhodná chvíle, abychom vyšli ven, jestli to počasí dovolí, a udělali náš interview.“

8

Výsledky domácích archeologických aktivit jsou předvídatelné v jisté soustavě parametrů, protože v hrubých rysech známe běh historie. Vesmírná sestřenice pozemské archeologie je úplně jiné plemeno. Každý, kdo vykope kus nábytku na Siriovi II nebo Rigelu XVII, raději ať nechá hypotézy u dveří.

GREGORY MACALLISTER, *„Místa a zvuky“, Velká cesta*

Nightingale poprvé za dobu, co byl dospělý, opravdu uvažoval o tom, že někoho napadne. To, že se nutkání ubránil, že se po tom culícím se, samolibém hajzlovi neohnal, nebyla zásluha bránící ruky Hutch ani nějaké zdráhavosti, zda zaútočit na někoho, kdo je citelně víc než dvakrát větší než on. Spíš ho zastavil pocit, že násilí je něco nepatřičného.

Nightingale vyrostl s jistým kodexem. Člověk nedělá scény. Člověk si za všech okolností zachovává důstojnost. Pokud je třeba na protivníka zaútočit, dělá se to sžíravým úslovím a s úsměvem. Bohužel, nedokázal žádné sžíravé úsloví vymyslet.

Když teď pracoval v tunelu spolu s Toni a Chiangem, cítil se za svůj výbuch trapně. Neudělal to dobře, ani *náhodou* to neudělal dobře. Ale *pustil se* do konfrontace s MacAllisterem, proboha, a to mu alespoň zčásti ulevilo od břemene, jež celé ty roky nosil.

MacAllister sepsal líčení původní expedice pod názvem *Cesta cti* jako úvodník do *Premieru.* Vyšel krátce po Nightingaleově návratu, když ještě probíhalo vyšetřování, a hodil vinu za fiasko na *jeho* hlavu, obvinil ho ze špatné organizace přistání a v závěru ho označil za slabošského zbabělce, protože po svém zranění omdlel. Článek jeho

zranění fakticky zlehčoval: „Škrábnutí,“ rozčiloval se MacAllister, jako by u toho byl.

Ocejchoval ho veřejně a z Nightingaleova pohledu způsobil, že vyšetřovací komise vynesla verdikt proti němu a zrušila plány na další expedice. *Potřebujeme udělat za Maleivou III tlustou čáru,* pověděla mu zástupkyně jedné členky komise poté, co s ním členka samotná přerušila veškeré kontakty. Nechtěla, aby ji s ním někdo viděl.

O šest let později vyšla „Cesta cti“ znovu ve sbírce MacAllisterových zápisků. Nový útok. A ten člověk dělal, že ho nezná.

„Není ti nic?“ zeptal se Chiang.

Snažili se vyčistit místnost, kde našli foukačky, oblast, jíž teď říkali zbrojnice. Uvědomil si, že se najednou uprostřed práce zastavil a civí do prázdna. „Ne,“ řekl. „Jsem v pořádku.“

Toni i Chiang ho pozorovali. Cestou dolů se ho zeptali, proč tak vybuchl, a on je odbyl. Jak by jim to mohl říct? Ale rozčilovalo ho, že MacAllister, výmluvný, nezodpovědný, soudce všeho lidstva, je na dosah, a on se na nic nevzmohl. Musel vypadat jako ubožák.

John Drummond se do roka po získání doktorského titulu proslavil tím, že vymyslel rovnice, po něm pojmenované, které znamenaly velký krok vpřed v chápání vývoje galaxie. Ale v dalších deseti letech neudělal nic, co by stálo za povšimnutí. Teď, v pětatřiceti, se blížil k věku, kdy se od něho dalo očekávat, že se začne třást. Fyzici a matematici se obvykle proslavili v raném věku. Genialita se omezuje na velice mladé.

Smířil se s realitou a byl připraven strávit zbytek své kariéry na periferii, kritizováním výsledků druhých. Reputaci měl zajištěnou, a i kdyby jinak neudělal vůbec nic

významného, i tak si mohl s uspokojením říkat, že v době krátce po dvacítce strčil do kapsy prakticky všechny ostatní na planetě.

Navzdory pocitu, že sám něčím přispěl, se neubránil tomu, aby v přítomnosti lidí jako Beekman a al-Kabhar, kteří byli známí a uznávaní všude, kam přišli, necítil žádnou bázeň. V chování lidí se stejným postavením nutně zaznamenával náznak blahosklonnosti. Tušil, že ho vnímají jako někoho, na koho je nakonec třeba pohlížet jako na zklamání, někoho, kdo nenaplnil příslib ze svých začátků.

V důsledku toho se trochu stáhl. Jeho obor šel zatím dál a on tušil, že jeho výběr pro misi k Deepsix byl politickou záležitostí. Byl prostě až příliš slavný, než aby ho mohli ze seznamu pozvaných vypustit. Někdy si říkal, že by bylo bývalo lepší být od začátku průměrný, být přijímán jako někdo, kdo nenabízí velký příslib, než rozdmýchat v ostatních a v sobě takové naděje a následně je všechny zklamat.

Podobně jako Chianga ho Kellie Collierová také přitahovala, ale nikdy jí to nedal nijak najevo. Pil s ní kávu, když se naskytla příležitost, trávil s ní co nejvíc času. Bál se však odmítnutí a z jejího chování cítil, že ho jako žádoucího muže nebere vážně.

Nebylo to pro něho vyloženě překvapení, když ho Beekman pozval k sobě do kanceláře, aby se ho zeptal, jestli se chce připojit k týmu, který prozkoumá artefakt nalezený na oběžné dráze kolem Maleivy III. Byla to nabídka, po níž by toužila většina jeho kolegů, a jeho reputace možná nedávala vedoucímu projektu příliš na výběr. Ale Drummond po přijetí té pocty nijak zvlášť neprahl, protože by to podle všeho znamenalo, že by musel opustit loď. A představa, že by měl vyjít ven, ho přímo děsila.

„Je to od tebe velmi hezké, Gunthere.“ Rád slavnému muži tykal.

„Tím se netrap. Ta čest ti právem patří.“

„Ale ostatní –“

„– to pochopí. Zasloužil sis tento úkol, Johne. Blahopřeju.“

Drummond přemýšlel o vzduchoprázdnu. *„Chceš* se toho zúčastnit, ne?“

„Ano. Samozřejmě že chci. Jen mě napadlo, že starší kolegové by měli mít přednost.“ Srdce se mu rozbušilo. Věděl, že výstup do kosmického prostoru by neměl být nic těžkého. Člověk si jenom vzal kyslíkové nádrže, opasek a magnetické boty. A pohodlný oděv. Pohodlný oděv zdůrazňovali. Neměl rád výšky, ale podle všeho, co o práci ve vzduchoprázdnu četl, by ani to neměl být problém.

Ještě než tu nabídku dostal, než o tom začal přemýšlet, udělal tu chybu, že se několika svým kolegům zmínil, jak rád by ke konstrukci letěl, aby si na ni mohl sáhnout a projít se po ní. Věděl, že kdyby odmítl, bez ohledu na uvedený důvod, rozneslo by se to.

„Umíš pracovat s kráječem?“ zeptal se Beekman.

„Ovšem.“ Stisknout tlačítko a nenamířit si na nohy.

„Fajn. Dobře. Odlétáme za dvě hodiny. Sraz je před přechodovou komorou nákladního prostoru. Na palubě C.“

„Gunthere,“ řekl, „já jsem na sobě nikdy neměl e-pouzdro.“

„Já rovněž ne.“ Beekman se zasmál. „Asi se budeme učit společně.“ Pak rozhovor najednou skončil. Dveře kanceláře se otevřely. Beekman vzal do ruky pero. „Mimochodem,“ promluvil, aniž zvedl hlavu, „kapitán říká, že jestli se chceš najíst, měl bys to udělat teď a měl by ses najíst jen lehce. Bude lepší nemít v žaludku čerstvé jídlo, až vyjdeme ven.“

Drummond zavřel oči. Přemýšlel, jestli by se z toho mohl vyvléknout tvrzením, že mu není dobře.

Marcel litoval, že dovolil Kellie odletět na povrch. Kdyby byla k dispozici, doprovodila by průzkumný tým na konstrukci a on by mohl zůstat jako záloha pro případ něčeho neočekávaného. Nebo pro méně pracné odpoledne.

Nelíbilo se mu, že by měl vzít Beekmanovy lidi ven. Žádný z nich nikdy předtím neprošel přechodovou komorou za letu. Fakticky se mnoho věcí přihodit nemohlo, Flickingerovo pole bylo poměrně bezpečné. Ale i tak měl nepříjemný pocit.

Na Beekmanovu žádost navedl Marcel *Wendy* k tomu konci konstrukce, která byla přivrácená k Maleivě III, k části, jež byla nejdál od asteroidu a nejblíž k planetě. Úplně jasně tam uviděli, že byla oddělena od nějaké větší stavby. Na koncích prutů byly zámky a spoje.

Srovnal kurs, rychlost a orientaci, aby jejich vzájemná poloha zůstala neměnná. Bylo to důležité nejen proto, že se hodilo dostat přechodovou komoru jen několik metrů od konstrukce, ale také proto, že z pohledu, jak se oba objekty vůči sobě pohybují, by se jeho mlíčňáckým kosmickým dělníkům téměř jistě udělalo špatně. Jediný problém byl v tom, že dvě koule, které byly momentálně na obloze, Deepsix a slunce, se budou zdánlivě pohybovat. Dost, aby se člověku zatočila hlava, když na to nebyl zvyklý.

„Nedívejte se na ně," poradil svému týmu. „Tam venku máte v dobrém smyslu mimozemský artefakt, který se nepodobá ničemu, s čím jsme se zatím setkali. Soustřeďte se na *něj*."

Beekman si k sobě vybral dva lidi, muže a ženu. Oba byli mladí a oba byli oslavovanými členy jeho vědeckého týmu. Žena, Carla Stepanová, měla za sebou průkopnickou práci v oboru šíření světla. Marcel měl pocit, že se to hodí. Sama byla zářivé stvoření.

Drummondovu reputaci znali také všichni. On sám však byl tak trochu záhada. Tichý, rezervovaný, trochu ostýchavý. Zvláštní volba, napadlo kapitána.

Předvedl jim, jak používat e-pouzdro. Flickingerovo pole mělo oproti tlakovým skafandrům z předchozího století několik výhod, z nichž hlavní byla ta, že se nedalo propíchnout.

Ale mohlo se stát, že se někdo nechá strhnout dramatičností okamžiku a náhodou si uvolní lano, kterým je připoután. A samotné pole také nebylo úplně bezchybné. S trochou fantazie bylo možné pokazit protiradiační stínění a usmažit se. Nebo změnit poměr kyslíkodusíkové směsi a udělat ze sebe nepoužitelného, nebo dokonce mrtvého. Proto Marcel trval na tom, aby už po nastavení na řídicí jednotku nesahali.

Marcel navrhl Beekmanovi, aby on, Beekman, nešel. Planetolog mu řekl, že si dělá příliš velké starosti.

Teoreticky byl jeho zdravotní stav dobrý, jinak by na palubě nebyl. Ale opravdu zdravě nevypadal nikdy. Bledost jeho pleti možná zvýrazňovaly černé vousy. Zdálo se však, že stačí málo, aby měl potíže s dechem, občas sípal a sebemenší námaha mu vháněla do tváří barvu. Marcel měl pravomoc zabránit mu ve výstupu, ale byla to jeho show, a kapitán se nedokázal přimět k tomu, aby mu odmítl zážitek, který sliboval být vrcholným okamžikem jeho odborné dráhy.

„Všichni připravení?“ zeptal se Marcel. Stáli vedle přechodové komory. Na Beekmanovi a Carle bylo vidět, že se nemůžou dočkat, John Drummond působil váhavě. Zkontroloval jim dýchací jednotky a aktivoval jim pouzdra. Carla měla trochu zkušeností s kráječi, tak jí jeden přidělil a jeden si vzal sám. Navázali si svítilny na zápěstí. Rozdal jim vesty a počkal, až si je navléknou. Každá byla vybavena karabinou, aby se k ní dalo připevnit lano.

Marcel si také nasadil tryskovou soupravu.

Vyzkoušeli, jestli jim fungují vysílačky, a vešli do komory. Marcel spustil cyklus. Vnější dveře se zavřely a z komory se začal odsávat vzduch. Beekman a Carla vypadali v pohodě. Ale Drummond začal dýchat víc zhluboka, než bylo normální.

„Jen klid, Johne," řekl mu na soukromém kanále Marcel. „Nic na tom není."

„Teď možná není ta nejvhodnější chvíle o tom začít, ale mám problém s *výškami,*" přiznal Drummond.

„Každý má problém s výškami. Netrap se tím. Vím, že se tomu nechce věřit, ale vůbec si toho nevšimneš."

Carla poznala, co se děje, a povzbudivě se usmála. Řekla něco Drummondovi, ale Marcel neslyšel co. Drummond přikývl a potom už vypadal lépe. Ne o mnoho, ale trochu. Kontrolky výstupu se rozsvítily a vnější dveře se irisovitě otevřely. Před sebou měli několik metrů prázdného prostoru a trs rovnoběžných prutů. Byly šedé jako měsíc, na povrchu hrubé, občas rozryté dolíky. Každý tlustý jako sloní noha, pomyslel si Marcel. Z perspektivy přechodové komory to vypadalo jako patnáct naprosto samostatných trubek, jako od vodovodu, které znenadání končily několik metrů po jejich pravici; nalevo se však táhly do nekonečna. A vzdálenosti mezi nimi byly nějakým způsobem naprosto stejné, jako by je rozdělovala a v této poloze udržovala nějaká neviditelná síla.

Drummond se maličko vyklonil a podíval se oběma směry. „Neuvěřitelné."

Nebyly vidět žádné symboly, žádné ozdoby, žádné šrouby, žádné kryty, žádné rýhy. Prostě patnáct symetricky uspořádaných trubek. Osm na vnějším okraji, šest uprostřed a jeden centrální prut.

Marcel připevnil lano ke svorce na trupu a pokynul vedoucímu projektu, aby šel dál. „Je to tvoje, Gunthere," řekl.

Beekman postoupil ke dveřím, aniž na okamžik odtrhl pohled od těch dlouhých šedých prutů. „Proboha," hlesl.

Marcel si připevnil lano k vestě. „Povolí se, jak skočíš, nebo se podle potřeby namotá."

„Jak daleko?"

„Lano je dlouhé dvacet metrů."

„Myslel jsem, jak daleko je to ke vzpěrám."

Vzpěry byly po celé délce konstrukce. Nejbližší však byla – „Skoro padesát kilometrů odsud."

Beekman zavrtěl hlavou. „Kdyby mi něco takového nahlásil někdo jiný, odmítl bych tomu uvěřit," prohlásil. Položil nohu na vnější okraj přechodové komory. „Myslím, že jsem připravený."

„Dobře. Dávej pozor. Až ti řeknu, jednoduše se odraz. Nesnaž se skákat, nebo budu muset pro tebe." Marcel se ohlédl po ostatních. „Pokud by se někomu *podařilo* odplout, postarám se o záchranu. Do té doby zůstanou všichni ostatní na laně. Jasné?"

Jasné.

„Běž," vybídl Beekmana.

Beekman se přikrčil v ramenou. Na sobě měl bílé kalhoty a zelenou mikinu, na které bylo napsané jméno jeho školy: *Berlínská univerzita.* Marcelovi připadalo, že vypadá náležitě elegantně. A celkem šťastně. Dokonce nadšeně.

Předklonil se, lehce se odstrčil, vyletěl do prostoru a vykřikl radostí. Dívali se, jak nemotorně pluje přes úzkou mezeru, jednu nohu nataženou rovně, druhou ohnutou v koleni jako běžec v půli kroku.

Marcel stál ve dveřích a nechával lano klouzat po dlani, dokud si nebyl jistý, že se Beekman nepohybuje příliš rychle. Vedoucí projektu se natáhl po nejbližším prutu, srazil se s ním, ovinul kolem něj paže a zakřičel něco německy. „Marceli," pokračoval, „máš u mě večeři."

„Chci to písemně,“ odvětil Marcel.

Beekman uvolnil sevření, nahmatal nohama další prut, našel stálou polohu a zamával.

Carla postoupila dopředu, aby pokračovala.

Beekman a jeho tým šplhali po konstrukci, zatímco Marcel hlídal. Carla fotografovala a Drummond sbíral údaje od senzorů. Beekman mluvil, popisoval, co vidí, a vytahoval z vesty různé měřiče a senzory, aby mohl odpovědět na otázky lidem uvnitř. Ano, bylo to magnetické. Ne, zdálo se, že to nevibruje, když se použijí nízkofrekvenční zvukové vlny.

Carla vytáhla kráječ a poradila se s Beekmanem. Marcel jejich rozhovor neslyšel, ale evidentně hledali vhodné místo, kde by mohli odebrat vzorek. Povrch byl všude stejný. Jedinými rozlišovacími znaky, které našli, jak od skenerů, tak při detailní prohlídce, byly obruče, které konstrukci obepínaly. A odsud nebylo žádnou vidět.

Nakonec se rozhodli, Carla se zapřela, soustředila se na jeden prut a namířila laser.

„Buď opatrná,“ poradil jí Marcel. Kdyby udělala chybu, pole by ji neochránilo.

„Budu,“ řekla.

Zapnula kráječ, laser vyšlehl a průzorová pole všech čtyř pouzder ztmavla.

Pustila se do práce. Chtěli odříznout poslední dva metry z jednoho vnějšího prutu.

Drummond odložil svoje přístroje a jednoduše se přidržoval. Vypadalo to, že si velice pečlivě prohlíží konstrukci a vyhýbá se očima prázdnotě. Marcel opustil přechodovou komoru, přeskočil mezeru a připojil se k němu. „Jak to jde?“ zeptal se soukromě.

„Jsem trochu nejistý.“

„To je dobré," odvětil. „To se stává. Chcete se vrátit dovnitř?"

„Ne." Drummond zavrtěl hlavou, ale očima se dál držel konstrukce.

„Za chvíli vám bude líp. Až budete připravený se vrátit, půjdu s vámi."

Něco zamumlal. Marcel zaslechl jenom: „…idiot."

„Neberte si to tak. Třeba jste jen citlivější než my ostatní."

Drummond se dokázal usmát, ale upírat zrak na kov nepřestal. „Marceli," řekl, „možná bych se tam *vážně* měl vrátit, než se ze mě stane problém."

„I kdyby se stalo nevím co, vy problém nebudete. Všechno je pod kontrolou."

„Fajn."

Drummond nechtěl skočit. Přestože tam nebyla gravitace. Marcel tušil, že veškeré jeho smysly se vážou na blízkost *Wendy Jayové,* používají ji k určení toho, co je nahoře a co dole. Držel si teď polohu, ve které měl vůči lodi hlavu *nahoře.* Teď se po něm chtělo, aby znovu překonal tu strašnou prázdnotu. Marcel zastával názor, že lidé, kteří tvrdí, že ve vesmíru neexistuje pocit výšky, tam nikdy nebyli. Zvedl ruku a chtěl mu ji zlehka položit na rameno, ale Drummond se odtáhl.

„Díky," řekl Drummond. „Já to zvládnu."

„Má to šťávu," vyjádřila se Carla obdivně o svém laseru. Z Drummondovy perspektivy byla vzhůru nohama. Pevně zavřel oči.

Už se jí podařilo přeřezat vybraný prut do půlky. Beekman visel na jeho okraji, aby jim neodplul do prostoru, až Carla dílo dokončí.

Drummond otevřel oči a ohlédl se po přechodové komoře, jako by byla půl kilometru daleko. Světlo zevnitř se rozlévalo do vzduchoprázdna.

„Myslela jsem, že to bude klást větší odpor," prohlásila Carla.

„Je to dobrý," řekl Marcel Drummondovi. „Můžu vám něco navrhnout?"

Drummond dýchal čím dál nepravidelněji, neodpověděl však.

„Zavřete oči. A nechte se převést." *Wendy* visela jen dva metry daleko. Bill držel loď naprosto nehybně vůči artefaktu. Ale Marcel věděl, že na oblohu pomalu, avšak vytrvale stoupá Deepsix.

„Něco se stalo, Johne?" ozval se Beekman.

„Ne," odpověděl Marcel. „Jsme v pořádku."

„Johne?" tentokrát Carla, starostlivým hlasem. „Jsi v pohodě?"

„Jsem." Jeho hlas byl přiškrcený a rozčílený. Podíval se na Marcela. „Jo. Prosím, dostaňte mě odsud."

Marcel ho zlehka vzal kolem pasu. Tentokrát se Drummond neodtáhl. „Řekněte mi, až budete připravený," vybídl ho.

Drummond ztuhl a zavřel oči. „Nechte mě chvilku." Ale bylo už pozdě. Marcel dál nečekal, chtěl nejistotu co nejdřív ukončit, a tak je odstrčil od prutu. Vypluli směrem k otevřenému výstupu a světlu.

„Za chviličku jsme tam, Johne."

Ale to už se dívali ostatní. Carla zhasla laser a zeptala se, jestli může nějak pomoci. Marcel si všiml, že Beekman mění polohu a chystá se přidat se k nim. „Zůstaň tam, kde jsi," řekl. „Nemáme problém."

„Co se stalo, Marceli?" zeptal se.

„Myslím, že malá kinetóza. Nic vážného. To se stane každou chvíli.“

Drummond sebou krátce zaškubal a oni narazili do trupu. Zachytil se však jednou rukou výstupu a vtáhl se do přechodové komory. Marcel ho nechal, aby to udělal sám. Když byl John bezpečně na palubě, vlezl za ním. „Posranej zbabělec,“ řekl Drummond.

Byli v umělém gravitačním poli uvnitř lodi. Marcel si sedl na lavici. „Jste na sebe trochu přísný.“

Drummond neřekl nic, jen k němu obrátil smutné oči.

„Poslouchejte mě.“ Marcel se opřel a uvolnil se. „Jen velice málo lidí by udělalo to, co jste udělal vy. Většina by tam ven vůbec nevylezla, kdyby se cítila tak, jak se určitě cítíte vy.“ Zadíval se na konstrukci a hvězdy za ní. „Mám zavřít výstup a pustit vás dovnitř?“

Drummond zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „To nejde. Oni jsou ještě venku.“

Beekman a Carla se vrátili i se svou kořistí o několik minut později. Opatrně ji vmanévrovali do přechodové komory, do gravitačního pole půl gé, jež bylo pro lodi za letu zcela normální. (Udržování plného zemského normálu by bylo příliš energeticky náročné.) Kus byl stejně dlouhý, jako byl Marcel vysoký. Předpokládali, že bude uvnitř lodi docela těžký.

Místo toho se v Carlině tváři usadil zmatený výraz. Dala znamení Beekmanovi, aby se pustil, a snadno zvedla předmět sama. „Budeme tomu říkat *imposibilium,*“ prohlásila. „Neváží to prakticky nic.“

Beekman vytřeštil oči. „Jsou to ale celkem dobří inženýři, ne?“

„To jo,“ řekla.

„Kvůli té váze?“ zeptal se Marcel.

Drummond už dýchal skoro normálně. Chtěl promluvit, a tak mu Beekman dal prostor. I tak lovil každé slovo, jako by bylo řecky.

„Problém s takovou konstrukcí…“ Zarazil se, aby se znovu nadechl. „Problém je v tom, že je tolik hmoty rozloženo do tak extrémní délky.“

Podíval se na Beekmana, který přikývl.

„Síla struktury v libovolném bodě není dostatečná, aby unesla zatížení, jemuž je vystavena. Vezměte si třeba, eh, Starlite Centrum v Chicagu a představte si, že byste ho musel postavit z lepenky.“

„Zbortilo by se,“ řekl Marcel.

„Přesně tak,“ přidala se Carla. „Stavební materiály, které máme k dispozici, kdyby se použily na *takovou* stavbu,“ – kývla hlavou k výstupu z přechodové komory, ke konstrukci – „budou na úrovni lepenky. Kdybychom se pokusili něco takového zkonstruovat, brzy by se to zbortilo vlastní vahou.“

Beekman navázal: „Pokud chceš postavit něco tak obrovského jako Starlite, potřebuješ, aby tvoje stavební materiály měly dvě vlastnosti.“

„Pevnost,“ řekl Marcel.

„A nízkou hmotnost,“ dokončila Carla. Pohlédla na vzorek. „Víme, že je to pevné, protože konstrukce drží pohromadě. A teď známe aspoň část důvodu, proč to drží pohromadě. Nemá to velkou hmotnost.“

Uzavřeli výstup. O několik minut později se rozblikaly zelené kontrolky a vnitřní dveře se otevřely. Vypnuli svá pouzdra a opustili přechodovou komoru.

„Co bude dál?“ zeptal se Marcel.

Beekman se zatvářil spokojeně. „Teď provedeme analýzu. Zjistíme, jak to udělali.“

Pro Augusta Canyona bylo jméno Deepsix příhodné. To, že byl vyslán k nešťastné planetě jako společný zástupce několika tiskových agentur, aby připravil pásmo reportáží, jež byly pro širokou veřejnost jen okrajově zajímavé, značilo mimo vši pochybnost, jak se vedení dívá na jeho budoucnost. Stávkuje se na Sibiři? Pošlete Canyona. Našli vodu na odvrácené straně Měsíce? Odvelte Canyona, ať udělá interview.

„Není to tak špatné," pravila Emma Constantinová, jeho produkční a kromě pilota jediná další duše na palubě *Edwarda J. Zwicka.*

„Proč myslíš?" zeptal se. Bublalo to v něm celých pět týdnů, které trvala cesta tam, ale nic z toho, co se mu honilo hlavou, neříkal nahlas. Ale už ho nebavilo být zavřený v kleci, nebavilo ho trávit čas na virtuálních plážích, když jiní lidé v jeho věku dělali pořádnou investigativní žurnalistiku a točili o korupci v Londýně, sexu ve Washingtonu a hlouposti v Paříži.

„Bude to dobrá reportáž," řekla. „Srážka planet. Je to výborný materiál, když to správně uchopíme."

„*Byl by,*" odvětil Canyon, „kdyby tam byl někdo, s kým by se dalo udělat interview." Měl všechny kvalifikační předpoklady – absolvoval Harvard, praxi získal ve Washington Online a později u Sama Brewstera. Brewster byl mimořádně schopný investigativec a Canyon s ním strávil rok a půl, právě tak akorát, aby Brewster poznal, že nemá na investigativní novinařinu žaludek, a Canyon si za stejnou dobu odcizil všechna mocenská centra v hlavním městě. Po jejich rozchodu, který neproběhl zrovna v dobrém, měl štěstí, když se chytil v *Toledo Expressu.*

„Máme plnou *loď* vědců, se kterými si můžeme promluvit."

„To je výborný. Už jsi někdy dostala z fyzika něco, co by lidi aspoň vzdáleně zajímalo?"

„Občas se nám to podařilo.“

„No ovšem. Teorie krychle. Gravitační vlny. Silové kartelace. To je vážně senzační materiál.“

„Já myslím, že to jsou silové *korelace.*“

Zhluboka se nadechl. „A komu na tom záleží? My potřebujeme dobrého politika. Někoho, kdo zaujme stanovisko k planetárním haváriím.“

„Hele, přestaň se litovat,“ pravila. „Máme databázi takových lidí.“

„Já vím,“ odvětil. „Tasker je na *Wendy* a bude mluvit, ale v tom je ten problém. On mluví bez ustání.“

„Můžeme to *sestříhat*, když to bude nutné. Poslyš, Augie, jednou jsme tady, tak toho musíme využít. Ani já bych si takový úkol nevybrala. Ale bude to mnohem zajímavější, než si myslíš.“

„A jakpak to?“

„Protože planety do sebe nenarážejí každý den.“ Mračila se, možná litovala nikoli úkolu jako takového, ale partnera, se kterým ji svedl. „Protože na Deepsix se nacházejí *zříceniny.*“

„Ale žádné známky po *civilizaci*. Myslíš si, že někoho bude zajímat, že se vším ostatním půjde k čertu taky nějaká hromada kamení?“

„Kdo tu hromadu udělal, Augie?“

„Pochybuju, že lidi, který poslali dolů, budou mít čas na to, aby to zjistili.“

Vlídně se usmála. „To je přesně můj názor. Podívej, zapomeň na *Wendy*. Tohle je planeta, která toho musela hodně snést. Tři tisíce let doby ledové. Žádné stopy po městech. To znamená, že jestli někdo zůstal, jsou to divoši. Divoši jsou naprosto nudní. Ale zaniklé civilizace? To je *zpráva*. Lidé, se kterými chceme mluvit, jsou ti na zemi, kteří se vrtají kolem věže. Ne v kosmické lodi. Stačí, když vymyslíš, jak pojmout *tenhle* aspekt celé věci, a máme vyhráno.“

Jak seděl v křesle, nechal hlavu klesnout dozadu a zahleděl se do stropu. „Víš, Emmo,“ řekl, „občas tuhle práci vážně nenávidím.“

9

Archeologie je kariéra pro maximálně nerozhodné. Archeolog je sběratel veteše, který na to má diplom.

GREGORY MACALLISTER: *„Noc pro kariéru“, Cílové přístavy*

Wendy pomalu proletěla podél celé konstrukce. Fotografovali, přestože každá část vypadala úplně stejně jako ostatní, počítali obruče (celkem třicet devět), které držely pruty k sobě, a nakonec dorazili až k asteroidu.

Spíš skála než kus železa, asteroid měl tvar dokonalé koule. Byl opleten kovovou sítí, která jej spojovala s konstrukcí pomocí obdélníkové desky. Deska, několik metrů silná, měla zaoblené hrany a rohy.

Mimořádná délka konstrukce asteroid zdánlivě zmenšovala, dokud člověk nepřiletěl až k němu. Ve skutečnosti byl jeho průměr víc než kilometr.

Marcel a Beekman sledovali přibližování z centrály projektu. Beekman se tvářil zklamaně a Marcel, kterému nebylo jasné, jak by v tak důležitý okamžik mohl být mrzutý, se ho zeptal, co se děje.

„Doufal jsem, že najdeme něco, z čeho získáme představu, kdo to sem dal,“ odvětil. „Jaký to má účel. Říkal jsem si, že třeba na některém konci bude řídicí stanice. Prostě *něco.*“

Marcel mu položil ruku na rameno. „Lidi, kteří zapomínají v sousedství takové věci, by u nich měli nechávat návod.“

„Já to myslím vážně.“

„Já vím.“ Hloupá poznámka.

Znovu vyšli ven, jen oni dva, a prohlédli si asteroid. Vznášeli se nad povrchem a pro pohyb používali Marcelovu tryskovou soupravu.

Většina sítě byla schovaná pod vrstvou prachu. Zdálo se, že kovové články jsou ze stejného materiálu jako pruty. Byly silné jen několik centimetrů a zhruba po tři čtvrtě metru byly spojeny kříženími.

Zastavili se u napojovací desky, aby ji prozkoumali, a byli příjemně překvapeni, když našli několik vyrytých symbolů. Všechny znaky byly spojené jako v psaném písmu. „Kdyby to šlo, rád bych to dostal dovnitř," řekl Beekman. „Odvezl to domů."

Bylo to *obrovské*. Marcel si to změřil okem a dospěl k závěru, že by to ani neprošlo nákladní přechodovou komorou. „Možná to budeme muset rozříznout na poloviny."

„Když to bude nutné –" Vznesli se nad desku a ohlédli se směrem, odkud přiletěli, podél dlouhé rovné čáry konstrukce k jádru Deepsix.

Odebrali vzorky všeho: horniny, prachu, sítě, desky. Když byli hotoví, vrátili se dovnitř a dali si kávu. Bylo po druhé hodině ráno lodního času, 27. listopadu.

Beekman vyslovil hypotézu, že neznámí architekti vyvinuli kvantovou techniku a orbitální výtah prostě zastaral. Marcel byl tak unavený, že mu to bylo jedno. Ale právě ve chvíli, kdy se chystal zamířit do své kajuty, se ozval Bill: *„Kapitáne, máme již k dispozici satelitní průzkum pobřežního horského hřebene, o který jste požádal."*

„Fajn, Bille." Za normálních okolností by si výsledek nechal ukázat. Ale v tuto hodinu ne. „Něco zajímavého?"

„Na jednom z vrcholů je stavba značných rozměrů."

• • •

Dveře se otevřely skoro při prvním doteku laseru. Za nimi se nacházely zdi obložené policemi a klenutý strop. Hutch přejela kuželem světla po prázdném dřevěném stole. Z výklenků se na ni dívaly tmavé postavy.

„*Trefa,*“ řekla Toni.

Sochy. Výklenků bylo šest a také postav bylo kdysi šest. Pět leželo rozpadlých v prachu na podlaze. Jedna zůstala.

Ta, která přežila, připomínala jestřába. Ale stála vzpřímeně a měla na sobě vestu a široké kalhoty. Na krku jí visel medailonek s nečitelnou kresbou. Hutch připomínala boha Hora. „Myslíte, že vypadali takhle?“ zeptala se.

„Možná,“ řekl Nightingale. „Zapadalo by to. Drobní tvorové vzešlí z ptáků.“

To, co snad kdysi vyplňovalo police, bylo pryč.

Hutch poslala obrázky na *Wendy.* Napůl čekala, že se jí Marcel ozve, ale na lodi bylo časné ráno. V zájmu diplomacie poslala jeden snímek také MacAllisterovi, který si v modulu z *Nightstar* dopřával pozdní snídani.

Zdálo se jí, že to přijal vcelku nevzrušeně, dal si však tu práci, že jí poděkoval a požádal, aby byl nadále informován. Způsob, jakým to udělal, naznačoval, že to považuje za banalitu.

Hutch tušila, že místnost sloužila za pracovnu. Nebo možná jako knihovna.

Nightingale souhlasil. „Škoda že si nemůžeme přečíst jejich svitky.“

Jistě. Za historii by nebyla žádná cena dost vysoká.

Bylo zřejmé, že ostatní sochy znázorňovaly jestřába v různých pózách. Posbírali jednotlivé kusy, uložili všech šest odděleně, odnesli je do modulu a složili je v nákladovém prostoru.

Přestalo sněžit a dopoledne pak odtáhly i poslední mraky. MacAllister usoudil, že prostředí se teď hodí pro interview.

Wetheral nabral do nákladní části několik kusů nábytku, jenž vypadal jako z pokojíčku pro panenky: pár skříněk, židli a stůl. Všechno bylo ve velmi špatném stavu, to však nebylo důležité. V TransGalactiku se dokážou o věci snadno postarat a zařídit, aby vypadaly jako znamenitě restaurované starožitnosti. Detaily nebudou podstatné, hlavně když zůstane nějaká část originálu.

Wetheralovi se dokonce podařilo získat *oštěp*. Měl železný hrot a MacAlllister přemýšlel, zda byl někdy doopravdy použit v boji. Snažil se představit si poletující dravce v kalhotách, jak se ze všech sil snaží pobodat těmito klacíky od hrachu. Usoudil, že jediné, co je absurdnější než civilizace někoho jiného, jsou náboženské názory někoho jiného.

Casey přinesla dvě skládací židle. Chystala se, že si s ním při rozhovoru sedne ven a věž budou mít jako pozadí. Nebo si dokonce sednou *do* věže.

„Na to je naprosto špatná atmosféra," řekl jí. „Neměli bychom být venku. V budově ani ve sněhu."

„Proč?"

„Vypadá to *studeně*, Casey."

„Co je divákům po tom?"

„Když budeme vypadat, že je nám zima, diváci se do rozhovoru nenechají vtáhnout."

„Děláš si legraci."

„Myslím to naprosto vážně."

„Budou přece vědět, že máme e-pouzdra."

„Prosím tě, co *diváci* vědí o e-pouzdrech? Jen to, co vidí v simulacích. Uvidí sníh a uvidí tebe a mě, jak tam sedíme s krátkými rukávy. *Neuvidí* e-pouzdra. Nebude to vypadat pohodlně."

„Copak já chci, aby to vypadalo *pohodlně?*"

„Určitě."

Povzdechla si. „No dobrá. Tak jak to uděláme? Budeme sedět v modulu?“

„Správně. Ať je to trochu drsné, ale ne moc.“

Tolerantně se na něho usmála a on poznal, co se jí honí hlavou. Byli příliš daleko od věže. Druhé kosmické plavidlo dokonce věž částečně zakrývalo. „Řeknu Wetheralovi, aby přelétl blíž.“

„Já mám lepší nápad,“ zadržel ji MacAllister. Ty dvě ženy, Hutchinsová a Toni Bůhvíčí, právě nesly do svého plavidla stůl. Sledoval Hutchinsovou a uvědomil si, že její problém je v tom, že nemá vůbec smysl pro humor. Rozhodně to nebyla žena, kterou by člověk chtěl mít dlouhodobě u sebe. Brala se moc vážně a tvářila se, jako by vůbec nevěděla, že je nikdo.

Stůl byl velký a ženy s ním zápasily. Omluvil se, vystoupil z modulu, došel k nim a šlechetně se zeptal, jestli by jim mohl pomoci. Hutchinsová se po něm podezíravě podívala. „Ano,“ řekla nakonec. „Jestli se vám chce.“

Byl to stůl obdélníkového tvaru, starý tak, že se nedalo s jistotou poznat, jaké by mohlo být složení původních materiálů. Ve srovnání s velikostí ostatního nábytku byl velký a pravděpodobně by se k němu vešlo nějakých dvanáct domorodců. Do boků byly vyřezány ozdobné obrazce, které mohly představovat listy a květiny.

Casey se k nim přidala a také pomohla.

Nákladní prostor byl už tak plný, že vyvstala otázka, jestli se tam stůl vejde, ale po krátkém přerovnávání jej dostali dovnitř.

„Díky,“ řekla Hutchinsová. „Byl těžší, než se na první pohled zdálo.“

„Rádo se stalo.“

Podívala se na něho a usmála se. „Nechtěl jste mě náhodou o něco požádat?“

Není úplně pitomá, usoudil MacAllister. „Vlastně by se mi vaše pomoc docela hodila. Casey a já chceme nahrát rozhovor, a tak mě napadlo, jestli bychom nemohli využít váš modul.“

„Jakým způsobem?“ Podívala se na něho, nahlédla do nákladového prostoru plného artefaktů a dala mu zřetelně najevo, že s tím moc nesouhlasí. „Jak jste to myslel?“

„Jen si do něho sednout a hovořit. Je tam teplo, není tam sníh, ale dostali bychom tam něco z atmosféry vykopávek. A měli bychom dokonalý výhled na věž.“

„Ale zavřít se nemůžete.“

Předpokládal, že tím myslí, že nemohou hermeticky uzavřít kabinu a napustit do ní vzduch. „To nebude třeba. Diváci si rozdílu nevšimnou.“

Pokrčila rameny. „Můžete mít hodinu. Pak budeme potřebovat kabinu zpátky.“

„To stačí. Moc díky.“

Hutchinsová se odvrátila. Legrační žena.

Vlezli si do kabiny. Casey si sundala vysílačku, připevnila k ní mikrokameru, položila ji na tácek a namířila na svůj objekt. Na strategická místa dala dvě další.

V zadní části kabiny byly artefakty, což umocní atmosféru. MacAllister si našel takové místo, že měl za sebou stojánek na zbraně a oknem bylo docela dobře vidět věž. Casey stěhovala věci, aby nepřekážely a ona získala záběry z různých úhlů.

Ze stromů na západě se vzneslo něco velkého a tmavého, opsalo to velký, nejistý kruh a znovu se to spustilo k zemi. Ať to bylo cokoli, bylo to neohrabané. *Ano,* pomyslel si, *ať máme Armageddon tohoto studeného světa a veškerého jeho živého břemene.*

Hutch odešla od MacAllistera a mluvila právě s Nightingalem ve vstupu do věže, když se vysílačkou ozval Chiang. „Hutch," řekl, „možná máme něco dalšího."

„Cože?" zeptala se. „Co to je?"

„Vypadá to jako nápis. Je to na kusy, ale je to nějaké písmo. Taky jsme se probourali do další chodby."

„Kde jste?"

„Za knihovnou."

„Už jdu."

Sešla po schodech a vstoupila do chodeb. Zbrojnici nechala za sebou a kráčela dál, až uviděla světla. Toni a Chiang zkoumali stěnu pokrytou symboly.

Toni zvedla hlavu, zamávala a uhnula stranou, aby Hutch nepřekážela ve výhledu. Stěna se částečně sesypala a na zemi leželo několik velkých kusů. Byla však pokrytá liniemi vyrytých znaků a skoro všechny byly poměrně čitelné.

„Nádhera," řekla Hutch.

Nebyly to piktogramy a jednotlivých znaků bylo omezené množství, což naznačovalo, že má před sebou doopravdy abecedu. Navíc byl text rozdělený na části.

Odstavce.

Písmo působilo étericky. Křivkami a plynulostí jí připomínalo arabštinu. „Máte to nafocené?" zeptala se.

Toni poplácala minikameru. „Všechno."

Pár úseků textu v horní části bylo výraznějších než zbytek, který následoval. „Možná jsou to jména," nadhodil Chiang.

„Možná ano. Mohla by to být nějaká vzpomínka. Na hrdiny. Tady stojí, kdo byli, a tady, co udělali."

„Vážně si to myslíš?" zeptala se Toni.

„Kdo ví?" řekla Hutch. „Mohlo by to být cokoli."

Kužel světla z Toniny svítilny padl na střep, kus keramiky. „Potřebujeme čas na kopání," řekla Hutch. A

přesunout se do města, najít nástroje, jež tito lidé používali, odkrýt jejich domy, vykopat další sochy nebo vyobrazení. Získat odpovědi na tak základní otázky, jako třeba to, jestli používali tažná zvířata, jak dlouho žili, jaké bohy uctívali. „Tak fajn," navázala. „Vyneseme tyhle věci nahoru, pak se vrátíme a podíváme se, co dalšího tady máme."

Vyřízli střední část zdi. Chiang se jí pokusil pohnout, ale byla příliš těžká, než aby se s ní dalo v omezeném prostoru něco udělat. „Prozatím toho nechme," řekla Hutch. „Později něco vymyslíme."

Chiang přikývl, vzal několik úlomků a zamířil zpět. Toni se ujala dvou menších a nechala Hutch, aby se pokusila sesbírat menší kousky,

Nightingale stál ve vstupu do věže a snažil se myslet na jiné věci. Přesto musel každých několik minut zvednout oči ke kabině modulu z *Wildsidea*, kde si autoritářský vysedával MacAllister, gestikuloval a řečnil. Najednou se slavný muž v křesle otočil a podíval se přímo na něho. Vstal, přešel kabinu, slezl na zem a vydal se směrem k němu. Nightingale se přichystal na souboj.

„Pane Nightingale," řekl, když přišel blízko. „Mohl bych vás o něco požádat?"

Nightingale ho probodl pohledem. „Co chcete?"

„Budeme celou tuhle oblast používat jako pozadí. Mohl byste zůstat někde, kde vás nebude vidět? Působí to lépe, když dojem bezútěšnosti nic neruší."

• • •

Casey znovu pustila nahrávací zařízení, nervózně se na něho usmála a pokračovala v přenášeném rozhovoru. „Pane

MacAllistere, za týden už Deepsix nebude existovat. Je studená a pustá a ta kamenná věž za vámi je pravděpodobně jedinou stavbou na celé této planetě. Co vás na toto bezútěšné místo přivádí?“

„Morbidní zvědavost, Casey.“

„Ne, vážně.“

„Já jsem *vždycky* vážný. Proč jinak by sem *někdo* letěl? Jsem poslední, kdo by chtěl mluvit jako morous, ale ztráta je konstanta, se kterou se musíme vypořádat všichni. Je to cena za život. Ztrácíme partnery, přátele, příbuzné. Ztrácíme místo, kde jsme vyrostli, a ztrácíme celý okruh svých známých. Trávíme hříšné množství času přemýšlením o tom, co se stalo s našimi bývalými učiteli, láskami, skautskými vedoucími.

Tady ztrácíme *svět.* Je to naprosto unikátní událost v dějinách lidstva. Zanikne celá planeta, která, jak dobře víme, byla domovem inteligentních tvorů a dosud poskytuje útočiště životu. Zanikne absolutně a neodvratně. Po těchto několika dnech z ní nezůstane víc než to, co budeme schopni odvézt.“

Přikývla a řekla mu, co již věděl, že je to dobré. „Měl jste dnes příležitost prohlédnout si věž,“ řekla. „Jaké jste si odnesl dojmy? Čím vám připadala důležitá?“

MacAllister se významně zahleděl směrem k stavbě. „Víme, že po těch, kteří ji postavili, zůstal dalekohled, jako by nám chtěli říct: *my jsme také chtěli ke hvězdám.*

Jenomže oni jsou pryč, Casey. Je pravděpodobné, že měli své verze Homéra, Mojžíše, Ježíše, Shakespeara, Newtona a Quirta. Viděli jsme foukačky a víme, že kolem svých měst budovali hradby, z čehož můžeme usuzovat, že vedli války. Museli mít svá alexandrovská tažení, svého Napoleona a Nelsona, své občanské války. Teď bude všechno, na čem jim kdy záleželo, navždy ztraceno. To je typický příklad katastrofy. A já si myslím, že stojí za to přijet se na to podívat. Vy ne?“

„Asi máte pravdu, pane MacAllistere. Myslíte si, že by něco takového mohlo potkat *nás?*“ Zasmál se. „Rád bych si to myslel.“

„To jistě žertujete.“

„Moc rád bych věřil, že až přijde ta chvíle, abychom odešli, uděláme to se stejnou elegancí jako obyvatelé *této* planety. Ty foukačky nám o nich říkají všechno, co potřebujeme vědět. Nepochybně byli stejně zrádní, intrikářští, pokrytečtí a zabednění jako naši bratři a sestry. Ale to všechno je pryč. Katastrofa jim dodává důstojnost, jakou by si jinak nezasloužili. Při svém pohřbu vypadá každý jako dobrák.

Nejsme si dokonce jistí ani jejich vzezřením. V důsledku toho si je budeme pamatovat s jistou svatozáří nad ušima. Lidé budou o Maleivanech mluvit tlumeně a s velkou úctou. Prorokuji, že v Kongresu nebo v Radě se najde nějaký hlupák, který bude chtít na jejich počest postavit památník. Přitom je jejich jediným úspěchem, kterým si můžeme být jisti, to, že dosáhli zapomnění, aniž je při tom někdo přistihl.“

Nightingale si nedokázal vzpomenout, že by někdy v životě někoho *nenáviděl.* Kromě MacAllistera. V okamžiku, kdy editor Nightingalea požádal, aby se schoval do věže, zapátral v hlavě po náležité odpovědi, po ostré poznámce, která by tuto chodící aroganci rozkrájela na jednotlivé součástky.

Ale nic ho nenapadlo. *Ty šašku,* řekl by možná a MacAllister by ho ze sebe setřásl. *Žvanile. Pozére.*

Pilot modulu z *Nightstar* prošel kolem něho s další hromádkou dřev. „Židle,“ řekl. „Fajn.“

„Hutch řekla, že si ji můžu vzít.“

„Jo.“

Nakonec se pokorně podvolil žádosti a uhnul tak, aby nebyl v záběru kamery. Ale zavřený ve věži nemohl řádně dělat svou práci, neviděl nic, co potřeboval, obzvlášť neviděl pás stromů, ze kterého vyšla ta kočka chodící po dvou. Proto vždycky po několika minutách vylezl z věže, kousek se prošel a zase se vrátil dovnitř. Bral to jako takový malý akt vzdoru.

Poslouchal rozhovory v chodbách. Toni, která vynášela na povrch kusy popsaných kamenů, oznámila, že našla minci. „Jakou?“ zeptal se vzrušeně Nightingale. „Co na ní je?“

Stál venku a pozoroval stromy. Sledoval Wetherala.

„Chviličku.“

A jak čekal, zem se pohnula.

Zhoupla se pod ním. MacAllister a ta žena v modulu přestali mluvit, otočili se a pohlédli na něho. Wetheral se náhle zarazil v půlce vzdálenosti mezi věží a jeho kosmickým plavidlem a zůstal stát se židlí drženou v absurdní póze nad hlavou.

Zem se otřásla a shodila Nightingalea do sněhu. Na společném kanále slyšel vyděšené výkřiky a díval se, jak se modul z *Wildsidea* začíná naklánět na jednu nohu, až noha povolila. Zem se znovu zachvěla, krátce. Jako by zem a obloha na něco čekaly. To nebylo všechno: on setsakra dobře věděl, že to není všechno.

Napadlo ho, že by se schoval do věže. Jenomže to by byla hloupost. *Proč si nad hlavu dávat šutry?* Místo toho od ní odstoupil, ale stačil udělat jenom několik kroků, než přišel další otřes. Tentokrát *velký*. Znovu upadl. Krajinou proběhla vlna. Wetheralovi se pod nohama rozevřel sníh. Pilot se pokusil utéct, stále přitom nesmyslně držel židli. Zem se otevřela a on do ní spadl. *Zmizel*. Jeho modul se naklonil a také sklouzl do pukliny.

To všechno se odehrálo ve zlověstném tichu. Jestli Wetheral protestoval, křičel, volal o pomoc, byl na nějakém

jiném kanále. V dalším okamžiku do Nightingaleových uší vtrhlo burácení, jako když oceán naráží do skalnatého mysu, a svět se znovu rozechvěl. Zem se zatřásla a uklidnila se. A zatřásla se znovu. Několik metrů od něho žuchl do sněhu obrovský kamenný kvádr. Podíval se nahoru, uviděl, že se utrhl ze střechy, a uviděl také to, že se věž začala naklánět na stranu.

Díra, do níž spadl Wetheral a jeho modul, se zvětšila. *Rozevřela.* Stávala se z ní propast.

MacAllister seděl v přistávacím modulu *Wildsidea* a vytřeštěnýma očima zíral na něho, nebo možná na věž. *Tak,* pomyslel si Nightingale s krutým zadostiučiněním, teď *uvidíme, jak to zvládneš.*

V rádiu se ozval Marcel a chtěl vědět, co se děje. Chiang ohlásil bortící se zdi. Z věže se vyvalil mrak prachu. Hutch byla na společném kanále a říkala všem, aby vyšli ven.

Kellie, která byla v horním patře, prolezla oknem, uviděla ho a skočila na zem. Byl to dlouhý pád, ale vypadalo to, že vyvázla bez zranění. „Oni ještě nejsou venku?“ zeptala se.

Hutch ještě pořád něco povídala do vysílačky. Chvíli mu trvalo, než tomu porozuměl. „Randy, jsi tam?“

„Jsem tady,“ odvětil. „Jsem s Kellie.“ V tu chvíli se z východu vypotácel Chiang. „Tady,“ řekla mu Kellie.

Nightingale zahlédl koutkem oka jejich modul. Odstartoval, byl ve vzduchu, snažil se ulétnout před zemětřesením. „MacAllister nám krade modul,“ řekl.

„Později mi to řekneš. Kde je Toni?“

„Nevím. Pořád uvnitř.“

„A co Chiang?“

„Chiang je tady. Je s námi.“

„A Toni?“ zeptala se Hutch.

Nic.

„Toni!“

Stále žádná odpověď.

„Ona není dole s tebou?“ zeptal se jí Chiang. „Šla nahoru.“

Nightingale uslyšel vzdálenou explozi a ve stejném okamžiku byl znovu sražen na zem. Hutch stále volala Toni.

Jak postupovala chodbou a nesla artefakty, Toni si palčivě uvědomovala značnou tíhu kamení, hlíny a ledu nad sebou. Kdyby si mohla vybrat, vzala by si trvalou hlídku, pokud možno na vršku věže.

Lezla po čtyřech, desky měla v batohu pověšeném na ramenou a stále myslela na Scolariho. Byl ve *Wildsideovi* sám s Embry. Neměla důvod žárlit, ale i tak ji to dost trápilo. Bylo těžké si představit, že těch několik posledních nocí nebyli spolu.

Přemýšlela právě o tom, jak moc je za její ztrátu odpovědná Hutch, když přišlo zemětřesení.

Podlaha se zachvěla. Zasypal ji prach, místnost poklesla a přímo před ni se zřítil trám. Místnost se chvěla dál a ona se vrhla na podlahu a zakryla si hlavu rukama. Svítilna jí zhasla. Snažila se prolézt přes zřícený trám, ale místnost se stále hýbala a nakláněla a potom nad ní propuklo strašlivé drcení. Bylo slyšet skřípání, drásání a drhnutí. Něco prasklo, hlasitě a prudce, jako když se strom rozlomí vedví. Nebo páteř.

Dopadla na ni nějaká tíha, vyrazila jí vzduch z plic a přimáčkla ji k podlaze. Zaplavila ji tma, hustší a černější než tma v místnosti. Nemohla se hýbat, nemohla dýchat, nemohla nikoho zavolat.

Někde zaslechla hlas. Zdálo se jí, že je to Hutch, ale nerozuměla tomu, co říká.

Poslední, co jí proběhlo hlavou, bylo to, že všechny její nové plány, nová kariéra, Scolari, návrat domů, dítě, které chtěla jednou mít, nic z toho se neuskuteční.

Nedostane se ani z téhle podělané planety.

Hutch se plazila tmou, když se jí ozval Nightingale. „Myslím, že tady venku máme pár špatných zpráv," řekl.

„O co jde?" zeptala se a zkusila se připravit na to, co přijde.

MacAllister s hrůzou sledoval, jak nejdřív Wetheral a pak plavidlo z *Nightstar* zmizeli v průrvě, která se otevřela, která se *stále* otevírala jako nějaká obrovská tlama. Wetheral zdřevěněl, nedokázal se rozhodnout, kterým směrem utéct, uklouzl, padl na kolena a puklina si pro něho přišla jako tygr pro jelena, zatímco on marně bodal tou hromádkou dřívek, jako by ji chtěl zahnat. Pořád ještě bodal, padal po zádech, když si ho vzala, a krátce nato si vzala i modul.

Jejich plavidlo se třáslo tak, že se rozpadalo. Podíval se na Casey. Oči měla vytřeštěné strachem.

Zem pod nimi se náhle rozlomila a modul se začal propadat. Dveře, které nebyly zavřené, se vyklopily ven a MacAllister se podíval dolů do propasti.

Musíme vypadnout. Pokud by zůstali tam, kde byli, zemřeli by. Jenže jediný východ vedl dveřmi, které visely nad průrvou.

Zapátral po něčem, čím by se dalo vyrazit okno. Casey mu přečetla myšlenky a zavrtěla hlavou: „Nedají se rozbít!" vykřikla.

Dvířka v zadní části kabiny vedla do nákladového prostoru, ale tam by se *on* neprotáhl. Náklon byl čím dál výraznější. Klouzali do propasti. MacAllister se prudce

naklonil doprava, na opačnou stranu, a zatlačil do opěrky křesla, jako by tím mohl proces zpomalit.

„Proboha, Casey.“ Hlas měl sípavě pisklavý. „Dostaň nás odsud.“

„*Já?*“ Byla bledá v obličeji. „Co čekáš, že udělám?“

„Říkala jsi, že s těmihle krámy umíš lítat.“

„Řekla jsem, že mám nějaké zkušenosti s *moduly*. Tohle je *stará rachotina.*“

„*Udělej* to. Zkus to, proboha, nebo –“

Vstala a vlezla si do pilotního křesla. Dávala si záležet, aby nezavadila pohledem o dveře.

„Použij autopilota,“ pobízel ji MacAllister. „Prostě mu řekni, aby vzlétl.“

„Neví, kdo jsem,“ odpověděla. „Musel by se přenastavit, aby na mě reagoval.“

„Tak ho přenastav.“

Klouzali.

„To chvíli *trvá,*“ plácla. „Casey –“

„Já *vím.* Myslíš si, že to nevím?“ Skláněla se nad ovládacím panelem.

MacAllister tlačil ze všech sil, snažil se dostat co nejdál od přechodové komory. „*Udělej* něco!“

„Musím zjistit, jak odpojit autopilota.“

„Třeba je to tamhle ta věc.“ Ukázal na žlutou páčku.

„Půjde to o hodně líp, když mi teď do toho nebudeš moc mluvit. Udělám…“ Zřejmě našla, co hledala, a stiskla tlačítko.

MacAllister uslyšel několik elektronických pípnutí a pak odněkud za sedadlem tichý hukot energie. Pásy ho přitáhly do křesla. Sevřel pažní opěrky a zavřel oči.

Sedadlo se zvedlo a plavidlo jako by se začalo narovnávat. Uvězněný pod pevně zavřenými očními víčky, nebyl si jistý, co se děje, a měl strach se podívat. Litoval

pitomosti, která ho přivedla sem dolů na toto ohavné místo. Jeho život za hromadu krámů.

Gravitace odplynula a modul začal stoupat. „Skvělé, Casey," zvolal. Ze zkušenosti věděl, že člověk by měl lidi povzbudit, když dělají to, co po nich zoufale chce. Jako by jinak mohla s plavidlem havarovat.

Pomalu otevřel oči. Casey pohybovala pákou, docela pomalu, opatrně ji přitahovala zpátky a on viděl, že je vystrašená úplně stejně jako on. Zem byla několik metrů pod nimi a vzdalovala se. Díky bohu.

Vznesli se nad průrvu. Vypadalo to, že se pořád rozšiřuje. Valily se do ní velké hromady hlíny a sněhu.

Plavidlo se náhle naklonilo a Casey se ho pokusila ovládnout.

„Děláš to dobře," řekl úpěnlivě MacAllister. „Nádhera."

„Buď tak hodný a zavři hubu," okřikla ho.

Přál si, aby v jejím hlase zaslechl víc sebedůvěry. Přál si, aby zamířila na sever, kde byla spousta místa, *světy* místa, klidných rovných planin, a jednoduše dosedla. Vypadalo to jako hračka. To nejtěžší už měla za sebou. Přesto dál zápasila s řídicí pákou a motor vydával divné zvuky, jak se hnali oblohou. Když potom zpomalila, opřel se do nich nenadálý vítr.

„Stalo se něco?" zeptal se.

Plavidlo sebou škublo. Pokleslo. Prudce se vzneslo. „Injektor," řekla přes zatnuté zuby. „Je to jiné než systém, na kterém jsem cvičila."

„Klid, nespěchej."

„Potřebuju použít raketové motory," řekla. „Zvládneš to?"

„Jestli přijdu na to, jak je namířit, kam potřebuju."

MacAllister zahlédl Nightingalea, jak klečí ve sněhu a dívá se. *Ten hajzl má štěstí,* blesklo mu hlavou. *Prostě se*

narodil na šťastné planetě. Propast se musí rozevřít pod námi místo pod ním. *Nakonec nepřežijí ti nejvhodnější, ale ti, kteří mají štěstí. Tím se do značné míry vysvětluje, jak funguje Darwinova teorie doopravdy.*

V tom okamžiku se rozburácely raketové motory. Sedadlo vylétlo nahoru a udeřilo MacAllistera do zadních partií. Zem se pod ním rozmazala. Casey vykřikla a začala horečně něco provádět na řídicím panelu. Usoudil, že jeho myšlenka o darwinismu bude jeho poslední, a smířil se s tím, co muselo přijít. Zahynout při havárii kosmické lodi na vzdálené planetě. Ale aspoň že ne v té rokli. Nenechat se zasypat.

Řítili se nad krajinou k linii kopců na severozápadě a jeho napadlo, že ho ani nebudou moci odvézt, aby byl pohřben, jak se patří. Poněvadž ta šílená ženská modul rozbije. A nikdo se nenabídne, že slétne z oběžné dráhy posbírat to, co zbude.

Loď měla snahu převrátit se a nevypadalo to, že by Casey věděla, co dělá. Řev raketových motorů vyplňoval kabinu a pak najednou odumřel. Zřejmě našla vypínač a teď začne hledat to, co funguje jako brzdy.

Kopce se rychle blížily a jediným zvukem byl vítr bičující trup a zoufalé prosby pilota.

„Tak dělej, ty mrcho.“

Prudce přitáhla páku dozadu. Svahy se prosmýkly pod nimi. Dál se terén narovnával. Plavidlo, které zřejmě ztratilo veškerou energii dopředného pohybu a nějakým způsobem přišlo o sílu injektoru, která je nadnášela, začalo padat.

„Sakra,“ uklouzlo Casey.

MacAllister stiskl opěrky křesla. V dalším okamžiku dopadli na zem. Náraz mu škubl krkem, zvrátil mu hlavu dozadu a zkroutil páteř. Ale aspoň ten krám nevybuchl. Casey

zůstala nehybně ležet v pásech. Začal se sám vyprošťovat z popruhů, uslyšel zezadu explozi a ucítil kouř.

Vylezl ze svého sedadla a všiml si, že vůbec nezavřeli výstup. Taky dobře. Ušetřilo mu to problémy s otevíráním.

Sedadla byla vmáčknutá do sebe a jemu dalo dost práce, než se dostal ke Casey. Byla zakrvácená a hlava jí visela dozadu. V blízkosti úst se jí dělala velká podlitina a oči měla obrácené v sloup. Vtom modul rozkolébal další výbuch. Kolem oken začaly šlehat plameny.

Vyprostil ji z bezpečnostních pásů a pozpátku vyšel přechodovou komorou. Částečně ji nesl, částečně táhl. Sotva se dostali ven, modul se proměnil v ohnivou kouli.

Nightingale se díval na hustý oblak dýmu, který se valil zpoza skupinky kopců severozápadním směrem. Neuvědomil si, co se v té poslední minutě skutečně stalo, dokud z vysílačky neuslyšel hlas Kellie.

„Marceli," řekla, „myslím, že jsme právě přišli o oba moduly."

10

Víra má svou cenu. Když na opravdového věřícího dolehne neštěstí, předpokládá, že udělal něco, čím si zasloužil trest, ale není si úplně jistý co. Realista, který uznává, že žije v darwinistickém vesmíru, je prostě vděčný, že se dožil dalšího západu slunce.

GREGORY MACALLISTER, *Předmluva k James Clark: Úplné dílo*

255 hodin do rozpadu (odhad)

„*Oba moduly?*“ zděsil se Marcel. „Kdy?“

„Právě teď.“

„Proboha, Kellie, *jak* se to mohlo stát?“

„Člun z *Nightstar* spadl do díry. Náš odlétl za kopec a vybuchl. Randy a já tam teď jdeme. Je vidět spousta dýmu.“

„Kdo byl v tom modulu?“

„MacAllister a žena, s níž přiletěl. Oba pasažéři z *Nightstar*. Nejspíš se snažili vyváznout, ale ten, kdo pilotoval, podle mě nevěděl, co dělá.“

„Ještě někdo je zraněný?“

„Jejich pilot je taky pryč. Jsem si jistá, že je mrtvý. Zapadl do stejné díry jako jeho modul.“

Marcel zíral s ústy dokořán na podobu Billa, která se na něho dívala z horního monitoru. Nikomu z lodí Akademie se nic nestalo. Ale zdálo se, že *Nightstar* to odnesla kompletně. Co tam ti lidi vůbec dělali?

„Dobře,“ řekl. „Oznámím to kapitánu Nicholsonovi. A zařídím, aby sem poslali další modul. Informuj mě, co se děje.“

„Budu, Marceli. Jdeme teď na místo havárie.“ Marcel ukončil spojení a masíroval si čelo. „Bille,“ promluvil, „kdo je dost blízko, aby se sem dostal včas?“

„Prověřím to,“ odpověděla UI. „Někdo by se najít měl.“

Hutch, schoulená v tunelu, měla neodkladnější problém. Střecha se zřítila a zablokovala jí cestu ven. Z toho, co slyšela, ji přesto zamrazilo. *„Oba?* To je vážně skvělá zpráva.“ Přejela kuželem světla po kamení, trámech a hlíně, jež chodbu zasypaly. „Mrzí mě, že musím k vašim problémům přidat další,“ řekla, „ale i mně by se hodila trocha pomoci.“

„Chiang by tam měl být každou chvíli.“

Jeden mrtvý. Možná tři nebo čtyři.

„Kellie,“ řekla. „Zavolej Marcelovi. Řekni mu, co se stalo. Budeme potřebovat další přistávací modul.“

„To jsem už udělala. Pracuje na tom. Prý si nemám dělat starosti.“

„A kruci. Nevím, čím to je, ale když mi to někdo řekne, vždycky znervózním.“

„Neboj se.“

„Hutch.“ Chiangův hlas. „Jak jsi na tom?“

„Nejlíp, jak by se dalo čekat. Nejsem zraněná.“

„Chceš, abychom počkali, než se dostaneš ven?“ zeptala se Kellie.

„Ne. Nechte tady Chianga. Ale udělejte pro MacAllistera a tu ženu, co půjde. A Kellie…“

„Ano?“

„Pokuste se zachránit modul. Asi ti nemusím říkat, že by nám to hodně pomohlo.“ Přepojila zpátky na Chainga. „Kde jsi?“

„Jsem v chodbě na druhé straně, u zbrojnice.“

„Po Toni ani památky?“

„Zatím ne.“ Ucítila chlad. „Začnu kopat,“ řekl.

„Buď opatrný. Nejspíš by stačilo málo, aby se to tady sesypalo ještě víc.“

„Fajn.“

„Já začnu z tohohle konce.“

„Nějakou chvíli to potrvá,“ řekl. „V klidu, Chiangu. Já nikam neuteču.“ Slyšela, jak zapnul laser. Odložila svítilnu a pustila se do práce.

MacAllister neměl ponětí, co má dělat. Vypnul Caseyino pouzdro a pokusil se ji oživit, ale nereagovala. O třicet metrů dál ležel ve sněhu spálený, zmačkaný modul. Hořel a vypouštěl černý dým.

Rozhlédl se po místě, kam dopadli: nízké holé pahorky, několik stromů, pár keřů. Cítil se strašně sám. Kde byla ta kráva, která chtěla všechno řídit? Teď, když by se mu hodila, po ní nebylo vidu ani slechu.

Zamyslel se nad tím, jak malá je pravděpodobnost, aby zemětřesení přišlo právě ve chvíli, kdy poskytuje interview, a nikoli poprvé ho napadlo, jestli vesmír není zlomyslný.

Přelétli celou řadu kopců, takže věž již neviděl. Bezmocně seděl, kolébal v náruči Caseyino tělo, cítil se zodpovědný a přemýšlel o tom, jak mohl být tak hloupý, aby vytáhl paty z bezpečí své soukromé kajuty na *Nightstar*.

Když zahlédl dvě postavy, které se vynořily ze soutěsky, okamžitě pocítil úlevu. Jedna byla žena, které říkali Kellie. Druhý byl Nightingale. Zastavili se a zahleděli se směrem k němu. Zamával. Zamávali mu taky a začali se co nejrychleji brodit hlubokým sněhem k němu.

„Pane MacAllistere,“ uslyšel ve sluchátkách Kelliin hlas. „Jste v pořádku?“

„Casey nedýchá,“ řekl.

Těžce se dovlekli k němu a Kellie klesla do sněhu vedle něho. Zkusila nahmatat srdce a pak puls.

„Cítíte něco?“ zeptal se MacAllister.

Kellie zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“ Chvíli se ji střídavě snažili oživit.

„Vypadá to, že jsme vám zničili modul,“ prohlásil MacAllister.

„Co se stalo?“ zeptal se Nightingale. „Vy snad nevíte, jak se s tím létá?“

„Já jsem nepilotoval,“ odvětil. „Řídila Casey. Já se v takových věcech nevyznám.“

„Co se stalo?“

„Nebyla na takový typ zvyklá. Nebo to bylo moc velké. Nebo něco jiného.“ Sklopil oči k jejímu bezvládnému, rozlámanému tělu. „Dostala cestu sem jako dárek k narozeninám. Od rodičů.“

Po krátké době to vzdali. Kellie si povzdechla, zlehka položila Caseyinu hlavu do sněhu a mlčky došla k havarovanému kosmickému plavidlu. Několikrát je obešla kolem dokola. Slyšeli, jak na něco buší na druhé straně.

„Co myslíte?“ zeptal se nervózně Nightingale.

Kallie se vynořila zpoza ocasu. „Je to na šrot. Podíváme se, co by se dalo zachránit.“

MacAllister se snažil vyčíst jí něco z očí, zjistit, jestli z ní vyzařuje úzkost. Jenže ona svůj výraz maskovala. „Měli bychom informovat někoho nahoře,“ řekl.

„Už se stalo.“

Byl unavený, vyčerpaný, vyděšený. Přivezl s sebou dva lidi a oba byli mrtví.

MacAllister se postupem let naučil neutápět se v pocitech viny. Kdysi napsal, že člověk musí svoje svědomí tlouct tak dlouho, až se vzdá, protože ve skutečnosti k němu nepatří. Je to program zavedený v útlém věku církví, režimem nebo

společenskou skupinou s vlastními zájmy. Vystříhej se sexu. Uznávej autority. Přijímej odpovědnost za věci, které se nepovedou, přestože nemůžeš události nijak ovlivnit.

Kruci, zemětřesení vážně nemůžu nijak ovlivnit.

V Billově vousaté tváři se v tom okamžiku zračilo celkové znepokojení. *„Ano, Marceli?“* zeptal se. *„Co pro tebe můžu udělat?“*

„Informuj *Nightstar*, osobně kapitána, že na místě přistání došlo k zemětřesení. Požádej ho, aby mi zavolal.“

„Hned se do toho pustím.“

„Řekni mu taky, že jeho přistávací modul je rozbitý. Zeptej se, jestli má na palubě nějaký jiný.“

„Marceli, podle našich databází s sebou Nightstar *vozí jen jeden přistávací modul.“*

„Přesto se ho zeptej. Třeba se někde stala chyba. Zatím udělej průzkum. Potřebuju vědět, kdo je v okruhu šesti dnů cesty odsud. Čím blíž, tím líp. Kdokoli, kdo má modul.“ Většina lodí neměla na palubě přistávací moduly. Obvykle to nebylo třeba, protože všechny kosmoporty byly vybaveny tak, že zajišťovaly přepravu na oběžnou dráhu a z ní. Místo pro modul si zpravidla dělaly pouze výzkumné lety do hraničních oblastí, při kterých se uvažovalo s přistáním, nebo výletní lodi, které měly občas v programu vyhlídkové lety na odlehlé lokality.

Do místnosti vstoupil Beekman. „Už jsem to slyšel,“ řekl. Za ním vešlo několik dalších. „Kellie a Chiang jsou v pořádku?“

„Pokud víme, tak ano. Ale odvezeme je zpátky. Pozemní mise skončila.“

„Souhlasím,“ řekl Beekman.

Marcel byl rozčílený, zklamaný a unavený. „Kolik na to máme času, abychom je odtamtud dostali?“

Beekman se podíval na kalendář. „Do konce týdne by měli být relativně v bezpečí. Pak už je to sázka do loterie."

Marcel se pokusil spojit se na soukromém kanále s Hutch. Ale nedokázal zachytit ani nosnou vlnu.

„Je pořád ještě ve věži?" zeptal se Beekman.

„Ano. Podle posledních zpráv je."

„Marceli," ozvala se UI. *„Nerad ruším, ale doručil jsem tvou zprávu na* Nightstar. *A v požadovaném okruhu se mi podařilo najít jen jedinou loď s přistávacím modulem.* Athenu Boardmanovou. *Jejím majitelem je –"*

„Vím, kdo je jejím majitelem," odvětil Marcel. *Boardmanová* patřila do flotily Kosmiku, byla to loď, kterou několikrát sám pilotoval, když na začátku kariéry pracoval pro vládou dotované terraformovače. „Jak jsou daleko?"

„Mohli by tu být snad za čtyři dny. A přišla nám odpověď z Nightstar. *Kapitán Nicholson s tebou chce mluvit na kobaltovém kanále."*

Zašifrované spojení. „Zařiď to, Bille."

„Kdo je mrtvý?" zeptal se Beekman. „Známe nějaká jména?"

„Víme o dvou. Pilot modulu z *Nightstar*. A jedna mladá pasažérka. Možná víc. Zatím nemám zprávy." Marcel si dělal poznámky do zápisníku. „Bille."

„Ano, Marceli?"

„Pošli *Boardmanové* nouzovou zprávu stupně čtyři v tomto znění: ‚*Wendy Jayová* vyhlašuje stav nouze. Máme dvě osoby ztroskotané na Deepsix, již ohrožuje nastávající kolize s Morganem. Žádáme o váš přistávací modul a pomoc při záchranné operaci. Časová tíseň. Žádám, abyste ihned zahájili kroky v tomto směru. Clairveau.' Standardní závěr. Pošli jim souřadnice."

„Dobře, Marceli. A mám na drátě kapitána Nicholsona."

Marcel požádal ty, kteří přišli s Beekmanem, aby opustili místnost a zavřeli dveře. Pak dal pokyn UI, aby pokračovala. Na obrazovce se objevil Nicholson. Vypadal vystrašeně. „Kapitáne Clairveaue," začal. „Jak moc je to zlé?"

„Je to zlé," řekl Marcel.

Nicholson si všiml Beekmana a zaváhal.

„Profesor Beekman je vedoucí Projektu Morgan a je zosobněná diskrétnost," představil ho Marcel. „Dole je také jeden z jeho lidí. S několika dalšími."

Nicholson pokýval hlavou. Lícní svaly mu pracovaly. „Co přesně se stalo?"

Marcel mu to vylíčil.

Kapitán *Nightstar* ztratil veškerou barvu a zavřel oči. „Pomáhej nám Bůh," zašeptal. Dlouho mlčel. Potom řekl: „Promiňte, ale řekl jste, že byly zničeny *oba* přistávací moduly?"

„Ano. Proto jsem se ptal, jestli náhodou nemáte k dispozici ještě jeden."

Nechtělo se věřit, že by mohl zbělet ještě víc, ale udělal to. „Chcete říct, že nemáte záložní člun?"

„My jsme přistávací modul vůbec neměli, kapitáne. Hutchinsová použila ten z *Wildsidea.*"

„Aha." Pokýval hlavou a vypadalo to, že má nějaké problémy s dechem. Marcela na okamžik napadlo, že mu možná hrozí infarkt. „Dobře," řekl nakonec. „*My* taky žádný nemáme, takže budeme muset sehnat pomoc."

„Již jsme to udělali. *Boardmanová* je vzdálená jen několik dní."

„Díky Bohu." Viditelně se třásl. „*Dáte* mi vědět, až se dozvíte něco dalšího?"

„Samozřejmě."

„Hutch, našel jsem ji."

Z jeho hlasu byl slyšet smutek a ona se vzdala naděje. Seděla opřená o stěnu, byla unavená a snažila se popadnout dech. Vzduch začínal být vydýchaný.

„Je mrtvá," řekl tiše. „Vypadá to, že ji to zabilo okamžitě. Myslím, že netrpěla."

Hutch pevně zavřela oči.

„Hutch, slyšíš mě?"

Vypnula vysílání, dokud nedostala svůj hlas pod kontrolu. „Slyším." Další dlouhé ticho. „Dostaneš ji ven?"

„Bude mi to pár minut trvat. Ty to zatím zvládáš?"

„Jo. Jsem v pohodě."

„Kellie se s tebou prý snažila spojit."

„Signál se sem nedostane. Jaká je situace?"

„Přepojím to. Až skončí Kellie, chce s tebou mluvit taky Marcel."

Kellie zněla poněkud vyděšeně. „Ta pasažérka je mrtvá," řekla. „MacAllister je v pořádku."

„A co modul?"

„Rozbitý."

„Je to úplně bez šance?"

„Bez šance."

Tři mrtví. A ze zbytku trosečníci. Proboha. „Fajn," dostala ze sebe. „Mluvíme o člunu z *Wildsidea,* že?"

„Ano."

„Co ten druhý? Ten, který spadl do té průrvy?"

„Nedívala jsem se."

„Měli bychom se podívat. Třeba budeme mít štěstí."

„Hutch," ozvala se Kellie, „Jak se daří *tobě*?"

„Budu v pohodě, jen co znovu uvidím denní světlo. Už to víš o Toni?"

„Chiang mi to řekl. Je mi to líto."

„To nám všem."

Po chvíli se znovu přihlásil Chiang. „Dostal jsem Toni ven a začínám řezat *tvou* stěnu. Drž se od ní co nejdál."

„Fajn. Jsem kus od ní."

„Přepojuju Marcela."

„Díky."

Marcel se snažil mluvit povzbudivě. „Slyšel jsem od Chianga, že tě v několika minutách dostane ven. Zraněná nejsi, ne?"

„Ne." Rozhlédla se po okolní suti. *„Boardmanová* je blízko. Za několik dní by měla být tady."

„To je nejlepší varianta, jakou máme? Několik *dní?"*

„Ano. Mrzí mě to, jenomže nic lepšího nemáme." A můžeme být rádi, že máme aspoň to, říkal jí jeho hlas. „Držte se tam, Hutch. Dostaneme vás všechny pryč nejdřív, jak to půjde."

Znovu se ozval Bill: *„Mám pro tebe nějakou poštu. Chceš se na ni podívat?"*

„Jasně." Kdy se najde lepší chvíle? „Spusť."

„Ahoj Priscillo. Tady je Charlie Ito."

Promítla si jeho podobu doprostřed místnosti. Byl to muž, jenž vypadal, jako kdyby ho bavilo vybírat daně. Měl úlisný úsměv a byl jí mlhavě povědomý. *„Jestli nevíš, potkali jsme se loni na jaře na oslavě narozenin tvé tety Ellen. Možná si vzpomeneš, že ses tenkrát zmínila, že by ses jednou ráda přestěhovala na Cape Cod. Čirou náhodou se včera objevila neuvěřitelná nabídka, tak jsem si na tebe hned vzpomněl. Máme luxusní dům u moře, který právě přišel na trh. Já vím, co tě napadne, ale měj chvíli strpení –"*

Přešla k další zprávě.

„Ahojky, Priscillo."

Byla to její matka. Šťastná, krásná. A jako vždycky si nemohla vybrat lepší okamžik.

„Těším se, že tě zase uvidím, až se vrátíš domů. Bylo by hezké, kdybychom si našly pár dní a zajely si třeba do hor. Jenom my holky. Dej mi vědět, jestli jsi pro, a já zamluvím chatu.

Vím, že nemáš ráda, když ti předhazuju chlapy. Ale tvůj strýc Karl mě nedávno seznámil s úžasným mladým architektem. Řekla bych, že má skvělou budoucnost –“

Zkusila další.

Ahoj, Hutch.

Tentokrát to byla jen zvuková zpráva. Audio vzkazy byly levnější.

„Vím, že je to už nějaká doba, co jsme spolu mluvili naposledy, ale právě jsem se doslechl, že jsi byla na Wildsideovi, *když ho přesměrovali na Deepsix.“* Bylo to od Franka Carsona, archeologa, se kterým toho hodně zažila v době, která jí teď připadala jako úplně jiný život. *„Vypadá to, že jsi znovu v centru dění. Závidím ti. Dal bych cokoli za to, abych mohl být s tebou. Pořád ještě kopeme na Betě Pac a konečně se nám začíná dařit překlad z některých místních jazyků. Ale to teď tebe nebude zajímat. Jenom jsem chtěl, abys věděla, že na tebe myslím. Máš prostě štěstí.“*

Dokázala se usmát.

„Paní Hutchinsonová.“

Opět jenom audio. Tentokrát s hlubokým barytonem. *„Možná si vzpomenete, že jsme se vloni setkali na konferenci Svazu pilotů. Jmenuji se Harvey Hutchins – ano, jako vy, proto jsme se dali do hovoru. Ale k věci, dělám programového manažera pro Centauri Transport. Hledáme zkušené piloty. Vozíme materiál a osoby. Mohu vám zaručit zajímavou práci, velkorysý vstupní bonus a široké spektrum vedlejších příplatků. Nábor nepotrvá dlouho, ale mohl bych vás tam dostat, pokud byste měla zájem –“*

A mladá žena s nasládlým bostonským přízvukem: *„Dobrý den, paní Hutchinsová. Zastupuji absolventský nadační výbor Severozápadní univerzity. Chtěli jsme vás letos opět požádat o pomoc –“*

Bylo jich ještě několik, všechny více či méně neosobní, všechny od lidí, kteří ji znali právě tolik, aby unikli protispamovým filtrům, které stejně nikdy nefungovaly tak, jak měly.

Od mužů, kteří čas od času do jejího života zasáhli, tam nebylo nic. V podobných chvílích přemýšlela, jestli už úplně ztratila kouzlo. Ale chápala, že se nikdo nehrne do vztahu se ženou, která pořád není doma. Byla to osamělá existence. Nechat toho, až tohle skončí, možná nebyl tak špatný nápad. Vrátit se domů a zařídit si normální život.

Slyšela, jak se k ní Chiang blíží. Potom do chodby vpadlo světlo.

Pomohla mu vzít tělo Toni a vynést je nahoru do věže. Těch zhruba dvacet minut, které tím strávili, jak ji stěhovali úzkými chodbami a přitom se ji snažili neupustit, smýkali se s ní tím nepříjemně trpasličím schodištěm, bylo možná nejdelších dvacet minut jejího života. E-pouzdro bylo pořád zapnuté, takže tělo nadále působilo dojmem, že je teplé a živé. Hutch se na ni pořád dívala a zdálo se jí, že Toniny oči, schované pod víčky, si ji vyčítavě prohlížejí. *Tys mě sem zatáhla…*

Když ji konečně dostali na úroveň terénu, vynesli ji ven a položili ji na slunce, Hutch se celá třásla.

MacAllister zvedl Casey do náruče a společně se vydali na pochod zpátky. Kellie se prohrabala vyhořelým modulem a vybrala z toho, co zůstalo, věci, jež se mohly hodit: nějaké oblečení, trochu jídla a další kráječ. Polotovary se usmažily,

což znamenalo, že budou muset prozatím vystačit s koblihami.

Snažili se o břemeno dělit, přestože MacAllister měl dost síly, aby si s Casey poradil. Ostatní se ho čas od času pokusili vystřídat, ale tak dlouho s tělem klopýtali, až mu došla trpělivost a vymohl si, že se o Casey postará sám. A tak ji nesl on. Jednoduše dělali častěji přestávky a postupovali jeho tempem. Chiang se s nimi setkal někde v půli cesty a potom se s MacAllisterem střídal.

Když se vrátili k věži, našli Hutch, jak sedí s nehybnou tváří u Toni. Položili Casey vedle ní.

„Co ten člun z *Nightstar?*“ zeptala se jí Kellie. „Dívala ses po něm?“

Přikývla. Kellie v jejím výrazu nezaznamenala žádnou naději. Po chvíli došla k průrvě sama.

Modul se nezřítil hluboko. Jenom asi patnáct metrů. Byl zaklíněný mezi skalní stěny nad dlouhým srázem padajícím k zasněženému dnu. Po Wetheralovi nebylo ani stopy.

Eliot Penkavic byl kapitán lodi *Athéna Boardmanová*, jež mířila na Quraquu s nákladem slunečních zrcadel, vzorků DNA od jedenácti tisíc druhů ryb, ptáků, trav a stromů a více než třiceti tisíc různých druhů hmyzu. Byl plně naložený technikou pro pokračující terraformaci Quraquy a na palubě měl čtyřiašedesát různě významných odborníků a techniků.

Když přišlo tísňové volání z *Wendy Jayové*, byl tři dny od cíle.

Neměl chuť udělat takovou zajížďku. Ale kodex chování *a* zákon hovořily naprosto jasně. Když byl oficiálně vyhlášen stav nouze, když bylo nahlášeno ohrožení životů, plavidla *musela* pomoci. Po několika týdnech na *Boardmanové* nebude mít nikdo radost, když se mu let prodlouží o nějakých devět

dalších dnů. Obzvlášť Ian Helm, který letěl na novou planetu ujmout se funkce provozního ředitele.

Prověřil svou databázi, jestli by nenašel jinou loď, která by mohla letět vytáhnout z bryndy ten tým Akademie. V oblasti bylo několik, které se tam mohly dostat včas, ale přistávací modul neměla žádná. Kromě *Boardmanové.*

Smůla.

Jak se ti pitomci mohli dostat do takové situace?

Napsal odpověď a potom ji přečetl UI: *Zůstaňte, kde jste. Kavalerie je na cestě.* Boardmanová *tam bude za čtyři dny a šest hodin. Penkavic.*

„*Myslím, že to dobře vyjadřuje situaci,*“ řekla UI.

„Já taky, Evo. Odešli to.“

„Stalo se, kapitáne.“

„Dobře.“ Penkavic se zvedl z křesla. „A teď ta těžší část.“

„Vysvětlit to doktoru Helmovi?“

„Přesně tak.“

11

Dobře žít je akrobacie na laně bez záchranně sítě. Jde o to, najít si to správné místo a balancováním je uhájit před programováním, které nám vnucuje společnost. Obklopují nás trosky těch, kteří se zřítili, reformátorů, moralistů, bojovníků za všechno možné a pravých věřících, kteří si myslí, že my ostatní potřebujeme jejich vedení.

GREGORY MACALLISTER, *„Nejlepší pomsta“, Ztracen na Měsíční základně*

252 hodiny do rozpadu (odhad)

„Marceli,“ promluvila UI, *„před malou chvílí jsme dostali odpověď z* Boardmanové. *Prý chápou náš problém a letí sem.“*

Z Marcela se vydral slyšitelný vzdech úlevy.

„Předpokládají přílet za čtyři dny a šest hodin.“

Informoval Hutch, která se snažila zamaskovat skutečnost, že zatajuje dech. Pak zavolal na *Nightstar*. Nicholson, kterého potěšilo, že MacAllister je naživu, zvedl pěst v jásavém děkovném gestu, které se k němu vůbec nehodilo, když vyslechl i tuto druhou dobrou zprávu. Pak vyrozuměl Beekmana, aby to mohl rozhlásit svým lidem. Když vyřídil toto, informoval dva pasažéry, kteří čekali na *Wildsideovi*. Mluvil se ženou, která poznamenala, že má radost, že pomoc je na cestě, že mají ohromné štěstí a že byla proti té misi od samého začátku. Naznačila, že Marcel nese přinejmenším částečnou odpovědnost za situaci, která se zcela evidentně vymkla z rukou.

Kapitán Nicholson sáhl pro další prášek na uklidnění a díval se, jak se jeho telestěna změnila na hologram s lesní krajinou. Díky bohu, že alespoň nebudou další mrtví. Maleiva byla daleko od lodních tras a mohlo se klidně stát, že nikdo nebude dost blízko, aby jim přiletěl na pomoc.

Škoda, která již vznikla, samozřejmě byla dost velká, aby znamenala jeho konec. Jeden mrtvý pasažér a jeden mrtvý člen posádky. Zničený přistávací modul. Při letu, který byl porušením pravidel. Jak to vysvětlí?

Byl to nejčernější okamžik v životě, který se jinak odvíjel vcelku bez problémů a zklamání. Věděl však, že bez ohledu na to, co se teď stalo, nemůže přežít. Poženou ho před disciplinární komisi, kde jemu a světu jasně ukážou, jaký je darebák. Udělí mu důtku a vyhodí ho. Před reflektory médií z celého světa.

Následně mohl počítat s tím, že ho zažalují, poženou ho k zodpovědnosti za odškodnění pro rodiny obou obětí a za ztrátu přistávacího modulu. Možná ho dokonce budou trestně stíhat. Ne že by TransGalactic tolik prahl po spravedlnosti, ale dalo se čekat, že v atmosféře hemžící se právními kroky využijí každou příležitost, aby se od něho distancovali.

Jak jenom mohl být tak pitomý?

Od jeho rozhovoru s Clairveauem neuběhly ani tři minuty, když mu služba oznámila, že s ním chce mluvit pan MacAllister, pasažér, který přežil.

Přepojili mu hovor, pouze v režimu audio. „Víte, co se tady stalo?“ zeptal se slavný muž.

To byla osoba zodpovědná za kapitánovu situaci. *Budete moci zřídit malou svatyni za zaniklý svět,* tvrdil. *Lidé z toho budou nadšení. Vedení firmy ocení tvou prozíravost. Tvou odvahu.* „Ano, slyšel jsem o tom.“ Snažil se zachovat klidný tón. „Jste v pořádku, pane MacAllistere?“

„Ovšem, děkuji.“ Působil zkroušeným dojmem. Kouzelná arogance, jíž bylo jeho vystupování prodchnuto, byla ta tam. „V důsledku této – nehody – jste se asi dostal do jistých potíží.“

„Nepředpokládám, že bych mohl nabídnout vysvětlení, které mé nadřízené uspokojí.“

„Ne, to asi ne. Chtěl jsem se omluvit, pane kapitáne.“

„Ano. Jistě. Děkuji.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že se něco takového může přihodit.“

„Ani mne ne. Kapitán Clairveau mne informoval, že jste na planetě dočasně uvízli.“

„Ano. Bohužel ano. Dokud sem nedorazí záchranné plavidlo.“

„Již je na cestě. Nevím, jestli o to mám požádat, ale přece jen byste pro mě mohl něco udělat.“

„Chápu, pane kapitáne. Není třeba, aby kdokoli z nás vytahoval na veřejnost detaily o této nešťastné záležitosti.“

„Ano. Přesně tak.“ Nicholson zaváhal. Vždy byla možnost, že někdo někde poslouchá. Možná dokonce rozhovor nahrává. Neměl s MacAllisterem žádný zabezpečený kanál. „To bude patrně nejlepší.“

Když kapitán ukončil spojení, odebral se do své kajuty a zaváhal nad slavnostní uniformou, kterou si na jídlo s pasažéry tradičně bral.

Možná existoval způsob, jak to udělat.

Mohl vymazat dotyčný záznam v lodním deníku a prohlásit, že se jednalo o nepovolený let. Vina by tak padla na Wetherala.

Nebylo to přesně podle jeho gusta a nehodilo se to k obrazu, který sám o sobě měl. Ale Wetheral byl mrtvý a žádný závěr, k němuž by vyšetřovací komise mohla dojít, mu nemohl uškodit. Jediný další žijící účastník spiknutí dal navíc

slovo, že neprozradí, co ví. A bude mít motivaci, aby ten slib dodržel, poněvadž také on by se mohl stát právně odpovědným, pokud by pravda vyšla najevo. Nikdo jiný neměl takové postavení, aby mohl popřít, že Wetheral odletěl s modulem dolů o vlastní vůli. Bylo nutné se pouze dohodnout na oficiální verzi, která vysvětlí, jak se na palubu dostali MacAllister a Hayesová. A to byla hračka.

Napadlo ho, že možná se mu ještě podaří vyjít z toho bez újmy.

MacAllisterovi kolegové by ho nikdy neobvinili z toho, že se příliš zaobírá svým svědomím. Když se někdo se slavným mužem rozcházel v názoru na literární měřítka nebo ve věci historické interpretace, bylo pravděpodobné, že se ocitne v situaci, kdy bude jeho či její úsudek a vkus zpochybňován a jeho nebo její přirozená inteligence bude vysmívána před zraky široké veřejnosti. S mimořádným potěšením zneškodňoval ty, kteří to zoufale potřebovali, všechny zpupné, namyšlené, arogantní hňupy, kteří se v jednom kuse snažili předepisovat chování, morálku a teologii všem ostatním. A nikdy se neohlížel.

Přesto stál dlouho na okraji propasti, díval se dolů na zmrzačený přistávací modul *Nightstar* a myslel na pilota, který mu nepřipadal jako zvlášť inteligentní člověk, a na Casey, která byla příliš mladá na to, aby stačila rozvinout případný talent. To, že byli mrtví, nebyl přímý důsledek žádné jeho chyby. Jasně si však uvědomoval, že kdyby nepodlehl tomu temnému impulsu, který mu vnukl, aby chtěl navštívit tohle prokleté místo, byli by naživu. Bylo by přehnané myslet si, že třeba jen na okamžik zvažoval možnost vrhnout se tam. Ale byla pravda, že poprvé za dobu své dospělosti zapochyboval o tom, jestli jeho přítomnost dělá svět lepším.

Modul byl pevně zaklíněný. Pod ním pak propast spadala pravděpodobně dalších sto metrů dolů. Bylo to hluboko. Na dně ležely hromady sněhu, pokud to ovšem dno *bylo.* A někde tam dole, kam se nedalo dostat, našel klid Wetheral.

Ještě chvíli civěl do propasti, než si uvědomil, že na něho někdo mluví.

Hutchinsová.

„Pane MacAllistere, není vám nic?“ zeptala se. „Ne.“ Trochu se narovnal. „Jsem v pořádku.“

Těla nebylo možné zakonzervovat, a tak bylo po několika poradách mezi Nicholsonem, Marcelem a Hutch rozhodnuto, že Toni a Casey pohřbí na planině, kde zemřely.

Našli místo asi třicet metrů od věže, odklidili z něho sníh a vykopali dva hroby. Ozbrojená skupina tvořená Chiangem, MacAllisterem a Kellie se vypravila k lesu, porazila několik stromů a vyrobila dvě provizorní rakve.

Hutch a Nightingale zatím sehnali z lodí informace o zemřelých. Odřízli ze zdí věže tři desky, které měly sloužit jako náhrobky, a popsali je. Zabalili těla do plastové fólie přivezené původně pro artefakty. Mezitím padla noc a jejich kolegové se vrátili. Uložili rakve do věže, postavili hlídku, rozdělali oheň a ustlali si venku.

To všechno působilo strašidelně. Flickingerovo pole bylo za normálních okolností neviditelné, ale mělo tendenci odrážet světlo v rozpětí od 6 100 do 6 400 angströmů. Oranžové a červené. Proto všichni vydávali slabou záři, jejíž odstupňování záviselo na intenzitě plamenů. Když oheň čas od času vzplál, objevily se zlaté aury, které působily andělsky. Nebo ďábelsky, jak na koho. Tak či onak, Hutch doufala, že to bude více než stačit, aby si tvorové, kteří se snad potloukali po okolí, zachovali uctivý odstup.

Vzala si první hlídku. Byli dost daleko od věže, aby ten, kdo byl na stráži, vybavený brýlemi pro noční vidění, měl dobrý výhled všemi směry. V širé pustině se nic nehýbalo. Po dvou hodinách unaveně předala službu Nightingaleovi a schoulila se do závěje.

Nemohla však usnout a nějakou dobu se dívala, jak Nightingale nervózně obchází kolem tábora. Drobně sněžilo a obloha byla zatažená.

Byla chyba vzít ho s sebou. Ani zpráva, že pomoc je na cestě, mu viditelně nezvedla náladu. Na rozdíl od ostatních, kteří se kolektivně zhluboka nadechli, a samotná Hutch ze sebe s vědomím, že to snadno mohlo dopadnout jinak, setřásla mrak obav. Zdálo se, že Nightingale nezareagoval. „To je dobře," prohlásil. „Díky bohu." Ale jeho tón byl prázdný, jako by se tím ve skutečnosti zas tolik neměnilo.

Nightingale nebyl mladý a dalších několik dní bez jídla bude obtížných. Uvažovala, jak to zvládne. Uvažovala, jak to oni všichni zvládnou. Pokud věděla, neměli nikoho, kdo by měl zkušenosti, které budou potřebovat, aby si zařídili relativní pohodlí. Měli jen koblihy a několik dalších pochutin různého druhu. Ale jaký hlad budou po čtyřech dnech mít? Pokud to bude nutné, možná by mohli zkusit listy. Půjde jen o to, dostat něco do žaludku.

Nightingale stál v záři ohně a pátravě se rozhlížel po okolí. Působil ustrašeně. Zčásti to určitě vyplývalo z mrtvých, které měli, a ona přemýšlela, jestli ho tak vzala jejich ztráta nebo jestli pociťuje určitou paralelu se svou dřívější expedicí na tuto planetu. Věděla také, že k ní nemá žádnou důvěru. Otevřeně neřekl nic, ale dokázala mu jeho pocity přečíst na očích. Obzvlášť od doby, co se jejich situace zkomplikovala. Kdo jsi, ptal se jeho postoj, že rozhoduješ? Jaký máš titul? Do jaké míry máš na tyto věci kvalifikaci? Vždyť ani nejsi archeolog.

Nocí proběhlo slabé zachvění. Bylo téměř neznatelné, ale ji napadlo, jestli by nebylo dobré zamířit zítra někam jinam. Získat si informace od Marcela a vydat se na nějaké bezpečnější místo.

Nightingale si klekl k Chiangovi a odstranil sníh z jeho konvertoru. Samozřejmě jim nic nehrozilo, ani kdyby opravdu došlo k zasypání přístroje. Pokud by se zastavilo proudění vzduchu do Flickingerova pole, spustil by se alarm.

Tepelný výměník Hutch sotva slyšitelně hučel, jak ohříval vzduchový obal, který jejím pouzdrem koloval. Venkovní teplota byla patnáct pod nulou. Od severozápadu vanul poměrně stálý vítr a sněžení houstlo.

Čtyři a čtvrt dne do příchodu pomoci. Nebyla to zrovna situace, která by se dala označit jako kritická. E-pouzdra je ochrání před chladem, budou je však muset čas od času vypnout, až budou jíst nebo vykonávat jiné základní funkce. Dohodli se, že když někdo bude potřebovat soukromí, použije prostor za věží. Ale příliš soukromé to nebylo, neboť Hutch trvala na tom, že tam nikdo nesmí jít bez doprovodu. Zdálo se, že nejvíc tento systém rozčiluje MacAllistera, který jako novinář často vystupoval proti pošetilosti puritánských idejí. Pokud někdo potřeboval prostor použít v noci, musel si vzbudit někoho dalšího. MacAllister tvrdil, že to není okolnost, která by dvakrát prospívala morálce.

„Nechat se sežrat morálce taky nepomůže," odpověděla mu Hutch.

Ráno, pod zamračenou oblohou, uspořádali rozloučení. Kellie je zaznamenala pro nejbližší příbuzné.

Toni byla univerzalistka, Wetheral metodista. U Casey nebylo známo, že by se hlásila k nějaké náboženské skupině.

Hutch pohovořila o Toni, což pro ni byl velmi těžký úkol, protože univerzalisté nevěří na mantry ani oficiální

modlitby. Člověk měl vždycky mluvit ze srdce. Řekla, že všichni truchlí pro ztrátu někoho tak mladého. Nemohli z místa zachránit nic, co by stálo za cenu, již zaplatili. Dodala, že ona osobně bude na Toni vždycky vzpomínat, protože odmítla nechat ji jít do věže samotnou.

Kapitán Nicholson s využitím VR vykonal obřad za Wetherala. Pohovořil o obětavé službě, odpovědnosti a ochotě vždy udělat něco navíc. Na závěr řekla Hutch, že Nicholson a jeho důstojník byli cizí lidé a jí přijde obzvlášť bolestivé, že Wetheral zemřel, aniž by byl nablízku někdo, kdo ho znal jako člověka. Zjistila, že křestním jménem se jmenoval Cole. Mrzelo ji, že nezachránili aspoň jeho tělo.

Na Tonině náhrobku bylo napsáno *Věrná až do smrti*. Na Wetheralově mohlo klidně stát: *Pohřben cizími lidmi.*

MacAllister ji překvapil, když požádal, aby mohl promluvit za Casey.

„Znal jsem ji pouze krátce," řekl. „Zdá se, že to byla čestná žena dělající čestnou práci. Možná není třeba říkat víc. Podobně jako Toni Hamnerová, byla teprve na začátku svého života. Bude mi chybět."

Sklopil oči k náhrobku, do něhož bylo z jeho popudu vyryto pouze její jméno, data narození a úmrtí a jediné slovo: *Žurnalistka.*

Když skončili, uložili dvě rakve do hrobů a navršili na ně hlínu.

• • •

„Počkejte chvilku," řekl Helm. „Můžete mi zopakovat ještě jednou, co uděláme?"

„Pět lidí uvízlo na povrchu Maleivy III. Je to planeta, která –"

„Já vím, co je Maleiva III. Proč tam letíme my?"

„Zachránit je," odpověděl Penkavic.

Na stole měl postavenou šachovnici. Helm seděl za černými kameny, ale studené modré oči upíral na Penkavice. Dlouhými prsty si pročísl husté šedé vlasy a pokýval hlavou, kapitánovi se však zdálo, že to nepatří jemu, ale nějakému vnitřnímu nutkání.

Byli v Helmově soukromé kajutě. Stůl, na němž ležela šachovnice, byl zavalený mnoha různými disky, poznámkami, schématy a tiskovými výstupy. „Proč by to měla být *naše* starost?" zeptal se. Snažil se zachovat zdvořilý tón. Jako by ho to doopravdy zajímalo. „Jsme přece několik dní daleko, ne?"

„Ano, pane."

Helm byl hlavní inženýr Kosmiku a ředitel terraformačního projektu na Quraqui. „Proč tedy potřebují *nás?"*

„Potřebují přistávací modul. Nemají jak dostat svoje lidi z povrchu planety."

„Co se stalo s *jejich* modulem?"

„Byl zničen. Při zemětřesení."

„To vypadá jako krátkozrakost."

„Neznám podrobnosti. V každém případě jsme již vyskočili z hyperprostoru. Manévrujeme na nový kurs a, až to uděláme, skočíme znovu. Čím dřív –"

„Počkejte chvilku. Jsme plně naloženi technikou, zásobami, lidmi. To všechno je třeba na Quraqui. Termín, kdy tam máme přiletět, je závazný, Eliote. Nemůžeme se jen tak potulovat po oblasti."

„Já to chápu, pane. Ale není nikdo jiný, kdo by to mohl udělat."

Helm mluvil jako laskavý strýček, který se snaží přesvědčit pubescenta. „To přece není možné."

„Ověřil jsem si to, pane. Jsme jediná loď, která je dostatečně blízko. Jediná, která má přistávací modul.“

„Podívejte, Eliotte.“ Vstal, obešel stůl, posadil se na něj a ukázal na křeslo. Penkavic nadále stál. „Nemůžeme jen tak zdržet náklad. Ani lidi.“ Předklonil se a zadíval se na kapitána. „Řekněte mi, kdybychom to udělali, kdybychom tam zaletěli, o kolik později bychom dorazili na Quraquu?“

„Zhruba o devět dní.“

„Zhruba o devět dní.“ Helmova tvář ztuhla. „Máte představu, kolik by to stálo?“

„Ano, pane. Ale nemyslel jsem si, že je třeba vzít na to ohled.“

„No tak, Eliote, na to je třeba brát ohled *vždycky*.“

Penkavic měl co dělat, aby ovládl svůj hněv. „Já vím to, že zákon i naše vlastní předpisy vyžadují, abychom poskytli pomoc každému v nouzi. Nemůžeme to jen tak ignorovat. Zemřou tam lidé.“

„Myslíte si, že Akademie nám nahradí, kolik to všechno bude stát?“

„Ne,“ přiznal. „Pravděpodobně ne.“

„Pak bychom možná měli zvážit alternativy, jež máme.“

„Žádné alternativy nemáme, doktore Helme.“

Helm se na něho dlouho díval. „Ne,“ řekl. „Asi nemáme. Dobře, Eliote. Tak pojďme ty idioty zachránit. Třeba z toho vytřískáme nějakou pozitivní publicitu.“

Po obřadu se vypravili zpátky k modulu z *Wildsidea* a pokusili se zachránit z artefaktů, co se dalo. Stole a židle byly ohořelé, zůstaly z nich trosky; svitky shořely; keramika se roztavila. Nedokázali najít ani batoh a kusy oděvu, které obsahoval. Jediné, co přežilo, byly dvě foukačky, několik šipek a kopí.

Apaticky se vrátili k věži, kde očistili a zabalili několik zbývajících předmětů.

MacAllister celou dobu nerudně bručel. Když se ho Chiang zeptal, co se stalo, obrátil k Hutch pohled plný opravdového hněvu. „Konečný verdikt je, že tohle *všechno* je jenom smetí. Je to *staré* smetí, ale to nemění, že je to *smetí.*“

Hutch to zaslechla a on evidentně chtěl, aby se to stalo. Bylo to víc, než kolik mohla snést. „Máte příliš mnoho názorů, MacAllistere,“ řekla mu. „Několik věcí jsem od vás četla. Umíte to s jazykem, ale většinou nemáte ponětí, o čem mluvíte.“

Podíval se na ni s nekonečnou trpělivostí. Ubohá žena.

Roztřídili nové artefakty, zbraně, kusy látky, jež kdysi byly oděvy, skříňky, židle, stoly, a dali je stranou, aby počkaly na záchranné plavidlo.

„Jak to uděláme s jídlem?“ zeptal se znenadání MacAllister.

„Budeme si je muset ulovit,“ řekl Chiang. „Je tady někdo lovec?“

MacAllister přikývl. „Já. Ale ne s *tímhle.*“ Podíval se na svůj kráječ. „A vůbec, nevím, jestli si toho někdo všiml nebo ne, ale zdá se, že v okolí je lovné zvěře povážlivý nedostatek. Navíc je možné, že tady ani není nic, co bychom jíst *mohli.*“

„Pochybuji, že by se z místní divoké fauny daly získat živiny,“ řekl Nightingale. „Nikdy jsme to netestovali, ale aspoň bychom si naplnili břicho. Pokud v tom nejsou toxiny nebo to nemá nějaký jiný háček.“

„Výborně,“ prohlásil MacAllister. „Až něco chytíme, můžete to vyzkoušet.“

„Možná existuje jednodušší způsob,“ ozvala se Hutch.

Kellie přimhouřila oči. „*Jaký?*“ zeptala se. „Najít lepší pokusné morče?“

„Modul *Nightstar* není příliš hluboko. Možná by se dalo slézt dolů a zachránit nějaké polotovary. Pomohly by nám vydržet, dokud nepřiletí *Boardmanová.*“

„To za to nestojí,“ namítla Kellie. „Uděláme líp, když vyzkoušíme místní menu.“

„O tom pochybuji,“ zavrčel MacAllister.

„Hutch,“ řekl Marcel, „tvoje vina to není. Musíš se dát dohromady.“ Mluvili spolu na soukromém kanále.

„Víš, Marceli, mě prostě…“ Hlas se jí třásl. Musela přestat, aby se sebrala. „…Prostě mě nikdy nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát.“ Slyšel její dech. „O tohle jsem si neřekla. Jsem pilot. A oni mě nutí dělat rozhodnutí, na kterých závisí život nebo smrt.“

„Hutch.“ Dával si pozor, aby jeho hlas zněl co nejlaskavěji. „Snažila ses dělat to, co ti nařídili. Všichni, kteří jsou tam s tebou, jsou dospělí. Věděli, co víš *ty.* Nebylo to jenom tvoje rozhodnutí.“

„Po prvním otřesu jsem to mohla stopnout. Posadit všechny do člunu a vrátit se na *Wildsidea.* Tak jsem to měla udělat.“

„A kdybychom všichni věděli předem, co se stane, byl by každý milionář.“ Mlčela.

„Hutch, poslouchej mne. Budou tě potřebovat, dokud se tím neprokoušeme. Budeš se muset přestat litovat.“

„*Litovat sebe?* Ty myslíš, že je za tím to?“

„Jo. Přesně o to jde. Momentálně je tvým úkolem zajistit, aby tví lidé zůstali v bezpečí, dokud je nebudeme moci dostat zpátky sem. Pro Toni nic udělat nemůžeš. Ale *můžeš* dohlédnout na to, aby se nikomu dalšímu nic nestalo.“

Hutch přerušila spojení a on se zhluboka nadechl. Chápal, že má za sebou strašný zážitek, ale nějakým způsobem od ní čekal víc. Kdyby rozhovor pokračoval, byl

připraven jí navrhnout, aby svoje místo přenechala Kellie. Uvažoval, jestli by jí neměl zavolat zpátky a navrhnout jí to.

Ale ne. Zatím ne. Pokud se všechno bude vyvíjet dobře, šlo jen o to, zabít čas, dokud nepřiletí pomoc. Opustil můstek a sešel dolů do centrály projektu, kde se několik techniků snažilo analyzovat imposibilium.

Na nedaleké obrazovce se zformoval Billův obraz. *„Marceli? Přišla ti textová zpráva.“*

Wendy dál zůstávala v oblasti konstrukce, přestože Marcel by se byl raději vrátil na oběžnou dráhu, aby byl co nejblíž ztroskotanému týmu. Ale stejně nemohl dělat víc než se dívat, a tak vyhověl vědcům a splnil jim přání zůstat v blízkosti gigantického artefaktu. Drželi se ve vzdálenosti několika metrů, zatímco všechny přístroje, jež loď měla, do prutů rýpaly, prosvěcovaly je a sondovaly.

Neměli laboratorní vybavení, aby mohli vzorky na palubě ve větší míře zhodnotit, ale snažili se určit body tání a varu, měrné teplo, tepelnou vodivost, hustotu, modul pružnosti, objem a modul pružnosti ve smyku. Chtěli určit poddajnost, mez pevnosti, elektrickou vodivost a magnetickou permeabilitu při různé teplotě, proudu a frekvenci. Chtěli zjistit, jak rychle se materiálem pohybuje zvuk, a sestavit index lomu pro spektrum vlnových délek. Beekman a jeho lidé začali konstruovat graf zatížení a napětí. Marcelovi to moc neříkalo, ale vědci střídavě civěli na výsledky s otevřenými ústy.

„Ukaž mi ji.“

KOMU: ***NCA* WENDY JAYOVÁ**
PRO: ***NCK* ATHENA BOARDMANOVÁ**
VÉC: **STAVOVÁ ZPRÁVA**

PRO KAPITÁNA CLAIRVEAUA. JEDEME PODLE PLÁNU, NĚKOLIK MINUT OD SKOKU. PALUBNÍ MODUL BUDE PŘIPRAVEN K AKCI. MÁM TO U TEBE, MARCELI.

„*Nějak odpovědět?*“
„Řekni mu, že ho pozvu na oběd.“

12

Nic nezabije chuť k jídlu tak spolehlivě jako rozsudek smrti.

GREGORY MACALLISTER, *„Na obranu božského“, Neúplný MacAllister*

252 hodiny do rozpadu (odhad)

Bylo skoro 18.00, čtyřicet dvě minuty od okamžiku, kdy skočili do transdimenzionálního prostoru, když Penkavic nařídil provést kontrolu přistávacího modulu a odebral se do své kajuty. Právě tam přišel, když mu Eva, umělá inteligence *Boardmanové,* oznámila, že všechno je v pořádku.

Loď se začala rychle uklidňovat. Mnozí pasažéři odešli spát. Společenská místnost se skoro úplně vyprázdnila a jenom dva nebo tři lidé zůstávali v různých plánovacích nebo rekreačních zónách. Malá skupinka techniků a klimatologů byla v Zeleném sále zabraná do RPG hry, která se patrně protáhne až do rána. Několik biologů se ještě v centrále projektu dohadovalo o skladovacích postupech a několik jedinců se shromáždilo na relativně komorní terase Apollo, odkud se mohli dívat na hvězdy.

Penkavic byl ze své konfrontace s Helmem poněkud vyvedený z míry víc, než si byl ochoten přiznat. Nešlo jen o to, že urazil jednoho z nejmocnějších lidí ve firmě. Zachoval se koneckonců správně a zachránil sebe i Helma před potížemi. Ale hlavní technik společnosti měl v sobě něco, co Penkavice znepokojovalo, vyvolávalo to v něm reakci, která dalece přesahovala obavy z toho, co by mohl či nemohl udělat, aby uškodil kapitánově kariéře. Těžko se to specifikovalo. Helm nepůsobil nijak zvlášť výhružným či zastrašujícím dojmem, ale vždycky budil pocit, že on a pouze

on chápe, co je správný a rozumný postup. Penkavic v jeho přítomnosti pociťoval nevysvětlitelné silné nutkání zavděčit se mu. Přestože se závěry staršího muže silně nesouhlasil.

Svlékl si uniformu, osprchoval se a vlezl si do postele. Ale světlo stačilo sotva zhasnout, když místnost prostoupil Evin hlas. *„Kapitáne, máme problém.“*

Posadil se. „Co se děje, Evo?“

„Přistávací modul se připravuje ke startu.“

„Zastav ho.“ Odhodil ze sebe přikrývku, dal nohy na podlahu a čekal na odpověď.

„Nemůžu. Jsem zablokovaná.“

Nechal si rozsvítit a hodil na sebe oblečení. „Přejdi na červený okruh,“ řekl jí. „Vypni ho. Vypni všechno ve vypouštěcím doku, jestli to bude nutné.“

Vyšel ze dveří a zamířil na spodní palubu.

„Nelze provést,“ řekla Eva. *„Modul se hermeticky uzavírá.“*

Dala mu obraz na telestěnu. Sledoval, jak se plavidlo otáčí, díval se, jak se dveře doku otevřely. „Kdo to dělá?“ zeptal se.

„Nemohu říci, jestli jde o nějaké záměrné jednání. Zdá se, že došlo k částečnému výpadku komunikace delta.“ Eviny schopnosti komunikovat s různými automatickými systémy.

Díval se, jak světla ve vypouštěcím doku jasní a slábnou, jak to při zahájení operace dělaly běžně. Poté modul vyplul ven do šedé mlhy.

• • •

To byl okamžik, kdy se Penkavic zapsal do historie. V jediném známém případě, kdy se komerční loď pokusila o

manévr v hyperprostoru, zatočil na levobok, pokusil se vypočítat polohu modulu a zkusil jej zachytit.

Musel to udělat manuálně, protože Evin stav se nestabilizoval. Jack Castor, jeho druhý pilot, byl již ve službě.

Přestože Castor protestoval, že senzory nebudou fungovat, pověřil ho jejich sledováním.

I tak je vyzkoušeli. Nablízko, na dálku, bodové, všeobecné. Bylo to jedno; všechny odezvy byly negativní. Zdálo se, že tam není nic než prázdný vesmír. Optická viditelnost byla omezená na několik set metrů a pokusy o aktivaci modulové UI skončily neúspěšně.

Nikdo nevěděl, jak přesně určit polohu v transdimenzionálním prostoru. Poněvadž jediný další fyzický objekt v poli byl modul a oni nevěděli, kde je, pojem *polohy* ztratil smysl.

Eva se znovu přihlásila. *„Zdá se, že potíže ustaly,“* řekla.

„Víš, kde byl jejich původ?“ zeptal se Castor.

Ne že by na odpovědi záleželo. Penkavic věděl, kdo to zařídil.

„Lambda.“

Záložní řízení mise.

Helm byl oblečený a očekával ho. „Máte vůbec představu, co jste udělal?“ zeptal se Penkavic.

„Mám,“ odpověděl. Měl těžká víčka. Působil nezvykle zamyšleným dojmem. „Vím přesně, co jsem udělal.“

„Odsoudil jste ty lidi na smrt. Byli jsme jejich jediná šance, jak se odtamtud dostat.“

„Eliote.“ Pokýval hlavou – souhlasil s obviněním. „Mrzí mě, že to nešlo jinak. Ale operace na Quraqui nesnese devítidenní odklad. Některé materiály, jež máme na palubě, jsou citlivé na zdržení. Mimořádně citlivé. Stejně jako dvě klíčové operace, které závisejí na naší okamžité dodávce. Pro

společnost by to byla velice těžká rána. *Velice* těžká. Stálo by to v nejlepším případě miliony. Bůhví kolik probíhajících programů by muselo začít znovu. Věřte mi, pokud bychom se rozletěli na záchranu, nikdo z vedení by nám nepoděkoval.“

„Ale mně nezáleží na tom –“

„*Mně* ano, Eliote. A vám by na tom záleželo také, kdybyste znal lidi, kterých se to týká, kdybyste věděl, jak tvrdě pracují, aby proměnili Quraquu ve druhou Zemi. Co je v sázce. Ti idioti se do té situace dostali sami a budou se z ní muset sami *dostat.*“ Vypadalo to, že se dívá na šachovnici. Penkavic si všiml, že rozestavení se nezměnilo. „Proboha, mě vážně mrzí, že to nejde jinak.“

Penkavic se na něho upřeně díval.

„Vy byste udělal totéž, kdybyste měl mou zodpovědnost,“ trval na svém Helm. „Kdybyste věděl, co vím já.“

„Myslím si, že ne,“ řekl Penkavic.

„Eliote.“ Laskavý strýček přišel opět ke slovu. „Vyšetřováním zjistíte vadný vypínač v centrálním systému a přepojený r-box v Lambdě. Měl byste obojí rychle najít a vyměnit, aby se problém s UI neopakoval. Bohužel, start se spustil, když byl signál, který měl ten zmatek prozatím vypnout, nasměrován špatným přepínačem do startovacího systému. Jelikož se téměř současně aktivoval r-box, Eva zůstala na pár minut prakticky zablokovaná a nedokázala posloupnost kroků zastavit. Nešťastná náhoda. S pravděpodobností jedna ku milionu. Ale naprosto pochopitelná. Odpovědnost padne na UI, které provádějí inspekční procedury doma na Kole, nebo možná na konstrukční vady. Každopádně není nutné dávat vinu někomu tady.“

Dlouho nepromluvil ani jeden z nich. „Pokud na tom nebudete trvat.“

Penkavic si sedl. Snažil se bránit nutkání dívat se jinam.

„Musíte se teď rozhodnout," pokračoval Helm. „Můžete mě obvinit a zaznamenat do lodního deníku, co víte. Nebo můžete zapomenout, že k tomuto rozhovoru došlo, a incident zůstane tím, čím v tuto chvíli je, jen smolnou událostí. Chtěl bych vám připomenout, že za pokrok se vždycky platí. A že tím, že se někdo pošle na šibenici, se nic nezíská." Dotkl se svými prsty koruny černé královny. Zvedl ji, posunul ji úhlopříčně přes šachovnici a postavil ji za bránícího koně. „Jsem ve vašich rukou, Eliote."

„Přišla zpráva, Marceli."

„Dej ji na obrazovku, Bille."

„*Nebude se ti líbit,*" dodala UI.

KOMU: ***NCA*** **WENDY JAYOVÁ**
OD: ***NCK*** **ATHENA BOARDMANOVÁ**
VĚC: **PROBLÉMY S MODULEM**

MARCELI: S LÍTOSTÍ MUSÍM OZNÁMIT, ŽE V DŮSLEDKU HAVÁRIE SYSTÉMU DOŠLO KE STARTU MODULU BĚHEM HYPERLETU. VEŠKERÉ POKUSY O NALEZENÍ BYLY MARNÉ. NEMÁME JINOU MOŽNOST NEŽ POKRAČOVAT NA QURAQUU. MRZÍ MĚ, ŽE NEMŮŽEME POMOCI. ELIOT.

Marcel si pročítal zprávu podruhé nebo potřetí, když promluvil Beekman: „Jak sakra se ti může stát, že náhodou odstartuje modul?"

„Nevím." Marcel cítil, jak se mu útrobami rozlévá mrazivý chlad.

„A záložní nemají?"

„Ne."

Zaslechl, jak Beekman tiše zasípal. „Určitě je ještě někdo jiný.“

„Není. Ověřovali jsme to.“ V místnosti zavládlo ticho.

„Tak co teď uděláme?“

Marcel nevěděl o ničem, co by mohli *udělat.*

„Myslím, že bychom to neměli zkoušet,“ řekla Kellie. „Co když do toho podělaného krámu vlezeš a on se právě v tu chvíli rozhodne spadnout až na dno té průrvy?“

Dívali se dolů na modul *Nightstar.* Byl zaklíněný šikmo, pravou stranou nahoru. Trup byl proražený a střecha pilotní kabiny byla vmáčknutá dovnitř. Jedno křídlo se ohnulo, jedna tryska se zdála být vychýlená. A obě přistávací nohy byly ulomené.

Hutch měla za to, že sestup se *zdá* být horší, než je. V její vysílačce cinklo a Marcel zašeptal její jméno. „Jsem tady,“ řekla. „Jak jsme na tom?“

„Obávám se, že moc dobře ne.“

Odečetla to z jeho hlasu, poznala, že to řekne, ještě než se dostal dál. „Co se stalo?“

„*Boardmanová.* Nešťastnou náhodou jim odstartoval modul při hyperletu.“

„Přišli o něj.“

„Ano.“

Hutch si všimla, že ostatní se po ní dívají. „Jak se *to* kruci mohlo stát?“

„Netuším.“

„Co se děje?“ zeptala se Kellie.

Všichni vypadali vystrašeně. Dokonce i MacAllister. Přepojila hovor na společný kanál. „Nikdo jiný v oblasti není?“

„Ne. Nikdo.“

„Co Patrola?“

„Ani vzdáleně.“

„Žádné soukromé plavidlo? Třeba firemní jachta?“

„Ne, Hutch. Nic, co by mělo přistávací modul.“ Poslouchala, jak dýchá. „Je mi to líto.“

„Co se stalo?“ zeptal se Nightingale. „Ještě jsme to nevzdali,“ řekl Marcel. „Asi to neznamená, že jste vymysleli něco jiného.“

„Zatím ne.“

„Co se stalo?“ zeptal se Nightingale, tentokrát hlasitěji. Otázka zůstala viset ve vzduchu.

„Co teď?“

Hutch si nebyla jistá, kdo promluvil. Stáli na okraji propasti, dívali se dolů a na ramena jim dosedaly důsledky toho, co se stalo.

MacAllister zvedl oči k obloze, jako by chtěl najít *Wendy*. „Kapitáne Clairveaue? Posloucháte?“

Krátká odmlka. Potom: „Jsem tady, pane MacAllistere.“

„Jaký teď bude náš postup?“ zeptal se. „Co budeme dělat?“

„Zatím nevím. Neměl jsem možnost –“

„– analyzovat situaci.“ MacAllister uměl nasadit hlas rozzlobeného boha. Teď to udělal. „Jak rozumím naší situaci, záchrana se zdá být nereálná. Nemožná. Mám pravdu?“

„Vypadá to tak.“

„*Mám pravdu?*“

„Ano.“ Váhavě.

„Pak prokažte laskavost nám všem, pane kapitáne: situace tady se prudce zhoršila. Všem nám to usnadníte, když se omezíte na fakta a odpustíte si mazání medu kolem huby.“

Marcel mlčel.

MacAllister měl pravdu. Hutch neodvolatelnost událostí zdrtila. „Marceli,“ promluvila, „na chvíli se odmlčíme.“

„Dobře.“ Neslyšela však vzdálené cvaknutí a věděla, že je stále na příjmu. „Budu tady,“ řekl nakonec. „Kdybych mohl pomoci.“

Přerušil spojení.

Chiang skopl do průrvy kus sněhu. „Mohli bychom tam všichni skočit,“ prohlásil. „Ukončit to.“

„Šetři si šibeniční humor,“ řekla Kellie.

„Ale to neměl být pokus o vtip.“ Složil si ruce na prsou a Hutch na chvíli znervózněla, že o tom doopravdy uvažuje. Začala se opatrně pohybovat směrem k němu, ale Kellie se tam dostala dřív, chytila ho za ruku a odtáhla ho od okraje. Zasmál se. „I když,“ navázal, „nevidím v tom velký rozdíl.“

Hutch změnila tón, aby dala najevo, že přecházejí k vážným věcem. „Kolik času nám zbývá?“ zeptala se. „Ví to někdo?“

„Ke srážce dojde 9. prosince,“ řekla Kellie. „V 17.56 světového času.“ Byl to také lodní čas.

MacAllister se podíval na hodinky. „O jakém čase to mluvíme?“

Nightingale se ušklíbl. „O světovém. Koordinovaném. Orbitálním. Greenwichském hlavním. O čase, který máte na hodinkách.“

Bylo osmadvacátého krátce po půlnoci. U věže to znamenalo několik hodin po východu slunce.

„Jenže se to tady začne rozpadat,“ pokračoval Nightingale, „přibližně den před kolizí.“

„Smůla.“ MacAllister vrtěl hlavou. „Máme sedadla v první řadě na nejefektnější burlesku v dějinách, a na představení tady nebudeme.“

Chiang nevypadal, že by se zrovna bavil. „Něco ke zvážení,“ promluvil. „Máme nějaký prostředek pro bezbolestný odchod? Až ta chvíle přijde?“

MacAllister si zastrčil ruce do kapes vesty. „Co prášky na uklidnění?“

„Takové řeči jsou trochu předčasné,“ ozvala se Hutch.

„Skutečně?“ MacAllister na ni pohlédl ze své značné výšky. „Tak to si dejme záležet, abychom neztráceli optimismus. Nic menšího bychom přece nechtěli, no ne?“

„To by stačilo, MacAllistere,“ napomenula ho. „Snažte se nebýt hysterický.“

„Kdybyste totiž nezpanikařil a nesnažil se uletět s modulem, možná by se nic z toho nestalo,“ řekl Nightingale. Dal jim najevo, že se baví.

„Modul by přece spadl do toho příkopu. Snažili jsme se ho zachránit.“

„Snažil jste se zachránit si svůj tlustý zadek –“

Hutch zasáhla a postavila se mezi ně. „Pánové, toto nám nepomůže.“

„Ale pomůže,“ namítl Nightingale. „Je třeba obhájit pravdu. Tak to přece vždy říkáte, ne, *Maku?* Padni komu padni; hlavně ven s pravdou. Pravda je taková, že jste se pokusil utéct. Druhý modul byl už zničený a *vy* –“

„To stačí, Randy.“ Použila nejvýhružnější tón, jaký byla schopna nasadit.

Zpražil ji očima a odvrátil se.

„Co *je* to s vámi dvěma?“ zeptala se Hutch s pohledem upřeným na MacAllistera.

Redaktor pokrčil rameny. „Vadí mu něco, co jsem napsal už před mnoha lety.“

„MacAllistere,“ řekla, „vy máte přátele všude.“

„Dokonce i na Konci světa. Asi to tak bude.“

Nightingale se zvedl a rozhlédl se po propasti. Ostatní si dřepli do sněhu. Nikomu nebylo do řeči. Hutch si přitáhla kolena k sobě a opřela o ně bradu.

Nightingale si schoval ruce do kapes na vestě. Vítr již naval na hroby sníh. Chiang uchopil Kellie za ruku a zeptal se, jestli jí není špatně. MacAllister se každých pár minut díval na hodinky, jako kdyby měl v blízkém čase nějakou naléhavou schůzku.

Hutch zůstala vtažená do svých chmurných myšlenek, dokud ji z nich nevytrhl Nightingaleův hlas. „Možná že ještě existuje způsob, jak se dostat na oběžnou dráhu," promluvil.

Deprimovaně se na něho podívala. Pěšky se povrch planety opustit nedal. „Jaký?"

„Na zemi je jeden přistávací modul. Myslím, že ne příliš daleko odsud."

„*Tess!*" vyhrkl MacAllister.

Nightingale přikývl. „Výborně," řekl. „Dokonce si něco pamatujete."

„Pamatuju si, že jste tady jeden přistávací modul nechali. Ale to bylo před dvaceti lety."

„Neřekl jsem, že je to zaručená přeprava. Řekl jsem, že *možná existuje způsob.*" Postrkoval sníh nohou – hrnul jej přes okraj do propasti. „Určitě je to o hodně lepší než skočit tam."

Hutch pocítila vlnu naděje. V ten okamžik vypadala každá šance dost dobře. „Řekl jsi, že to *není* daleko, Randy. *Jak* konkrétně?"

„Nevím jistě. Je to jihozápadně odsud. Pravděpodobně kolem dvou set kilometrů. Byli jsme kousek na sever od rovníku."

Dvacet let. Kellie zavrtěla hlavou. „Palivo bude už dávno v háji," prohlásila.

MacAllister rychle přejel pohledem od Kellie přes Hutch k Nightingaleovi. Doufal, že někdo řekne něco povzbudivého.

Hutch se toho ujala. „Možná ne," řekla. „Marceli, potřebujeme tě."

Několik okamžiků to trvalo, ale připojil se. „Co pro tebe můžu udělat, Hutch?“

„Máš přístup k plánům *Tess?* Přistávacího modulu, který tady zůstal po původní expedici?“

Slyšela ho, jak tlumočí otázku Billovi. Pak se ozval znovu. „Prohlížím si je,“ odpověděl.

„Jakým byla vybavena reaktorem?“

„Bussard-Ligon s přímou přeměnou.“

„Fajn.“ Nálada se jí o něco zvedla. „To by mohla být šance.“

„Chápu, kam míříš,“ řekl Marcel.

Kellie byla zmatená. „Pořád mně není jasné, kde pro něj vezmeme palivo.“

„Zkus o tom chvíli přemýšlet,“ řekla Hutch. „Většina modulů je zkonstruována výhradně pro dopravu z oběžné dráhy na povrch. Nahoru a dolů. Na převážení materiálu a lidí mezi pozemní základnou a lodí. Ale moduly používané pro zkoumání planet, jako byl ten, kterým jsme přiletěli, nebo jako *Tess,* jsou jiné: počítalo se s tím, že se budou přemisťovat po planetě. Slétneš s ním dolů a necháš si ho tam. Pomáhá při průzkumu a nemusíš vždy po několika přeletech na oběžnou dráhu kvůli doplnění paliva.“

Na Kellie začínal být vidět zájem.

„Proto mají reaktor Bussard-Ligon,“ pokračovala Hutch.

„A to znamená co?“ otázal se MacAllister.

„Jejich tryskové motory spalují vodík jako všechny přistávací moduly. Reaktor zajišťuje normální energetické potřeby lodi. Nabíjí akumulátory, pohání kondenzátor, napájí světla.“

„A dál?“

„Dá se použít také pro oddělení vodíku od kyslíku a tím pádem pro výrobu paliva.“

MacAllisterova tvář se rozzářila. „Chcete říct, že umí vyrobit raketové palivo?“

„Jediné, co potřebujeme, je nějaká voda,“ odvětila Hutch. „Ano. Přesně to umí.“

„Nedaleko byla řeka,“ vzpomněl si Nightingale.

„Podívejme,“ pravil MacAllister, „konečně začínáme mít štěstí.“

Nightingale dal ve tváři znát pohrdání MacAllisterovou nevědomostí. „Lokality, na kterých přistávají exobiologové, jsou často v blízkosti vody,“ řekl. „Na plážích, u jezer a tak dál. Scházejí se tam totiž zvířata.“

„A piloti jsou cvičení, aby je využívali, když to jde,“ dodala Hutch. „Aby mohli mít pořád plné nádrže.“

„A jak tedy rozběhneme reaktor?“ zeptal se Nightingale. „Co slouží jako palivo pro *něj?*“

„Bór,“ řekla Hutch.

Vyvolala tím znepokojený výraz. „Kde seženeme bór?“

„V modulu by měla být zásoba. *Musela* tam být.“

„Kolik bychom ho potřebovali?“

Podržela palec a ukazováček několik centimetrů od sebe. „Vůbec ne moc. Myslím, že několik polévkových lžic by nám pro rozběh stačilo víc než dobře. Konkrétní podrobnosti si ověříme později.“

MacAllister spráskl dlaně. „Takže jsme ve hře,“ prohlásil. „Stačí přejít k tomu druhému přistávacímu modulu a dostaneme se odsud.“ Otočil se k Chiangovi. „Musím vám říct, Chiangu, že jsem si na chvíli začal dělat starosti.“

„No, nedá se zrovna říct, že bychom byli z bryndy venku,“ mírnila optimismus Hutch. „Z trysek *nějaký* výkon dostaneme, dostatečný pro pohyb tady dole. Ale –“

„Nebude to stačit, abychom odlétli z planety,“ dokončila Kellie. „Na to potřebujeme injektor.“

„Můžeme čekat potíže s tím, že po tolika letech budou kondenzátory ve špatném stavu," navázala Hutch. „V *hodně špatném* stavu. Pro provoz injektoru potřebujeme plnou kapacitu kondenzátorů."

„Chcete tím snad říct, že modul nemůžeme použít k tomu, abychom se dostali na oběžnou dráhu?" zeptal se MacAllister.

„Přesně tak."

„O čem jsme tady potom mluvili?"

Hutch se podívala dolů na přistávací modul z *Nightstar*. „Potřebujeme nové kondenzátory," řekla. „Napadá někoho, kde bychom je mohli najít?"

Motorový prostor modulu z *Wildsidea* byl důkladně spálený. Jenže člun z *Nightstar* byl něco jiného. Ležel zaklíněný v průrvě jako nějaký obří černobílý hmyz. „Marceli," promluvila Hutch, „ten krám je *obrovský*. Kolik váží kondenzátory?"

Dlouho bylo ticho. Pak: „A kruci."

„Kolik dělá to a kruci?"

„Na Deepsix 43,4 kilogramu. Jeden." Do háje, skoro tolik, kolik vážila *ona*.

Nebylo by zrovna praktické táhnout se s nimi. „Vytáhneme je," řekla, „a necháme je ve věži. Vrátíme se, až se nám podaří *Tess* zprovoznit."

„To nepůjde, ne?" zeptal se Beekman. „Bude ti modul bez kondenzátorů fungovat?"

„Jasně, když přeměníme vodu. Jenom nebude mít velký stoupací výkon."

Do hovoru se vložil Marcel: „Mám pro vás dobrou zprávu. Našli jsme *Tess*."

„Jak je daleko?"

„Vypadá to jako 175 kilometrů, plus minus. Počítáme, že máte dvanáct dní na to, abyste se tam dostali. Možná jedenáct. Jedenáct *maleivských* dní.“ Jedenáct dní po devatenácti hodinách.

„To nezní jako nepřekonatelná vzdálenost,“ pronesl MacAllister. „Několik z nás by ji za tak krátkou dobu mělo být schopno urazit.“

„Nebyl by to ten nejlepší nápad zůstat tady sám,“ ozvala se Hutch.

„Proč ne? Já 175 kilometrů neujdu.“

„Když tady zůstanete, nejspíš vás něco sežere.“

Zatvářil se znepokojeně. „Nechte mi nějakou zbraň.“

„Kdy budete spát?“

„Máme dost času,“ snažil se pomoci Chiang. „To zvládnete.“

„Nezapomínejte na tu velkou kočku,“ připomněl Nightingale.

„No dobrá,“ uznal. „Máte pravdu.“

Hutch obrátila svou pozornost k propasti. „Jestliže v tom máme jasno, pojďme vytáhnout ty kondenzátory a můžeme vyrazit na cestu.“

Vypadalo to, že prostor, kde jsou uloženy kondenzátory, je přístupný. Šlo jen o to slézt k nim dolů.

„Je tu ještě jedna možnost,“ navrhl MacAllister. „Co takhle zkusit s tím *vylétnout* ven?“

„Modul je zaklíněný *šikmo*“ řekla Hutch.

„Máte UI. Na palubě by přece nemusel nikdo být, až to zkusíte.“

Kelliin výraz naznačoval, že souhlasí.

Stálo to za úvahu. Pokud modul nebyl zaklíněný příliš pevně, tryskám se mohlo podařit uvolnit jej. Třeba by ho

mohli vytáhnout, přistát před věží, nastoupit si a odletět domů.

Ale *vypadalo* to, že je zaklíněný *pevně*. *Musel* být zaklíněný pevně.

Příď lodi byla nahnutá pod úhlem asi deseti stupňů.

MacAllister si pojednou všiml, že váhá. „Proč ne?“ naléhal dál. „Kdyby se nám ho podařilo zprovoznit, nikdo nemusí riskovat svůj život tím, že poleze dolů a bude se snažit vypáčit motorový prostor.“ Způsob, jakým se na ni při tom díval, naznačoval, že ona má velení a tudíž je to ona, kdo by na sebe měl takové riziko vzít.

„Nejspíš by to utrhlo střechu kabiny,“ namítla Hutch.

„A máme co ztratit? Pokud to nedostaneme ven, může nám být jedno, jestli kabina drží nebo ne. Nemám pravdu?“

Kellie zavrtěla hlavou. „Může to vybuchnout,“ podotkla. „Když se rozdrtí kabina, prasknou palivové nádrže a všechno vyletí do vzduchu. Včetně kondenzátorů.“

„I když to zkusíme uvolnit *lehce!*“ zeptal se Nightingale.

„Můžeme to zkusit,“ uznala nakonec Hutch. Spojila se s důstojníkem, který měl službu na *Nightstar*, a řekla mu, co chtějí udělat.

„Jste si tím jistí?“

„Ne,“ řekla. Pak dodala: „Ano. Potřebujeme vaši pomoc.“ Služba oslovila UI z modulu. „Slyšíš mě, Glory?“

„*Slyším tě, Marku.*“

„V jakém jsi stavu?“

UI vychrlila řadu čísel a charakteristik. Hutch napadlo, že celkově by poškození nemuselo být tak vážné, jak se na pohled zdálo. Některé obvody byly porušené, což znamenalo jisté problémy s ovládáním. Možná že by je mohli nahradit součástkami z druhého modulu. Třeba by mohli dolétnout k *Tess* a udělat z těch dvou jedno plně funkční kosmické plavidlo.

UI oznámila, že trysky jsou v pořádku a že má stoupací výkon. „Ale zdá se, že budou problémy s rovnováhou.“

„To je tím, že je na boku,“ poznamenala Kellie.

Stroj mohl vážit nějakých osm tun.

„Glory,“ pronesla služba, „další hlas, který uslyšíš, bude patřit Priscille Hutchinsové. Chci, aby sis ji dala do paměti. Udělej, co řekne.“

„Splním, Marku.“

„Pokračuj, Hutch,“ řekl. „Je ti plně k dispozici.“

„Glory, tady je Priscila Hutchinsová.“

„Ahoj, Priscillo.“

„Chci, abys nastartovala stoupací trysky a zvedala předek, dokud ti neřeknu dost.“

Uslyšeli drhnutí kovu o stěnu průrvy. Sníh se utrhl a spadl na dno. Kus skály se uvolnil a modul sklouzl ještě hlouběji do prohlubně.

„Dost, Glory,“ řekla.

„Priscillo, nemám volnost pohybu.“

„Zkus zažehnout rakety,“ ozval se MacAllister. „To by ho mělo uvolnit.“

„Přeruš to,“ řekla Kellie. Předklonila se a podívala se dolů. „Mohli bychom zkusit kus té skály odříznout.“

Nightingale se ušklíbl. „Jen by sklouzl hlouběji dolů. Pokud změní polohu, může se stát, že ztratíme přístup ke kondenzátorům.“

Měl pravdu. Největší šance dával původní nápad: vytáhnout kondenzátory a dojít pro druhý modul. Ale bylo by tak příjemné, tak *elegantní* uvolnit plavidlo a dostat je ven na volné prostranství.

Chiang jí nejspíš poznal ve tváři, že váhá. „Je to tvůj obor, Hutch. Ty to rozhodni.“

MacAllister obrátil oči k nebi. „Pomáhej nám bůh, jsme v rukou odborníků. Já si myslím, že byste měla nařídit té UI,

aby na to šlápla, vsadit vše na jeden hod kostkami. Skoncovat s tím.“

Stěny pod plavidlem spadaly dolů a postupně se sbíhaly, až se zařezávaly do sněhu. Každý, kdo by spadl, by se stal trvalou součástí pukliny.

„Ne,“ řekla. „Glory je naše jízdenka odsud. Musíme s ní zacházet opatrně.“

„Já tam slezu,“ nabídl se Chiang.

Viděla, že se s tou představou vyrovnává dost těžce. Samotná Hutch strmé stěny nijak nemilovala. Ale MacAllister měl pravdu: byla to její zodpovědnost, ze které by se ráda vyvlékla, kdyby Chiang vypadal o trochu sebejistěji. „To je v pohodě,“ řekla a snažila se dát do svého hlasu ocel. „Já to udělám.“

Doufala, že někdo, snad Kellie, se jí to pokusí vymluvit. Chiang úlevně pokýval hlavou. Zeptal se jí, jestli je si jistá. „Jo,“ řekla.

Kellie hodila přes okraj kámen a sledovala jej, dokud tiše nezapadl do sněhu na dně. „Je to hloubka, Hutch.“

Díky, Kellie. To jsem fakt potřebovala. Ale nechala si poznámku pro sebe.

Nightingale pozorně obhlédl situaci. „Jednoduše tě spustíme a vytáhneme tě zpátky nahoru,“ řekl. „Nemůžeš spadnout. Pokud se modul neuvolní v nevhodnou chvíli, nemůže se ti nic stát.“

„To by ji mělo uklidnit,“ poznamenal MacAllister.

Hutch začala tím, že požádala službu na *Nightstar*, aby potvrdila, že Hutch má nadále slovní kontrolu nad UI. Kellie a Nightingale se zatím odebrali do věže a zpátky přinesli dva dlouhé kusy lana. Hutch si jedno uvázala kolem pasu a podala je Chiangovi. Druhé nechala stočené a dala je Kellie. „Hoď je dolů, až ti řeknu.“

„Buď opatrná,“ ozval se Marcel.

MacAllister ji překvapil. Vypadalo to, že si dělá opravdové starosti, ale Hutch uvažovala, jestli se náhodou nebojí, že spadne do propasti dřív, než se jí podaří vytáhnout kondenzátory. „Podle mě to není dobrý nápad, Priscillo. Je to zbytečné. Prostě řekněte UI, ať tam dá plný plyn.“

Dotklo se jí to. „Spolehněte se na mě,“ řekla mu.

V blízkosti nebyl žádný strom ani jiný pevný předmět, ke kterému by bylo možné lano přivázat, a tak Chiang s MacAllisterem zarazili do země několik kůlů. Jakmile skončili a lano upevnili, Hutch se zhluboka nadechla, pozpátku došla nad okraj, ucítila temnotu pod sebou a bázlivě se na Kellie usmála.

Kellie jí ukázala zdvižené palce.

Hutch věděla, jak to dělají profesionálové, zapřou se nohama o skalní stěnu a sejdou dolů. Nedokázala se však tak dobře vyvážit, a tak se místo toho na hraně jednoduše spustila do sedu a přelezla přes ni. „Tak fajn, chlapi,“ řekla. „Můžete spouštět.“

Poslechli ji. Snažila se nespouštět zrak ze stěny, která byla hrubá, složená z oblázků a měla barvu hlíny. Kellie ji sledovala a zprostředkovávala mezi oběma konci lana pokyny a povzbuzování. *„Fajn, Hutch, vedeš si dobře.“*

„Držte to, má tam pilíř.“

Sníh a kamínky se uvolňovaly a sypaly se do hlubiny kaňonu.

Neměla se čeho chytit. Opožděně si uvědomila, že si měla lano omotat kolem stehen, a ne si je jenom připevnit na opasek a popruhy. Sunulo se po ní nahoru, snažilo se vtáhnout jí opasek pod vestu. Flickingerovo pole nekladlo dostatečný odpor.

„Jsi v pořádku, Hutch?“ zeptala se Kellie. „Jsem v pohodě. Jedeme dál.“

Držela lano škrtícím stiskem, svírala je tak pevně, že ji začínaly bolet svaly. Přesvědčila se, že by se měla trochu uvolnit, a opatrně zkontrolovala, kde je modul. Snažila se přitom nepodívat se přímo do propasti. Čas od času na ni spadla trocha sněhu nebo hlíny.

Kellie a Nightingale teď nahlíželi přes okraj oba a ona si přála, aby byli opatrnější. Ze všeho nejmíň potřebovala, aby jí některý z nich přistál v klíně, ale když si postěžovala, zdálo se, že tím oba překvapila.

„Už jenom kousek," řekla Kellie dvojici u lana.

Modul byl přímo pod ní. Natáhla levou nohu dolů, ale nenahmatala nic, a tak sebou v opasku zavrtěla, zkusila to ještě jednou a dotkla se kovu. S radostí zjistila, že neklesl níž, když na něj opatrně přenesla svou váhu. „Fajn," řekla. „Jsem na palubě."

Bez ohledu na to, jestli byla jištěná lanem nebo ne, cítila se lépe, když na kosmickém plavidle klečela, než stála. Vypadalo sice jako krabice, ale trup byl přiměřeně cykloidický a aerodynamický. Měla pocit, že všude, kde se ho dotkla, se od ní stáčí. Usadila se na pravoboku a podívala se okny kabiny dovnitř. Dveře mezi nákladním prostorem a kabinou byly otevřené. Dva kusy zavazadel vypadly z přihrádky a ležely na spodní přepážce.

To nejdůležitější nejdřív: propracovala se ke komunikační gondole, otevřela ji a vytáhla z ní všechny součástky, které šly ven. Vzala také propojovací materiál a všechno si to nacpala do vesty.

Trup se směrem k ocasu zužoval. Opatrně se vydala tím směrem, ke kondenzátorové skříni.

Na každé straně plavidla byla jedna, přibližně v polovině. Z její perspektivy byla jedna otočená nahoru, druhá dolů. Nejdřív se vydala k té snadno přístupné. „Glory," řekla, „slyšíš mě?"

„Slyším tě, Priscillo.“

„Říkej mi Hutch. A buď tak hodná a otevři skříň na pravoboku.“

Panel se otevřel. Kondenzátor vypadal jinak než kondenzátory v jejím přistávacím modulu. Byl široký, stříbrnohnědý a zploštělý. Její byl tmavomodrá bedna. Uvažovala, jestli se vejde do skříně v *Tess,* a došla k závěru, že ne. Ale to nemusel být problém. Pokud by to bylo nutné, daly se nainstalovat tak, že se posadí na zadní sedadla a napojí kabely.

„Glory,“ řekla, „uvolni ten kondenzátor.“

Uslyšela tiché cvaknutí. Jednotka se uvolnila. „Výborně, Kellie,“ řekla, „spusť mi dolů to druhé lano.“

Kellie se to po několika pokusech podařilo. Hutch je pevně přivázala ke kondenzátoru, udělala uzel a podívala se nahoru. Kellie zamávala.

Hutch narovnala různé náhradní součástky z komunikační gondoly do pytle, jejž navázala na lano také. „Fajn,“ řekla. „Vytáhněte to nahoru.“

Začali tahat. Hutch jim pomáhala. Lano vyzvedlo kondenzátor ze skříně a vytáhlo jej ven z plavidla. Kellie se vyklonila a snažila se držet jej od skalní stěny, aby se kondenzátor nepoškodil. Jak stoupal, kolébal se sem a tam, potom jí zmizel za vrcholkem. O chvíli později se lano znovu spustilo směrem k ní. Chytila je.

Právě když se vracela do podřepu, člun o několik centimetrů klesl. Nebylo to mnoho, ale srdce se jí zadrhlo. Všichni se zeptali, co se stalo a jestli je v pořádku. „Ano,“ řekla. Snažila se, aby to znělo klidně. „Jdu dolů.“

Sklouzla z trupu a zůstala viset na konci lana. „Níž,“ poručila. „Ne moc rychle.“

„Řekni nám, až bude dost,“ odvětila Kellie.

„Ještě kousek.“ Klesala kolem trupu, až uviděla levobok. Spodní stranu.

„Glory,“ pravila, „je zbývající kondenzátor upevněný ve skříni?“

„Ano, je, Hutch.“

„Tak otevři skříň.“

Odmlka. *„Nemůžu, Hutch. Nereaguje.“*

„Dobrá. Zkusím to ručně.“ Odklopila panel, našla páku a zatáhla za ni. Měla však příliš velkou vůli. – „Nefunguje.“ řekla. „Kellie.“

„Ano.“

„Zpátky ve věži je páčidlo. Pošli někoho, ať mi je přinese.“

Než někdo nástroj našel, Kellie s ní dál mluvila, řekla jí, že kondenzátor vypadá dobře, že všechno je pod kontrolou. Nakonec se ozval MacAllister. „Máme ho!“ O chvilku později už jí páčidlo spouštěli.

Zachytila je a vrátila se k práci.

Kondenzátorovou skříň měla nad hlavou. Podívala se nahoru na ni a pokusila se zasunout páčidlo pod okraj kovu.

„V horní části,“ pravila Glory. *„Ten problém je v horní části.“*

Bylo obtížné pracovat bez vyvýšeného místa, opřít se do páky, když neměla kam dát nohy. „Jak se ti daří?“ zeptal se Chiang.

Páčidlo bylo těžké. Ruce se jí rychle unavily a jednou jí tyč málem vypadla. Dveře skříně byly zaseknuté pevně. „Dobře,“ odpověděla.

Zkoušela to dál. Chiang řekl, že si myslí, že to trvá moc dlouho, že by ji měli vytáhnout a nechat jeho, ať to zkusí.

„Myslí si, že tam dole potřebujeme víc svalů,“ řekla Kellie.

„Asi má pravdu.“ Hutch si zasunula páčidlo do vesty a nechala ruce chvíli odpočinout. Přes chlapecké rozměry měla, jako všechny ženy, těžiště výš a musela bojovat s tendencí obrátit se vzhůru nohama. „Nechme to chvíli takhle,“ řekla. „Když to nedokážu, ráda přenechám šanci Chiangovi.“

Vesta jí omezovala proudění krve v pažích. Změnila polohu, znovu uchopila nástroj a zkusila to znovu. Pracovala čím dál zoufaleji a nakonec se jí podařilo zasunout páčidlo do skříně. Zatáhla dolů, strčila je dál a znovu zatáhla. Něco povolilo a dvířka se otevřela. Kondenzátor jí visel přímo nad hlavou.

„Mám to,“ řekla. Připevnila si páčidlo k opasku, zvedla ruce do skříně, chvíli hmatala, a odhadla, že má přiměřené množství volného prostoru. Pak uvázala lano kolem přední a zadní části kondenzátoru a zajistila je.

„Fajn,“ řekla. „Zrušte průvěs. Ale moc to nenapínejte.“

Ihned ji poslechli. Přemístila se, aby nebyla pod kondenzátorem. „Glory,“ řekla.

„*Ano, Hutch?*“

„Uvolni ten kondenzátor.“

Vypadl ze skříně a pak se dlouhým obloukem zhoupl sem a tam. Ale provaz vydržel a její uzly rovněž vydržely. K její obrovské úlevě kondenzátor *nespadl* na dno kaňonu.

• • •

Když získali druhý kondenzátor, Hutch přemohla nutkání vylézt z propasti a místo toho se protlačila přechodovou komorou do modulu.

Zachránila tolik hotových jídel, kolik jen mohla, snídaní, obědů a večeří zabalených do samoohřevných obalů. Nebyly to zrovna pochoutky z rožně, ale jako strava při pochodu

neznámým světem se budou jistě hodit. Přibrala několik balíčků s kávou, našla dvě láhve vína, nějaké sendviče a v ledničce ovoce. Kuchyňka jí poskytla nerozbitné talíře, hrnky a další potřeby. Před nádrží na vodu se zastavila. *To* bylo něco, co budou potřebovat na druhém konci cesty. Vytáhla ji, vypustila vodu, složila ji a dala si ji do vesty.

Užitečných věcí tam bylo víc: ručníky, žínky, kartáčky na zuby, mýdlo, náhradní e-pouzdro, svítilna, dvě kombinézy z *Nightstar,* další lana, dva batohy a lékárnička.

Modul sklouzl o dalších několik centimetrů.

Sbalila všechno do plastových pytlů, které vytahali nahoru. Kellie na ni naléhala, aby nepokoušela štěstí.

„Už jdu," řekla Hutch.

A pak se ozval hlas Glory: *„Hutch?"*

„Ano, Glory."

„Už odcházíš?"

„Ano."

„A nevrátíš se?"

„Ne, Glory, nevrátím se."

„Mohla bys mě vypnout?"

Kondenzátory byly označené jménem výrobce, *Daigleton Industries,* datem výroby, které bylo loňské, a logem Daigletonu, stylizovaným atomem.

Uložili je na pracovní stůl, přehodili přes ně plachtovinu a MacAllister se na soukromém kanále spojil s Hutch. „Možná bychom měli pár lidí nechat tady, aby se postarali o to, že tady ještě budou, až se vrátíme."

„Kdo by je odnesl?" zeptala se.

„Co ta kočka?"

„Nedovedu si představit, co by s nimi dělala." Upravila plachtu. „Ne, bude jistější, když zůstaneme spolu. Jestli je to

tady tak nebezpečné, jak si Randy myslí, neměli bychom tady nikoho nechávat.“

„Blahopřeju, Hutch. Vynikající výkon.“ Marcel měl podle hlasu radost, ulevilo se mu. Zároveň byl úplně vygumovaný. Opravdu všechno sledoval?

„Díky, Marceli. Máme tady pár, kteří přežili.“

„Vidím. Mimochodem, máme pro tebe zprávu z Akademie.“

„Přečti ji,“ vybídla ho.

„Předmět je ‚Mimozemští tvorové na Deepsix.‘ Stojí v ní: *Priscillo, nařizuji vám udělat maximum pro záchranu všech obyvatel Deepsix, jež najdete. Lidskost si od nás nežádá nic menšího.* Podepsané je to komisařkou.“

MacAllister vyprskl. „Gomezová si myslí, že to píše pro dějiny. ‚Lidskost si nežádá…‘ Blbá kráva. Budou se jí smát ještě tisíc let.“

DRUHÁ ČÁST

PŘES KONTINENT

13

Jedním ze spolehlivých příznaků idiota je to, jak žvaní o krásách divoké přírody. Svit luny. Studený průzračný vzduch. Vítr v korunách stromů. Hejna ptáků nad hlavou. Věřte tomu, že tihle lidé to vždycky dělají virtuálně. Tak si člověk nenanosí do domu žádné bláto.

GREGORY MACALLISTER, *„Skauti a jiné úchylky“, Padni komu padni*

240 hodin do rozpadu (odhad)

Rozpustili sníh, převařili vodu a vypili ji. V modulu byla voda, jenže neměli praktický způsob, jak ji odtamtud dostat. MacAllister předpověděl, že do večeře jim všem určitě naskáče kopřivka. Vážněji dodal, že by měli začít s učením, jak lovit. Odhadovali, že mají zásobu jídla na šest dní. „To znamená,“ dodal, „že půjdeme s prázdným žaludkem, až dorazíme k *Tess*.“

Jejich cíl se nacházel na jihojihozápadě, nemohli se však ihned vydat tímto směrem, protože neměli jak překonat průrvu, která teď rozdělovala krajinu, kam až dohlédli.

Vyrobili si sněžnice a veškerou svou výstroj a jídlo uložili do pytlů na vzorky a dvou batohů, které Hutch vzala z modulu. Hutch svěřila MacAllisterovi kráječ a ukázala mu, jak ho používat. Naposledy se podívali na věž a kondenzátory a vydali se na pochod přes planinu.

„Za den nebo dva budete ze sněhu venku,“ informoval je Marcel. To byla dobrá zpráva. Až budou mít pod nohama pevnou zem, budou moci postupovat rychleji. Pro dva starší muže to však byl boj již od počátku. Nightingaleovi se udělal

puchýř už po prvním kilometru. Hutch mu ho ošetřila mastí z lékárničky. Za další hodinu začal MacAllister kulhat a reptat.

Jejich prvním velkým úkolem bylo najít cestu přes propast. Šli po jejím severním okraji a postupovali pomalu, aby jim ti dva stačili. Hutch uvažovala, jestli MacAllister neměl pravdu, že jeho a Nightingalea měli nechat u věže, aby se o sebe zkusili postarat.

U kousku lesa udělali přestávku a vyrobili pro všechny hůlky. „Já to nepotřebuju," protestovala Kellie.

„Stejně si ji vezmi," trvala na svém Hutch. „Pomůže ti to."

Nightingale si tu svou vzal s vděčností. MacAllister statečně polkl své útrapy a usmál se. „Všichni vypadáme s holemi dobře," prohlásil. „Dodává to jistou důstojnost."

Měli za sebou značný kus odpoledne, když se jim konečně podařilo trhlinu obejít. Postupně se uzavřela a planina byla znovu celistvá. Zatočili k jihozápadu.

Kromě ptáků, které zahlédli již dřív a na něž Nightingale pokaždé reagoval se stěží potlačovanou úzkostí, narazili krátce poté na první velký exemplář místní fauny. Zvíře bylo velké asi jako los, chlupaté, mělo bílou srst a upřeně si je prohlíželo znervózňujícíma modrýma očima, ve kterých se Hutch zdálo, že vidí chladnou inteligenci. Přes to všechno nepůsobilo zvlášť dravě. Čumák mělo vražený do ledového potoka a nenarovnalo se, ani když k němu přišli blíž.

Přesto vytáhli zbraně, zapnuli je a rozestoupili se.

Zvíře se postupně podívalo na každého z nich. Zvláštní pozornost přitom věnovalo Hutch, jako by poznalo, že právě ona skupinku vede.

Hutch pohledem zhodnotila nervózní tváře a nejisté ruce svých druhů, došla k závěru, že jim stejné nebezpečí jako od tvora hrozí od nich samotných, a uhnula MacAllisterovi z palebné linie.

Když poslední z nich procházel kolem, zvíře je překvapilo a postavilo se na zadní. Kolem krku se mu zvedl límec z tvrdé kosti. Límec končil dvěma dlouhými bodci, po každé straně čelistí jedním. Tvor měl široká ústa plná žraločích zubů a trvalý škleb, který Hutch připomněl aligátora.

„Ta potvora musela dát za zuby majlant," pošeptal MacAllister.

Zvíře se zadívalo na Nihgtingalea a ukázalo zuby. Nightingale znehybněl.

Tvorovo břicho a záda chránily pancéřovité hřebeny. Jeho drápy vypadaly jako dýky.

„Zachovej klid," řekla Hutch. Exobiolog stál naprosto nehybně, oči vytřeštěné. Hutch se pomalu přesunula mezi něho a tvora. Zvíře kývlo dlouhými čelistmi směrem k ní, znovu se podívalo na Nightingalea a zaváhalo.

„Nepatříme do jeho potravního řetězce," řekl Chiang.

MacAllister si odfrkl. „Ale než na to přijde, někdo určitě bude kulhat."

Tvor se na ně díval, možná čekal na nějaký projev nepřátelství.

Nevýhodou kráječe byl jeho omezený dosah. Při nastavení na maximum jeho účinek prakticky nepřesahoval několik metrů. MacAllister namířil zbraň a nechal palec viset nad tlačítkem spouště. Chystal se vystřelit.

„Ne." Hutch nespouštěla z tvora oči. „Nedělejte to, MacAllistere. Všichni couvněte."

„Proč to nezabijeme, dokud můžeme?" nedal se redaktor.

„Pomalu," řekla Hutch.

MacAllister se na ni zamračil. „Je to chyba."

Hutch nasadila ledový hlas. „Udělejte, co říkám."

Zvíře je pozorovalo a po několika okamžicích jako kdyby ztratilo zájem. Kleslo zpátky na všechny čtyři a pokračovalo v pití.

Když se dostali do vzdálenosti, která se zdála být bezpečná, Kellie hlasitě vydechla. „Kšá," řekla tiše.

Nightingale si myslel, že kritický okamžik zvládl poměrně dobře. Zůstal stát na místě a věřil, že je připraven použít zbraň, pokud by to bylo třeba. Zato potom zjistil, že těžko bojuje se svým třesem.

„Jsi v pořádku?" zeptala se ho Kellie.

Přikývl a pokusil se o úsměv. „Je to dobrý," řekl.

Neměli kompas. Marcel sledoval jejich postup z *Wendy* a občas vydal instrukce k opravě kursu. Krajina zůstávala neměnně ponurá, studená a pustá. Ke konci dne zahlédli další kopce. Na obloze se občas objevila hejna ptáků.

Nightingale měl daleko k fyzické kondici, která byla pro takový výkon potřebná. Vše, co měl, ho *bolelo.* Útěchou mu však bylo vědomí, že MacAllister je na tom ještě hůř. Hutch, která si jistě uvědomovala, že ji zdržují dva lidé, kteří dávají přednost taxíkům, když se potřebují dostat z místa na místo, nadále dělala časté přestávky.

Zbývající čtyři pořád hovořili. Zdálo se, že Chiang a obě ženy vzali MacAllistera na milost i přes jeho neomalenost. Nightingaleovi byla opět na překážku jeho přirozená ostýchavost a ústupnost. Snažil se přispívat aktuálními postřehy, občas pronesl nějakou vtipnou poznámku, jenže to nefungovalo. Vypadalo to, že ve skutečnosti ho nikdo neposlouchá. Byl outsider. Postupně se stáhl do sebe a soustředil své úsilí jednoduše na to, aby se snažil udržet tempo.

Mělo to být jiné. Ostatně, byli jedinými pěti lidmi na planetě. Již jen tato skutečnost je měla spojit, měla zabránit

tomu, aby vznikly skupinky, a být dostatečným důvodem proti vyloučení kteréhokoli jedince.

Bylo to nespravedlivé, obzvlášť vzhledem k tomu, že jedinou šanci na přežití jim dal on.

Při západu slunce již silně kulhal a Kellie mu musela pomáhat. Došli na holinu a Hutch vyhlásila přestávku. Nightingale se vděčně posadil na zem, vypnul své pole, sundal si boty a promasíroval si chodidla. Pane jo, to bylo příjemné.

Použil další mast z lékárničky. Nohama se mu rozlilo teplo následované celkovým pocitem úlevy.

Ostatní zmlkli.

A v křoví se něco pohnulo.

Všichni horečně zašmátrali po zbraních.

Vypadalo to jako velký štír, štír o rozměrech dětského vozíčku. Mělo to dvě dlouhá tykadla, která přejížděla od jednoho k druhému v jakémsi rytmu. Kusadla slyšitelně cvakala. Ocas byl kratší a rozdvojený. Mělo to osm noh.

„Nehýbejte se," zavelela Hutch.

Bylo to jedno. V tomtéž okamžiku se tvor vrhl na Chianga. Chiang padl na záda a začal divoce střílet. Hutch a Kellie začaly štíra pálit současně. Tvor vydal pronikavý kvílivý zvuk, změnil směr a zaútočil na Hutch. Znovu jej dostali pod palbu a štír narazil do balvanu, převalil se a zůstal ležet. Nohy se mu chabě pohybovaly.

„To je největší brouk, jakého jsem kdy viděl," prohlásil Chiang, když se zvedal.

MacAllister si prohlížel kráječ. „Je to dobrá zbraň," poznamenal. „Vybije se? Kolik má energie?"

„Dobíjí se sama," řekla Hutch. „Stejně jako vaše pouzdro. Ale ano, *má* jistá omezení. Nehrajte si s ní."

Ovšemže to nebyl štír. Kromě velikosti a ocasu, na němž nebylo žádné žihadlo, byly patrné další významné rozdíly.

Zúžení mezi hlavohrudí a břichem neodpovídalo. Oči byly jiné. Článkování bylo jedinečné. Klepeta byla menší. Nightingale nikoli poprvé zalitoval zmařené šance na probádání biologie této planety.

Předtím uvažovali, že by na tomhle místě zůstali na noc, ale nyní se jednomyslně shodli na tom, že bude dobré jít dál.

Nightingaleovi se nepodařilo zvyknout si na zkrácené dny. Když se o hodinu později konečně utábořili, byl k smrti unavený a vyhladovělý. Byli v řídkém lese na vrcholku dlouhého, mírně se stáčejícího hřebene. Setmělo se. Po obloze důstojně pluly mezi souhvězdími nadsvětelníky a on by dal mnoho, aby mohl být na palubě některého z nich. Přesto se, díky bohu, držel.

Rozdělali si hotová jídla.

Nikdo neměl oblečení na takové počasí. Nejteplejší věc, kterou měl někdo z nich na sobě, byl pravděpodobně MacAllisterův černý svetr. Obě ženy byly oblečené do kombinéz. Chiang měl jen lehké tričko s dlouhým rukávem a šortky. A Nightingaleovy pohodlné kalhoty a volná košile byly určeny pro mnohem příjemnější podnebí. Nic z toho by příliš nevadilo, pokud by nemuseli vypnout svá e-pouzdra, aby se najedli.

Nasbírali trochu dřeva a rozdělali oheň. Když se vytrvale rozhořel, zadali kombinaci na obalech hotových jídel, které jim potravu ohřály. Pak, jakoby na předem dohodnutý signál, se natlačili co nejblíž k ohni, vypnuli pouzdra a nacpali do sebe kuřecí, hovězí a všechno ostatní, co mezi obědy našli. Tu noc chutnalo dobře všechno.

Kellie uvařila kávu. Nightingale všechno spolykal a co nejrychleji se znovu schoval do pouzdra. Příčilo se mu, že musí jídlo tak hltat, když má takový hlad. Ale bylo prostě příliš chladno na to, aby jídlo protahoval.

Uspořádali válečnou poradu a shodli se na tom, že je načase přemýšlet o vyzkoušení nějakého místního zdroje potravy, aby ušetřili hotová jídla. Pokud by se ukázalo, že místní věci nejsou jedlé, museli by se uchýlit k zavedení přídělů. V lesích se dala čekat nějaká zvěř a Kellie ke zděšení všech přišla s nápadem, že by zdrojem potravy mohli být i štíři. Pokud se nějací další objeví. Nikdo to nechtěl dál rozebírat.

Zeptali se Nightingalea, odborníka na místní poměry. Věděl, co mohou čekat, že najdou? Byla místní potrava jedlá? „Nemám ponětí," odpověděl. „Nikdo to neví. Ukončili jsme misi příliš rychle a z toho, co jsme zjistili, se nedaly udělat žádné závěry. Život na Deepsix využívá invertní cukry a ne dextrózu. Takže to je v pořádku. K vytváření bílkovin používají DNA, což je dobré. Je možné, že byste z toho dostali nějaké živiny, jenže já o tom pochybuji. Máte přinejmenším stejnou šanci, že se otrávíte. Faktem je, že máme zásobu hotových jídel a mluvíme jenom o několika dnech. Tím chci říct, že…" Na okamžik se zarazil a potom prudce spustil dál. „Nemusíme se trápit tím, že bychom se tak živili nekonečně dlouho. Ve skutečnosti nám jde o nasycení. Mohli bychom zavést příděly, jíst odteď jenom poloviční jídla. Jenže to starým chlapům, kteří se snaží ujít velké vzdálenosti, moc nepomůže. Ve skutečnosti neexistuje možnost, jak získat jistotu, pokud se jedná o toxiny a alergeny. Jestli je něco jed, náš imunitní systém to možná ani nepozná, anebo jestli to pozná, může se stát, že proti tomu nebude mít žádnou obranu. Myslím, že je to poměrně bezpečné, ale záruky dát nemůžu."

Hutch kývla hlavou, zavolala Embry na *Wildsideovi* a požádala ji o radu.

„Nejlepší by bylo k ničemu místnímu se nepřibližovat," odpověděla.

„Tím pádem budeme mít pár velice hladových lidí.“ Embry neztrácela čas rozčilováním. „Je lepší být hladový než mrtvý.“

Dlouho bylo hluboké ticho. „Jestli to doopravdy musíte udělat,“ pokračovala, „ať to nejdřív někdo vyzkouší. Na velice malém kousku. *Velice malém.* Nějakou dobu počkejte. Alespoň půl hodiny. Když nezačne zvracet nebo nedostane průjem –“

„Nebo se nesvalí,“ řekl MacAllister.

„– nebo se nesvalí, máte vyhráno.“ Embry se zhluboka nadechla. „Hutch,“ řekla pak, „mám z toho provinilý pocit, že to tak dopadlo.“

„To nic. Tys to zemětřesení nevyvolala.“

„Ale stejně… Každopádně jsem vám chtěla popřát hodně štěstí. Kdybych mohla nějak pomoci, jsem tady.“

„Já vím.“

První den urazili jedenáct kilometrů. Nebyl to špatný výsledek s ohledem na to, že vyrazili pozdě, museli obejít průrvu a brodili se sněhem.

Samozřejmě neměli nic, na co by si mohli lehnout. Nightingale si v mezích možností našel pohodlí, lehl si v záři ohně a přemýšlel, jestli se ještě někdy dočká toho, že mu jeho tělo bude připadat tak, jak má.

Došli k závěru, že zapomenou na snahu dělit devatenáctihodinový den podle standardní časové terminologie, protože si potom stejně nikdo nebyl jistý, co znamená devět hodin. Místo toho používali pojmy podvečer, svítání, poledne a půlnoc. Tma trvala přibližně devět hodin, které rozdělili na čtyři hlídky. Půlnoc byla, když vyšel Morganův svět.

Nightingale si sundal ze zad kyslíkový konvertor a položil jej vedle sebe, kde mohl pracovat dál, aniž ho tlačil do

ramen. Pak chvíli spal, probudil se, všiml si, že oheň dohořel, uslyšel, jak na něj někdo hodil novou větev, znovu na chvíli usnul a nakonec zjistil, že se dívá nahoru na hvězdy.

Morgan se posunul poněkud k západu. Kolem sebe měl obdélník z hvězd. Několik dalších hvězd se seřadilo pod obdélníkem a dělalo mu stojánek nebo stopku. Napadlo ho, že primitivní lidé by v tom viděli souhvězdí. Třeba květinu. Nebo strom. Nebo pohár.

Morgan. Obyčejné jméno pro zabijáka planet.

Třpytil se mezi větvemi, byla to nejjasnější hvězda na obloze.

Od západu se blížily mraky. V okamžiku, kdy si k němu klekl Chiang a řekl mu, že mu předává hlídku, byl jediným viditelným zdrojem světla oheň.

Zkontroloval svůj kráječ a nasadil si brýle pro noční vidění. Zastavili se na vrcholku vyvýšeniny, odkud měli výhled na několik kilometrů všemi směry. Další den měli překonat úzkou kotlinu a zahájit dlouhý výstup do hustého lesa.

Na paži se mu sneslo několik vloček.

Nightingale se zadíval na spáče. MacAllister si uplácal ze sněhu hromádku, která mu sloužila jako polštář. Vypadalo to, že Kellie se něco zdá, a on podle jejího výrazu soudil, že to není úplně nepříjemné. Tušil, že Hutch je vzhůru, ale ležela nehybně a tvář měla ve stínu. Chiang se ještě snažil najít pohodlnou polohu.

Za obvyklých okolností by mu taková hlídka dost vadila. Nightingale svou mysl rád zaměstnával. Čas nestrávený nad knihou, výzkumem nebo snahou vyřešit nějaký problém považoval za promarněný. Nijak ho nelákalo potloukat se venku, aby mohl dvě hodiny civět do tmy. Jenže tu noc stál na vrcholku vyvýšeniny a díval se, jak padá sníh. A radoval se z prosté skutečnosti, že je živý a při vědomí.

Marcel se vrátil s *Wendy* k Deepsix. Měl lepší pocit, když mohl být k lidem na zemi blíž. Dokončovali právě první oblet, když na můstek přišel Beekman. „Marceli," řekl, „máme hotovou analýzu materiálu, který jsme odebrali z toho artefaktu."

„A?"

„Jsou to vylepšená uhlíková nanovlákna."

„To je co?"

„Přesně takový materiál, jaký bys chtěl mít, kdybys stavěl orbitální výtah. Jsou mimořádně lehká a mají neuvěřitelnou pevnost v tahu." Beekman se posadil do křesla a nechal si nalít kávu. „Přivezeme domů úplně novou technologií. Pravděpodobně způsobíme revoluci ve stavebním průmyslu." Tázavě se na kapitána podíval. „Co se stalo?"

„Nelíbí se mi ten plán, který má naše lidi dostat z povrchu."

„Proč?"

„Je v tom příliš mnoho věcí, které se můžou pokazit. *Tess* nemusí letět. Možná tam ani nedojdou včas. Může existovat nějaká nekompatibilita mezi kondenzátory a palubním injektorem. Další zemětřesení může ty krámy pohřbít tak, že je už nikdo nevyhrabe."

„Nevím o ničem, co bychom mohli podniknout, abychom to změnili."

„Chtěl bych mít záložní možnost."

Beekman se trpělivě usmál. „Tomu se ovšem nedivím. To bychom chtěli všichni, ne? Co bys navrhoval?"

„Ta loď, která letí na Quraquu. *Boardmanová.* Je velká, naložená stavební technikou. Většinou věcmi, které použijí ke stavbě pozemních stanic. Díval jsem se na soupis nákladu. Veze stovky kilometrů lan." Poslední slovo Marcel zdůraznil. Čekal, že Beekman okamžitě pochopí, kam míří.

„Pokračuj," řekl Beekman, aniž dal najevo nějakou reakci.

„Tak dobrá. Kdyby se nám podařilo dostat se k nějakým lanům z *Boardmanové* a navázali bychom z nich nějakých čtyři sta kilometrů, mohli bychom pak jeden konec připevnit k člunu."

„A havarovat s ním," dořekl Beekman.

„Tak. Slétneme s ním nejníž, jak to půjde, což by bylo několik kilometrů od povrchu, a pak nad ním ztratíme kontrolu. Havaruje. Ale lano bude dole. Na zemi."

„A použijeme je k tomu, abychom je vytáhli nahoru."

Marcelovi to připadalo příliš snadné. „Nepůjde to?"

„Ne."

„Proč to nepůjde, Gunthere?"

„Kolik váží to lano?"

„Nevím."

„Dobrá. Řekněme, že jsou to řádově tři kilogramy na jeden metr. To není moc těžké."

„Fajn."

„To znamená, že jeden kilometr lana by vážil kolem tří tun."

Marcel si povzdechl.

„To je *jeden* kilometr. A ta věc se má táhnout z oběžné dráhy dolů? Říkáš tři sta kilometrů?"

Propočítal si to v hlavě. To lano by muselo být schopné udržet zhruba devět set tun.

„Už chápeš, kde je problém, Marceli."

„Co kdybychom vzali lehčí materiál? Třeba konopný provaz? Mají na palubě konopí."

Beekman vyloudil z hrdla nevěřícný zvuk. „Pochybuji, že provaz by měl vysokou pevnost v tahu. Kolik myslíš, že by vážil takový metrový kus?"

A tak seděli, pili kávu a dívali se jeden na druhého. V jednu chvíli zavolali dolů a promluvili si s Nightingalem, o kterém Marcel věděl, že má teď hlídku. Nějaké problémy? Kdy myslíte, že ráno vyrazíte? Jak to všichni zvládají?

Poslední poznámka měla Nightingalea vyprovokovat k tomu, aby se zmínil také o vlastní fyzické kondici. Ale řekl jenom, že to jde dobře.

Marcel si všiml, že začíná mít pocit jakéhosi odtržení od těch na povrchu. Jako by už byli nějakým způsobem ztraceni.

14

Procházet těmito lesy, plnými tvorů patřících k jinému biosystému, je zvláštní emocionální zážitek. Všichni jsou vyhynulí, nebo v několika dnech budou. Celých šest miliard let evoluce bude vymazáno tak, že nezůstane vůbec nic. Ani ptačí pírko. A já říkám zaplať pánbůh.

GREGORY MACALLISTER*, Deník Deepsix*

226 hodin do rozpadu (odhad)

Všechny východy slunce na Deepsix byly depresivní. Obloha neuměla být jiná než šedivá a bouře buď probíhala, nebo se zdálo, že začne každou chvíli.

Kellie Collierová stála na vrcholku vyvýšeniny a rozhlížela se po lesích a planinách kolem sebe. V celé té pustině se nepohybovalo nic než jeden pár křídel, jenž byl tak vysoko a daleko, že prostému oku neprozrazoval žádné podrobnosti. Když se podívala dalekohledem, došla k závěru, že to žádný pták není. Tvor měl srst a zuby, lebku jako ptakopysk a dlouhý hadí ocas. Dívala se, jak slétl do skupinky stromů a o chvíli později se znovu objevil s něčím, co se mu zmítalo v drápech.

Otočila se rychle k jihozápadu. Terén se svažoval a znovu se zvedal, nejdřív pozvolna a potom skoro strmě k dlouhému pohoří, které se táhlo od obzoru po obzor. S Nightingalem a slavným mužem ve vleku to bude poměrně těžký výstup. Vítr jí cloumal, snažil se ji z vyvýšeniny sfouknout.

Připomínal jí, že mají před sebou dlouhou cestu a času je málo.

Hutch ležela tiše u ohně a Kellie si všimla, že má otevřené oči. „Jak to vypadá?“ zeptala se potichu.

„Je čas vyrazit,“ řekla Kellie.

Přikývla. „Nechme jim ještě chvilku.“

„Nejsem si jistá, jestli bychom neměli trochu přidat.“

„Nepomůže nám, jestli se začnou hroutit,“ pravila Hutch. MacAllister poklidně chrápal s rukou položenou na jednom z batohů jako na polštáři; Nightingale ležel u ohně, boty měl odložené stranou.

Kellie si sedla vedle ní. „Čeká nás dlouhá cesta,“ řekla.

„Zvládneme to,“ odvětila Hutch. „Pokud se nikdo nesesype.“ Podívala se do ohně. „Nerada bych někoho někde nechala.“

„Mohli bychom se pro ně později vrátit.“

„Jestli je dřív něco nesežere. Vážně si myslíš, že by se sami dokázali udržet naživu?“

„Jeden z nás by mohl zůstat s nimi.“

Hutch zavrtěla hlavou. „Je pro nás bezpečnější netříštit naši palebnou sílu. Jestli se rozdělíme, určitě ztratíme někoho jiného.“ Zhluboka se nadechla a podívala se na Kellie. „Dokud to půjde, zůstaneme pohromadě. A jestli se zpozdíme, uděláme, co bude nutné.“

Kellie o sobě moc ráda uvažovala jako o posledním stíhacím pilotovi. Začala svou kariéru jako bojový pilot u mírových sborů. Když mírové sbory prakticky ztratily smysl (jako vždy po zhruba půlstoletí) poté, co se podařilo dobojovat poslední občanskou válku a skoncovat s diktátory, naučila se pilotovat kosmické lodě a přešla k Patrole. Ale práce byla překvapivě jednotvárná. Patrola jednoduše nikam nelétala. *Patrolovala.* Když se někdo příliš opil, zanedbal údržbu nebo se choval lehkomyslně, Kellie a její kolegové přišli zachránit toho, kdo zůstal.

Ale ve skutečnosti nikdy necestovala. Dostala přidělenou zónu a jednoduše létala pořád dokola, navštěvovala znovu a znovu stejných osm nebo devět stanic. A během těch let se dívala, jak nadsvětelníky Akademie přilétají z míst, pro která ještě nikdo ani nevymyslel jméno. Nebo z mapování mraků Omega. Nebo z průzkumu vlastností neutronových hvězd a černých děr, které jim umožňovaly deformovat prostor.

Ale nevydržela to ani rok a šla se ucházet o práci pilota v Akademii. Peníze byly zhruba poloviční, lodě víc spartánské, zvláštní prémie prakticky neexistovaly. Ale lidé, s nimiž létala, měli většinou širší zájmy než posádky Patroly. A ona měla tu práci ráda.

To ráno ale dospívala k jinému názoru. Jak by to vyjádřil MacAllister, nuda o sobě uměla dát vědět.

Nightingale se posadil, rozhlédl se pozorně kolem sebe a povzdechl si. „Úžasné ubytování," řekl. Ztěžka se zvedl. „Hned jsem zpátky."

Kellie probudila Chianga. „Povinnost volá," pravila. „Jdi s ním."

Chiang se zašklebil, chvíli přemýšlel o tom, co se po něm chce, pak vstal a odtrmácel se za starším mužem. Nikdo nechodil nikam sám. Dohodli se, že jako záchod bude sloužit strouha v polovině pahorku směrem zpátky. Vzdálenost byla tak akorát, aby poskytovala trošku soukromí.

Kellie naplnila kotlík sněhem a postavila ho na oheň.

MacAllister se převrátil a podíval se nahoru na ni. „Kdy se vyráží?" zeptal se.

„Čím dřív, tím líp."

Hutch si protřela oči, znovu je zavřela a pohlédla na šedivou oblohu. „Další nádherné ráno na Deepsix." Zhluboka se nadechla a pomalu nechala vzduch uniknout. Pak vylovila svůj hrnek a zubní kartáček.

Východním směrem se něco pohybovalo. Kellie zvedla dalekohled a zadívala se přes plochu travin dolů. Blížilo se k nim stádo srstnatých zvířat. Byli to velcí, těžkopádní tvorové vybavení choboty a kly. Jejich hlava byla mimořádně šeredná, podobně jako hlava nosorožce. Sledovala, jak změnili směr a zmizeli v hradbě lesa, ale slyšela je ještě dlouho poté.

Rozdělili si další hotová jídla. Kellie měla slaninu, vajíčka a smažená jablka. Všechno to spláchla kávou.

„Až půjdeme," pravila Hutch, „dívejte se, co bychom si mohli ulovit k obědu."

„Správně." MacAllister zvedl svou kávu. „Něco mi říká, že se všichni nemůžeme dočkat, až ochutnáme místní stravu." Kellie napadlo, jestli by se dokázal zeptat, kolik je hodin, aniž by to znělo cynicky.

Sešli po jižním svahu, přes skupinky stromů, překonali potok na dně a začali stoupat po druhé straně. Občas zahlédli chlupaté tvory, místní obdobu veverek, a také větší zvířata, která vypadala, že by mohla posloužit jako jídlo. Pokud by se k nim někdo dokázal přiblížit na takovou vzdálenost, aby použil kráječ. „Potřebujeme zbraň, která funguje na dálku," prohlásil Chiang.

Hutch se zeptala, jestli má někdo nějaké zkušenosti s lukem a šípy.

Nikdo neměl.

Přešli zvolna údolí a v následujícím okamžiku se pustili do kopce, vzhůru dlouhým, čím dál strmějším svahem, který si Kellie předchozího večera prohlížela z vrcholku jejich vyvýšeniny. Sníh změkl a chůze byla obtížnější. Nightingaleovy puchýře se zhoršily a MacAllister se trápil a nadával. Hutch vyhlásila přestávku.

Slunce stálo přímo nad hlavou a oni byli stále zhruba hodinu pod vrcholem. Rozdělili si několik koblih, které zbyly.

Mac trval na tom, že se cítí dobře, a domníval se, že by měli jít dál. Nightingale souhlasil, i když na něm bylo vidět, že má nějaký problém. Vyrazili.

Vyšli na vrchol a zjistili, že terén prudce klesá a potom se začíná znovu zvedat, ale pod mírnějším úhlem. MacAllister poznamenal, že to vypadá, jako kdyby celá planeta byla do kopce.

Šli ostrým tempem další hodinu, než se zastavili, rozdělali oheň a uvařili si kávu. „Můžeme nakrmit každého, kdo má hlad," prohlásila Hutch. Jenže devatenáctihodinový den byl krátký a oběd následoval krátce po snídani. Proto nikdo netoužil po zbytečně velké prodlevě. „Dáme si dřív večeři," slíbila.

Během odpoledního pochodu Nightingale řekl, že je mu zima.

Hutch zkontrolovala jeho výstroj a zjistila, že má vadný zdroj. Vyměnila jej tedy za jeden z těch, které získala z modulu.

Nenadálá bouře, která se nad nimi strhla, vyvolala MacAllisterovu poznámku, že při nízkých teplotách by neměly vznikat blesky.

Na to zareagoval Marcel: „Tady někteří naši lidé říkají, že je to důsledek Morganova přibližování. Projevuje se neobvykle výraznými oblastmi vysokého a nízkého tlaku. Vy pak máte bláznivé počasí."

Šli vytrvalým lijákem a přímo nad hlavou jim duněly hromy. Déšť syčivě kropil sníh, který se měnil v břečku. Díky e-pouzdrům zůstávali v suchu a plahočili se dál.

Nightingale působil nesoustředěně, jako kdyby byl pohlcený sám sebou a nevnímal své okolí. Jak šli, málokdy měl zaostřené oči. Jeho pohled byl obrácený dovnitř, a když na něho Kellie promluvila, vždycky ji požádal, aby to zopakovala.

Zůstával izolovaný od ostatních a bránil se veškeré jejich snaze o společenskou konverzaci. Na nikoho se neutrhoval, nedával najevo žádný hněv. Ale bylo to, jako kdyby těmito zmrzlými lesy kráčel sám.

Kellie si začala všímat, že kontrolka na jeho vysílačce neustále svítí. Viděla, že s nikým ze skupiny nemluví. – Že by s někým z *Wendy?*

Pojala podezření. „Randy?“ zeptala se na soukromém kanále.

Podíval se na ni a vrátil se z nějakého vzdáleného místa. „Ano, Kellie? Řekla jsi něco?“

„Mohla bych se tě zeptat, co poslouchášˇ?“

„Právě teď? Bergdorfovu *Agronomii na Quraqui.*“ Podíval se na ni a usmál se. „Proč nevyužít čas?“

Jak tušila, byl ve spojení s některou z lodních knihoven. „Jistě,“ řekla. „Vím, jak to myslíš. Ale možná by bylo dobré, kdybys to vypnul. To, co děláš, je nebezpečné.“

„Proč?“ přešel do obrany.

„Poněvadž kolem můžou být tvorové, kteří si tě spletou s hamburgrem. Máme pět párů očí a potřebujeme je všechny. Není žádoucí, abys myslel na jiné věci, když postupujeme územím tygrů.“

„Kellie,“ řekl, „to není problém. Zvládám poslouchat a dívat se –“

„Randy. Prosím tě, udělej, o co tě žádám.“

„Nebo to na mě práskneš?“

„Nebo ti seberu hůl.“

Viditelně si povzdechl, kultivovaný člověk utiskovaný barbary. Zůstala u něho, dokud jí neukázal palec a nepřitiskl jej na vysílačku. Kontrolka zhasla. „V pořádku?“ zeptal se. „Spokojená?“

Kellie si všimla, že také Hutch něco říká. Rozhlédla se po ostatních. Vždy bylo poznat, kdo s kým mluví, protože lidé se

po sobě při rozhovoru dívali, ať chtěli nebo nechtěli. Ale Chiang a MacAllister své vysílačky nepoužívali. To pravděpodobně znamenalo, že Hutch mluví s Marcelem.

Marcel jí chyběl.

Předtím si ani neuvědomila, jak je jí společnost vysokého Francouze příjemná. Když požádala, aby mohla letět na povrch, zdálo se jí, že se na ni podíval s jistou závistí.

Na *Wendy* v tu dobu budou mít pozdní noční občerstvení. Dala by hodně za to, aby mohla přisednout k jeho stolu a poslouchat, jak mluví o vytříbenosti Dupréhо a Prousta.

Po chvíli se přívalový déšť vyčerpal a mezi mraky začalo vykukovat slunce. Ale byla to jen chvilka. Na západě mohutněla další mračna.

Déšť a plískanice je bičovaly skoro po celý zbytek dne. Díky e-pouzdrům sice byli v teple a suchu, ale vytrvalý vítr znesnadňoval postup a déšť měl tendenci rozmazávat zrak. Hutch navíc znala z dávné zkušenosti, že věc má psychologický faktor: když je počasí studené a vlhké a oči ti říkají, že na sobě nemáš nic víc než kombinézu, takže by ses měl třást a trpět, je těžké zachovat si naprostou pohodu. Říkalo se tomu McMurtrieho jev.

Opustili horský hřbet a konečně začali klesat, ale sestup byl strmý a z jednoho vyvýšeného místa museli MacAllistera doslova *spustit* na rovnou zem. Nakonec dorazili k řece. Vypadalo to, že je hluboká, ale proud se zdál být mírný.

„Jak jsme na tom?“ zeptala se Kellie.

Marcel je pravidelně informoval o postupu, ale byl v přímém spojení s Hutch. „Dnes máme za sebou prozatím třináct,“ řekla.

Kellie se zamračila. Nebylo to nic skvělého. Ale stačilo to.

„Umí tady všichni plavat?“ zeptala se Hutch.

Kupodivu to neovládal jediný Chiang.

Řeka byla široká a vypadalo to, že uprostřed bude hodně hluboká. Z obou břehů visela dolů hustá vegetace. Rozhlédli se kolem, jestli nespatří místní obdobu aligátorů, ale neviděli nic.

„Stejně pořád nevíme, co v té řece je," promluvil Nightingale. „Já navrhuji, abychom postavili vor."

„Nemáme čas," řekla Hutch. Pokud v řece něco bylo, měli slušnou šanci, že jejich e-pouzdra zabrání tomu, aby byli vnímáni jako kořist. Nebudou koneckonců vydávat žádný pach.

„Myslím, že na to bychom moc spoléhat neměli," namítl Nightingale.

Hutch se začala brodit do proudu, až jí voda sahala po boky. Pak čekali. Srdce jí bušilo, ale snažila se vypadat klidně. Sledovala řeku a břehy, jestli neuvidí nějaký rychlý pohyb. Ale nic na ni nezaútočilo a ona se s každou ubíhající minutou cítila jistěji. Když se konečně přesvědčili, že je to bezpečné, našli uschlou větev, jíž se Chiang mohl chytit, a vyrazili. Ukázalo se, že MacAllister je výborný plavec. Chiang neříkal nic, když ho přes řeku táhli, ale Hutch viděla, že se cítí ponížen. Pochopila, že by to pro něho bylo jednodušší, kdyby tam nebyla Kellie. S potěšením viděla, že Kellie si situaci uvědomuje a schválně se mu drží nablízku. Všimla si pobaveného úsměvu na tváři MacAllistera, jemuž jako by neunikl žádný spodní proud mezi jeho společníky.

Na druhý břeh dorazili v pořádku a vydali se na další pochod. Terén nakonec začal znovu stoupat. Chiang, který šel předtím jako první, se přesunul dozadu. Kellie se vrátila za ním a znovu ho vzala dopředu. Řekla mu něco na soukromém kanále.

Právě jí odpovídal, když se jedna sněhová závěj zvedla, zařvala a zaútočila. Hutch stačila zahlédnout jenom drápy,

zelené oči a dlouhé, zahnuté zuby, a už šmátrala pro laser. Dostala jej do ruky, ale chytila ho špatně a pak ho upustila.

Kellie, která byla přímo v cestě tvora, padla na zem a pokusila se odplazit pryč. MacAllister jako kdyby úplně zapomněl, že má kráječ. Namísto toho zvedl svou hůl a udeřil jí tvora přímo do lebky. Zvíře prsklo a zavrčelo a Hutch náhle probleskl kousek před obličejem paprsek kráječe. Vrčení přešlo do vyšší tóniny a pak ustalo. Když se Hutch s Nightingaleovou pomocí nejistě postavila, tvor ležel na zemi a škubal sebou. Hlavu měl napůl oddělenou a na sníh v pravidelných pulsech vytékala hustá červenohnědá tekutina. Mrtvé oči se na ni dál dívaly.

Bylo to velké přibližně jako medvěd. Chiang stál stranou, s kráječem v natažené ruce. Všiml si Hutch, přikývl, vypnul jej a nechal jej klesnout.

Hutch si překontrolovala své partie. Zdálo se, že všechno je na svém místě. „Vůbec jsem si toho nevšimla," řekla a poplácala MacAllistera po rameni. „S tou holí to byl dobrý výkon."

Kellie objala Chianga a políbila ho na tvář. „Co to bylo?" zeptal se Chiang.

„Večeře," odvětila Hutch. „Pokud všechno půjde dobře." Odřízli si kusy masa a zabalili je do plastových pytlů.

• • •

Ke konci odpoledne zdolali poslední stoupání a krajina začala zvolna klesat. Bouřky odtáhly a jim se poprvé od odchodu od věže ukázala jasná, radostná obloha. Pokračovali v pochodu až do západu slunce a Kellie je pobízela, aby šli ještě dál. Jenomže tempo bylo na Maka a Nightingalea příliš vysoké, proto Hutch vyhlásila zastávku nedaleko skupiny

starých stromů, která jim mohla poskytnout dříví na oheň a soukromí. Urazili osmnáct kilometrů.

To nebylo tak špatné.

„Obzvlášť když uvážíte, že tohle je těžký terén," prohlásil Nightingale a lehl si na padlý kmen. „Brzy přejde do roviny. A už bychom se pomalu měli dostat ze sněhu."

MacAllister také vypadal vyčerpaně.

„Chiangu," řekla Kellie, „pojďme nanosit nějaké dřevo." Vzala do ruky uschlou větev a vtom, jako kdyby to bylo znamení, se zem zatřásla. Jenom jednou, po dobu několika vteřin.

Rozdělali oheň a upekli maso. Vonělo hezky, podobně jako zvěřina.

„Kdo to zkusí?" zeptal se Mac.

Hutch si kousek vzala. Napadlo ji přitom, že být vůdcem není zas tak úžasné, jak se o tom povídá. Chtěla se držet rady od Embry a postupovat velice pomalu.

„Já ti to nakrájím," nabídl se Nightingale. Ukrojil úzký proužek, podržel jej tak, aby jej v záři ohně viděla, a pak ji překvapil, když si vypnul e-pouzdro a kousl si.

Hleděli na něho. „Díky," řekla Hutch.

Pokrčil rameny, metodicky maso rozkousal, poznamenal, že je dobré, a polkl. Pak znovu zapnul pole.

Hutch přemýšlela, proč to udělal. Nightingale jí nepřipadal jako někdo, kdo by byl náchylný ke galantním gestům.

Podezírala ho, že nějakým způsobem reaguje na MacAllisterovu přítomnost. Dokazuje mu, jak se mýlil.

Uplynula půlhodina. Maso se zdálo být hotové. Chiang dal vařit vodu na kávu.

Na Nightingaleovi se neprojevovaly žádné neblahé následky. Oznámil, že oni ostatní můžou vyčkávat, jestli

chtějí, ale on je připraven jíst. Podívali se jeden na druhého, vypnuli svá pole a naporcovali večeři. Opravdu to *bylo* docela dobré.

Konverzace během jídla byla vzhledem k nízké teplotě omezená. Jídlo bylo na Deepsix přesně vymezenou záležitostí a Hutch věděla, že jestli se jí podaří to přežít, navždycky si zapamatuje tato rychlá neosobní jídla, při nichž nikdo nemluvil, tlačili se co nejblíž k ohni a hltali potravu a kávu v řezavě chladném vzduchu.

Šťastné dny v prérii.

Neměli sůl ani žádné koření, ale zdálo se, že to je jen detail.

„Marcel mi pověděl, že za několik dní dorazí lidé z médií," oznámila jim při jídle Hutch. „Původně letěli filmovat srážku, ale teď jsme hlavní událostí my."

„Pochopitelně," řekl Chiang

„V každém případě se ptají, jestli s námi budou moci udělat rozhovor, až sem dorazí."

MacAllister si večeři viditelně užíval. „To by mohlo být docela zajímavé," prohlásil mezi sousty. „Můžeme propašovat večírek při příležitosti konce světa přímo na Universal News, kde hlásí jenom fakta. Bez zaujatosti a zásad." Byla to lehká narážka na heslo Universal News *Bez zaujatosti a překrucování.* Zadíval se na východní oblohu, kde zářila neznámá souhvězdí. Na Morgana bylo ještě příliš brzy. „Ano, ovšem," řekl. „Když to udělají dobře, mohli by urvat nejvyšší sledovanost roku. Snad s výjimkou Světového poháru."

„Hutch, dostali jsme odpověď z Akademie na tvá předchozí hlášení z věže. Blahopřejí ti k tvé práci a chtějí, abys kopala dál. Tak to formulovali. *Hledejte další důkazy o stavu jejich vědy,* stojí tady. Chtějí, abys ostatní lokality nechala plavat, protože není čas."

„Fajn," řekla. „Odpověz jim, že se podle toho zařídíme."

„Taky chtějí, abys byla opatrná. Máš se prý vyvarovat veškerých riskantních situací."

„Augie, vstávej."

Emmě se stávalo, že nespala dobře, a občas v noci chodila po lodi. Nevěděl, co tam dělá. Bylo dokonce možné, že navázala dočasný vztah s kapitánem. Ve skutečnosti mu na tom zas tolik nezáleželo. Hlavně když byla k dispozici, když ji potřeboval. Teď ho ale držela za ruku a vytrhovala ho z velice hlubokého spánku. První, co ho napadlo, bylo, že *Edward J. Zwick* má v sobě díru. „Co se stalo?" zeptal se a podíval se na ni.

Zářila spokojeností. „Augie, máme *obrovskou* pecku."

Snažil se představit si, co by to mohlo být, ale vůbec mu to nešlo. *V každém případě to určitě mohlo počkat do rána,* pomyslel si.

„Měli nehodu," řekla. „Několik jich zůstalo na povrchu jako trosečníci. Snaží se najít záchranné plavidlo a zřejmě se jim to moc nedaří."

To ho probudilo. „Jakou nehodu? Přišel někdo o život?"

„Jo. Dva nebo tři. A víš, kdo se nachází mezi těmi *trosečníky?* MacAllister."

„Proboha. To je *pravda?"*

„Absolutně."

„Jak se *to* mohlo stát?"

„Nevím. Zatím nezveřejňují podrobnosti. Ale padá nám do klína skvělý příběh." Přitiskla mu rty na tvář. „Už jsem s nimi byla v kontaktu. S Clairveauem. A světelné roky kolem není žádná konkurence." Zatleskala a viditelně se zatetelila radostí.

Canyon se pořád ještě snažil pochopit, co mu říká. „Dostanou je odtamtud v pořádku, ne?"

„Sakra, já nevím, Augie. Momentálně to vůbec není jisté. Ale jestliže budeme mít štěstí, situace zůstane ještě nějakou dobu napjatá. Přinejmenším do doby, než se tam dostaneme.“

„Možná máme problém,“ řekl Beekman.

Na obrazovce byl oceán a severní pobřeží. Oblast vypadala studeně a šedě a příliv dosahoval *hodně* daleko. Marcel si nebyl jistý, jestli chce slyšet, co se mu Beekman snaží říct.

„Jde o to, co se stane, když se přižene tsunami,“ pokračoval Beekman.

Marcel netrpělivě čekal. Bylo těžké se nějak významněji plašit. Pobřeží tvořila dlouhá hradba vysokých hor. Byl připraven si vyslechnout, že moře může být neklidné, ale pobřeží se zdálo být chráněné docela dobře. „*Žene* se nějaká tsunami?“ zeptal se.

„To zrovna ne.“ Seděli v křeslech v Beekmanově kanceláři. Vedoucí projektu měl na sobě tričko s krátkým rukávem zakoupené v Hongkongu. Byli na něm dovádějící draci. „Bude to jenom další vysoký příliv. Problém je, že jak se Morgan přibližuje, bude dosahovat čím dál výš. Každý den. Gravitační pole Morgana vodní masu deformuje. Zvedá. To je první fáze.“

„Co je závěrečná fáze?“

„Oceán se odtrhne ode dna.“

„Gunny,“ řekl Marcel, „to se nestane zítra.“

Beekman přikývl. „To ne.“

„Jestli je to problém, proč jsme o tom nemluvili už dřív?“

„Protože to nevypadalo, že by to mohlo hrát roli. Protože pobřežní hory oceán prakticky blokovaly, dokud se nedostaneš tak daleko na východ, že už je to jedno.“

„Co se změnilo?“

„Je možné, že některé části toho pohoří nevydrží. Zhroutí se.“

„Kde?“

Beekman mu to ukázal. „Kdy?“

„Nevím. Je možné, že vydrží, dokud se voda nebude muset přelít přes vrchol. Pakliže to tak bude, není se čeho bát. Anebo je možné, že povolí.“

„Fajn. V jakém nejbližším termínu by mohly povolit?“

„Nevíme ani to. Nemáme dostatek podrobných informací, abychom měli jistotu.“

„Zkus hádat.“

„Úterní půlnoc. Našeho času.“

Marcel se podíval do kalendáře. „To znamená, že mají osm dní. *Místních dní.*“

„Ano.“

„Několik dní jim ubylo.“

„To by pro ně neměl být významný problém. Pořád mají dostatek času. Ale nezapomínejna jedno, Marceli. Je to jenom *odhad.*“

Marcel přikývl. „Budu varovat Hutch.“ Cítil, jak se na něho lodní přepážky tlačí. „Máme nějakou představu o záložním plánu?“ zeptal se.

„Myslíš pro případ, že *Tess* nebude fungovat?“

„Přesně tak.“

Zavrtěl hlavou. „Kromě doufání v božský zásah, ne. Jestli *Tess* nepoletí, jsou mrtví. Nic složitějšího v tom není.“

15

Člověk nikdy plně nedocení civilizaci, dokud nezhasnou světla.

GREGORY MACALLISTER, *„Patrioti v boudě“, Neúplný MacAllister*

210 hodin do rozpadu (odhad)

„Musí existovat nějaký způsob.“

Beekman měl oči podlité krví. „Jestli ano, byl bych vděčný, kdybych se dozvěděl jaký,“ řekl.

„Fajn.“ Marcel vstal a podíval se dolů na něho. „Mluvil jsi o pevnosti v tahu, jakou má ten materiál, který jsme odřízli z konstrukce. Co kdybychom vzali kus z ní.“

„A k čemu?“

„Abychom k nim dosáhli. Abychom jim tím poskytli únik z povrchu.“

„Marceli, ale ten kus by musel být tři sta kilometrů dlouhý.“

„Gunny, máme tady *čtyři* nadsvětelníky, jež do toho můžeme zapojit.“

„To je v pořádku. Klidně bys jich mohl mít *čtyřicet.* Taky máš velice dlouhou tyč. Co s tím uděláš?“

„Strčím ji dolů do atmosféry. Ta by se vlastní vahou nezbortila, ne?“

„Ne,“ odvětil Beekman. „Nezbortila. Ale neměli bychom nad ní žádnou vládu. Atmosférické síly by ji hnaly nad zemí nadzvukovou rychlostí.“ Smutně se usmál. „Ne, na něčem takovém by ses nechtěl svézt.“

Marcel měl už toho poraženectví tak akorát dost. „Dobrá,“ promluvil. „Já ti řeknu, co bych chtěl, aby se stalo.

Ty máš po téhle lodi roztroušený obrovský mozkový trust. Dej je dohromady, *teď* hned, všechno ostatní odsuň stranou. A najděte způsob, jak to udělat.“

„Marceli, s trochou štěstí postačí *Tess*, aby se odtamtud dostali.“

„Je příliš mnoho věcí, které se můžou pokazit. A když budeme čekat, až se to stane, nebudeme mít čas, abychom přišli s alternativou.“ Naklonil se k Beekmanovi a chytil ho za ruku. „Ber to jako intelektuální výzvu, jestli chceš. Ale najdi nějaký způsob.“

Chiang byl ještě vzhůru, když se na východě objevil Morgan. Okolní hvězdy zanikly v jeho záři, která jako by získala modravý nádech. Byl výrazně jasnější než předchozího večera. Chiang skoro rozeznal kotouček.

Držel hlídku pod jeho zlověstným světlem. Poté, co ho vystřídal Nightingale, dlouho ležel a díval se, jak se Morgan pohybuje mezi stromy. Když ho Kellie vzbudila, měl pocit, že skoro nespal.

„Je čas vyrazit, kámo,“ řekla.

Když pak unaveně seděli kolem ohně a snídali zbytky tvorova masa, Hutch oznámila, že dostala další zprávy z *Wendy*.

„Čekám, že dobré nebudou,“ poznamenal MacAllister.

„Nejsou dobré. Ztratili jsme den nebo dva,“ řekla Hutch. „Na severním pobřeží se zvedá příliv. Díky Morganovi. Jsou tam hory, ale je docela možné, že voda jimi prorazí do nížiny.“

„Několik dní?“ řekla Kellie. „Pořád máme spoustu času.“

„Oni si myslí, že když si prorazí cestu, rozlije se až k věži?“ zeptal se Nightingale. „Říkají to.“

„Musíme zrychlit,“ uzavřel Chiang.

Krátké dny na ně začínaly doléhat. Vyprovokovalo je to k debatě, zda by se neměli pokusit znovu přejít na čtyřiadvacetihodinový cyklus a jednoduše si nevšímat východů a západů slunce.

Embry se vyjádřila, že to nepovažuje za dobrý nápad, neboť jejich metabolismus by se snažil přizpůsobit se místním podmínkám. „Tak jako tak pochybuji, že budete chtít pochodovat ve tmě."

Když se konečně vydali na cestu, zbývalo jim jenom nějakých sedm hodin denního světla.

„Někdy odpoledne necháte sněžnou čáru za sebou," oznámil jim Marcel. „Dál to vypadá na relativně snadný postup."

„Fajn," řekla Hutch.

„Abych nezapomněl, musíte překonat další řeku. Tentokrát širokou. Dostanete se k ní dnes koncem dne."

„Žádné mosty?"

„Ha ha."

„Vážně, nemůžeš nás navést k místu, kde by byl přechod nejsnazší?"

„Je lepší široká a pomalá, nebo úzká a rychlá?"

„Potřebujeme místo, kde bychom se mohli brodit."

„To se odsud shora poznat nedá."

„Tak raději širokou a pomalou."

Chiang nějak neměl MacAllistera rád. Ke Kellie a Hutch se choval, jako by to byli lokajové a poslíčci, osoby, jejichž jediným účelem bylo dělat svět příjemnějším pro lidi, jako byl on. Nightingalea ignoroval úplně. K Chiangovi se choval celkem dobře, i když s jistou dávkou povýšenosti, která patrně nebyla osobní, ale spíš odrážela editorův přístup ke všem.

Dokonce i plynný obr se pro něho stal cílem. Mezitímco ostatní pohlíželi na blížícího se ničivého obra s jistou bázní, MacAllister planetě začal říkat plným jménem jejího

objevitele. Nejdřív se z ní stal *Jerry Morgan* a nakonec jenom *Jerry.*

„Všiml jsem si, že Jerry byl minulou noc hodně jasný."

A: „Vážně jsem přesvědčený, že se z Jerryho stal srpek."

Chiang chápal, že slavný muž má strach, možná větší než oni ostatní, protože měl reputaci, kterou potřeboval chránit, a pravděpodobně si nebyl jistý, jak to zvládne, pokud se situace nezlepší, ale zhorší.

Sněhu ubývalo a oni se jeden po druhém začali zbavovat sněžnic.

Vyšli na širokou planinu. Byl to zvlněný terén, ve kterém se vyjímalo několik osamocených stromů a občasné skupiny hustých křovin. Slunce stálo v půli sestupné dráhy, když se o koordinovaný útok z opačných stran pokusili dva dvounožci v podzimních barvách, kteří vypadali, jako kdyby byli tvořeni výhradně tesáky a drápy. Schovávali se za pahorky a zaútočili na ně, když skupina procházela kolem. Lasery je ale zahnaly a přiměly MacAllistera k postřehu, že tyto primitivní formy života nejsou žádný soupeř pro někoho, kdo má kuráž a dobrou zbraň. Významně se přitom podíval na Nightingalea a Hutch se znovu musela postavit mezi ně.

Sněhem, který kolem poledne zmizel úplně, vyrážela tuhá, vláknitá tráva. Objevily se nachovožluté keře se silnými stonky a širokými plochými listy, jejichž okraje vypadaly dost ostře, aby mohly říznout do krve. Prošli linií stromů a slunce se schovalo za klenbu větví a listí. Po kmenech šplhali osminozí tvorové a Nightingale opět zalitoval, že není čas na jejich zkoumání.

Byli drobní, hřbetem připomínali skořápku vlašského ořechu, hlavu měli trojúhelníkovou a na lesním pozadí se skoro ztráceli. Byli vybavení tykadly, zobáky a kusadly, která sebou neustále škubala. Všiml si, že když se k nim přiblížil, tykadla se natočila směrem k němu. Někteří se rychle

přemístili na druhou stranu vhodného stromu, mimo jeho dohled. Jeden se jednoduše zatáhl do krunýře jako želva a zůstal nehybně viset na silné kůře. Když Chiang přišel blíž, vystříkl na něho černou tekutinu. Směrem k očím. Rozprskla se po e-pouzdru.

Chiang překvapeně couvl a padl na záda.

„Měl jsi veliké štěstí," řekl mu Nightingale, když mu pomáhal vstát. „Vůbec tyto tvory neznáme. Je dobré nenechat se zmást vzhledem. Když uvidíš něco, co vypadá jako čipmank, nemysli si automaticky, že se to bude jako čipmank *chovat."*

„Musíme jít dál," pobídla je Hutch. „Na obdivování zvířat není čas."

Některé z těchto stromů byly listnáče s tvrdým dřevem, hodně podobné dubu nebo javoru. Jiné měly měkké dužnaté kmeny a krátké pichlavé větvičky. Visely z nich baňaté nachové plody. Hutch jeden kus utrhla, kousek vydloubla, vypnula své pole a ochutnala. Zatvářila se spokojeně. „Není to špatné," řekla.

Jenže když ji Chiang požádal, aby mu dala taky, zavrtěla hlavou. „Nechme tomu nějaký čas. Uvidíme, co se stane."

Prodírali se hustým podrostem, když se Chiang dalším krokem málem zřítil z okraje skály. Zem jednoduše mizela pod nohama. Nejdřív si myslel, že šlape do díry, ale keře se rozevřely a on se najednou díval asi šest metrů dolů na změť balvanů a houževnatě vyhlížející vegetace. MacAllister ho chytil za ruku a po nervózním okamžiku, kdy oba bojovali o rovnováhu, ho stáhl zpátky.

„Tak už jsme vám dlužní dvakrát, Maku," pravila Kellie. Bylo to poprvé, co někdo použil zkrácenou formu jeho jména jinak než posměšně.

Krajina byla čím dál neprůchodnější, rozervaná roklemi a stržemi.

Opět se objevil problém, jak dostat MacAllistera dolů z některých srázů. Zkusili použít provaz, jenže byl tenký a hladký, špatně se držel. A uvázat si jej kolem pasu a nechat se ze svahu spustit uráželo jeho důstojnost.

Hutch se rozhlédla po šlahounech, které se zde plazily po kmenech stromů nahoru nebo visely z větví, a pokusila se jeden utrhnout. Liána kladla odpor, a nakonec se museli zapojit všichni, aby ji ze stromu stáhli. Když získali dostatečnou délku, uřízli ji a MacAllister, tou dobou již samá modřina a svolný k jakémukoliv řešení, přistoupil na její použití. Šlo to dobře. Mohl se pevně držet, když ho spouštěli, a dokonce při tom pomáhat. Když se terén pozdě odpoledne konečně narovnal, zahodil liánu, ale Hutch ji sebrala, smotala a pověsila si ji přes rameno.

Chiang si všiml, že MacAllister již nenabízí, že zůstane, aby zbytek skupiny mohl postupovat rychleji. Místo toho tiše snášel všechny potupy, které musel přetrpět, a dělal všechno pro to, aby udržel tempo.

Zastavili se u jezírka, jež bylo ukryto mezi stromy a skalami. „Co říkáte, abychom si udělali přestávku a trochu se umyli?“ navrhla Hutch.

Kellie už si stahovala z těla blůzu. „Já jsem pro,“ řekla. „Vy běžte pryč, chlapi, a rozdělejte oheň. Ale hlídejte stezku.“

„Co když se dostaneš do potíží?“ zeptal se Chiang.

Zasmála se. „Moje šaty dokážou dojít pro pomoc.“

Muži odešli. Hutch vytáhla malý kousek masa, který zbyl, a hodila jej do vody, aby zjistila, jestli se něco stane. Když se nestalo nic, zaujala pozici hlídky. Kellie vypnula své pole a ovinula se pažemi, aby se zahřála. Potom se zhluboka nadechla a svlékla si kombinézu. „Co máme na zápal plic?“ zeptala se.

„To samé, co obvykle.“ Hutch se usmála. „Kávu.“

Místo vypadalo docela bezpečně. Proto, aby ušetřily čas, jí Hutch podala mýdlo a žínku, nachystala dva ručníky a další žínku, svou zbraň položila na skálu u kraje vody, sundala si výstroj a oblečení a vstoupila do vody. Byla ledová.

„Není nad osvěžující koupel," řekla Kellie skrze rty, které se jí klepaly tak silně, že měla co dělat, aby ta slova ze sebe dostala.

Hladinu zčeřil mrazivý vítr.

„Nudaklub polárních medvědů," řekla Hutch.

„Ale ve vodě je o mnoho tepleji než venku. Když si na to zvykneš."

„No jasně."

Byla to pravda. Když se začala brodit hlouběji a cítila, jak jí mrazivý příliv stoupá kolem stehen a boků k ňadrům, voda byla pro její soustavu šok. Ale jakmile byla v jejím objetí, tělo si zvyklo. Dřepla si, aby nebyla na chladném vzduchu.

Kellie se namydlila a podala mýdlo Hutch, která si rychle vetřela trochu na žínku a pustila se do odstraňování špíny a potu nahromaděných za několik dní.

Kellie se umyla nejlíp, jak to šlo, a potopila se. Když se znovu vynořila do chladného vzduchu, lapala po dechu a celá se třásla. Hutch, taky napůl zmrzlá, k ní přišla blíž a objaly se, podle možností se podělily o tělesné teplo. Když se společný třes uklidnil na rozumnou úroveň, takže mohly znovu mluvit, Hutch se jí zeptala, jestli je v pořádku.

„Pohoda," řekla Kellie.

Vrátily se do mělčí vody, dokončily mytí, popadly ručníky a utřely se do sucha. Pak, stále nahé, si na sebe vzaly komunikační výstroj a opasky, znovu zapnuly energetické pole a přidaly vyhřívání.

Byl to blažený okamžik. Hutch tiše stála na jasném slunci a tiskla ruce na prsa v instinktivní snaze vstřebat teplo.

„V té vodě to byla vážně síla,“ pravila Kellie. „Musíme to někdy udělat znovu.“

„Navěky spojené,“ řekla Hutch.

Podívaly se na sebe a Hutch si nebyla úplně jistá, co se stalo.

Když se jim vrátil cit, pustily se do praní svého oblečení. Čas od času zavolal Chiang, aby se zeptal, jestli nepotřebují pomoc. Kellie ho ujistila, že to zvládají, ale Hutch na ní viděla, jak jí ta hra dělá dobře.

Když byly hotové, podaly oblečení Chiangovi a on jim dal deky. Oblečení rozvěsili nad oheň, ženy se v dekách ujaly hlídky a muži odešli do jezírka. O hodinu později byli už znovu oblečení a postupovali dál.

Chiang si nebyl jistý, co má s Kellie dělat. Extrémní riziko, ve kterém se ocitli, vystupňovalo jeho touhu po ní. Začal vážně uvažovat o tom, že ji požádá o ruku. Ještě před několika dny na *Wendy* by to byla absurdní představa. Ale teď mu nějakým způsobem přišlo jako dobrý nápad zavázat se k životu s touto výjimečnou ženou a zjistit, jak by se na to dívala ona. Došel k závěru, že on ji chce, a tušil, že lepší příležitost už se nenaskytne. Večer se zeptá.

Stmívalo se, když po jednom vyšli na břeh řeky. „Marcel říkal *široká!*“ otázal se MacAllister. „To je *Mississippi.*“

Byla široká a v ubývajícím světle nehybná a lenivá. Chiang odhadoval, že kdyby byla zamrzlá, potřebovali by deset minut, aby ji přešli.

„Marceli,“ řekla Hutch, „neteče to třeba náhodou naším směrem?“

„Ne. Je mi líto. Na loďce se vézt nemůžete.“

„Jak se dostaneme na druhou stranu?“ zeptal se MacAllister.

Řeka měla rovnoměrný proud. „Plavat nebudeme," odpověděla Hutch.

Nightingale přikývl. „To je dobré rozhodnutí hned z několika důvodů." Ukázal. Chiang uviděl pár očí, jež se zvedly z vody a podívaly se směrem k nim.

„Aligátor?" zeptala se Kellie.

„Nevím," řekla Hutch.

Nightingale zopakoval test, který předtím udělala Hutch, a hodil daleko do proudu malý kus masa. Hladinu na okamžik prořízla ploutev a ve vodě se strhla krátká vřava.

Ve vegetaci na druhé straně řeky něco zavřísklo. Následoval hlasitý rámus, další zavřísknutí a pleskání křídel. Velký tvor podobný supu odlétl a znovu zavládl všeobecný klid.

Chiang se rozhlédl po stromech. „Vyzná se někdo ve stavění vorů?"

„Stačí svázat několik kmenů k sobě, ne?" zeptala se Kellie.

„Pro nás pro všechny by to měla být konstruktivní zkušenost."

Poznámka vyvolala trochu nuceného smíchu. „Pojďme na to," vybídla Hutch. „Teď pokácíme stromy, na noc zůstaneme tady a zítra hned ráno vyrobíme vor."

„Jak se nám dnes dařilo?" zeptal se MacAllister. „Docela dobře," odpověděla Hutch. „Dvacet kilometrů."

„*Dvacet?*"

„Dobře, devatenáct. Ale není to špatné."

Chiang si celý večer dodával kuráž. Poté, co uložili klády stranou a nasbírali liány, se Kellie posadila a mlčky jedla. Když skončila a zapnula si e-pouzdro, uviděl svou šanci. Spojit se s ní na soukromém kanále a udělat to.

„Kellie." Jeho hlas nezněl tak, jak měl.

Otočila se k němu a zář ohně vykreslila její rysy. Díval se, jak se jí po tváři míhají stíny, a připadala mu krásnější než všechny ženy, s nimiž se kdy setkal. „Ano, Chiangu?“ odpověděla.

Vykročil směrem k ní, ale pak se zarazil a usoudil, že bude lepší zůstat tam, kde je. „Já – chtěl jsem, abys věděla, že tě miluju.“

Dlouhé ticho. Stíny se znovu pohnuly.

„Hledal jsem příležitost, kdy bych ti to řekl.“

Přikývla. „Já vím.“

To ho vyvedlo z rovnováhy. „Ty to *víš?“* Přece nikdy nic neřekl. „Jistě.“

Vstal, puzený k tomu, aby něco podnikl, ale spokojil se s tím, že rozhrábl oheň. „Můžu se tě zeptat, co ke mně cítíš ty?“ Vyhrkl to a okamžitě poznal, že to znělo hloupě. Ale už se to nedalo vzít zpátky.

„Mám tě ráda,“ řekla tiše. Čekal.

Zdálo se, že je zabraná do úvah. Přemýšlel, jestli propátrává své city nebo hledá způsob, jak ho šetrně odmítnout. „Já nevím,“ řekla nakonec. „Situace, ve které jsme… Je těžké vidět něco jasně.“

„Rozumím,“ řekl.

„Nejsem si jistá, zda mi rozumíš, Chiangu. Všechno je teď v presu. Nemám důvěru ke svým citům. Ani k tvým. Všechno je hrozně emocionální. Počkejme, až budeme zpátky na *Wendy*. Až nepůjde o život. Jestli do toho budeš chtít jít i potom, ráda si tě poslechnu.“

Nightingale se ujal hlídky. Rozhlédl se po táboře a hned poznal, že míst, odkud by se k nim něco mohlo nepozorovaně přiblížit, je mnoho, a rozhodl se zaujmout polohu v blízkosti řeky, kde byl terén volný. Chiang vzal nádobu na vodu a

vydal se ke břehu řeky. MacAllister posbíral pár větví a zapálil oheň. Ženy začaly vymýšlet, jak by měl vor vypadat.

Nightingale se upřeně zadíval na vodu. U břehu byla mělká, ale kalná a tmavá. Viděl, jak se na ni Chiang zaškaredil a poodešel o několik kroků dál. Nightingale se ho zeptal, co dělá, a Chiang vysvětlil, že chce, aby voda byla čistá. Trochu nabral, ale zřejmě ani ta nevypadala moc dobře, protože se jí zbavil a šel ještě o kus dál.

„To je chyba," řekl Nightingale. „Nech toho. Vymyslíme něco jiného."

„Není to –" Chiangův výraz se změnil. V dalším okamžiku vykřikl. Něco mu podtrhlo nohy. Upadl a zmizel v proudu.

Nightingale vytáhl kráječ, zapnul jej a vrhl se za ním. Neviděl, proč Chiang spadl, ale zahlédl modrošedé úponky.

Něco chytilo *jeho,* ovinulo se mu to kolem kotníků a pokusilo se ho to stáhnout dolů. Potom ho to chytilo za paži. Nightingale řízl do vody. Odněkud vytryskla tekutina v barvě bahna.

Málem laser upustil.

MacAllister dorazil s laserem v ruce, když byla bitva právě v nejlepším. Sekal kolem, jako by zdivočel. Voda syčela a úponky explodovaly. Nightingale se vyprostil a po něm i Chiang. Když k místu dorazily ženy, jen několik vteřin od začátku, bylo již po všem.

„Je to v pořádku, dámy," prohlásil MacAllister a foukal přitom na svůj kráječ, jako by to byl starodávný šestiranný revolver. „Střelba skončila."

Tu noc mohli spatřit Morganův kotouček naprosto jasně. Připomínal maličký půlměsíc.

Ráno postavili vor. Srovnali klády vedle sebe a nařezali je podle rozpisu. Hutch, která si nebyla svou konstrukcí jistá, požadovala příčné trámy, které měly plavidlo zpevnit. Vyrobili pádla a bidla a chvíli diskutovali o plachtě, ale Hutch debatu ukončila jako ztrátu času s tím, že nevědí, co dělají.

Vypadalo to, že se nacházejí v místě, kam zvířata chodí pít. Několik tvorů se čas od času zatoulalo do jejich blízkosti, zvědavě si je prohlédlo, zachovalo si vzdálenost, namočilo rypák do proudu, když to bylo možné, a vrátilo se do lesa.

Když byl vor připraven, slunce již stálo vysoko. S úlevou, že znovu vyrážejí na cestu, nastoupili a vypluli přes řeku.

Den byl nezvykle teplý. Dokonce bylo skoro tak teplo, že mohli vypnout e-pouzdra. MacAllister se posadil dopředu, našel si pohodlnou polohu a chystal se, že si cestu užije.

Místo pro přistání si našli předem. Nemělo skály, naopak, mělo pláž a bylo půl kilometru po proudu.

Chiang a Hutch pracovali s bidly, Kellie s Nightingalem pádlovali a MacAllister se uvolil k tomu, že bude navigovat. Do proudu se dostali snadno.

Nightingale sledoval ubíhající břehy. Nakonec se otočil k Hutch. „Bylo to od nich zločinné, že tuto planetu jen tak nechali být," prohlásil.

„Akademie tvrdila, že má omezené zdroje," řekla.

„To byla oficiální verze. Realita je ovšem taková, že ve třetím patře se odehrával mocenský boj. Rozhodnutí o operacích se stalo součástí přetahované. Vyhrála špatná strana, a tak jsme se nikdy nevrátili." Zadíval se do korun stromů. „Se mnou to nemělo nic společného, jenže vina skončila na mně."

MacAllister si zastínil oči před sluncem. „Fádní divočina," poznamenal.

„*To* jste nevěděl, MacAllistere, že?“ zeptal se ho Nightingale.

„Co jsem nevěděl?“

„Že v tom rozhodnutí hrály roli vnitřní zájmy. Že *já* jsem posloužil jako obětní beránek.“

MacAllister si dlouze povzdechl. „Randalle,“ řekl, „vnitřní zájmy jsou *ve všem.* Nepředpokládám, že by si někdo někdy doopravdy myslel, že dalšímu výzkumu jste zabránil vy. Vy jste to prostě usnadnil těm, kteří měli jiné priority.“ Podíval se po proudu. „Škoda že se takhle nemůžeme dostat až k modulu.“

Kellie sledovala něco za nimi. Nightingale se ohlédl a uviděl hejno ptáků, které se pomalu vznášelo za nimi a udržovalo s nimi tempo. Vzápětí se opravil, protože to nebyli ptáci. Spíš se to podobalo netopýrům.

Tvořili formaci ve tvaru písmene V namířenou směrem k nim.

A nebyli to ani netopýři. Nechal se zmýlit velikostí, ale ve skutečnosti to připomínalo spíš obří vážky.

Vážky? Těla byla článkovaná a dlouhá jako jeho předloktí. Rozpětí křídel měly jako pelikáni. Ale nejvíc ho polekalo to, že byly vybaveny sosáky, které vypadaly jako dýky.

„Pozor nahoře,“ upozornil je.

Všechny hlavy se otočily dozadu.

MacAllister již vstával a vytahoval kráječ. „Paráda,“ poznamenal. „Vítejte na Deepsix, kde vás komáři nejdřív srazí k zemi a *pak* bodnou.“

„*Vážně* to vypadá, že se o nás zajímají,“ řekla Hutch.

Možná měli i jiný problém: Byli již skoro uprostřed řeky a proud je nesl rychleji, než kdo očekával. Bylo jasné, že vybrané místo přistání minou.

Řeka se příliš prohloubila na to, aby mohli používat bidla. Chiang s MacAllisterem se chopili pádel a začali zuřivě zabírat, ale směrem dopředu se posunuli jen o málo a mohli se jen dívat, jak kolem pláže proplouvají.

Vážky se držely s nimi.

Fungovaly synchronizovaně, nechávaly se unášet větrem a jenom občas se uchýlily k nějakému kmitavému pohybu. „Myslíš, že by to mohli být masožravci?“ zeptala se Hutch Nightingalea.

„Jo,“ odpověděl Nightingale. „Ale pravděpodobnější je, že pijí krev.“

„Odporné mrchy,“ řekl MacAllister.

Hutch souhlasila. „Jestli se dostanou na dostřel, několik jich sundáme.“

„Možná to nakonec není tak špatné, že tahle planeta půjde do hajzlu,“ ozval se Chiang.

MacAllister se rozesmál. Byl to dunivý smích a řeka jej vracela ozvěnou zpátky. „To není zrovna vědecký přístup,“ prohlásil. „Ale dávám ti za pravdu, mladíku.“

„No tak, Maku, zavřete hubu,“ řekl Nightingale. „Tihle tvorové jsou zajímaví svou zdatností. Je to jediná opravdu stará planeta, kterou známe, jediná, která nám může ukázat výsledky šesti miliard let evoluce. Vraždil bych, abych tady dostal k dispozici nějaký rozumný čas.“

„Anebo se nechal zabít.“ MacAllister zavrtěl hlavou a oči se mu pobaveně zaleskly. „Váš klasický šílený vědec,“ dodal.

Chiang vytáhl pádlo z vody a položil je na palubu. „Připravují se.“

Nightingale si toho také všiml. Předtím letěly v tom volném V roztaženém do nějakých padesáti metrů. Teď se stáhly tak, že se skoro dotýkaly konečky křídel.

MacAllister se díval, jak Nightingale vytáhl svůj kráječ. „Nejsem si jistý, zda je to momentálně nejlepší zbraň,“ řekl.

Vrátil ten svůj do kapsy a potěžkal pádlo. „Jo.“ Zkusil jím prudce mávnout. „To by mělo jít.“

Vážky pomalu postupovaly, až se přiblížily na pár metrů. Pak udělaly pozoruhodnou věc: rozdělily se do tří samostatných letek, jako miniaturní stíhačky. Jedna zůstala na zádi, ostatní se posunuly vpravo a vlevo a přiblížily se k voru.

Hutch zvedla ruku. *Čekejte.*

Začaly se stahovat.

„Počkat.“

Ty vzadu se ocitly na dostřel. Kellie a Chiang stáli na zádi proti nim.

„Ještě ne,“ řekla Hutch. „Jestli se na nás vrhnou, dávejte pozor, kam střílíte. Neradi bychom zasáhli někoho ze svých lidí.“

Hutch byla na levoboku, MacAllister pak na pravoboku. Nightingale zaklekl vedle Hutch.

Eskadry, které je oblétaly z boku, se přiblížily na dostřel.

„Až řeknu tři,“ upozornila je. „Raz…“

„Ale to, co dělají,“ ozval se Nightingale, „nemusí nutně být agresivní chování.“

„Dva…“

„Dokud nezaútočí, nedá se to zjistit. Vypadají inteligentně. Třeba se snaží navázat kontakt.“

MacAllister změnil polohu, aby se nacházel k hrozbě čelem. „Řekni jim ahoj, Randy.“

„Tři,“ řekla Hutch. „Do nich.“

Vyšlehly červené paprsky.

Několik tvorů sebou ihned zaškubalo a s kouřícími křídly spadlo do vody. Jeden přistál v něčem, co vypadalo jako čekající čelisti, a byl stažen pod hladinu.

Ostatní se vrhli do útoku. Vzduch vyplnilo třepetání křídel a kakofonie cvakání a vřískání. Jeden z tvorů zabodl sosák do masité části paže Hutch. MacAllister se na něho vrhl

a srazil ji na vor, skoro až do vody, ale tvora popadl, vytáhl ho a praštil jím o bok plavidla. Laserové paprsky srážely tvory ze vzduchu. Nightingale se přesunul tak, aby kryl MacAllisterovi záda, a zabil dva jediným máchnutím.

Mac zatím stál nad upadlou Hutch jako pretorián, mával pádlem a likvidoval všechny útočníky. Nightingale si mezi vší tou krví, výkřiky, ječením, vztekem a elektrickým šumem zbraní stačil s nechutí uvědomit, že ten panák vychází z boje jako hrdina.

Najednou bylo po všem. Vážky odlétly. Nightingale spočítal, že jich přežilo jenom pět. Znovu se seřadily a chvíli se zdálo, že přijde druhý útok. Ale nechaly se téměř bez mávání křídly odnést větrem a zatočily do vnitrozemí.

Rozhlédl se, přesvědčil se, že nikdo nebyl vážně zraněn, a poslechl si, jak Hutch uklidňuje Marcela. Seděla na palubě voru a držela si zraněné rameno.

„Bolí to," řekla.

Marcel to všechno poslouchal a po celou dobu neřekl ani slovo. Když bylo po všem, sedl si k jedné nástěnné obrazovce, kde se mohl podívat dolů na povrch Maleivy III.

Nikdy si nepřipadal tak zoufale bezmocný.

16

Jestli existuje jedna charakteristika, kterou se vyznačují všechny inteligentní bytosti, je to jejich přesvědčení o jejich individuálním významu. Projevuje se v tom, jak naléhavě se snaží zanechat všemožné známky o svém průchodu. Doposud jediná nám známá civilizace mimozemšťanů, kteří létali mezi hvězdami, rozmisťuje památníky zasvěcené sobě na nejrůznější nepravděpodobná místa. Nokové se svou technikou na úrovni konce devatenáctého století staví své podobizny do všech svých parků. Země má své pyramidy. A školám a církvím platíme za to, aby po nás pojmenovávaly křídla, ceny a parkoviště. Každý trouba, kterého povýší do vedoucí funkce, si myslí, že zbytek světa časem přijde a bude dychtit po tom, aby se o něm dozvěděl vše, co se dá shromáždit.

GREGORY MACALLISTER, *„Blbec v sedle“, Padni komu padni*

180 hodin do rozpadu

Na palubě *Wendy* nebyla jediná prostora, jež by byla dost velká, aby se do ní vešli všichni. Proto se Beekman spokojil s tím, že pozval půl tuctu svých nejdůležitějších lidí do zasedací místnosti vedoucího projektu. Jakmile se shromáždili, technik je přímo propojil se zbytkem lodi.

Beekman jim na úvod poděkoval, že přišli. „Dámy a pánové,“ navázal. „Všichni jistě víte, jaká je situace na povrchu. Když budeme mít štěstí, alternativní postup nebude třeba. Ale když ho nebudeme mít a budeme ho potřebovat, pět lidí zemře.

Byli jsme přizváni k účasti na tomto letu, protože někdo si myslí, že jsme kreativní. Tohle je příležitost, jak dokázat

oprávněnost tohoto tvrzení. Celou dobu říkám kapitánovi, že pokud se nezdaří plán na získání a zapojení kondenzátorů, *neexistuje* žádná alternativa, jak životy našich lidí zachránit. Chtěl bych, abyste mi *vy* dokázali, že se mýlím.

Nemusím vám říkat, že jsme v časové tísni. A rovněž vám nemusím povídat, že osobně nevidím způsob, jak to udělat. Proto potřebujeme *vás.* Rozšiřte meze toho, co je možné. Navrhněte postup. *Najděte* řešení.

Nebudu tady dál mrhat vaším časem. Ale budu připraven. Dejte mi vědět, až budete něco mít.“

Najeli s vorem na pláž, vypotáceli se na břeh a zhroutili se. Kellie vytáhla lékárničku a Nightingale se hned pustil do ošetřování zraněných. Polem nemohl žádný toxin ani biologická látka proniknout, takže jediným problémem byla ztráta krve.

Přes optimistické hlášení, jež podali na *Wendy,* byl Nightingale jediný, kdo vyvázl bez zranění.

Zranění byla naštěstí povrchová, ale Kellie i MacAllister ztratili příliš mnoho krve, než aby mohli pokračovat.

Útočníci zasáhli Kellie dvakrát do pravé nohy, Hutch do ramene a MacAllistera do krku. *To* vypadalo hodně bolestivě, ale Mac se jenom ušklíbl a udělal to, co dělal obvykle, vyjádřil se k původu vážek. Chiang utržil bodnutí na břichu a na paži.

Připadalo jim, že mají nárok si odpočinout, a poté, co se bezpečně vzdálili od řeky, to také udělali. Všechny trápilo, že ztrácejí čas, ale s tím se prostě nedalo nic dělat. Nightingale se cítil emocionálně vyčerpaný a byl by se rád prospal, jenže jako jediný člen skupiny, který nebyl zraněný, dostal hlídku.

Odpočívali čtyři hodiny. Potom je Hutch probudila a vydali se znovu na cestu.

Les byl plný hmyzu, květů, pichlavých keřů a popínavých rostlin. Hmyz bzučel kolem květin a přenášel pyl starodávným způsobem, s nímž se setkali ve všech ostatních biosférách. Byl to další důkaz, že příroda vždy volí nejjednodušší cestu. Vnější vzhled mnoha tvorů byl jiný, ale jenom v detailech. Krátce se objevila zvířata, která připomínala opice a vlky. Byla pozoruhodně podobná spřízněným tvorům jinde. Opice měly dlouhé uši a holé obličeje a velice se podobaly drobným lidem. Vlci byli větší než jejich vzdálení příbuzní a měli kly. Dokonce zaznamenali tvora podobného koni, který se téměř mohl vydávat za jednorožce.

Rozdíly se neomezovaly jen na vzhled. Sledovali, jak se skupina vlků zdaleka vyhnula dlouhokrké pseudožirafě, která spokojeně okusovala větev stromu a nevšímala si jich. Bylo snad maso toho zvířete jedovaté? Mělo nějaké žihadlo působící na dálku? Nebo skunčí puch? Nevěděli a neměli čas ani (s výjimkou Nightingalea) chuť zdržet se na místě tak dlouho, aby na to přišli.

Objevily se dvě další potenciální hrozby. Jednou byl had o velikosti krajty se zelenošedým zbarvením. Díval se po nich očima jako z černého mramoru. Ale buď neměl hlad, nebo vycítil, že tyhle přerostlé opice by nebyly snadná kořist.

Druhou byl dvojník kočkovité šelmy, kterou pozorovali z věže. Tento se loudavě vynořil z houští a namířil si to přímo k nim, jako by byli staří přátelé. Zřejmě počítal s tím, že vezmou nohy na ramena. Když to neudělali, krátce zaváhal a pak jim ukázal tlamu plnou řezáků. To stačilo, aby ho bez větších potíží a bez lítosti zabili.

Rostliny všude kolem reagovaly na světlo a trpělivý pozorovatel mohl sledovat, jak zvolna otáčejí okvětní lístky za sluncem při jeho pouti oblohou. Občasná stínování, struktury a zvláštní orgány přivedly Nightingalea k podezření, že *tento*

les má *oči*. Že možná jejich průchod nějakým vegetativním způsobem vnímá. A že je s určitou božskou vyrovnaností sleduje.

Za plus minus několik dalších století by se Maleiva a její doprovodné planety vynořily z oblaku a podmínky by se vrátily k normálu. Anebo by to udělaly, pokud by tam pevnina stále byla. Ty lesy působily dojmem *nadčasovosti*.

Napadlo ho, zda ten les může nějakým nedefinovatelným způsobem *vědět*, co se blíží.

A pokud ano, jestli ho to *zajímá*.

„Hej, Hutch," ozval se Chiangův hlas. „Podívej se na tohle." Chiang a Kellie se společně vypravili nasbírat dříví na oheň. Hutch seděla na kládě a kroužila s ramenem. Vstala a zmizela do lesa. MacAllister, který držel hlídku, zůstal nablízku, ale očima zabloudil k Nightingaleovi. Byla v nich vidět únava, jež říkala, že nemá příliš pochopení pro nadšení ostatních. I kdyby tady našli brontosaura, byl odhodlán nenechat se tím vzrušit. Jediné, co pro něho bylo důležité, bylo dostat se domů. Všechno ostatní bylo podružné.

„Je to zeď," řekla Kellie. Nightingale viděl, jak se ve tmě pohybují jejich světla.

MacAllister se podíval na hodinky, jako by to mělo nějaký vztah k momentálnímu střídání dnů a nocí. Na oběžné dráze bylo skoro dvanáct, ale Nightingale neměl ponětí, jestli v poledne nebo o půlnoci. Nejspíš to nevěděl ani MacAllister.

Nightingale byl nesmírně unavený. Seděl, oči měl zavřené a nechával zvuky, aby se přes něho přelévaly. Nějaká zeď mu prostě nepřipadala zas tak důležitá.

Dalších několik minut neřekl nikdo nic, ale Nightingale slyšel ostatní, jak chodí kolem. Nakonec, když už to zvědavostí nevydržel, se zeptal, co našli.

„Jenom zeď," odpověděl Chaing. „Vysokou až po ramena."

„Budovu?“

„*Zeď*.“

Ve stromech se strhl krátký rozruch. Zvířata se tam o něco rvala.

„Kolem je spousta husté vegetace,“ řekla Kellie. „Je tady už dlouho.“

Nightingale uvažoval, že by vstal. „Kamenná?“

„Vypadá to spíš jako cihly.“

„Našli jste někdo konec?“

„Tady. Tvoří roh.“

„Je tam brána. S obloukem.“

Několik minut dupali v křoví kolem a slyšet nebylo nic než občasné brblání. Pak znovu promluvil Chiang, tentokrát rozrušeně: „Myslím, že vzadu je nějaká budova.“

Žádnou stavbu nezahlédli od okamžiku, kdy opustili věž. Nightingale to vzdal a sáhl pro hůl. MacAllister si všiml, že má problémy, a pohnul se směrem k němu, aby mu pomohl. „To je dobré, Gregory,“ řekl. „Zvládnu to sám.“

MacAllister se v půlce vzdálenosti zastavil. „Přátelé mi říkají *Mac*.“

„Nevěděl jsem, že máte přátele.“ Vzal svítilnu a zapnul ji. Mac se na něho podíval s pousmáním, ale po hněvu nebyla v jeho tváři ani stopa.

„Jaký oblouk?“ zeptal se Nightingale Kellie.

„Klenutý. Nad dvoudílnou železnou bránou. Docela malou. A silně zrezivělou. Ale jsou tam nějaké *symboly*. V tom oblouku.“

Nightingale vykročil směrem k lesu. Notně se při tom opíral o hůlku. „Vypadají podobně jako ty ve věži?“

„Možná,“ odpověděla Hutch. „Těžko říct.“

Zaskřípal kov. Někdo bránu otevřel. „Tak se podíváme, co je vevnitř, ne?“ řekl Chiang.

Chůze bolela. MacAllister hlasitě vzdychl. „Měl byste to brát s klidem. Když najdou něco důležitého, dají nám vědět.“

„Už něco důležitého našli, *Gregory*. Možná je to nějaká venkovská usedlost. Kdo ví, co může být uvnitř?“

„Co je vám do toho? Váš obor to není.“

„Moc by mne zajímalo, kdo byli původní obyvatelé. Vás ne?“

„Chcete slyšet upřímnou odpověď?“

„Tuším ji.“

„To věřím. Já *vím*, kdo byli původní obyvatelé. S největší pravděpodobností maníci s dravčím ksichtem a foukačkami. Vraždili se navzájem ve válkách, a podle té věže, u které jsme byli, žili na úrovni našeho středověku. Hutch by chtěla vědět, jakým bohům se klaněli a jak vypadala jejich abeceda. Já se ptám, koho to zajímá? Byla to jenom další banda barbarů.“

Nightingale došel ke zdi. Skutečně byla cihlová. Byla nízká, hladká, omšelá, zarostlá křovím a popínavými rostlinami. Uvažoval, jaké ruce ji asi postavily.

Postupoval, až došel k bráně. Byla ze železa, původně natřeného na černo, zdálo se mu, nyní však silně zkorodovaného, takže si člověk těžko mohl být jistý. Jedno křídlo se dosud pohybovalo v závěsech.

Její účel byl spíš ozdobný než ochranný. Jednotlivé mříže byly tvarované jako větve a listy. Výsledné umělecké dílo působilo obyčejně, jako něco, co by se možná líbilo Nightingaleově babičce. Přesto *bylo* dekorativní, a on zastával názor, že jim *to* o obyvatelích říká něco víc.

Slyšel, jak se k němu zezadu blíží MacAllister. Znělo to jako slon ve vysoké trávě. Světlo z jeho svítilny padlo na oblouk.

Bylo to klenuté cihlové zdivo. Symboly, o kterých mluvila Kellie, byly vyryté do plochého kamene zasazeného

do přední strany. Nightingalea napadlo, že to nejspíš bude jméno nemovitosti. „Vzdejte se nadějí," řekl.

„Nevstupovat," nadhodil MacAllister.

Zem byl úplně zarostlá. Jestli tady někdy byla pěšina nebo cesta, nezbylo z ní nic.

Prošli bránou a uviděli, že ostatní si prohlížejí malou neporušenou budovu. Nightingaleovi nepřipadala větší než dětský domeček na hraní. Postavená výhradně z šedého kamene, měla tvar kola a střechu, jež se svažovala z vyvýšeného středu.

Zahlédl dveře a okno. Obojí bylo zarostlé vegetací.

Chiang se prořezal ke vstupu. Odklidil část křovin a po jednom vešli dovnitř, pod obvyklý nízký strop. Nejdřív ženy, pak Chiang a po něm Nightingale.

Vnitřek tvořila jedna místnost a výklenek. V obou prostorách byly do desek z vypálené hlíny, které pokrývaly stěny, vyryty rostlinné motivy, květiny a větve. Vzdálenějšímu konci místnosti vévodil kamenný stůl.

Uvnitř byl cítit rozklad. MacAllister se konečně procpal dveřmi a dřepl si, aby nemusel stát sehnutý. „Nevypadá to tu zas tak staře," prohlásil. Jednou rukou se opřel o podlahu, aby nespadl.

Chiang se zastavil u stolu a přitiskl na něj prsty. „Co myslíte?" zeptal se. „Je to *oltář!*"

Jiné civilizace, které lidé znali, zavedly náboženství v rané fázi svých dějin. Nightingale si vzpomněl, jak četl Baraškovu klasickou práci *Aspekty inteligence*, v níž dokazoval, že určité typy ikonografie jsou vlastní všem známým inteligentním druhům. Nutně se objevovaly například symboly slunce a hvězd, stejně jako křídel a krve. Často se vyskytoval mučednický bůh. A zdálo se, že téměř všichni vymysleli oltář. „Ano," řekla Hutch. „Podle mě je jasné, že je to oltář."

Byly to dva velmi hrubě opracované masivní bloky spojené svorníky. Hutch si na ně posvítila, otřela plochu rukou a podívala se na ni.

„Co hledáš?“ zeptal se Nightingale.

„Skvrny. K oltáři většinou patří skvrny.“

„Aha.“

„Třeba *tady.*“

Všichni přistoupili blíž, aby se podívali. Nightingale šlápl do nějaké díry, ale Kellie ho chytila dřív, než upadl. *Byly* tam skvrny. „Může to být od vody,“ řekl.

Hutch trošku seškrábla a dala do pytlíku, který si zastrčila do vesty.

MacAllister změnil polohu, ve které se necítil pohodlně, a rozhlédl se kolem. Nudil se.

„Je to na stupínku,“ všimla si Kellie. K oltáři stoupaly velice malé schůdky.

MacAlllister vstal, tak jak to šlo, a šel blíž. „Kaple v lesích,“ řekl. „Co myslíte, že se stalo s bohem, který sem patřil?“

Hutch posvítila do kouta. „Tamhle něco je.“ Klekla si, odmetla smetí a hlínu a zvedla úlomek modrého kamene. „Vypadá to jako kus nějaké sochy.“

„Tady je další,“ ozval se Chiang.

Kolem se povalovalo na dvacet úlomků. Položili je na oltář a nafotografovali z různých úhlů, což mělo Billovi umožnit, aby je poskládal dohromady.

„Ty úlomky jsou z několika různých postav,“ oznámila UI o několik minut později. *„Jednu už máme zhruba kompletní.“*

„Bezva,“ řekla Hutch. „Můžeme se podívat?“

Marcel jim obrázek poslal přes Kelliino spojení.

Nightingale poznal hned, že soška nezobrazuje tvora s jestřábími rysy, kterého viděli ve věži. Podoba, jež se jim ukázala, se dokonce mohla sotva víc lišit: neměla žádné peří. Zato měla oči na stopkách. Dlouhý krk. Dlouhé štíhlé ruce zakončené drápy. Čtyři prsty. Skořápkovitou lebku. Vrásčité čelo. Žádné uši ani nos. Ústa bez rtů. Zelenou texturu kůže, pokud barva nevybledla. A modré roucho.

Trochu to připomínalo *cvrčka.*

„Co se stalo s jestřáby?“ zeptal se Nightingale.

„Jeden nebo druhý je pravděpodobně mýtický tvor,“ řekla Hutch.

„Který? Který je mýtický a který vyjadřuje podobu místních obyvatel?“

Zamračila se na obrázek. „Já bych řekla, že mýtický je jestřáb.“

„Proč?“ zeptal se Chiang.

„Protože jestřáb má určitou majestátnost. Těžko bys našel jestřáby, kteří by si představovali hrdiny nebo bohy vypadající jako *cvrčci.*“

Nightingale hlasitě vydechl. „Není to snad kulturní předsudek?“

„To ale neznamená, že by to neplatilo. Předsudky nejsou vždycky neplatné, Randy.“

Roucho bylo vepředu přepásané a na prsou rozhalené. Jeho nositel měl na nohou sandály a držel tyč s uraženým vrškem. Pravá ruka byla rovněž ulomená, v lokti. Nightingale si byl téměř jistý, že kdyby tam byla, byla by zvednutá k nebi. V modlitbě. Ve snaze přivolat božskou pomoc.

Mezi chybějícími kusy byly tykadlo, noha a kus něčeho, co mohla být jedině hrudní část. Ale hlava byla neporušená. A Nightingale měl náhle pocit, že navzdory MacAllisterově poznámce v sobě ten tvor *má* jistou majestátnost.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Hutch.

Otázka mířila na něho, ale odpověděl na ni MacAllister. „Řemeslně to není špatné," řekl.

Socha v sobě měla mnoho, co Nightingalea oslovovalo. Ten tvor utrpěl ztrátu a teď prosil, nebo se jednoduše vydával na milost. Čemu? Uvažoval. Obyčejné smrti, která je výchozím bodem všech náboženství? Věčnému chladu, který se stal součástí přirozeného řádu?

„Stálo by za to poznat je," řekla po chvíli Hutch.

Nightingale souhlasil.

Odešel jako poslední. Několik úlomků uložili do pytlíků na artefakty, naposledy se rozhlédli a jeden po druhém zase vyšli ven. Hutch se ve dveřích zastavila a otočila se k němu. „Ty nejdeš?" zeptala se.

„Nejspíš jsou mrtví už několik století," řekl.

Podívala se na něho s ustaraným výrazem. Vytušil, že vypadá bledě a šedivě. „Třeba jich ještě několik přežilo. Někde v kopcích."

Nightingale přikývl. „Ale jejich civilizace je pryč. Všechno důležité, co kdy udělali, je již ztraceno. Veškeré poznání. Všechny šlechetné a odvážné činy. Všechny filozofické rozpravy. Je to stejné, jako by se to nikdy nestalo."

„Záleží na tom?" zeptala se.

Neuměl jí odpovědět. Pomalu se dal na odchod z kaple a ve dveřích se zastavil. „Asi ne. Ale raději bych si říkal, že to, co příští týden spolkne Jerry, je jenom kamení a voda. A ne historie."

Hutch pokývala hlavou. „Já vím."

Podíval se na pytlík s artefakty. „Bůh. Kdo tady zachrání boha?"

Věnovala mu dlouhý pohled a on si všiml melancholického úsměvu. „My," řekla. „Odvezeme ho s sebou domů."

„Kde nebude mít žádné věřící.“

„Dej si pozor, Randy. Ještě chvíli tak budeš mluvit a lidé si začnou myslet, že jsi archeolog.“

O několik minut později, když procházeli pod obloukem, přišel záchvěv půdy. Zastavili se a počkali, až to přejde.

Beekman se objevil na obrazovce s triumfálním úsměvem. „Měli jsme pravdu, Marceli,“ prohlásil. „Je to *tam.*“

Marcel, pohroužený do neradostných myšlenek, upíral zrak dolů na povrch planety. „Co je *kde,* Gunthere?“

„Pozemní stanice orbitálního výtahu.“

„Vy jste ji našli!“

„Ano. Byla přesně tam, kde jsme si mysleli.“

„Na západním pobřeží.“

„Modrá hora. Na vrcholu se nachází velká stavba. Šestistranná. O průměru kolem dvou set metrů. Je obrovská.“

„Jak je vysoká?“

„Kolem šesti, sedmi pater. Vypadá to, jako by byla na vršku ulomená.“

„A zbytek?“

„V oceánu. Celé dno je ho plné. Stovky čtverečních kilometrů poseté troskami.“ Ukázal mu snímky.

Marcel se podíval na obrysy stavby na vrcholu hory a pak na obrovské hromady podmořských trosek. Některé kusy dokonce vyčnívaly nad hladinu.

„Je to už nějaká doba, co se to stalo,“ pokračoval Beekman. „Úlomky, které trčí z vody, vypadají jako skalnaté ostrůvky.“ Tak byly fakticky vyhodnoceny při původním spěšném průzkumu, který *Wendy* udělala. „Nemáme ty správné lidi *ani* techniku, abychom to mohli analyzovat, ale myslíme si, že kdybychom kusy ze dna znovu sestavili, získali

bychom část orbitálního výtahu, která by byla vysoká přibližně sto kilometrů.“

„Kde je asi vlastní horní stanice?“ řekl Marcel.

Beekman pokrčil rameny. „Kdo ví? Nevíme ani, jak je to dlouho, co se výtah rozlámal. Ale až skončíme s tímto, Akademii by stálo za ten čas poslat sem další misi, aby se po ní podívala.“

Marcel si snímky pozorně prohlédl. „Nechápu, jak mohli tihle tvorové postavit *orbitální výtah*, a přitom po sobě nenechat žádný mrakodrap. Nebo jiný technický artefakt. Nebo je všechno pohřbené pod ledovci?“

„Nikdo neví,“ řekl Beekman. „A na průzkum nemáme čas ani prostředky. Navrhuji, abychom aspoň shromáždili co nejvíc důkazů. A neuzavírali se novým věcem.“

„Prakticky mně říkáš, že se odpověď na žádnou z těchto otázek možná nikdy nedozvíme.“

Beekman nemohl víc souhlasit. „Přesně tak to je,“ řekl.

Marcel si povzdechl. „*Něco* by se najít mělo. Nějaké stavby. Přece nemůžeš mít spoustu měst, která jsou obehnaná hradbami a svítí se v nich svíčkami, a zároveň dopravovat techniku na oběžnou dráhu.“ Škrtl perem po panelu. „Po *tom* se přece dívali, ne? V té věži nebyly žádné elektrické instalace? Žádný opravdový zdroj energie?“

Myslel tím Hutch a její tým. „Chtěli po ní, aby se dívala po technice,“ řekl Beekman. „Ale myslím, že tam dole došli k závěru, že tam žádná není. Myslím, že jsme k němu došli *všichni*.“

„Tak vidíš. Třeba jsme se jenom nedívali dost důkladně.“

„Já si myslím, že to možné není. Byla to přece *foukačková* kultura.“

„Nenapadlo tě, že ta věž mohla být *muzeum?*“ řekl Marcel. „Třeba *naše* artefakty byly předtím artefakty *někoho jiného.*“

„To by musela být hodně nepravděpodobná náhoda.“

„Gunthere, kdy by se k nám měly vrátit výsledky dat z orbitálního výtahu?“

„Nemělo by to trvat moc dlouho. Vzorky jsme prozkoumali a výsledky odeslali. Akademie už je bude mít. Požádali jsme o odpověď obratem, takže během několika dní bychom ji mohli mít.“ Zkřížil ruce. „Je to vážně smutné. Vím setsakramentsky dobře, že v Akademii jsou lidé, kteří by udělali cokoli, aby si mohli prohlédnout základnu toho orbitálního výtahu.“

Marcel neřekl nic.

„Kdyby modul fungoval dobře, třeba bychom mohli Hutch požádat, aby se tam mrkla,“ navrhl Beekman. „Než se vrátí na oběžnou dráhu.“

„Ani náhodou,“ odvětil Marcel. „Jestli bude modul fungovat, poletí domů. Žádné odbočky ani zastávky.“

Kapitán Nicholson pečlivě přehodil celou odpovědnost za nehodu přistávacího modulu na Wetherala, který si podle jeho hlášení plavidlo vzal bez dovolení. Uvedl, že pasažéři mu za to pravděpodobně nabídli značnou sumu. Dodal, že s největší pravděpodobností nevěděli, že se jednalo o nepovolený let. Jelikož jedním z pasažérů byl slavný editor a esejista Gregory MacAllister, doporučoval společnosti najít způsob, jak nehodu zahrát do autu. Argumentoval tím, že MacAllister, pokud přežije, by byl nebezpečný soupeř, kdyby TransGalactic došel k názoru, že je nějakým způsobem odpovědný, a pokusil se proti němu podniknout právní kroky. Pokud nepřežije, jeho pronásledováním až za hrob se nic nezíská. Společnosti by se jistě podařilo vymoci škodu z jeho pozůstalosti, ale ztráty utrpěné v očích veřejnosti by byly obrovské. Nejlepší bude označit to za nešťastný incident.

Apaticky jedl snídani, snažil se vést konverzaci s frivolními hosty u svého stolu a Clairveau ho průběžně informoval o vývoji situace. Na pozemní tým zaútočil obří létající hmyz, v lese objevili jakousi kapli. Důležité bylo, že stále dodržovali harmonogram postupu, jenž je měl dovést *k Tess*. To bylo v tuto chvíli jediné, na čem záleželo.

Ta zkušenost mu dala jednoznačnou lekci: už nikdy se nenechá přesvědčit k porušení předpisů. Nikdy. Z žádného důvodu. Čas od času ho některý z hostů přitáhl zpátky otázkou týkající se obchodu se suvenýry na Hvězdné palubě nebo zvláštních večírků plánovaných při příležitosti kolize na sobotní noc. Posunoval vajíčka po talíři a odpovídal nejlépe, jak uměl.

Jedno špatné rozhodnutí, když dovolil MacAllisterovi, aby bylo po jeho, teď hrozilo anulovat slušný výkon, který odváděl celý život. Přitom to vůbec nebyl jeho nápad. Byl k tomu vlastně dotlačen. Ctižádostivý pasažér s vlivem a vedení, které by se za něho nepostavilo, kdyby se MacAllister urazil, ho dostali do bezvýchodné situace.

Bylo to k vzteku.

Jeho komunikátor na zápěstí se rozvibroval. Uvolněně si jej zvedl k uchu.

„Kapitáne," řekl jeho službu konající důstojník, „Zpráva jen pro vás. Od společnosti."

Bude to první reakce vedení na fiasko.

„Za okamžik jsem tam," odpověděl. *Prosím, Hospodine, nech mě tohle jedno selhání přežít.* Zvedl si ke rtům látkový ubrousek a vstal, omluvil se za vyrušení, ale vysvětlil, že musí učinit velitelské rozhodnutí. Dámám věnoval okouzlující úsměv, pevně si potřásl rukou s jejich doprovodem a na odchodu zaslechl, jak o něm někdo mluví jako o *dobrém člověku.*

S rozbušeným srdcem šel rovnou na můstek. Službu konající důstojník, kterému nemohla uniknout vážnost situace, ho přivítal zdvořilým pokývnutím. Nicholson mu gesto oplatil, sedl si do svého křesla a nařídil UI, aby mu zprávu ukázala.

OD: VÝKONNÝ ŘEDITEL
KOMU: KAPITÁN NIGHTSTAR
DTG: 11/28 1625
DŮVĚRNÉ // POUZE DO VLASTNÍCH RUKOU

ERIKU,
JISTĚ CHÁPEŠ NESMÍRNÝ RIZIKOVÝ POTENCIÁL. UDĚLEJ PRO MACALLISTEROVU ZÁCHRANU, CO BUDE V TVÝCH SILÁCH. INFORMUJ O DALŠÍM VÝVOJI.
MOŽNÁ BYS MĚL KONTAKTOVAT PRESCOTTA.
BAKER

Kontaktovat Prescotta.

Prescott byla právní firma, která se specializovala na obhajobu mimoplanetárních nejurisdikčních případů. Sdělovali mu, aby počítal s tím, že bude pohnán k zodpovědnosti. To znamenalo přinejmenším konec jeho kariéry. Pokud by se rozhodli pro trestní stíhání, jen Bůh věděl, kam až to mohlo dojít.

Zdrceně seděl a díval se na zprávu. Záviděl MacAllisterovi.

17

Pohled na to, jak zemřela Harcourtová, mi dal teologické poučení: Život je krátký, a proto se nikdy nenech odradit od toho, co chceš udělat, jen proto, že se bojíš, aby tě nechytili.

GREGORY MACALLISTER, *„Poslední hodiny Abbeyho Harcourta“, Ukažte mi peníze*

153 hodiny do rozpadu (odhad)

Zpráva, že se podařilo objevit pozemní základnu orbitálního výtahu, nikomu na planetě radost neudělala. Byli až příliš zabředlí do obav o svou kůži.

„Škoda že nestojí a nefunguje,“ poznamenal Chiang. „Takový orbitální výtah by se nám hodil.“

„Vlastně to *není* daleko,“ řekla Hutch.

„Vážně ne? Kde?“

„Na západní straně kontinentu. Je to na vrcholku hory na pobřeží.“

„Docela rád bych se tam podíval, než odletíme,“ přidal se Nightingale.

MacAllister zavrtěl hlavou. Copak se tito lidé nikdy nepoučí? „Myslím, že bychom neměli pokoušet osud,“ prohlásil. „Soustřeďme se na to, abychom dostali svoje zadky odsud.“

„Možná je tu jisté řešení.“ Šeď, která na Beekmana padla, se maličko nadzvedla. Jen nepatrně, ale Marcel zahlédl naději.

Pevnost Beekmanovy důsledně hájené pozice, že žádný alternativní způsob záchrany není možný, již Marcela

přesvědčila. Kapitán strávil dvě hodiny tím, že stál na můstku, sledoval blížícího se obra a přemýšlel o tom, že to všechno byla falešná póza, vybídnout nejlepší mozky, které měli, aby něco vymyslely, když bylo naprosto jasné, že *nikdo* nic vymyslet nemůže.

Teď před ním stál tentýž muž, který mezitím možná částečně zešílel. „Jaké?“ zeptal se.

„Vlastně to byl *tvůj* nápad.“

„*Můj* nápad.“

„Ovšem. Přetlumočil jsem několika z nich náš rozhovor. John si myslí, že by na tom, co jsi řekl, mohlo něco být.“

„John *Drummond?“*

„Ano.“

„Na čem by mohlo něco být?“

„Na tom spuštění lana. Odřezání kusu konstrukce. Prověřili jsme možnost, že bychom vyrobili takovou naběračku.“

„Vážně bychom něco takového mohli udělat? Povídal jsi přece, že to nejde.“

„No, až na zem ji spustit nemůžeme. Budou se muset do nějaké výšky dostat. Ale jestli se jim *to* podaří, jestli dostanou *Tess* do vzduchu, pak by to mohlo vyjít.“ Sedl si a přitiskl dlaně k sobě. „Neříkám, že to bude snadné. Dokonce ani neříkám, že je to něco víc než riskantní podnik. Ale ano, když to nachystáme a budeme mít štěstí, *mohlo* by to fungovat.“

„Jak? Co pro to musíme udělat?“

Beekman mu vysvětlil nápad, který vypracovali. Kreslil diagramy a odpovídal na otázky. Vyvolával z počítače obrázky a přehrával na obrazovkách schémata. „Kritická záležitost je čas,“ uzavřel. „Možná ho na to všechno nebudeme mít dost.“

„Tak se do toho pusťme. Co mám udělat já?“

„Ze všeho nejdřív budeme potřebovat spoustu obětavé pomoci. Potřebujeme lidi, kteří jsou schopní vyjít ven a *pracovat* tam.“

„To já můžu. Stejně tak Mira.“

„Ale já nemluvím o *dvou* lidech. Já mluvím o celých týmech.“

„Fajn. Tak vyzveme dobrovolníky. Uděláme pro ně malý základní výcvik.“

„Tahle věc bude potřebovat lidi, kteří mají jistou koordinaci. Naši jsou hlavně teoretici. Zabili by se tam venku.“

„A jaké typy s koordinací tedy potřebujeme?“

„Pro začátek svářeče.“

„Svářeče.“

„Přesně tak. A musím ti říct, že nemám představu, kde je seženeme.“

„Jak těžké může být takové svařování?“

„Nevím. Nikdy jsem to nedělal.“

„Já myslím, že potřebujeme jenom jednoho člověka, který ví, jak se to dělá. Ostatní by se to mohli naučit.“

„Tak mi řekni, kde toho člověka najdeme?“

„Tady nikdo takový není?“

„Už jsem se díval.“

„Dobrá. Tak se obrátíme na *Nightstar*. Je tam patnáct set lidí. *Někdo* z nich by o tom měl něco vědět.“ Už si čmáral poznámky do bloku. Náhle zvedl hlavu a zamračil se. „To nepůjde,“ řekl.

„Proč by to nešlo?“

„Mluvíš o spoustě e-pouzder. My máme na palubě *čtyři*. Na dalších lodích by se jich možná pár našlo.“

„Už jsme to prověřili. Hutch jich vezla celou zásilku. Je to na palubě *Wildsidea*, generátory, boty, všechno, co potřebujeme.“

„Fajn.“ Marcel pocítil novou naději. „Co ty svary? Budou doopravdy držet? Budeme je chtít hodně zatížit.“

Beekman přikývl. „Věříme, že ano. To je maximum, co ti můžu povědět. Máme čtyři lodě, se kterými můžeme pracovat, a to je spousta místa pro uchycení. Ten materiál je superpevný. Takže ano, jestli se mě ptáš, zda vydrží, jsem přesvědčený, že vydrží. Samozřejmě *pokud* odvedeme dobrou práci.“

„Dobře. Co dál potřebujeme?“

„Ještě na tom pracujeme.“

„Fajn,“ řekl. „Dejte dohromady kompletní seznam. Hned jak ho budete mít, dopravte mi ho. A Gunthere –“

„Ano?“

„Vycházejte z předpokladu, že to budeme muset použít.“

Nicholson lelkoval v jídelně s několika svými pasažéry, když se mu rozvibroval komunikátor. „*Naléhavý hovor, pane,*“ řekl hlas UI.

Omluvil se a odešel do soukromého salonku. „Přepni mi ho sem, Lori.“

Před ním se zhmotnil Marcel Clairveau. „Eriku,“ pravil, „potřebuji tvoji pomoc.“

„Samozřejmě. Co pro tebe mohu udělat?“

„Jistě si uvědomuješ, že nemáme žádné záruky, že se lidem na povrchu podaří dosáhnout oběžné dráhy.“

„Chápu situaci dokonale.“ Pro Nicholsona, jehož čekal pád a potupa bez ohledu na to, co udělá, bylo těžké se emocionálně k něčemu vybičovat. Proto musel vynaložit jisté úsilí, aby na něm bylo vidět, že je konsternovaný.

„Možná existuje další způsob, jak to udělat. Pokud to bude nutné. Byl by to poněkud zoufalý podnik, ale bylo by prozíravé, abychom se na tuto eventualitu připravili.“

Odmlčel se a upřeně se podíval Nicholsonovi do očí. „Potřebujeme tvoji pomoc.“

„Víte, že udělám, co budu moci.“

„Dobře. Potřebujeme nějaké dobrovolníky, obzvlášť někoho, kdo má zkušenosti s prací ve vesmíru, techniky, každého, kdo pomáhal s nějakou velkou stavbou. A svářeče. Nebo několik svářečů. Ale potřebujeme aspoň jednoho.“

Nicholson nechápavě zavrtěl hlavou. „A mohu se zeptat proč, kapitáne?“

„Někteří z nich, ti, kteří budou ochotni, absolvují několikadenní zaškolení. Pak, pokud budeme muset v alternativním plánu pokračovat, většina z nich půjde ven.“

„Proboha, Marceli.“ Nicholsonovi začalo prudce bušit srdce. „Ty ses zbláznil?“

„Budeme velice opatrní. Uděláme to jenom jako poslední možnost.“

„Mně je *jedno, jak* chcete být opatrní. Nedovolím, aby *mé* pasažéry někdo poslal ven. Máš vůbec ponětí, jak by společnost zareagovala, kdybych něco takového připustil?“

„Společnost možná nebude tak vyskakovat, pokud se ti podaří zachránit MacAllistera.“

„*Ne,*“ řekl. „Nepřipadá to v úvahu.“

Marcelův obraz se na něho podíval. „Jistě chápeš, že dojde k vyšetřování, až to skončí. Nebudu mít jinou možnost než si na tebe stěžovat.“

„Klidně si stěžuj a jdi k čertu!“ řekl. „Nedovolím ti ohrozit mé pasažéry.“

• • •

Když padla tma, z *Wendy* přišla zpráva, že urazili dalších čtyřiadvacet kilometrů. Byl to jejich nejlepší den. Z velké

míry na tom měl zásluhu fakt, že terén byl schůdnější a zdálo se, že MacAllister i Nightingale si začínají zvykat.

Zastavili se u potoka, nachytali nějaké ryby a upekli si je. Tentokrát dělal ochutnávače MacAllister. Spolkl malý kousek a téměř okamžitě ho postihla prudká nevolnost. Zbytek vyhodili a spotřebovali poslední polotovary.

MacAllister stále ještě zvracel, když o půlnoci vyšel Jerry. (Všichni pochytili jeho zvyk používat při hovoru o planetě Morganovo křestní jméno. Působila tak méně hrozivě.) Kotouč byl vidět poměrně jasně. Byl ve fázi půlměsíce.

Než se mu žaludek uklidnil natolik, aby ho nechal spát, stál už plynný obr vysoko nad stromy. Do svítání se MacAllister vrátil ke své obvyklé drsnosti. Když mu Hutch nabídla ještě několik hodin na odpočinek, odmítl.

„Není čas," řekl a nasměroval jejich pozornost k Morganovi. „Hodiny běží."

Vyrazili slušným tempem. Rány utržené v bitvě na řece se hojily. Nightingale si své puchýře máčel do teplé vody a léčiv, takže i on se cítil líp.

Terén byl rovný a chůze snadná. Pozdě odpoledne vyšli na břeh potoka a Marcel jim řekl, že jsou necelých sedmdesát kilometrů od modulu.

Měli spoustu času. „Jak vypadá to severní pobřeží?" otázala se Hutch.

„Drží."

„To je dobré, nebo špatné?"

„Je to riskantní záležitost," odvětil. „Ale myslíme si, že se vám nic nestane."

Přes tuto dobrou zprávu pokračovali v usilovném postupu. Hutch jim zkrátila přestávky, takže doslova jedli za pochodu. Dvakrát na ně něco zaútočilo, jednou skupina

něčeho, co vypadalo jako laskavce, ale snažilo se to žahnout a povalit Hutch; a později, ke konci odpoledne, hejno kardinálů.

Nightingale v nich poznal tytéž tvory, kteří zdecimovali původní expedici. Tentokrát jich bylo méně a nechali se poměrně snadno zahnat. Kellie a Chiang utržili bodné zranění, ale ani v jednom případě to nebylo nic vážného.

Pozdě odpoledne dorazili k poli nádherných nachových květů. Květiny připomínaly obří orchideje na silných zelených stoncích. Byli necelé šedesát tři kilometry od modulu a zbývaly jim čtyři dny.

Měli naději.

Nightingale vypadal vyčerpaně, a tak Hutch rozhodla, že si udělají hodinovou přestávku. Měla za to, že jsou na tom dobře.

Vyzkoušeli různé druhy plodů a našli několik, které jim docela vyhovovaly. Většinou to byly poměrně tvrdé bobule, přivyklé klimatu, přesto však jedlé (a skoro i chutné). Několik jich našli, rozdělili se o ně a byli rádi, že si můžou na chvíli sednout.

Hutch neměla hlad a snědla jen tolik, aby uchlácholila své svědomí. Pak vstala.

„Kam jdeš?“ zeptal se Chiang.

„Na záchod,“ řekla. „Hned jsem zpátky.“

„Počkej.“ Kellie vyskočila. „Budu ti dělat ozbrojený doprovod.“

Hutch ji zarazila mávnutím ruky. Porost orchidejí byl izolovaný a za ním viděli do daleka. Nic se k nim nemohlo nepozorovaně přiblížit. „To je dobré. Zavolám, když budu potřebovat pomoc.“ Odešla do křoví.

Když byla hotová, nechala se zlákat dokonalou krásou obřích květů a zůstala několik minut o samotě, aby si vychutnala pohodové pocity návštěvníka lesa. Vzduch se ten den nezvykle prohřál a jí se líbila vůně, v níž se mísila máta,

pižmo, borovice a možná i pomeranč. V důsledku toho vypnula e-pouzdro.

Přišla k jednomu květu, zastavila se před ním a pohladila jeden okvětní lístek. Byl eroticky hebký.

Hutch bylo moc líto, že tyto úžasné květiny čeká vyhynutí, a napadlo ji, jestli by nebylo možné zachránit nějaký pyl, odvézt jej a doma je vypěstovat znovu. Chodila od jedné k druhé a každou si prohlédla. Křehké zlaté tyčinky a dlouhý zelený pestík vyrůstající z lůžka. Před jeden květ se postavila. Lesy úplně ztichly. Rozhlédla se, aby se přesvědčila, že se nikdo nedívá, podivila se, proč se tím vůbec zabývá, a pohladila pestík konečky prstů. Laskala se s ním a cítila, jak se pod jejím dotekem lehce chvěje.

„Nestalo se ti nic, Hutch?“

Škubla sebou. Myslela si, že se k ní Kellie přiblížila zezadu, ale byl to jen hlas ve vysílačce.

„V pořádku,“ odpověděla. „Za chvilku jsem zpátky.“

Vzedmul se v ní nevysvětlitelně příjemný pocit. Uchopila pestík do rukou, přitáhla si ho k tváři a kochala se jeho teplem.

Květina se pohnula.

Měkké spodní části okvětních lístků se jí otřely o obličej. Vdechla příjemnou svěží vůni a tíha posledních několika dní z ní spadla.

Třela si o květ ramena a tvář. Zavřela oči. Přála si, aby mohla zastavit čas. Cítila, jak ji zaplavila extáze. Celá *ožila*, vezla se na nějaké vlně euforie, chápala, že prožívá okamžik, který si bude pamatovat navždy.

Pomalu se v objetí květiny kolébala. Mazlila se s pestíkem, cítila, jak se její poslední zábrany rozplývají.

Květina se pohybovala s ní. Ovíjela ji. Laskala se s ní. Hutch si svlékla blůzu. Svět kolem se vytratil. A ona se poddala.

Topila se, když ji hlasy tahaly zpátky. Jenže byly ve vysílačce a daleko. Nezajímavé. Nechala je být.

Všechno jako by bylo daleko. Pila pocity každého okamžiku a smála se, protože v tom všem bylo cosi zvráceného, ale nedokázala pochopit, co to je, a ve skutečnosti jí to bylo jedno. Jen doufala, že z lesa nikdo nevyjde a neuvidí, co dělá.

A pak už jí bylo jedno i to.

Nebyla si přesně jistá, kdy světlo začalo být ostré, kdy erotika skončila, čistá radost vyprchala a ona se jednoduše dívala ven z jeskyně, jako by byla pohřbená někde vzadu v mozku, neschopná cítit, neschopná ovládat své tělo. Napadlo ji, že je v nebezpečí, ale nedokázala se vybičovat k tomu, aby jí na tom záleželo. Pak ji něco začalo tahat a hlasy získaly naléhavost. Nastalo velké cloumání a strkání. Okvětní lístky vystřídala tvrdá zem, na níž se ocitla. Všichni klečeli kolem ní a Kellie po ní roztírala nějakou mast. Říkala jí, aby se nehýbala, a ujišťovala ji, že to bude dobré. „To chtěla opíchat *strom?“* zeptal se MacAllister. „Myslím, že to jsem ještě neviděl.“

Květ byl zčernalý a potrhaný. Křehké okvětní lístky byly rozházené, pestík zlomený. Bylo jí to líto.

„No tak, Hutch, mluv se mnou.“

Ostatní květiny se synchronizované pohupovaly. Nebo to působil vítr?

Krk, paže a obličej ji pálily. „To teda byla jízda,“ pravila. A rozhihňala se.

Kellie jí věnovala odmítavý pohled. „Ve svém věku bys měla mít víc rozumu.“

„Určitě vydává nějaký alergen,“ promluvil Nightingale. „Zřejmě dost silný.“

„Nejspíš jo.“ Hutch si pořád připadala apatická. Jako by byla schoulená do klubíčka někde v mozku. A byla rozmrzelá.

„Myslím, že jsi pro ni trochu moc velká,“ vysvětlil Nightingale. „Ale když jsme sem přišli, snažila se ze všech sil.“

„Proč mě to bolí?“ zeptala se.

„Ta květina se tě snažila strávit, Hutch.“

Kellie skončila s ošetřováním, a tak jí aktivovali pouzdro. Mělo to za následek, že začala přijímat vzduch, z něhož byly odfiltrovány zvláštnosti, které do něho přidávalo prostředí. Pocit, že všechno je legrace a že ji měli nechat na pokoji, se začal vytrácet. Natáhla ruce a zadívala se na tmavé skvrny na kůži.

„Enzymy už pracovaly, když jsme tě vytáhli,“ řekla Kellie.

„Šílená květina.“

Chiang se rozesmál. „A nadržené pozemšťanky.“

Z jejího oděvu byly jenom cáry, a tak Nightingale vytáhl jednu kombinézu *Nightstar*, kterou se jim podařilo zachránit z modulu. „Zdá se být velká, ale je to nejmenší, co máme.“

Hutch se roztřásla. A bylo jí trapně. Proboha, co to dělala, když ji našli? „Nemůžu uvěřit, že se to stalo,“ řekla.

„Pamatuješ si první pravidlo?“ zeptal se Nightingale.

„Jasně.“ *Nikdo nikam nechodí sám.*

Nebyla schopná chodit. „Máš tam docela pěkné popáleniny,“ řekla Kellie. „Měli bychom tu zůstat na noc. Uvidíme, jak na tom budeš zítra.“

Neprotestovala, když ji zpátky odnesli. Položili ji a rozdělali oheň. Zavřela oči a vybavila si, jak jí bylo třináct a poprvé dovolila nějakému klukovi, aby se jí dostal pod blůzku. Bylo to v boudě na nářadí za domem a matka je tam přistihla. Ten kluk se snažil dělat jakoby nic, předstírat, že se nic nestalo, ale pro ni to bylo ponížení. Odešla do svého

pokoje a myslela si, že to je konec světa, i když získala od matky slib, že o tom neřekne otci. Za záruku, že se to nebude opakovat. A taky se to neopakovalo. Aspoň ne *to* léto.

Teď cítila podobné ponížení. Ležela s očima zavřenýma a neslyšela žádný hovor, neboť všichni se odpojili od jejího kanálu, aby ji nerušili. Poslouchala oheň a občasné kroky a přála si, aby mohla někam zmizet. Její pověst byla v troskách. A musel u toho být zrovna MacAllister. Jednou to všechno někde vylíčí a Hutch s květinou se určitě objeví někde na Universal News, s tím mohla počítat.

Uvažovala, jestli se vůbec v historii druhu našel někdo jiný, kdo se to snažil dělat s rostlinou.

Když se probudila, byla tma. Oheň dohořel a ona viděla Kellie, která seděla na nedalekém kmeni. Mihotavé světlo vrhalo na její tvář pohyblivé stíny.

Obří květ se objevil v jejích snech, částečně děsivý a částečně příjemný. Chvíli tiše ležela, přemýšlela o tom a doufala, že bude moci celý ten zážitek připsat představivosti. Jenže ono se to *stalo.*

Rozhodla se zažalovat Akademii, až se vrátí domů.

„Jsi vzhůru?“

„Nepříliš ochotně.“

Kellie se usmála a dál mluvila tiše. „Netrap se tím.“ Po chvíli dodala: „Bylo to vážně tak dobré?“

„Jak to myslíš?“

„Vypadala jsi, jako by sis skvěle užívala.“

„Jo. Asi jo.“ Zvedla se. „Kolik je hodin?“ Morgan byl přímo v zenitu, čím dál větší. Polovina obří planety byla ve stínu.

„Utíkáš od tématu.“

„Co ti mám říct, Kellie? Prostě se mi to všechno vymklo.“ Kellie rozhrábla oheň. Do noci vylétly jiskry. „Gigantická láčkovka. Je to zvláštní místo.“

„Jo, to je.“

„Mohlo se to stát komukoli z nás. Ale všichni to chápou.“ Podívala se Hutch na pravou ruku. „Ráno bys měla být v pořádku.“ Hutch se při kontaktu s rostlinou asi podařilo úplně se svléknout. Měla popáleniny na obou nohou, na pravé paži, v oblasti kyčlí, v pase, na ňadrech, na krku a na obličeji. „Byla jsi hotová, když jsme tě sem přinesli,“ dodala s úsměvem Kellie.

Hutch chtěla změnit téma. „Ztratili jsme dnes trochu času.“

„Ani ne. Dařilo se nám. Randy už stejně dál nemohl.“

Hutch se zahleděla do tmy. Proti obloze viděla siluety obřích květin. „Randy si myslí, že mají *oči,*“ řekla Kellie.

Zachvěla se. Hutch celý zážitek připisovala jednoduché naprogramované síle přírody. Ale *oči.* Tím se z toho stávalo něco osobního.

„Možná ne zrovna *oči,*“ pokračovala Kellie, „ale světelné receptory, které jsou na slušné úrovni. Tvrdí, že místní rostlinný život zdaleka přesahuje všechno, co jsme viděli jinde.“

Hutch se nelíbilo, že jsou tak blízko. Připadala si potupená.

„Myslí si, že možná mají dokonce určitou nervovou soustavu. Prohlédl si několik menších. Nelíbí se jim, když je někdo vytrhává z kořenů nebo pitvá.“

„Jak to myslíš, že *se jim to nelíbí?*“

„Jejich části se hýbou.“

„To teda jo,“ řekla.

Edward J. Zwick dorazil do oblasti Maleivy bez fanfár – Canyon si prohlédl Morganův svět a Deepsix dalekohledem a politoval osoby uvězněné na jejím povrchu.

Zwick dostal jméno po novináři, který byl zabit, když pořizoval reportáže z jedné z četných hraničních válek v Jižní Americe na konci století. Jeho kapitánem byl osmatřicetiletý bývalý příslušník Mírových sborů, který se jmenoval Miles Chastain. Miles byl vysoký, štíhlý, tichý. Něco v jeho vystupování bylo Canyonovi nepříjemné. Vždycky se zdál být tak hrozně vážný.

Canyonovi připadal jako někdo, koho by bylo dobré mít na své straně, kdyby vypukla válka, ale koho by člověk na večeři jen tak nepozval. Po celou dobu dlouhé cesty ze Země se mu vůbec nepodařilo se s kapitánem sblížit.

Emma si stěžovala, že mnohem lepší společník je Wilfrid, lodní UI. V každém případě byl přátelštější. Její postoj naznačoval, jak absurdní bylo jeho předchozí podezření, že se na půlnočních chodbách *Zwicka* odehrávají nějaké srdeční záležitosti.

Kapitán trávil většinu času v pilotní kabině nebo ve své soukromé kajutě. Pokud to nebylo služební, nikdy nezavdal příčinu k hovoru. A jakmile dorazili na oběžnou dráhu kolem Deepsix, měl na práci jenom o málo víc než čekat na kolizi.

Canyonův komunikátor se náhle rozvibroval. Byla to Emma. „Auguste," řekla, „právě jsem vyslechla zvláštní rozhovor mezi Kellie Collierovou a Clairveauem."

„Vážně? O čem?"

„Clairveau se divil, proč se vydávají na cestu pozdě. Kellie Collierová mu řekla, že Hutchinsová odpočívá. Že na ni zaútočila *rostlina."*

„Rostlina?"

„Tak jsem to slyšela."

18

Dejte muže a ženy do jedné místnosti a IQ všech okamžitě klesne o šestatřicet bodů. Psychologové to zaznamenali, testy to prokázaly, studie nepřipouštějí pochybnosti. Chtíč opravdu dělá z nás všech blázny.

GREGORY MACALLISTER: *„Láska a čokoláda“, Cíle příležitosti*

140 hodin do rozpadu (odhad)

Na Nicholsonově řídicí obrazovce se objevila matrónovitá podoba Lori. UI měla na sobě černé šaty do společnosti s bílým šátkem. Mělo to u něho navodit dojem, že záležitost, jíž se chce zabývat, je vážné povahy. Nicholson samozřejmě věděl, oč jde.

„Myslím si, že je chyba odmítnout pomoc,“ řekla.

„Mou prvotní povinností je zajištění bezpečnosti mých pasažérů, Lori.“

„Předpisy jsou s ohledem na tuto situaci poněkud mlhavé. V každém případě je jeden z vašich pasažérů na pokraji smrti. Navíc máte pokyny od Společnosti, abyste spolupracoval na veškerých záchranných akcích.“

„Jestli se někdo sám od sebe přihlásí a přijde o život, nebude mít ten pokyn žádnou váhu.“

„Do značné míry souhlasím, pane kapitáne. Musím však upozornit na to, že pokud se současná situace nezmění a pan MacAllister přijde o život, budete mít vážné potíže za neposkytnutí pomoci.“

„Jsem si toho vědom.“

„Jediný postup, jakým se z toho můžete dostat bez úhony, je pomoci tam, kde můžete, a doufat, že se nikdo nezraní. Pokud k tomu dojde…“

Nicholson si pročísl vlasy prsty. Neviděl, který postup je bezpečnější.

„Rozhodnutí nezáleží na mně, pane kapitáne,“ pokračovala. *„Ale jsem odpovědná za to, abych vám poskytla radu. Chcete, abych kontaktovala kapitána Clairveaua?“*

Marcel řekl Beekmanovi, aby pokračoval v práci na plánu vytažení modulu z atmosféry Deepsix. Chtěl ještě jednou zkusit přesvědčit Nicholsona, aby pomohl. Ale musel mu dát čas, aby si své rozhodnutí rozmyslel. Čas, aby se potrápil.

Jedna vedlejší obrazovka začala blikat. *CHCE S VÁMI HOVOŘIT KAPITÁN NICHOLSON.* Přišlo to rychleji, než čekal.

„Potřebujeme také někoho, kdo by uměl smontovat dálkově ovládané čerpadlo.“

„Dálkově ovládanou pumpu?“

„Poslyš, Eriku, já vím, jak to všechno zní. Ale nemám čas na to, abych teď něco vysvětloval. Začali jsme pozdě a máme před sebou ještě hodně práce. Prosím tě, zkus mi prozatím věřit.“

„Dobře, Marceli. Vyhlásím to dnes při večeři.“

„Ne. Při večeři ne. To bude příliš pozdě. Shromáždi dobrovolníky, které můžeš sehnat, *teď*. Taky bych s nimi chtěl mluvit. Ti, kteří pomůžou a které budeme moci využít, bezodkladně přejdou k nám.“

„Proboha, Marceli, to je trochu narychlo, ne? To myslíš *okamžitě?“*

„Ano.“

„Tak mi alespoň řekni, co se chystáte udělat.“

„Vyrobíme orbitální výtah, Eriku.“

„Bille.“

„*Ano, Marceli?*“

„Zítra ráno navedeme všechny čtyři lodě ke konstrukci. Zkoordinuj to s ostatními UI.“

Nicholson zapnul palubní rozhlas a pověděl svým pasažérům a posádce, že jistě všichni vědí o problémech, které se vyskytly při záchraně skupiny, která zůstala na Maleivě III, přesto je s nimi znovu seznámil. „Pokračujeme v úsilí o záchrannou operaci,“ oznámil dál. Díval se upřeně do kamer a sám sebe si představoval jako starého válečníka, který sbírá vojsko, aby je vedl k vítězství. „Abychom si pojistili, že se nám to podaří,“ navázal, „potřebujeme rovněž vaši pomoc.“

„Dovolte, abych vám nyní představil kapitána Clairveaua z *Wendy Jayové*, který vysvětlí, čeho bychom chtěli dosáhnout. Prosím, poslouchejte pozorně, a pokud budete mít pocit, že můžete pomoci, přihlaste se.“

„Kapitáne Clairveaue.“

Marcel v hrubých rysech vysvětlil plán a emocionálně poprosil pasažéry a členy posádky, aby nabídli svou pomoc, a to i ti, kteří nemají žádnou zvláštní kvalifikaci. „Budeme muset lidi vyškolit a máme na to jen několik dnů. Po většině dobrovolníků možná budeme chtít, aby vyšli do volného prostoru. Bude to záležet na tom, co se stane na zemi.“

„Rád bych podtrhl skutečnost, že práce ve volném prostoru s sebou sice nese jistý stupeň rizika, ale svou povahou nebezpečná není. E-pouzdra jsou bezpečná. Přesto bych chtěl, abyste to věděli předem. A chtěl bych vám už teď poděkovat za to, že mne vyslechnete.“

Do deseti minut poté, co domluvil, zasypali Nicholsona dobrovolníci.

„Je tu ještě jedna věc, Eriku.“

Proboha. Co dalšího mohl ten člověk chtít?

„Oba víme, že tato operace bude vyžadovat mimořádně přesnou koordinaci mezi čtyřmi plavidly. Chybové rozpětí prostě neexistuje.“

„To chápu. Co potřebujete?“

Marcel sklopil oči od obrazovky nad sebou. Nicholsona napadlo, že ten člověk stárne před očima. „V průběhu operace budu chtít, abys nám předal kontrolu nad *Nightstar*. Budeme všechno řídit odsud.“

„To nemůžu udělat, Marceli. Nemohl bych, ani kdybych chtěl. Je to proti předpisům.“

Marcel chvíli počkal, než odpověděl. „Jestli to neuděláme takto, nemáme šanci na úspěch.“

Nicholson zavrtěl hlavou. „Tomu prostě nemohu vyhovět. Je to *příliš*. Pověsili by mě bez ohledu na to, jak by operace dopadla.“

Marcel se na něho několik minut upřeně díval. „Udělám ti návrh,“ řekl nakonec. „Co kdybychom se my přestěhovali tam? A řídili operaci z *Nightstar?*“

Sotva se našla hodina, v níž by Embry neděkovala svému zdravému rozumu za to, že odmítla nabídku Hutch, aby se mise zúčastnila. Bylo jí líto Toniny smrti a mrzelo ji, že pro ostatní nemůže nic udělat.

Ale jestli ji tato zkušenost v něčem poučila, pak v tom, že člověk na sebe nemá brát úkoly, které mohou být smrtelné, jenom tak letmo. Takové věci vyžadovaly náležitou přípravu a plánování. Suchá pravda byla, že několik lidí z Akademie odfláklo svou práci, pokusilo se to napravit tím, že do toho

nahnali Hutchinsovou, a na chudákovi Hutch teď bylo, aby za to zaplatila.

Během několika prvních dnů, než se to stalo, byli s Tomem ze zdržení jednoduše otrávení. Poslala zprávy několika lidem doma, ve kterých si stěžovala, že musí strávit další zhruba měsíc tím, že bude někde zbůhdarma poletovat. Několika svým přátelům dokonce řekla, že zvažuje právní kroky proti Hutchinsové a Akademii.

Tom byl tolerantnější. Bylo na něm vidět, že je na zmatky ze strany Akademie zvyklý, a zřejmě ani nečekal, že je někdo bude organizovat. Vůbec ho nepřekvapovalo, že původní průzkum si přítomnosti zřícenin na Deepsix nevšiml. „Planeta je *velké* místo," řekl jí. Jestli civilizace byla v rané fázi vývoje, když udeřila doba ledová, což v tomto případě zřejmě byla, dalo by se najít málo měst. Podle něho nebylo vůbec divné, že si neuvědomili, co mají před sebou. Dokonce řekl, že by ho *překvapilo*, kdyby to zaznamenali.

Rozruch na zemi se odrazil v obavách na palubě *Wildsidea*. Embry čekala, že přijdou provinilé výčitky, když si uvědomila, co ztráta přistávacích modulů znamená. Ale neviděla nic, čím by mohla být odpovědná za to, co se stalo, přesto se snažila vzít si část té zodpovědnosti na ramena. Absurdní.

Spolu s Tomem seděli od začátku u monitorů a poslouchali všechny rozhovory mezi pozemní skupinou a velením na *Wendy*. Když je Clairveau kontaktoval s oznámením, že záchranné plavidlo je na cestě, Embry chtěla vědět, jak se něco takového mohlo vůbec stát. Omluvil se, ale vysvětil, že prostě nemohou být připraveni na všechna rizika. Jak mohl někdo předvídat, že dojde ke zničení *obou* přistávacích modulů?

Mohla odpovědět, že druhý modul, stroj z *Nightstar*, tam vlastně ani neměl být. Nebyl součástí toho, co bylo podle

Akademie plánování. Ve skutečnosti byl k dispozici pouze *jeden* přistávací modul, takže riziko bylo značné hned od počátku.

Okolnosti. Všechno záleželo na okolnostech. Tom po jejím rozhovoru s kapitánem *Wendy Jayové* namítl, že prvek nebezpečí prostě není možné vždycky vyloučit. Řekl, že není důležité, co někdo udělal nebo neudělal před dvaceti lety. Jediné, co bylo důležité, byla současná situace. Hutchinsová dostala pokyn, usoudila, že užitek přesahuje případné riziko, a v důsledku toho se rozhodla úkol přijmout. Člověk ji za to nemohl vinit.

Jenomže byli mrtví a další mohli následovat. Pro Embry bylo těžké přijmout názor, že za to nikdo není odpovědný. Z jejího pohledu byl vždycky někdo odpovědný, když se něco stane.

Přesto havárie přinášela *něco* pozitivního. Ona a Scolari, ponecháni o samotě a v zapomnění na *Wildsideovi,* pokud někdo náhodou nepotřeboval lékařskou radu, našli útěchu v náruči toho druhého.

Na zpravodajském kanále poslouchali Canyonovy pravidelné reportáže, ona s pohrdáním a Tom s obvyklou tolerantností. „Nejspíš to cítí stejně jako my," řekl jí. „Rozdíl je v tom, že on musí před veřejností své emoce projevit. *To* je na tom to nechutné."

Nevěřila tomu. Canyon havárii využíval, těžil z ní a nejspíš děkoval své šťastné hvězdě, že ho sem poslali.

Seděli s Tomem a probírali plány do budoucna, jak to udělají, až budou doma. Žili na opačné straně severoamerického kontinentu a nějaký čas budou nuceni udržovat virtuální vztah. Ani jeden nebyl úplně připraven se trvale vázat. To však nemusela být velká nevýhoda. V době vyspělých technologií zůstávalo i v intimní sféře jen málo toho, co se nedalo dělat na velkou vzdálenost.

Tom jí právě líčil, jak by měli být o dovolené spolu, když monitor zabzučel. Příchozí hovor.

„Přepni to sem, Bille," vyzval UI.

Na obrazovce naskočil Clairveau. Zdálo se jí, že vypadá unaveně. Zmoženě. „Tome," řekl, „je to pravda, že máte na palubě nějaké lasery? Přenosné?"

„Ano. Vzadu něco takového je."

„Fajn. Potřebuju, abyste je dostali ven. Pošlu pro ně člun."

„Co chcete dělat?" zeptala se Embry. „Proč potřebujete lasery?"

„Abychom zachránili vaši kapitánku."

„Vážně?" zeptal se Tom. „Jak?"

„Později. Momentálně mám fofr."

„Potřebujete pomoc?"

„To každopádně," odvětil Clairveau. „Potřebujeme každou pomoc, kterou můžeme dostat."

Když ukončil spojení, cítila v kabině napětí. „Tome," řekla nakonec, „ty přece o svařování nic nevíš."

„Já si to uvědomuju," odvětil. „Ale jak těžké to může být?"

„Dámy a pánové, hovoří k vám kapitán Nicholson. Jak je vám známo, podle původního harmonogramu jsme měli současnou polohu opustit za dva dny, v pondělí, a vzdálit se přibližně sedmdesát milionů kilometrů, abychom byli dostatečně daleko, až v sobotu večer dojde ke kolizi.

Nabídli jsme však svou pomoc při záchranné akci. To znamená, že zůstaneme v bezprostřední blízkosti poněkud déle.

Chci zdůraznit, že *Nightstar* nebude v žádném okamžiku ohrožena. Dovolte mi, abych zopakoval, že tato loď nebude v

absolutně žádném nebezpečí. Budeme pryč s takovým předstihem, že si nikdo nemusí dělat starosti.

Možná že vás zajímá, jakou roli bude *Nightstar* v záchraně ztroskotaných vědců hrát. Podrobné vysvětlení jsme pro vás připravili na lodní síti. Stačí, když si najdete stránky Záchrana. Později v dnešních hodinách bude distribuována speciálně připravená a vytištěná kopie plánu, kterou si budete moci ponechat jako příležitostný suvenýr.

Jako zvláštní památku chceme také všem na palubě darovat zvláštní ozdobný špendlík v podobě orbitálního výtahu.

Dnes večer bude lodní jídlo servírováno jako pozornost InterGalactic Lines. Šťastná hodina začne jako obvykle v pět. Pokud máte nějaké otázky, moji důstojníci vám budou k dispozici po celé lodi.

Velice vám děkuji za trpělivost v obtížném období. Můžete se spolehnout, že vás budeme informovat podle vývoje událostí.“

Za pár minut po kapitánově proslovu dorazil Marcel následovaný několika lidmi. Byl to tým matematiků a fyziků, který plánoval záložní akci. Nicholsonovi lidé jej doprovodili do dočasného řídicího střediska, které kapitán nechal zřídit.

Nicholson seděl a jen mlčky poslouchal, jak hovoří o tom, že uvolní asteroid, oddělí prut se sítí od zbytku konstrukce, otočí jej téměř o 360° a strčí jej do dráhy Deepsix. Sledovali předpokládané změny v namáhání prutu po oddělení od zbytku konstrukce. Počítali, jak využít čtyři nadsvětelníky, aby prut otočili a nezlomili jej při tom.

Stanovili, že ideální délka prutu bude 420 kilometrů. Prut bude odebrán z toho konce, na kterém je asteroid, prohlásil vysoký, sportovně vyhlížející muž, který se představil jako John Kdosi a usmál se svému chabému pokusu o žert.

Když skončili, padlo několik otázek. Jednu položil samotný Nicholson: „Víme jistě, že svar mezi prutem, který je asi z hmoty, o níž nikdo z nás nikdy neslyšel, a trupem kosmické lodi bude držet?“

„Půjde to,“ odpověděl drobný, nedůtklivý muž. „Už jsme to vyzkoušeli.“

Rozhovor přešel do roviny natolik technické, že mu Nicholson přestal rozumět a po chvíli se vytratil. Vypadalo to, že všichni vědí, co dělají. Třeba to bude mít jakž takž šťastný konec. Možná z toho nakonec vyjde jako hrdina.

Poslali pro Toma člun. Nebyl pryč ani dvacet minut a Embry zjistila, že se jí nelíbí být na *Wildsideovi* sama. Loď byla plná ozvěn a hlasů. Systémů, které se zapínaly a vypínaly. Zvuků teplého vzduchu proudícího mezi ventilátory a rozvody. Palubních elektronických systémů, jež se mezi sebou neustále dorozumívaly. Bill, UI, se zeptal, zda je v pořádku, a ona musela odpovědět, že ano, jinak by chtěl její problém diagnostikovat. Nemohla ho ani ignorovat, protože by otázku jednoduše opakoval a jeho trpělivost byla nekonečná.

To mělo nekonečnou trpělivost. Bylo lepší mít v detailech jasno.

Nepatřila k těm lidem, kteří se dokázali zabavit hovorem s UI. Bill byl koneckonců jenom simulace, nikoli *opravdová* osobnost. Spousta lidí měla tendenci ztrácet to ze zřetele a ona musela několik z nich odkázat na psychiatry.

Byla vpředu na letové palubě, pohodlně usazená v křesle pilota. Deepsix ležela pod ní, masa oceánů a ledovců, až na úzký zelený pás podél rovníku. Světadíl, kterému říkali Severní Tempus, halila obrovská sněhová bouře.

Na obloze nebyla žádná z ostatních tří lodí. Cítila se úplně sama. Pozvali ji, aby se přestěhovala na *Wendy*, ale ona

to odmítla. Nechtělo se jí balit si věci, a stejně by se musela vrátit sem, pokud záchrana bude úspěšná. Byla by to ostatně záležitost jen několika dní.

Naproti tomu, pokud by se situace vyvinula špatně, bůh věděl, kdy by mohla počítat s návratem domů. Nechtěla vypadat lhostejně nebo bezcitně, ale zároveň tady nechtěla přezimovat. Pokud by Hutch a ostatní zahynuli, pravděpodobně by došlo k dalšímu zdržení, které by mohlo trvat i několik dalších týdnů, než by pro *Wildsidea* dorazil k Maleivě nový pilot.

Její komunikátor se rozvibroval. Byla za to vyrušení vděčná. „Ano?“ řekla.

„Embry.“ Na jedné vedlejší obrazovce naskočil Marcelův obraz. „Jak se vám daří?“

„Dobře.“

„Potřeboval bych takovou laskavost.“

„Co pro vás můžu udělat?“

„Jestli budeme muset realizovat záložní operaci, budeme potřebovat všechny čtyři lodě. A musíme zaujmout takovou polohu, abychom byli připraveni to spustit, pokud to bude nutné. Snažím se vám říct, že *Wildside* bude provádět určité manévry.“

„Tady není žádný pilot, Marceli.“

„Já vím. Loď bude řídit Lori.“

„Kdo je *Lori?“*

„UI z *Nightstar.“*

„UI z *Nightstar!* S Billem je nějaký problém?“

„Je to dlouhá historie. S potěšením vám ji odvyprávím, až budeme mít čas.“

„Je to bezpečné?“

„Jistě. Mohl bych vás poprosit, abyste zadala na řídicím panelu jistý kód? Je to hned před sedadlem pilota.“

„Ten černý panel, na kterém blikají světýlka?“

„To je ono.“ Odříkal jí sled čísel a ona jej svědomitě zadala. „Díky tomu budu moci mluvit přímo s UI,“ vysvětlil. Poněkud přimhouřil oči. „Určitě to tam zvládáte?“

„Jsem v pohodě, kapitáne.“

„Dobře. Takže to víte: zítra odvezeme *Wildsidea* z oběžné dráhy. Odletíte s námi ostatními ke konstrukci orbitálního výtahu. Až tam přiletíme, strhne se velká aktivita a několik lidí pošleme na palubu vaší lodi. Vy nemusíte dělat nic. Stačí jen, když budete sedět na místě. Žádné nebezpečí nehrozí.“

„Myslíte *mně*. Ale co Hutch? Jakou má šanci?“

„Po pravdě?“

„Samozřejmě.“

„Řekl bych, že má slušnou šanci.“

Odpojil se. Seděla tam a hleděla na prázdnou obrazovku. Pak se spojila s *Nightstar*. Objevila se simulace mladé rusovlasé ženy v lodní uniformě. „Dobré ráno,“ řekla. „Jak vám mohu pomoci?“

„Kdy se *Nightstar* vrací na Zem?“

„Náš odlet je naplánován na neděli desátého, paní.“ Den po kolizi.

„Bylo by možné si zajistit letenku?“

Vypadalo to, jako kdyby se simulace podívala na monitor, i když Embry věděla, že to není nutné.

„Ano, je to možné,“ pravila. „Máme několik prvotřídních kajut na naší Festivalové palubě. Mám vám jednu rezervovat?“

S trochou štěstí by mohla donutit Akademii, aby to zaplatila za ni. „Jaká je cena?“ zeptala se.

„Sto deset.“

Hodně. „Ozvu se vám, jestli se tak rozhodnu,“ řekla. Nebylo třeba si místo závazně objednávat nyní. Pokud by všechno šlo dobře a záchrana se zdařila, nepotřebovala by to.

A bylo by trochu trapné sedět v *Nightstar*, až by se Hutch a ostatní vrátili na palubu.

19

Toho, čím se liší jeden divoch od druhého, není mnoho, a je jedno, jestli na něho narazíte v džungli nebo na ulici moderního města. Je nejlepší nechat je být. Seriózní zkoumání si zaslouží pouze ze strany těch, které zajímá, jak vyrobit lepší foukačku.

GREGORY MACALLISTER: ***Moderní svět a štěstí***

129 hodin do rozpadu (odhad)

„*Nightstar*. Jak vám můžeme pomoci?“

„Tady John Drummond. Z *Wendy Jayové*. Chtěl jsem se zeptat, jestli bych mohl dostat informace o výkonu motorů *Nightstar.“*

„To nebude problém. Lodní technická data jsou k dispozici. Prosím, zadejte přenosový kód.“

Ukázalo se, že elektronický mág, kterého čekali, je o málo víc než puberťák. Filip Zosimov. Tak se jmenoval. Vyšel z Moskevské univerzity a poté dělal konzultanta britské firmy Technical Applications Ltd. Měl husté hnědé vlasy, tiché vystupování a výraz, který naznačoval, že dokáže cokoli.

Beekman vysvětlil, jak se chystají provést záchranu. „Potřebujeme ale zjistit, jak to udělat, aby ústí sítě zůstalo otevřené.“

Zosimov požádal, aby mu ukázali snímky asteroidu. „Jak se chcete zbavit toho?“ zeptal se. „Asteroidu?“

„Až síť rozřízneme, vypluje z ní sám. Pokud by vám to ve vašem úkolu pomohlo, můžeme plán upravit.“

„Ne," řekl. „Pokračujte tak, jak to máte vymyšlené. Budete ale potřebovat prstencovitý límec. Předpokládám, že ho čirou náhodou nemáte."

„Ne. Proto potřebujeme vás."

„Ano. Dobře. To znamená, že ho budeme muset vyrobit." Rozhlédl se po personálu. Bylo vidět, že výsledek na něho neudělal zvláštní dojem. „Ten problém má dvě části," řekl. „Chceme nainstalovat límec do přední části sítě, aby zůstala otevřená, a pak, až bude přistávací modul uvnitř, ho musíme uzavřít, abychom měli jistotu, že modul uvnitř *zůstane.*"

„Správně."

„Dobře. Budu chtít vidět technická data."

„Čeho?"

„Lodí. Všech."

„Fajn," pravil Beekman. „Zařídím to." Dal pokyn Billovi, aby je zpřístupnil. Pak se otočil zpátky k Zosimovovi. „Dokážete to, Filipe?" zeptal se.

„Ale jistě, dokážu to. Samozřejmě budeme potřebovat nějaký materiál."

„Můžete rozebrat cokoli. Tady Katie s vámi bude spolupracovat. Je fyzik se zaměřením na kvantovou gravitaci, ale toho si nevšímejte. Důležité je, že zná *Wendy.* Udělejte, co budete muset. Hlavně aby to fungovalo."

„Je možné, že se budeme muset vzdát jedné lodi," řekl.

„To nemůžete udělat. Pro manévrování budeme potřebovat všechny čtyři."

„Aha. Co ventilace?"

„Jestli to bude nutné, můžeme jednu evakuovat."

• • •

Na Hutch se stále projevovaly dozvuky jejího vzplanutí ke květině. Nechali ji spát o půldruhé hodiny déle.

„Tolik času však nemáme," postěžovala si, když ji nakonec probudili.

„Randy ten čas potřeboval taky," řekla Kellie. „A toto vypadalo jako dobrá příležitost, jak mu jej poskytnout, a přitom mu nepřivodit silnější pocit viny za to, že nás zdržuje."

Dostali do ní rychlou snídani a vydali se na cestu.

Jak šli, Hutch hovořila s Marcelem, který jí připadal přehnaně podrážděný. Popřel, že by nebyl ve své kůži, jenže Hutch poznala, že si dělá starosti, protože nabírají zpoždění oproti plánu. Dělala, co mohla, aby jeho obavy zmírnila. Jsme už blízko, řekla mu. Nevypadá to, že bychom měli problémy, které bychom nedokázali zvládnout. Snaž se nedělat si starosti.

Zeptal se jí na orchidej. Hutch vyčítavě pohlédla na Kellie.

„Žádné detaily jsem nikomu neřekla," vzkázala jí soukromě Kellie.

„Jen menší potyčka s lidožravou rostlinou," odpověděla mu Hutch.

„*Rostlinou?* Chceš říct, že to byla přerostlá láčkovka? Něco takového?"

„Jo," řekla. „To je dost blízko."

Když o několik minut později přerušila spojení, Kellie se na ni zazubila. „Ženožravá rostlina by bylo přesnější."

Ušli jen několik kroků, když přišel hovor MacAllisterovi. Vizuální.

„Někdo chce mluvit," řekl ostatním.

Obraz se zformoval, promítnutý MacAllisterovým komunikátorem. Dívali se na mladého muže. Byl jako ze škatulky. Pohledný. Štíhlá, ostře řezaná tvář. Laskavý úsměv. Elegantně zastřižené tmavé vlasy. Na sobě měl bílé tričko a

šedé kalhoty a z jeho výrazu se dalo vyčíst, že je si vědom toho, jak se vnucuje, ale doufá, že to nikomu nebude vadit.

„August Canyon," řekl MacAllister.

Návštěvník se zatvářil spokojeně. „Dobrý den, pane MacAllistere. Potěšení je na mé straně, pane." Seděl v látkovém křesle, které plulo asi metr nad zemí, jak šli. „Vím, že je to pro vás obtížná chvíle. Ale jistě si uvědomujete, že to, co se tady děje, sleduje celý svět. Nechtěl byste se k tomu pro meziplanetární diváky nějak vyjádřit?"

„K Deepsix?"

„Ano."

„Jistě. Je to past. A přiznám, že strachem nemůžu pořádně uvažovat."

„To vám věřím." Příjemně se usmál. „Ale pomoc je samozřejmě na cestě."

„Ne. Pokud je mi známo, žádná pomoc není k dispozici." MacAllister zaostával za ostatními, a tak trochu přidal. Canyon samozřejmě zůstal přímo před ním. „Povězte mi, asi náhodou nemáte na palubě přistávací modul, že?"

„Bohužel ne. Škoda. Měli jsme za to, že sem letíme pouze zaznamenat astronomickou událost. Nikoho nenapadlo, že by se něco mohlo dít taky na zemi."

„Ovšem." MacAllister se podíval na Hutch. Také na okamžik doufala, že by mohli mít štěstí. Ale Marcel měl plavidlo od médií určitě ve své databázi a byl by to věděl. Přesto, vždy existovala možnost, že se někdo přehlédl. Dost častá, aby to mohlo vzbuzovat naději.

„Jsme teď v éteru?" zeptal se MacAllister. „Vysílá se to někam?"

„Ne," odvětil Canyon. „Nahráváme to, ale vysílat nebudeme. Bez vašeho svolení ne. Veřejnost však ví, co se děje. A má starost. Víte, že církve po celém světě se modlí,

abyste z toho vyvázli? Onehdy se konalo shromáždění s modlitbou na trávníku Nového Bílého domu.“

„Oni se modlí za mě?“ MacAllister vypadal dost šokovaně. „Většina jich mě zatracovala jako ateistu.“

Canyon se zavrtěl. „Všichni si přejí, abyste se z toho dostal, pane MacAllistere. Abyste se z toho dostali vy *všichni.*“

„Tedy, Auguste, musím vám říct, že podle mě je to všechno pěkná bejkárna. Jestli mi rozumíte.“

Canyon se usmál. „Myslím si, že nemáte představu, jak *daleko* ten zájem sahá. Víte, že Parabola již začala vyrábět simulaci?“

„Vážně? A jak to dopadne?“

Canyon nasadil na svou upravenou tvář ostýchavý výraz. „Myslím, že na to teprve čekají.“ Kellie zamručela.

„Auguste,“ řekl MacAllister, „jestli chcete zjistit, jak jsme na tom, jste na špatné adrese. Vede to zde Priscilla Hutchinsová. Ví o situaci víc než já.“

Obraz se otočil k ní a Hutch vstoupila do záběru skenovacího aparátu, aby ji viděl. Canyon si ji ponechal na dohled, ale náhle začal ke svému publiku mluvit tlumeným, naléhavým hlasem. „Toto je Priscilla Hutchinsová, kterou minulou noc napadla vraždící rostlina. Priscillo, mohla byste nám přesně vylíčit, co se stalo?“

„Chytila mě zezadu,“ řekla.

„Jaká rostlina to byla?“

„*Velká.*“ Hutch se podívala na Kellie. „Auguste, nerada bych, aby to vypadalo, že nespolupracuji, ale tlačí nás čas.“

„Rozumím, Priscillo. A jestli chcete, dám pokoj, dokud nenajdeme vhodnější okamžik. Ale velice rádi bychom udělali živé interview. Jak vám to bude vyhovovat. Kdybychom mohli chvíli jen sedět a mluvit. O vašich pocitech. Jaké to je, být za těchto okolností na povrchu.“ Nasadil výraz, jenž měl

být účastný. „Jestli věříte, že se dokážete dostat pryč, než, víte co –“ Ukázal spoustu zubů, jako by chtěl říct, že chápe, že je necitlivý vůči jejich situaci, ale jeho práce si to žádá.

„Je to kretén,“ řekla na soukromém kanále Kellie. „Nic mu neposkytuj.“

„Udělej, co žádá,“ řekl Nightingale, také soukromě. „Všichni na tom můžeme vydělat. Když svoje karty dobře vyneseme. Proč s ním nespolupracovat?“

Hutch uvažovala stejně. Mohlo se stát, že nakonec bude dělat přednášky pro vedení firem a institucí po osmi tisících za kus. Mohla by si někoho najmout, aby za ni napsal paměti. To nebylo špatné. Její stará kamarádka Janet Allegriová nedávno vydala *své* líčení mise Omega, *Motory boha,* a přišla si na slušné peníze.

No co, sakra: Canyon se taky musel něčím živit. Proč by mu měla dělat problémy? Navíc přijdou všichni na chvíli na jiné myšlenky. „Dobře, Auguste,“ řekla. „Uděláme to. Dnes večer. Po jídle.“

20

To, jak někdo může věřit, že lidské zvíře zkonstruovala božská bytost, se vzpírá veškeré logice. Průměrný člověk je o málo víc než ambiciózní opice. Je debilní, sobecký, zbabělý, nechává se tyranizovat svými druhy a má strach, že ostatní poznají, jaký ve skutečnosti je. Dalo by se jedině předpokládat, že stvořitel měl poněkud naspěch, nebo byl možná členem olympijské byrokracie. Ti zbožnější z nás by se měli modlit, aby příště tu práci udělal pořádně. My bychom však mohli spravedlivě uznat, že jedna kladná vlastnost se v tom zvířeti najít dá: je vytrvalé.

GREGORY MACALLISTER: ***Most k Polynésanům***

123 hodiny do rozpadu (odhad)

„Opravdu je to v našich silách?“

John Drummond přikývl. Fakticky byl na *Wendy*, virtuálně v plánovací místnosti na *Nightstar*. „To záleží na výšce, jaké budou schopni s modulem dosáhnout, Marceli.“

„Jak vysoko musí vyletět?“

„Minimálně deset tisíc metrů. Níž nemáme šanci udržet události pod kontrolou.“

Beekman naznačil, že souhlasí. „Čím výš se s modulem dostanou, tím větší máme šanci na úspěch,“ řekl.

„Musíme vědět předem, jak vysoko se dostanou,“ pokračoval Drummond, „abychom mohli naplánovat průnik konstrukce do atmosféry.“

„Nemáme jak určit –“

„Marceli, *hodně* by to pomohlo.“

„Mně je v podstatě jedno, jak moc by to pomohlo. Prostě se to nedá zjistit. Předpokládejte, že se dostanou do deseti tisíc. A odtamtud vyjděte."

Na Drummondovi bylo vidět, že hodně trpí. „Víš to jistě? Nemohli bychom po nich chtít, aby to otestovali, až dorazí k modulu? Když budeme vědět, na čem jsme –"

„Nemůžeme to otestovat, protože aby ten test za něco stál, musela by vypotřebovat všechen injektor. To by znamenalo hodně tvrdou ránu cestou dolů."

„Co třeba počítačová simulace?"

„Datový tok z modulu bude pravděpodobně nespolehlivý. Zkusme prostě počítat s deseti tisíci a hotovo. Platí?" Snažil se, aby v jeho hlase nebylo slyšet podráždění, ale moc se mu to nedařilo.

Drummond si povzdechl.

„Stává se z toho teoretické cvičení, Marceli."

„Samozřejmě, Johne. Můžeme udělat pouze to, co je v našich silách. Co třeba odebrat z konstrukce jeden prut a namířit jej správným směrem. Můžeme *to* udělat?"

„Ano," řekl. „Musíme ho otočit. Nevidím v tom problém. Ale *bude* to ožehavý manévr."

„Máte jenom čtyři plavidla. Jedno z nich se do toho může pořádně opřít –"

„Nightstar."

„Nightstar," pravil Beekman. „Ale pořád jsou to jenom čtyři lodě, které se snaží dostat do vektoru tyč dlouhou čtyři sta kilometrů. Aniž by se něco zlomilo. To je to pravé riziko. Jak se prut vystaví námaze, praskne a projekt tím skončí. Ale můžeme to udělat."

„Tak dobře." Od zemětřesení nebylo Marcelovi o mnoho líp než teď. „Pojďme to zrealizovat, Johne. Chci, abys pomohl sestavit časový plán. S lidmi z *Nightstar* přiletí i několik systémových návrhářů. Využij je, jak budeš potřebovat. Řekni

Billovi, aby se zkoordinoval s UI na ostatních lodích.“ Pak se podíval na Beekmana. „Jak to vypadá s naším svářečem?“

„Jednoho máme. Jmenuje se Janet Hazelhurstová. Několik let pracovala na orbitální konstrukci, než se vdala. Tvrdí, že ví, o co jde, ale už to nějakou dobu nedělala a klidně ustoupí z cesty, jestli máme někoho lepšího. Ale tvrdí, že je schopná udělat to, co je třeba.“

„A máme někoho lepšího?“

„Ne, kapitáne, nemáme.“

„Dobrá. Doufejme, že je to dobrá učitelka. Přidělte jí čtyřicet dobrovolníků a nechte ji, ať jim předvede detaily svařování. Ať se do toho hned dají.“

„Kdo udělá instruktáž k e-pouzdrům?“

„Miles Chastain je na *Zwickovi.* Je to velice dobrý chlap a já jsem si jistý, že pomůže. Okamžitě ho sem dopravíme.“ Marcel se podíval do poznámek. „Gunthere, budeme potřebovat nějaké svorky, které by udržely síť pohromadě. Máme někoho, kdo umí pracovat s kovem?“

Měli dvě osoby. Jednou byl důchodce z Hamburku, druhou čínský podnikatel. Marcel si je pozval a vysvětlil jim, co je třeba. Dalo by se to udělat?

Kolik na to mají času?

Tři dny. Nanejvýš.

Ano. Mělo by to stačit. Ale určitě budou potřebovat pomoc. Marcel jim přidělil několik fyziků světové třídy jako spojky.

A budou potřebovat kov. Hodně kovu. To by mohl být problém. Kosmické lodi v sobě nevozily mnoho postradatelného kovu.

Do hovoru se náhle vložil Bill: *„Kapitáne, lidé z* Nightstar *se shromáždili* v *Bryantově sále a čekají na to, co si budete přát.“*

Marcel to vzal na vědomí. „Pojďme pozdravit naše dobrovolníky.“

Za hodinu již jednotlivé týmy procházely *Wendy* úsek od úseku a odmontovávaly boční panely z lůžek, příčky a všechno ostatní, co bylo z kovu. Důchodce a podnikatel se zatím pustili do improvizované výroby zařízení. Byl to těžký problém, ale oni ho u všech všudy zvládnou.

Přibližně ve stejnou dobu, kdy Beekmanovi rozebírali postel, opustily všechny čtyři nadsvětelníky oběžnou dráhu.

Canyonův komunikátor se rozvibroval. Byl to Chastain. Aktivoval obraz. Kapitán seděl v pilotní kabině. „Pokud by tě to zajímalo, Auguste, zamířili jsme k té konstrukci,“ řekl. „Mohl byste získat dobré záběry.“

„Jistě,“ odvětil Canyon. „Dělal jsem o ní několik rozhovorů. Řeknu ti, Milesi, že bych byl nejraději, kdyby se z toho vyklubala mimozemská *loď*. Je to dlouhý kus kovu, ale pořád je to jenom kus kovu.“

„To samozřejmě vím. Taky jsem dostal žádost od kapitána Clairveaua z *Wendy*. Stále pracují na tom, jak vytáhnout své lidi, a chtějí naši pomoc. Dávám jim tedy *Zwicka* k dispozici.“

„Fajn,“ pravil Canyon a hned začal přemýšlet o tom, jak dobře to půjde prodat. UNN v záchranné akci. „Proč ale potřebují nás? Co od nás chtějí?“

„Neznám podrobnosti.“ Podíval se, kolik je hodin. „Za čtyři minuty je porada. Přepojím ji do systému. Možná bys měl informovat Emmu.“

Canyon přikývl. Bez ohledu na to, jak se situace vyvine, nutně se musela projevit obrovským nárůstem sledovanosti. Vždyť kdo by byl tak apatický, že by se nedíval?

Janet Hazelhurstová si v Bryantově sálu převzala své dobrovolníky. Měli podepsat dokument, který vyvazoval TransGalactic z odpovědnosti v případě, že by došlo k nehodě. Potom kapitán Clairveau z *Wendy Jayové* pohovořil o rizicích situace. „Doufáme, že nebudete muset vyjít do prostoru," řekl. „Chci zdůraznit, že váš výcvik bude jen preventivní."

Janet si všimla, že někteří dobrovolníci vypadali zklamaně, když to slyšeli. Usoudila, že je to povzbudivý začátek.

„Jestli opravdu budete muset vyjít do prostoru," pokračoval Clairveau, „uděláme všechno možné, abychom riziko minimalizovali. Ale abych byl upřímný, bude to ve vašich rukách. Reálné riziko se zvýší, poněvadž nemáte zkušenosti v tom, co od vás budeme chtít. Budete pracovat v prostředí beztížného stavu a budete používat lasery.

E-pouzdro, které budete mít na sobě, je pohodlné. Budete díky němu v teple a je prakticky bezporuchové. Ale laseru neodolá, takže čekáme, že budete opatrní. Ukážeme vám, jak laser používat, jak svařovat a jak to dělat ve stavu beztíže. A jak to dělat bezpečně. Dostanete příležitost cvičit se v podmínkách beztížného stavu *uvnitř* lodi. Další tři dny nebudete dělat nic jiného než se zdokonalovat."

Clairveau byl vysoký, pohledný, sebejistý. Janet k němu cítila důvěru. „Jak víte," navázal, „Morganův svět se přibližuje. To znamená, že venku bude poletovat nějaké smetí. Kameny. Prach. Led. Kdo ví –

Neustále budeme mít ve střehu čidla. Ale absolutní bezpečí zaručit nedokážeme. Proto platí, že jestli si někdo z vás rozmyslí, zda do toho půjde, pochopíme to."

Několik lidí to udělalo.

„Mám doma rodinu, která je na mně závislá."

„Omlouvám se. Chtěl jsem pomoci, ale nečekal jsem, že to bude něco takového.“

„Mám děti.“

„Občas mám problém s výškami.“ Většina zůstala.

Janet byla čerstvě ovdovělá. Ne že by jí to zvlášť vadilo. Její bývalý manžel byl vždycky tak trochu nudný patron. Neměl vůbec žádnou fantazii. Celý život strávil tím, že se díval, jak zosobňuje Robina Hooda, George Washingtona a Leónida u Thermopyl (až na to, že v jeho verzi Sparťané vyhráli), a jeho představu o romantickém večeru naplňovala večeře na chatě s jeho kamarády.

Pokaždé, když došlo na prodloužení, uvažovala, že manželství neobnoví. Jenomže nikdy ten osudový krok neudělala, protože manžel ji velice miloval. Zůstal jí věrný, chraň bůh, a vždycky si vzpomněl na narozeniny a výročí. Měli dvě hodné děti a on byl příkladný otec. Kdyby neobnovila, zničila by ho tím, a k tomu se nedokázala odhodlat. Proto s ním celá ta dlouhá léta zůstávala, nudila se a toužila po nějakém vzruchu.

Všichni je považovali za ideální pár. *Kéž by byl můj George víc jako tvůj Will.* Will dokonce stále dobře vypadal, přestože jeho úsměv již nebyl tak elektrizující jako dřív. Když ho zabila nezjištěná srdeční výduť, patřičnou dobu truchlila a pak se nalodila na *Nightstar*, aby se pokusila tu ztrátu překonat, jak řekla svým kamarádkám.

Její spolupasažéři o tom nic nevěděli. Janet zjistila, že se jí nově nabytá svoboda líbí, a dobře si ji užívala.

Teď měla příležitost oživit si, co kdysi uměla, a vykonat něco hrdinského.

Byla nabitá odpovědností vycvičit dobrovolníky v metodách sváření a řezání.

Marcel si s ní sedl a společně naplánovali, jak tu operaci provedou.

Začala tím, že se zeptala, jestli vědí, co je to svar.

Demonstrovala to tím, že spojila dva kusy kovu. „Jednoduché," řekla.

Nechala to udělat jednoho z dobrovolníků.

Informovala svoje studenty, že finta v tom, jak dosáhnout dobrého svaru, je v zajištění těsného kontaktu mezi dvěma povrchy. Obnažit čistý kov. Potom se atomy mohou náležitě spojit. *Těsně.* Byl to její oblíbený termín. Až skončíme, atomy v obou kusech k sobě budou mít stejně blízko jako atomy v obou kusech. To byl cíl.

Vysvětlila správný postup, předvedla jej, umožnila jim, aby si to vyzkoušeli, a nechala je u toho tak dlouho, až to byli schopni dělat bez přemýšlení. Cvičili se tak, že rozřezávali regály, jež se již nepoužívaly, rozebírali zásobníky a krájeli skříně. Pak dávali všechno zpátky dohromady.

„Tady to jde snadno," upozornila je. „Až vyjdete do prostoru, zjistíte, že musíte myslet na spoustu věcí. Ale práce je stejná a postup také. Hlavně se nenechte vyrušit ze soustředění."

Měla pár kusů toho, čemu všichni říkali *imposibilium*, materiálu, z něhož byla konstrukce vytvořena. Zkoušeli je řezat a svařovat zpátky. Janet zdůrazňovala bezpečnost a vyhodila tři, jejichž přístup byl příliš lehkovážný. „Chyby budou drahé," řekla jim. „Za lehkomyslnost zaplatíte svým životem. Nebo životem někoho jiného." A později: „Ve skutečnosti to není těžké. Ale musíte stále myslet na to, co děláte."

Poslala je na večeři a řekla jim, aby se brzy vrátili na další kolo.

Když jim tentokrát dala šanci odstoupit, zůstali všichni.

Pracovali skoro až do jedenácti večer. Potom jim poděkovala za pozornost, propustila je a řekla jim, že další

den začnou v šest. „Zítra budeme pracovat v e-pouzdrech," oznámila. „Chci, abyste si na ně zvykli."

Někdo se zeptal, jestli to znamená, že přece jen vyjdou do prostoru.

„Ne," odpověděla. „Zatím ne." A měla radost, když slyšela, jak nesouhlasně mručí.

Nightstar nabídla Marcelovu týmu několik volných prostor. Pro kapitána samotného bohužel žádné ubytování na úrovni VIP nezbylo. Nicholson zcela v souladu se starodávnou tradicí nabídl, že hostovi svou kajutu přenechá. Marcel, jak se čekalo, odpověděl, že to nemůže přijmout a že si rád vezme to, co je k dispozici. Účelu poslouží i lůžko u příďového směšovače. Dostal jednotku v polovině lodi na levoboku, která byla pohodlnější a o polovinu větší než jeho kajuta na *Wendy*.

Když opustil svářeče, bylo pozdní odpoledne, a on měl za sebou probdělou noc. Svlékl si uniformu a lehl si, aby si půl hodinky zdříml, než se vrátí na Nicholsonův můstek. Prakticky ani nezavřel oči, když mu začal zvonit komunikátor.

„Marcel?" Byl to hlas Abela Kindera. Abel byl hlavní klimatolog z *Wendy*. Vedl tým, který monitoroval podmínky na Deepsix a pátral po příznacích rozpadu planety.

„Ahoj, Abele," řekl. „Co máte?"

„Zdá se, že pár silných bouří. A zesílení seizmické aktivity."

„Týká se něco z toho oblasti věže?"

„Nějaké pohyby mít budou, ale nejhorší by to mělo být na severovýchod od nich. V moři."

„Co ty bouře?"

„Vzniká několik velkých. Dochází k tomu, že atmosféra reaguje na gravitaci Morgana úplně stejně jako oceány. Proto

se po planetě přesouvají obrovské masy vody. Všechno se zahřívá slapovou aktivitou. Normální procedury se narušují. Studená voda se objevuje v teplých zeměpisných šířkách, oblasti vysokého tlaku vzduchu nad póly se rozpadají…“

„A závěr, Abele?“

„Těžko říct. Mechanismus, který utváří počasí, se mění v polévku. Může se stát cokoli. Měl bys své lidi varovat, aby se měli na pozoru před hurikány, tornády a bůhví čím ještě. Nemáme na zemi dost senzorů, abychom dokázali monitorovat všechno, takže nemůžeme slíbit ani varování předem.“

„Fajn.“

„Budou prostě muset být připravení na všechno.“

„Díky, Abele.“

„Ještě jedna věc. Ty bouře budou fakt *silné*. Něco takového doma nikdo neviděl. Kategorie sedmnáct.“

21

Památníky jsou zdvořilé fikce budované při všeobecném předstírání, že jsme nezištní a velkomyslní, máme soucit s těmi v nouzi, jsme stateční ve spravedlivé věci a věrní až do smrti. Pro doložení absurdnosti těchto představ stačí podívat se na podmínky, které nutně vyvřou všude tam, kde přestane působit policejní ochrana, jakkoli krátce.

GREGORY MACALLISTER, *Na věčnosti*

107 hodin do rozpadu (odhad)

Urazili rekordních osmnáct kilometrů, než ten den skončili. Když se znovu objevil Canyon, aby získal svůj interview, řekl jim, aby se uvolnili, že všechnu práci udělá on a oni po návratu domů zjistí, že jsou všichni celebrity.

Ve skutečnosti to bylo velice jednoduché. Házel jim lehké míče. Mají strach? Co z toho, co viděli, na ně nejvíc zapůsobilo? Bylo na Deepsix něco, co by stálo za záchranu? Kdo byl ten astronom z věže, o kterém slyšel? Co bylo největší překvapení, s nímž se na této planetě setkali?

Hutch věděla, co bylo její největší překvapení, ale raději mluvila o obřích vážkách.

Zeptal se na jejich zranění. Nic vážného, řekl MacAllister. Jenom pár říznutí a škrábanců. Připustil ale, že dostal krutou lekci, pokud jde o udržování slušné tělesné kondice. „Člověk prostě nikdy nemůže vědět," prohlásil, „kdy skončí v pralese na neznámé planetě a bude muset ujít dvě stě kilometrů. Všem doporučuji rekreační běh."

Když později vyšel Jerry Morgan, byl velký skoro jako pozemský Měsíc. Ovšemže byl stále v první čtvrti, kde měl také zůstat. V horních a dolních pásech mraků, pochmurných,

vyvedených v podzimních barvách, byly zlaté tečky. Na rovníku se nacházel široký tmavý pás. Hutch si našla zeměpisnou výšku na severní polokouli, kam se Maleiva III, Transitorie a věž nakonec zřítí.

Za jiných – příznivějších – okolností by to byl fantasticky krásný objekt.

UDÁLOSTI S AUGUSTEM CANYONEM

„Strávil jsem dnes nějaký čas s pěticí statečných lidí, kteří nemohou opustit Maleivu III, kde se na ně řítí obří planeta pojmenovaná po Jerrym Morganovi. Čtyři z nich jsou vědci. Pátým je slavný spisovatel a editor Gregory MacAllister. Putují krajinou v zoufalé snaze najít kosmické plavidlo, které tam zůstalo před dvaceti lety. Znamená pro ně jedinou naději, jak se dostat z povrchu, než tato planeta zanikne, což bude za šest dní.

Podaří se jim to? To samozřejmě nikdo neví. Ale my s nimi dnes večer budeme hovořit ve zvláštním vysílání. A myslím, že až se s nimi setkáte, budete stejně jako já cítit, že jestli se to vůbec dá udělat, těchto pět lidí to dokáže –“

Marcel a Beekman se u vysílačky čím dál častěji nechávali střídat náhradníky, kteří skupinu naváděli. Kdyby si zbloudilci museli poradit sami, v neznámé krajině bez identifikovatelných orientačních bodů, beznadějně by se ztratili. Oba žertovali o schopnosti Hutch vést své lidi podle polohy slunce. Hutch byla bezradná dokonce i v noci, když byla obloha čistá a byly vidět široké řeky hvězd. Pokud existovala nějaká navigační hvězda, ať už severní nebo jižní, nedokázala ji najít. A pochybovala, že by taková hvězda vůbec byla z rovníku pozorovatelná.

Ale to nebylo důležité. Stále byl někdo na příjmu. *Jděte doprava.*

Zahněte šikmo doleva.

Ne. Ne kolem toho kopce. Přes něj.

Pak, bez varování, dostali od Marcela úkol: „Před vámi něco je. Není to pro vás žádná zacházka a my bychom byli rádi, kdybyste se na to mrkli."

„Co to je?"

„Nevíme. Stavba."

Hutch nerada viděla každou minutu mimo trasu. Podívala se po ostatních, co tomu říkají. Byli ochotní tomu chvilku obětovat. Ale jen chvilku. Nightingale to považoval za dobrý nápad. Samozřejmě pokud to nebylo daleko. „Tak dobře," řekla. „Koukneme se na to a dáme vám vědět, co to je. Ale pak hned půjdeme dál."

Bylo to na břehu jezera, zarostlém stromy a křovím. Jediné, co viděli, bylo několik odlesků kovu. Les to pohltil takovým způsobem, že si nebyli jistí, jestli je to vůbec stavba.

Porazili několik stromů a Hutch si nejdřív myslela, že našli nějaké klenuté skladiště. Dokud neobjevili řadu oken. Většina jich zůstala nepoškozená. Kellie to obešla dozadu. „Má to ocas," nahlásila.

„Ocas?"

„Vlastně dvojitý. Je to letadlo."

Dole to bylo zvonovitě rozšířené. Na jedné straně byly namalované nějaké symboly, tak slabě, že se téměř nedaly rozeznat. Přední část nahoře zabíralo čelní okno. Stroj byl velký asi jako příměstský aerobus. Neměl však křídla. Pozemní dopravní prostředek, usoudila navzdory ocasu Hutch. Ledaže by znali antigravitaci.

Soudě podle stromů, které to pohltily, bylo to tam staletí. Hutch odkrokovala rozměry a záběry poslali na *Wendy*.

Osmatřicet metrů na délku, asi šest v průměru. Pravá strana byla hodně pomačkaná, levá o něco méně.

Chiang vylezl na strom, vytáhl svítilnu a pokusil se nahlédnout dovnitř. „Nic nevidím," řekl. „Dejte mi nějaký vlhký hadr."

Kellie utrhla několik plochých listů, opatrně je namočila na břehu jezera a podala mu je nahoru. Chiang otřel sklo.

„Křídla nekřídla, přece jen to *má* aerodynamický tvar," prohlásila Kellie. „Podívejte se."

Měla pravdu. Mělo to hladké linie a příď a záď byly sbíhavé.

„Co se děje?" zeptal se Canyon. Věděli, že obyčejně poslouchá společný kanál a rozhovory mezi pozemní skupinou a loděmi na oběžné dráze.

Hutch ho aktuálně informovala. „Zbytek vám řeknu, až zjistíme, co to je," řekla. „Pokud to *něco* je."

Chiang přitiskl na sklo svou svítilnu. „Uvnitř jsou řady sedadel. Malých sedadel. Vypadá to, že jsou trochu rozházená."

„*Malá* sedadla?" zeptal se MacAllister. „Pro stejné proporce jako ve věži?"

„Jo. Vypadá to tak."

„*To* je tedy zvláštní."

„Proč?" zeptala se Hutch.

„Podívej se na ty dveře." Pod houštinou vegetace je skoro nebylo vidět, ale byly tam. Hutch poznala, co je na nich zvláštního: dveře měly přibližně správnou velikost pro *ni*.

Byly skoro na úrovni terénu, a dokonce měly kliku, jenže když se je MacAllister pokusil otevřít, klika se ulomila. Proto do nich vyřezali díru.

Uvnitř byla tma. Hutch zapnula svou svítilnu a zadívala se na zhruba třicet řad malých sedadel rozdělených středovou uličkou, po pěti na každé straně. Některá se utrhla a ležela

poházená po kabině. Neviděla žádné stopy organických pozůstatků.

Podlaha vrzala. Pokrývala ji černá tkanina, která byla stále poměrně zachovalá.

Přepážky se lehce pokřivily. Byly na nich skvrny od vody a v přední části byly rozražené. Byly vidět stopy po ohni.

Pilotní kabina měla dvě sedadla. Na rozdíl od těch v hlavní části stroje byly v normální velikosti, tedy dost velké, aby se do nich vešla *ona.* Jedno bylo ulomené, ukroucené z držáku. Také rám, jenž držel čelní okno, byl poškozený. Sklopila oči k tomu, co byla kdysi přístrojová deska.

„Havarované a opuštěné," řekla za jejími zády Kellie.

„Taky si to myslím."

„Co ta velká sedadla?" zeptal se MacAllister. „Kdo seděl v *nich?"*

Nightingale přejel kuželem světla zepředu dozadu. „Je téměř jasné, že tady máme co do činění se *dvěma* různými druhy," řekl.

„Jestřábi a cvrčci?" nadhodila Hutch. „*Obojí* jsou skuteční?"

„Je to možné? Na jedné planetě?"

„Na *naší* planetě máme víc než jeden inteligentní druh. To, co bych nečekal, jsou dva *technické* druhy. Ale kdo ví?"

Prohledali spodní část, která se asi používala pro náklad, ale byla prázdná. A motor. Využíval kapalné palivo k získávání proudového tahu. Sací otvory pro vzduch. Umělohmotné obruby kolem spodní strany. Hutch se spojila s Beekmanem. „Víme jistě," zeptala se, „že místní obyvatelstvo nikdy nemělo vyspělou techniku?"

„Akademie to tvrdí."

„Fajn. Až budeš příště mluvit s Akademií, můžeš jim říct, že jsme tady dole našli vznášedlo."

„Pojďme," vybídl MacAllister. „Na další okounění nemáme čas."

Hutch odloupla kousek sedadla a uložila jej do pytlíku na vzorky. Z přístrojové desky vymontovali několik měřicích přístrojů, které rovněž uložili do pytlíků. Na žádném nebyly čitelné symboly, ale bylo možné, že při pečlivějším průzkumu se je podaří zvýraznit.

Chiang si vzal Hutch stranou. „Měla by ses podívat ještě na něco jiného. Tady. V lese."

Našel stěnu z černého kamene.

Byla zhruba šest metrů dlouhá. A zdobená rytinami. Bylo na ní několik řad symbolů a podoba vznášedla.

Hutch předpokládala, že skála byla původně leštěná a měla ostré hrany, že nápis byl výrazný a jasný. Ale počasí skálu ohladilo. A nápis mizel v zemi.

Podívala se na hodinky.

„Zabere to jen pár minut," řekl Chiang.

Přikývla, a tak nápis za MacAllisterova pobízení, aby šli dál, vykopali. V horní části, přes zpodobnění vznášedla, se táhly dvě rovnoběžné řady hluboko vyrytých symbolů. Toto vozidlo však bylo štíhlé a plné síly, nepoškozené, a Hutch poznala, že úmyslem sochaře bylo dosáhnout vjemu, že stroj se řítí slunečními paprsky.

Pod kresbou vznášedla byly za použití tučných hůlkových symbolů vytesány dvě skupiny písmen, bok po boku. A pod těmito dvěma bylo další seskupení, mnohem početnější, menší, deset řádků hluboké. Každý řádek měl čtyři znaky s výjimkou posledního, který měl pouze tři. Ve skutečnosti bylo možné, že je v nich použita úplně jiná abeceda. Nedalo se to poznat, protože to nebyla hůlková písmena. Měla spíš jemnou, složitou stavbu.

„Co myslíš?" zeptala se Hutch. „Co tam stojí?"

„Vznášedla Ajax," řekl MacAllister, který nervózně postával opodál. „Ty dvě skupiny nahoře jsou regionální distribuční centra a tohle" – menší skupiny – „jsou místní kanceláře."

„Chce to zkusit ještě někdo?" zeptala se Kellie.

„Vážně bychom měli vyrazit," řekl MacAllister.

Nightingale se k nim připojil. „Z blízkosti vraku se dá usuzovat, že je to památník," prohlásil. Zamyšleně se na stěnu podíval. „Toto" – horní řádky – „jsou jména pilotů. A to další jsou jména pasažérů."

„Co ten nahoře?" zeptala se Kellie.

„Jestli je to památník," ozval se MacAllister, „bude to vítací fráze, něco jako: *Cizinče, zvěstuj spartským.*"

„Tak co se tady odehrálo?" zeptal se Chiang.

„Zřejmě dopravní nehoda," řekl Nightingale. „Havárie."

„Jistě. Ale kam jeli?"

„Třeba to byli nějací kočovní dělníci. Pomocníci v zemědělství. Sezonní pracovníci."

„Otroci?" nadhodil Chiang. Nightingale přikývl. „Možná."

„Ty bys napsal jména otroků na památník?" Hutch zavrtěla hlavou. „To nezní věrohodně."

„V lidských dějinách se čas od času stávalo, že lidé měli ke svým otrokům silnou náklonnost," připomněl MacAllister a pokrčil rameny. „Kdo ví, jak by taková mimozemská kultura mohla vypadat?"

• • •

Pokračovali ostrým tempem až dlouho do večera. Když se nakonec utábořili na noc, poskytli další rozhovory Canyonovi. Chiang si vychutnal příležitost vystoupit na

mezinárodní scéně, vypadat hrdinsky, říct věci, které se od něho čekaly. *Vrátíme se domů.* Úsměv do snímacího zařízení. *Spousta lidí nám fandí.* Ale pokaždé, když se podíval na Kellie, zdálo se mu, že v jejím úsměvu zaznamenal jakousi stopu úšklebku.

Když skončil, bylo mu trapně.

Ostatní byli stejně nestoudní. Nightingale nasadil hlubší hlas, MacAllister se pokusil zatáhnout břicho, Kellie mluvila, jako by neměli vůbec žádné starosti. A dokonce i Hutchinsová, jejich přímý velitel, se neubránila tomu, aby dělala důležitou. Byli na chvíli slavní a nezvládali, jak to na ně působí.

Canyon s nimi hovořil individuálně. Když skončil, nahrnuli se k ohni a snažili se tvářit, jako by se právě nestalo nic neobvyklého. Canyon byl stále ve spojení s Kellie, aby získal to, čemu říkal kontext.

Chiang neměl noční les rád. Neexistoval způsob, jak zajistit bezpečnost. Potřebovali by tři hlídky, aby snížili možnost překvapivého útoku na minimum.

Byla to jejich osmá noc venku. Myslel si, že to má spočítané dobře, ale všechno začínalo splývat a on už si nebyl jistý. Prozatím se žádný dravec o noční útok nepokusil. Bylo proto pravděpodobné, že kdyby se to mělo stát, už by k němu došlo. Chiang si přesto dělal starosti a užíral se, jak to měl v povaze.

Viděl, jak Canyonův obraz sedí na kládě proti Kellie. Vyptával se jí a ona pozorně poslouchala. Občas přikývla, občas se na chvíli zamyslela. Klidně mohla říkat: *„Ano, věříme, že se nám podaří uvést přistávací modul do provozu, až k němu dojdeme.“* Nebo: *„Ne, o té možnosti jsme nehovořili. Nepředpokládáme, že se něco takového stane.“* Přestože Chiang neměl žádné logické opodstatnění pro

žárlivost, dráždilo ho to. V Canyonově vystupování bylo něco, co působilo jako neohrabaná snaha o svádění.

Navíc Canyon nedokázal skrýt fakt, že ve skutečnosti nemá ani ponětí, co lidé na zemi cítí. A také prozradil, že mu v tom všem jde hlavně o to, aby doma utrhl hodně z koláče sledovanosti, udělal radost šéfům a postoupil výš v potravním řetězci. Filmování srážky dvou planet byl úkol, který se pro něho přesně hodil. Mohl by ze sebe vymáčknout několik všeobecných poznámek typu: *Vypadá to, že to bude neuvěřitelná bouračka,* přizvat si několik astrofyziků z *Wendy,* aby mu dodali barvitý komentář, a všechno by krásně fungovalo.

Jenom nebyl ten správný typ pro rozhovor s lidmi v nesnázích.

To byla Chiangova poslední myšlenka. Stál na okraji prostoru ozařovaného ohněm, rozhlížel se po okolní tmě a čas od času posvítil do noci svou baterkou. A náhle svět zmizel, jako by jej někdo složil a dal pryč.

MacAllistera Canyon taky nudil. Rozhovory z předchozího večera byly o několik hodin později odeslány na Zem. I přes hyperkom to byla dlouhá cesta, takže se na něčí obrazovce objeví nejdřív za půldruhého dne. Tou dobou již oni pravděpodobně naleznou *Tess* a otázka přežití bude vyřešena. Doufal, že v jejich prospěch. Představoval si, jak zahlédnou opuštěné plavidlo, doběhnou k němu, dostanou se dovnitř, napumpují do něho šťávu a v luxusním pohodlí jeho kabiny pro pasažéry odletí zpět k věži. Viděl, jak přistávají a nakládají kondenzátory. Hutch a Kellie je nainstalují s minimální nervozitou. Pak začnou slavit, až *Tess* odstartuje a zamíří vzhůru na oběžnou dráhu.

Stromy ve větru vzdychaly a oheň praskal. Díval se, jak Kellie mluví s Canyonem. Viděl, jak se odmlčela a jak jí Canyon položil další otázku. Věděl přesně, jak bude znít.

„Na co myslíte, když každou noc vyjde Morganův svět a vy vidíte, jak je čím dál větší?“ (Tušil, že dnes v noci bude vypadat jako čínský balon.)

„Chtěla byste něco vzkázat lidem doma?“

Ano, pomyslel si MacAllister. *Bez okolků. Život je krásný.*

Obraz novináře vypadal hmotně a v záři ohně působil dokonce poněkud zálesáckým dojmem. Naklonil se ke Kellie. Zdálo se, že pozorně poslouchá, ale MacAllister věděl, že si připravuje další otázku.

A uprostřed téhle poklidné, ospalé scény se ozval náhlý výkřik.

MacAllisterovi něco prolétlo kolem hlavy. O několik dní dřív by zůstal sedět jako opařený a přemýšlel by, co se děje. Jeho reflexy se však značně zlepšily. A vrhl se na zem.

Kolem nich svištěly kameny. Jeden ho zasáhl do ramene, další do lebky. Byly slyšet další pronikavé výkřiky, připomínající vzteklé děti. MacAllister zašmátral pro kráječ. Něčí laser vyšlehl a keře se vzňaly. Jeden strom, přetnutý paprskem kráječe, se skácel na zem.

Do jednoho polena na oheň se zabodla šipka. MacAllister zahlédl mezi stromy pohyb; v dalším okamžiku vtrhli cvrčci v kožešinách do tábora. Byli to neskutečně ohavní divoši, kteří se ani trochu nepodobali postavě v hábitu, již našli ve venkovské kapli.

Vytáhl svou zbraň v nejvyšší čas. Dva z nich šli s oštěpy po něm. Překrojil je vedví, cvrčky i oštěpy. Pak zlikvidoval dalšího, který se chystal bodnout Kellie zezadu. Hutch jim nařídila, aby se stáhli do sevřeného kroužku, ale MacAllister

byl příliš zaneprázdněný vlastní obranou, než aby se snažil zaujmout místo ve formaci. Všude vládl naprostý chaos.

Cvrčci ani na okamžik nepřestali vřeštět. Jednoho někdo rozřízl od lebky po hruď. Nightingale se postavil doprostřed útoku a přejel svým kráječem zleva doprava. Údy se rozlétly na všechny strany a útok se rozpadl. Stejně rychle, jako se objevili, se cvrčci rozprchli a ztratili v lese.

Několik keřů hořelo. Z jednoho stromu něco s praskáním spadlo hned vedle něho. Drželo to oštěp. Pokusilo se to vstát a utéct, jenomže MacAllister byl tak vzteklý, že po tom stejně sekl. Tvor zavřískl a znehybněl.

Hutch a Kellie v zápalu boje postoupily až k okraji lesa. Nightingale stál s rozkročenýma nohama a zdviženým kráječem mezi těmi, které zabil, jako nějaký moderní Hektór. Ten hrdinský postoj byl už trochu moc, ale na MacAllistera jeho chování přesto udělalo dojem. *Stačí pověsit život člověka na vlásek a většina z nás je schopna podat velice slušný výkon,* pomyslel si.

Útok se rozpadl a zdálo se, že zvuky boje se rychle vzdalují. Canyon, nijak nevyvedený z míry, zůstal po celou dobu sedět v křesle. Neviděl dál než mimo úzký dosah komunikátoru umístěného na pařez. Jednoduše se znovu a znovu dožadoval, aby mu řekli, co se děje.

Universal News Network na místě, pomyslel si MacAllister.

Nightingale mu konečně vysvětlil, že na ně někdo zaútočil.

Canyon mluvil dál, chtěl slyšet podrobnosti. Kdo na ně zaútočil? Je někdo zraněný? MacAllister mu vypnul zvuk a osahal si hlavu. Bolela ho, ale přes pole nepoznal, jestli krvácí. Jinak měl za to, že je v pořádku. Pár modřin, nic víc.

Marcel s nimi obnovil spojení a zeptal se jich na totéž. „Cvrčci," odpověděla Kellie, ale on ji neviděl. „Za chvilku se ozveme."

MacAllistera uchvátila zvláštní kombinace hrůzy a opojení. *Panebože, to bylo příjemné. Srdcem jsme všichni divoši*, pomyslel si.

Hutch se vrátila do tábora, podívala se na něho a rozhlédla se kolem. „Všichni v pořádku?" otázala se.

Nightingale ukázal, že mu nic není. Svítil baterkou mezi stromy, aby se ujistil, že tvorové jsou pryč. „Asi jsme právě měli tu čest s původním obyvatelstvem."

„Jak jsi na tom ty, Maku?"

„Živý a zdravý," odpověděl MacAllister. „Myslím, že se ti malí šmejdi hned tak nevrátí."

„Kde je Chiang?" zeptala se.

MacAllister se podíval dolů na jedno z těl. Mělo nezdravě bledou nazelenalou kůži a kosmatou lebku s vyvýšeným hřebínkem. Tvor měl otevřené oči, ale zdálo se, že je mrtvý.

Nesahal by mu pořádně ani do výšky boku. Když do něho šťouchl, tvor se mírně pohnul a vyloudil smutný kňouravý zvuk.

Do toho se tlumeně ozval Keliin hlas. „Tady," řekla. „Našla jsem ho."

Chiang ležel zcela bez hnutí. Uvnitř e-pouzdra se mu valila krev prýštící z půltuctu ran.

„Vypni pouzdro," řekl MacAllister.

„Ne." Kellie se vrhla na zem vedle něho. Najednou měla hluboký, zvláštní hlas. „To je jediné, co ho drží pohromadě."

Hutch si klekla k němu a uchopila ho za zápěstí. „Maku," řekla, „přines lékárničku."

MacAllister se otočil a rychle zamířil pro její batoh. „Necítím žádný puls," řekla Hutch.

„Nedýchá." Kelliin hlas byl zastřený.

Zdráhavě vypnuli pouzdro a Hutch se pokusila dodávat mu vzduch přímo.

Někdo zřejmě vyslovil kód Embry, protože se z vysílačky ozval její hlas. „Nehýbejte s ním," řekla.

A Marcel: „Postavte hlídky. Můžou se vrátit."

„Rozumím," odpověděl Nightingale.

„Spal všechno, co se pohne," řekla Kellie.

„Máte už tu soupravu?"

„Mac pro ni šel."

„Hoď sebou, Maku. Jak vypadá to krvácení? Ukažte mi to."

MacAllister se vrátil s lékárničkou. Hutch si ji hned vzala a ukázala mu, aby pomohl Nightingaleovi. Kellie vytáhla několik tlakových obvazů a začala je aplikovat. Mac chvíli stál a díval se dolů na Chianga. Pak se otočil na druhou stranu.

Nightingale kontroloval dalšího mrtvého útočníka. MacAllister doufal, že ten, jenž zaútočil na Chianga, je mezi mrtvolami.

Drželi se spolu a obcházeli tábořiště. Exobiolog vypadal vyčerpaně. MacAllistera poprvé napadlo, jestli před léty vůči Nightingaleovi nebyl nespravedlivý. „Ty už jsi tady byl, Randy, že?" řekl.

„Jo." Nightingale protáhl obličej jako někdo, kdo právě kousl do zkaženého ovoce. „Má to v sobě trochu *déjá vu*." Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Vážně to tady nenávidím."

MacAllister pokýval hlavou. „Je mi to líto." Nebyl si jistý, co tou větou myslí.

„Jo. Mně taky.“ Nightingaleova tvář ztvrdla. Zdálo se, že ještě něco řekne. Ale pouze pokrčil rameny a odvrátil zrak. MacAllister poslouchal hovor na společném kanále. „Dej mu eróčko.“

„Pracuju na tom.“

„Kellie, musíš zastavit to krvácení. Utáhni to víc.“

„Nefunguje to, Embry.“

„Zůstaňte u něj. Zatím žádný puls?“

„Stopa.“

„Nevzdávejte to. Kellie, dej na něho přikrývku nebo něco jiného.“

Zatímco Chiang je opouštěl, MacAllister se zahleděl k východu, k Denebu.

Pohřbili ho na místě, kde padl, při obřadu za svítání. MacAllister, kterému jeho pověst zpravidla odpírala luxus sentimentu, našel kámen, vyřezal do něj Chiangovo jméno s daty a připojil poznámku: *ZEMŘEL PŘI OBRANĚ PŘÁTEL*.

Vykopali hluboký hrob a spustili ho do něj. Kellie chtěla obřad řídit, ale pořád se zajíkala a nakonec požádala Hutch, aby jej dokončila za ni.

Kellie řekla, že nepatřil k žádné organizované církvi, ale měl silnou víru. Hutch pokývala hlavou, aniž se pokusila to nějak řešit, a jednoduše ho svěřila hlíně – již se nedokázala přimět, aby řekla *zemi* – poznamenala, že zemřel příliš brzy, a požádala příslušného boha, o kterého by se mohlo jednat, aby se ho ujal a pamatoval na něho.

Když potom hrob zasypávali, Kellie tam ochromeně stála a odmítala veškeré nabídky pomoci.

Nightingale oznámil, že útočníci jsou obratlovci, ale jejich kosti jsou duté. „Ptáci?“ zeptal se MacAllister.

„V jednu dobu," odvětil. „Myslím, že ano." Popsal úpony mezi pažemi a žebry, jež jako by naznačovaly, že druh ztratil schopnost létat teprve nedávno.

Prohledali oděv tvorů. Měl kapsy, ve kterých bylo ovoce, dále oříšky a několik hladkých kamenů. Munice.

„Pojďme," řekla Hutch.

„Co s *nimi?*" zeptal se Nightingale. „Neměli bychom je taky pohřbít?"

Kelliin výraz ztvrdl. „Ať se o ně postarají jejich druhové."

UDÁLOSTI S AUGUSTEM CANYONEM

„Dnes večer máme špatné zprávy. Před hodinou se pozemní skupina stala terčem útoku –"

Když dorazil Marcel, Beekman se rozhlížel z vrcholku virtuálního útesu po bouřícím oceánu. Sníh bičoval vrcholek a padal do noci, ale byla to pozemní vánice rozvířená prudkými vichry a neměla nic společného s oblohou, která byla čistá. Morgan stál vysoko nahoře.

Přílivy a odlivy byly na Maleivě III samozřejmě slabé. Planeta neměla měsíc, takže jediné viditelné projevy vznikaly působením vzdáleného slunce. Ale s tím, jak se plynný obr blížil, bylo dnes v noci moře nestvůrné. Do útesů na severním pobřeží Transitorie bušily obrovské vlny.

„Zítra v noci," řekl, aniž se otočil k Marcelovi.

Marcel se opřel o přepážku. „Proboha, Gunny. To znamená, že ztratili další den."

„V tom pohoří jsou slabá místa. Podle Harryho jsou to zlomové linie. Horší, než jsme si mysleli. Zítra v noci povolí."

„Víte to jistě?"

„Jo. Víme to jistě.“ Obrátil k Marcelovi smutné oči. „Nedalo se to zjistit –“

„To nic. Není to ničí chyba.“ Páteř mu sevřela ledová ruka. „Zbývá jim ještě třicet kilometrů.“

Beekman pokýval hlavou. „Myslím, že by sebou měli hodit.“

22

Přílivy a odlivy jsou jako politika. Při příchodu a při odchodu nadělají spoustu rozruchu a hluku, ale nakonec pláž opustí v takovém stavu, v jakém ji našly. A když už přece jen dojde k nějaké větší změně, málokdy je to dobrá zpráva.

Henrym Kilburnem připsáno GREGORYMU MACALLISTEROVI
Gregory MacAllister: Život a doba

78 hodin do rozpadu (odhad)

Ve skutečnosti si Canyon až opožděně uvědomil, že se odvíjí další silný příběh: reakce lidí na palubě jiných lodí na situaci pozemního týmu.

Dělat rozhovory s Hutchinsovou a jejími ostatními králíky v pasti mu začalo být dost nepříjemné. Bylo to až příliš jako mluvit s lidmi, kteří jsou mrtví. Proto se přeorientoval na osobní příběhy z ostatních nadsvětelníků. Našel mladou ženu, která cestovala společně s reportérkou, která zahynula v přistávacím modulu *Nightstar*. Plakala, snažila se všemi silami brzdit valící se hysterii a celkově předvedla znamenitý výkon. Bylo tam několik lidí, které MacAllister osobně popíchl nebo kterým rozcupoval jejich nejhýčkanější víru. Jaký měli teď pocit, když byl MacAllister v ohrožení života? Oficiálně projevovali úctu, vyjadřovali nejupřímnější naději, že se podaří bezpečně ho odtamtud dostat. I po skončení oficiálního interview jich většina prohlásila, že mu přejí všechno nejlepší a že si nikdo nezaslouží to, co se mu děje, ale něco v jejich hlase projevovaným emocím odporovalo. Pouze jeden, politik v důchodu, který kdysi postavil kampaň na potřebě morální

obrody, ho poslal k čertu přímo. „Osobně proti tomu člověku nic nemám," prohlásil, „ale myslím si, že je to sudba. Bude nám bez něho líp."

Všechny na *Wendy Jayové* Chiangova smrt zasáhla. Nic nepřipomene realitu víc než smrt jednoho z kolegů, uvědomil si Canyon. Teď si dělali starosti o Kellie a několik mladších mužů se zdálo být deprimovaných možností, že by mohli ztratit také ji. Její šéf Marcel Clairveau litoval, že jí dovolil letět na povrch. Když o ní mluvil, chvílemi se mu třásl hlas. To byl také dobrý materiál.

S lékařkou, která zůstala na *Wildsideovi*, udělal rozhovor o Nightingaleovi. Pochopitelně projevila lítost, byla to však formální reakce. Řekla, že byl tichý a velice rezervovaný. Za celou dobu se jí ho nepodařilo poznat. Canyon si udělal domácí úkol, takže znal Nightingaleovu minulost. Připadalo mu temně ironické, že pokaždé, když Nightingale přistál na této planetě, umírali lidé.

Canyon nic takového neřekl, přinejmenším před veřejností. Ale *až* se situace vytříbí, ten postřeh se v jeho reportáži objeví. Věnoval mnoho času zapisování spontánních postřehů, které následně vysloví.

Canyon moc dobře věděl, jaké otázky položit, a dokázal většinu osob, na které se zaměřil, přivést do stavu blízkého hysterii. Domníval se, že jestli z toho Hutchinsová a její přátelé vyjdou živí a zdraví, budou z nich hrdinové prvního řádu.

Také jeho kariérní perspektivy vypadaly líp než kdy dřív. To, co začalo jako rutinní zpravodajství o srážce planet, která byla zajímavá především tím, že se jednalo o tak vzácnou událost, a tím, že lidé mají rádi ohňostroje, se měnilo v jeden z nejsilnějších lidských příběhů desetiletí. A bylo to všechno jeho.

„Marceli, musíš si taky trochu odpočinout.“ Znepokojení udělalo Beekmanovi kolem očí vrásky.

„Jsem v pohodě,“ odpověděl Marcel. Právě se toho dělo příliš mnoho.

„Nemá smysl, aby ses úplně vyždímal. Když to uděláš, nebudeš k dispozici, až tě budeme doopravdy potřebovat.“ V posledních několika dnech spal Marcel pouze přerušovaně a vždycky to byl odpočinek plný nervozity. „Momentálně stejně nemůžeš udělat víc. Tak proč na chvíli nevypadneš z můstku? Běž si lehnout.“

Marcel se nad tím zamyslel. Jednotlivé části záchranné operace byly v běhu, a on by možná nakonec stejně nebyl o mnoho víc než kibic. „Tak jo,“ řekl. „Myslím, že to udělám.“ Opřel si bradu o ruce. „Gunny, co jsme přehlédli?“

„Jsme na tom dobře. V tuto chvíli se nedá nic víc dělat.“ Postavil se s rukama založenýma a čekal, až si Marcel odejde odpočinout.

Embry seděla vpředu v pilotním křesle a poslouchala občasné rozhovory mezi zemí, Marcelem a Augustem Canyonem, který dělal interview s Randym Nihgtingalem. Podle hlasu měla pocit, že jsou v překvapivě dobré náladě, a přemýšlela, jak je to možné.

Wildside spolu s ostatními třemi plavidly dokončil přesun na shromaždiště nedaleko konstrukce. Sezení v prázdné lodi, když zažehovala trysky a měnila kurs, podtrhovalo její samotu. UI byly UI a ona s nimi jako každý lékař z praxe pracovala pravidelně. Ale hlasy, které diagnostikovaly problém s páteří nebo doporučovaly omlazovací kúru, se nějakým způsobem podstatně lišily od *inteligentního* nadsvětelníku, který o všem rozhodoval sám a na kterém byla ona jediný pasažér.

Kontrolka signalizující příchozí zprávu se rozsvítila a na jedné z jejích obrazovek se objevila neznámá ženská tvář. „Embry?“ Na ruce měla našitý emblém Akademie.

„Ano. Co pro vás mohu udělat?“

„Já jsem Katie Robinsnová.“ Měla dokonalou dikci a Embry napadlo, zda náhodou nemá divadelní zkušenosti. „Chystáme se k odletu z *Wendy.* Za několik minut jsme u vás. Byli bychom rádi, kdybyste si sbalila své zavazadlo. Vezměte si s sebou všechny své věci. Zpátky vás odvezeme s sebou.“

„Můžu se zeptat proč?“ zeptala se Embry.

„Protože vám vymontujeme vzduchotechniku a další systémy.“

Dorazili během třiceti minut a hned se dali do práce. Bylo jich osm. Dole v nákladním prostoru vybrakovali většinu kovů z beden, kontejnerů, skříní a dělících příček. Potom se přestěhovali nahoru, prolezli jednotlivé úseky a společenskou místnost a udělali v nich prakticky totéž.

Katie jí pomohla s vyklizením její kajuty. Když byla Embry hotová, zopakovali postup a pobrali většinu kovu, který tam byl k dispozici: postelové panely, lampy, rozkládací stůl, vestavěnou skříň. Poděkovali jí, omluvili se za způsobené potíže, všechno včetně ní naložili do člunu a odletěli.

Prášek na uklidnění nezabral. Kellie zasněně poslouchala zvuk vzdálených vln – konečně tábořili v blízkosti Zátoky špatných zpráv – a dívala se, jak Jerry Morgan, obrovský zbytnělý měsíc, klesá ke kopcům. Východní obloha již začala světlat. Hlídku držela Hutch. Její štíhlá postava se opírala o strom těsně mimo prostor ozařovaný ohněm.

Nakonec to vzdala, posadila se a objala si rukama kolena.

„Milovala jsi ho, Kellie?“ Ten hlas ji poněkud překvapil. Patřil MacAllisterovi. Ležel k ní zády, ale nyní se překulil. Obličej měl ve stínu, takže nedokázala rozeznat jeho výraz.

„Ne,“ odpověděla. A po chvíli dodala: „Myslím, že ne.“

„Je mi to líto.“ Posadil se a sáhl pro konvici na kávu.

„Já vím. Všem je nám to líto.“

Nalil si kávu a nabídl taky jí. Ale ona odmítla. Nechtěla nic do žaludku.

„Občas si říkám,“ promluvil znovu MacAllister, „že život je jenom dlouhá řada promarněných příležitostí.“

Přikývla. „Jedna věc mě doopravdy *žere,*“ řekla. „To, že ho musíme nechat tady. Na tomhle bezútěšném místě.“

„Není horší než jakékoli jiné, Kellie. On žádný rozdíl nepozná.“

Připadala si *prázdná.* „Byl to dobrý chlap,“ řekla. Musela potlačit nával hněvu a slz. Žal se v ní najednou vzedmul tak, že ho v sobě nedokázala udržet. Zatnula zuby a snažila se vzdorovat. MacAllister ji objal. „Nebraň se tomu,“ řekl.

Hutch s někým mluvila. Kellie se sebrala a udusila bouři v sobě. Cítila se vyčerpaná. Nalila si trochu vody.

Hutch ztuhla. Bezmocně zvedla ruce. Kellie to gesto znala. Naježily se jí z něj vlasy na hlavě.

Rozhovor skončil a Hutch rychle přešla do kroužku ozařovaného ohněm. „Tak pohyb, vážení. Máme poslední den.“ Klekla si k Nightingaleovi a zlehka jím zatřásla. „To nemůže být pravda,“ ozval se MacAllister. „Tvrdili nám, že máme čas do *zítřejší* noci.“

„Změnili názor. Honem, musíme vyrazit.“

Mac žádné další pobízení nepotřeboval. Hledal svůj kartáček na zuby. „Kolik nám ještě zbývá ujít?“ zeptal se.

„Třicet kilometrů,“ řekla. „Plus minus.“

„Za jediný den? To nedokážeme.“

„Jo, dokážeme.“

„Hutch,“ řekl soukromě Mac, „není to tak, že tam přijdeme, ty otočíš klíčkem a ten krám nastartuje. Jak dlouho potrvá, než to dáme do provozu? Pokud se nám to vůbec podaří?“

„Několik hodin,“ připustila.

Obsáhl pohledem blížící se východ slunce a promnul si chodidla. „Pak se budeme muset vrátit k věži a nabrat kondenzátory. Kdy?“

„Zítra pozdě v noci. Kolem půlnoci.“

Bezmocně rozhodil ruce. „Musíme přejít k plánu B.“

Nightingale to sledoval, zatímco se snažil dát se dohromady. „Co se děje?“ zeptal se.

Vysvětlila mu to.

„Za chvilku jsem u vás.“ Odkulhal k potoku, aby si umyl obličej ledovou vodou a vyčistil si zuby. Mac šel s ním.

„Není ti nic?“ zeptala se Hutch Kellie.

Kellie nebylo nic. Nemohlo jí být lépe. „Ty a já budeme muset zasprintovat,“ prohlásila.

„To je mi jasné,“ řekla Hutch.

„Budeme je tady muset nechat.“

„Mac už to sám navrhoval.“

Vlny v Zátoce špatných zpráv byly hlasité. Vyšli na mys a rozhlédli se přes vodu. Bylo to obrovské vnitrozemské moře, jehož druhý břeh se ztrácel v dálce.

„Jižním směrem začíná být terén divočejší,“ oznámil jim Marcel. „Uhněte z momentálního kursu a zhruba kilometr jděte na jihozápad. Je tam malé jezero. Obejděte je a pokračujte stejným směrem. Vypadá to na prostupnější krajinu.“

„Fajn.“

Zátoka hluboko dole působila poklidně. Nad hladinou se míhali racci a Hutch zahlédla, jak se paprskům vycházejícího slunce vystavuje něco, co vypadá jako velká želva.

Otočili se a podívali se na sebe. „Počkáme na vás tady," řekl Nightingale.

Hutch přikývla.

Kellie přejížděla pohledem z jednoho na druhého. „Vrátíme se nejdřív, jak to půjde."

Poradili se s Marcelem. Byli vysoko, takže je přílivové vlny neměly ohrožovat.

Všichni čtyři šli po okraji, dokud nenašli volné prostranství, které bylo dost velké, aby tam plavidlo mohlo přistát. „Jelikož nás tlačí čas," řekla Hutch, „zaletíme nejdřív do věže. Potom se vrátíme pro vás."

Kellie se podívala z útesu dolů. „Nemotejte se zde, až bude tma," dodala.

„Nebudeme."

Mac se natřásal a s pomocí stromu se drbal na páteři. Skoro jako slon, napadlo Hutch.

„Musím vám říct, že se mi tenhle plán *moc* líbí," prohlásil. „Hlavně když moje nohy budou mít pokoj." Natáhl ruku a hlas mu zjihl. Najednou byl osobní. „Hodně štěstí, dámy."

Kellie se kolem ruky protlačila, objala ho a vlepila mu velkou mokrou pusu na rty. „Jsi vůl, MacAllistere," řekla. „Ale za zachránění stojíš."

Hutch se podívala na Nightingalea, zaváhala, pak si řekla, že přece o nic nejde, a ceremonii zopakovala.

Kellie pobaveně zavrtěla hlavou. „Slavnost lásky," poznamenala. „Koho by to napadlo?"

• • •

Kellie a Hutch se chvíli držely pobřeží. Když jim Marcel řekl, zahnuly od něj a znovu se vydaly jihozápadním směrem. Krajina byla porostlá hustým lesem. Vyznačovala se roklemi, protáhlými vyvýšeninami, skalnatými srázy, úzkými vodními toky a občasnými horami.

Stádo šedých tvorů, kteří měli obličeje podobné velbloudům a dlouhé plandavé uši, se dlouhatánskými skoky dunivě přehnalo kolem a zmizelo za řadou pahorků.

Marcel je navedl okolo hory a přes stezku. Vyšlapala ji zvířata, nebo snad něco jiného? Ve světě, kde létající tvorové útočili v synchronizovaných eskadrách a lovicí kočky chodily vzpřímeně, se dělící čára mezi inteligencí a čistě zvířecím chováním maličko rozostřovala.

Postupovaly dál.

Bylo již téměř poledne, když uprostřed lesa narazily na balustrádu. Hutch nad ní uviděla vyklenutou kupoli. *Dvě kupole.* Dvojčata.

„Proboha," řekla Kellie. „Podívej na to."

Kupole spojovala římsa.

„To je *chrám.*" Hutch se zastavila a podívala se pozorně.

Římsa měla šest sloupů. Byly drážkované a podpíraly trojúhelníkový štít, na kterém byl vlys. Zobrazoval dva cvrčky, z nichž jeden seděl v nějakém pouzdře a druhý stál vedle něho. Ten v pouzdře podával tomu druhému něco, co vypadalo jako válec.

Ne. Když se Hutch podívala lépe, zjistila, že je to svitek. „Nádhera," řekla Kellie.

Hutch byla ráda, že mají záminku, aby si udělaly krátkou pauzu. „Je to baroko," zhodnotila. „Velice podobné pařížskému stylu z osmnáctého století. Koho by napadlo…"

Mezi sloupy zahlédla skrytý vstup a mramorové schody, které k němu stoupaly. Kellie vykročila směrem k nim.

„Nemáme čas," upozornila ji Hutch.

Válcová stavba byla postavená v pravém úhlu vůči chrámu. Vždy po několika metrech z ní vybíhaly sokly. Tesaný vlys budovu obíhal, kam až dohlédli. Střecha držená podpěrami měla tvar mnohostěnu a byla věnčena obloukem a malou kupolí. Zdálo se, že postavy na vlysu zobrazují cvrčky v různých pózách, jak hovoří, čtou, trhají ovoce ze stromů, hrají si s potomky. Někteří klečeli před symbolem slunce.

Ve stromech se mohlo ukrývat celé město. Zahlédla obrysy majestátních budov, které stavěly na odiv oblouky, kruhovitá okna a parabolické střechy. S ochozy, opěrnými pilíři a věžemi. A zarostlá nádvoří a opuštěné fontány.

Bylo to město, které neznalo umělé osvětlení a pravděpodobně ani tiskařský lis. Ale nádherou se mu nevyrovnal žádný srovnatelný komplex, jejž kdy Hutch viděla. Nánosy staletí se na něm usadily, pohřbily je, opletly je houštinou větví, křovin a listí. Přesto jí srdce přestávalo tlouct, když před těmi němými stavbami stála.

Bylo však možné, že pocit nadpozemské krásy toho místa umocňuje prales, který do něj vtrhl, pocit bezčasovosti nebo jeho miniaturní měřítko.

Okouzleně tam stály a posílaly záběry na *Wendy*. Tentokrát jim odpovídalo jen mlčení. Nikdo po nich nechtěl, aby se tam chvíli zdržely a místo prozkoumaly.

Strávily tam necelé dvě minuty. Pak pospíchaly dál.

O něco později je přepadl liják. Přihnala se černá mračna a z oblohy se spustily klikaté blesky.

Téměř na dvě hodiny ztratily kontakt s Marcelem. Liják vytrvale pokračoval, pak přešel v plískanici. Zemí v pravidelných intervalech probíhaly záchvěvy, dost silné, aby obě ženy srazily na zem.

„Den jako stvořený k procházce," poznamenala Kellie.

Před nimi se objevila linie lesa. Brzy se do něho vnořily. Z křoví se ozvalo frenetické klapání. Hutch, která neměla

náladu na problémy a nechtěla, aby je měl někdo zblízka na ráně, tu část vyčistila laserem. Bylo slyšet vřeštění a praskot, jak se zvířata vrhla do křoví. Neměly čas, aby si něco pořádně prohlédly.

Marcel s nimi znovu navázal spojení. „Špatné počasí?“

„Bouřky.“

„Vidíme je. Ale vedete si velice dobře. V podvečer byste tam měly být.“

„To doufám.“

„Hutch, mám pro tebe další zprávu z Akademie.“

„Co v ní je?“

Zaváhal. „Chtějí, abys podnikla všechna opatření pro zamezení dalším ztrátám na životech.“

„Bezva. Řekni jim, že to bych sama nikdy nevymyslela.“

„Hutch.“

„Řekni jim, co uznáš za vhodné. Mně je to vážně jedno, Marceli.“

Slunce prosvitlo mraky. Obloha se projasnila a ony hned spěchaly dál. Něco, co se jim nepodařilo dobře rozeznat, je chvíli sledovalo z vrcholků několika vyvýšenin. Chodilo to podobně jako opice, ale útok si to zřejmě rozmyslelo a nakonec to zmizelo z dohledu.

„Trochu mi to nahání strach,“ řekla Kelie.

„Proč?“

„Když má u nás puma, tygr nebo aligátor hlad, zaútočí na tebe. Většina těchhle tvorů si udržuje odstup.“

„Chceš říct…“

„Jsou dost chytří, aby poznali, že jsme nebezpečnější, než vypadáme.“

Pozdě odpoledne, když se světlo začalo měnit, se znovu ocitly na volném prostranství. „Už tam skoro jste,“ řekl Marcel. „Pět kilometrů.“

Terén byl nerovný a zarostlý vysokou trávou. Hutch to vyčerpávalo. Kellie, která měla delší nohy, na tom byla o něco líp. Ale i ona vypadala unaveně.

Pravidelně hovořily s Makem a Nightingalem. Říkali, že si vychutnávají výhled. Kolem poledne byl příliv a voda vystoupila na útesu poměrně vysoko. Ale domnívali se, že mají značnou bezpečnostní rezervu. MacAllister poznamenal, že tak dobře mu nebylo od odletu z *Nightstar* a že neví, jestli se ještě někdy postaví na nohy.

Obloha se zbarvila nachově a dostala výhružný výraz.

„Tři kilometry."

Znepokojení v Marcelově hlase se nedalo přeslechnout. „Bylo by dobré, kdybyste mohly postupovat maličko rychleji."

Světlá kaňka, která představovala slunce, klesala k linii kopců. Začalo pršet.

Přistávací modul, studený a tichý, stál na břehu řeky tak úzké, že si to označení skoro ani nezasloužila. Byla to vlastně idylická scenerie: linie stromů, několik balvanů, řeka a pohasínající světlo. Stromy vyznačovaly okraj lesa, ve kterém tenkrát ráno před mnoha lety zmizela posádka *Tess*.

Skoro to vypadalo, jako by na ně čekal. Hutch potěšilo, když na vstupu uviděla vzdorovitě ostré staré logo, svitek, kolem něhož obíhá hvězda. Modul byl zelenobílý, což byly barvy, jež měla v počátcích všechna plavidla Akademie. A na trupu hrdě zářil nápis AKADEMIE VĚDY A TECHNIKY.

Zbývající úsek doběhly, ne naplno, neboť nebyly vidět díry a rýhy v zemi. Ale Hutch si vzpomněla na nenasytné kardinály a zalétla nervózním pohledem k lesům. „Máme *Tess,*" řekla Marcelovi.

Marcel potvrdil příjem, a ona uslyšela v pozadí potlesk.

Vstup byl naštěstí uzavřený. I žebřík byl na místě. Hutch po něm vylezla, otevřela panel ručního ovládání vedle přechodové komory, povytáhla páčku a otočila s ní. Ve dveřích to cvaklo a ona je otevřela.

Zatím to šlo dobře.

Neztrácely čas a vnitřními dveřmi prošly do kabiny. Průzory a čelní okno zakrývala vrstva špíny a prachu, díky níž byla uvnitř tma. Hutch si sedla do křesla pilota a rozhlédla se po ovládacím panelu. Zdálo se, že všechno bylo řádně vypnuto.

Kellie vzadu otevřela motorový kryt v podlaze a odkryla reaktor. „Víme, co máme udělat?“ zeptala se. „Najdi zatím bór. Hned jsem tam.“

„Kam jdeš?“

Ukázala skládací kanystr, který vzala z modulu *Nightstar*. „K řece pro trochu vody. *Ty* se podívej po bóru.“

Hutch litovala, že pilot před dvaceti lety nebyl tak prozíravý, aby přistál hned u vody. K řece to bylo padesát metrů. Rychle k ní došla, napustila kanystr a odtáhla ho zpátky. Když byla u modulu, Kellie jí ukázala plechovku.

„Bílý prášek?“ zeptala se.

„To bude ono.“

„A co teď?“

„Nahodíme reaktor.“ Z boku byl k zařízení připevněn kovový válec o velikosti její paže. Byla na něm malá klika.

„Jak to uděláme? Má to nějaký vypínač?“

„Budeme ho muset nakopnout,“ řekla Hutch. Vypnula své e-pouzdro a vyndala Flickingerův generátor. „Budu potřebovat i tvůj.“

Kellie jí vyhověla, rychle vypnula pole a generátor jí podala. Hutch se prohrábla v batohu. „Někde tady mám propojovací kabel.“

Kellie na chvíli zmizela vzadu a s jedním se vrátila. Zvedla jej, aby si jej Hutch mohla prohlédnout. „Dva vstupy?“ zeptala se.

„Dokonalé.“ Hutch je oba propojila s generátory a druhý konec napíchla do sloupku na reaktoru. Pak odpojila válec a nalila do něj půl hrnku vody. Několikrát zatočila kličkou a znovu nasadila válec na reaktor. Potom přidala lžíci bóru. „Fajn,“ řekla nakonec. „Myslím, že můžeme jít na to.“

„To ráda slyším.“

„Systém má zabudovaný Ligonův žhavič. Stačí, když ho nastartujeme.“ Přitiskla palce na spínače Flickingerových generátorů a zatlačila.

Na reaktoru se rozsvítila žlutá kontrolka. Hutch se maličko zvedla nálada.

„Co teď?“ zeptala se Kellie.

„Jen měj trpělivost. Vypálí to pár nečistot a dodá nám to dostatek vodíku pro spuštění reaktoru.“ Zavřela oči a k bohu uvnitř dodala: *Doufám.*

Kellie do ní dloubla. „Nerada tě budím, Hutch. Ale svítí nám zelená.“

Reaktor běžel sám.

Hutch stiskla Kellie ruku, odešla na toaletu, nalila si do dlaní trochu vody a ošplíchla si obličej. „Potřebuje se nabít,“ řekla. „To nějakou chvíli potrvá. A my to nemůžeme nijak urychlit. Ale zatím nám to jde celkem dobře.“

Vyšla ven a Kellie jí pomohla dostat se na trup. Hutch si klekla ke komunikační gondole. Laserový řez byl čistý, ale jí se podařilo vyměnit poškozené součástky za ty, které zachránila z modulu *Nightstar.* Vše znovu propojila, a když byla přesvědčená, že to bude fungovat, slezla zpátky a vrátila se do sedadla pilota.

Počkala ještě několik minut. Kellie nervózně chodila po kabině. „Nemáme moc času, Hutch," připomněla. Venku se stmívalo.

„Já vím." Hutch si opřela bradu o dlaň a pozorně se rozhlédla po přístrojích. „Tak dobře, Collierová, jestliže máš pocit, že je ti štěstí nakloněno, vyzkoušíme, zda máme nějakou šťávu." Uvedla plavidlo do testovacího režimu. Indikátory a měřidla poskočily. „Výborně. Vnitřní systémy vypadají dobře."

„Co je další na řadě?"

„Palivo."

Přestalo pršet, ale obloha byla stále zatažená.

Hutch vylila do palivové nádrže zbytek vody. Našly čerpadlo a hadici, ale byla dlouhá pouze dvacet metrů. „Trochu krátká na to, aby dosáhla do řeky," poznamenala Kellie.

Hutch jí podala skládací kanystr. „Až budeme doma, podej si stížnost." Vymontovala nádrž na pitnou vodu, která *nebyla* skládací, a pohoupala ji v náruči. „Budeme potřebovat hodně," řekla.

„Co ten reaktor s vodou vlastně dělá?" zeptala se Kellie, když pospíchaly k řece.

„Rozkládají elektrolýzou. Odděluje vodík a kyslík a kyslíku se zbavuje." A na vodík pak modul samozřejmě poběží.

Smýkaly se s vodou potmě skoro tři hodiny. Každou nádobu vylily do palivové nádrže, rychle se vrátily k řece, naplnily ji a znovu se jejího nákladu zbavily.

Když získaly dost energie, aby z injektoru vymáčkly nějakou stoupací sílu, Hutch se posadila do křesla, šeptem se pomodlila a stiskla tlačítko. Přístrojová deska ožila a ona radostně zvedla pěst. „Tak jdeme na to, zlato," řekla.

Otevřela řídicí menu a stiskla zelené pole označené *Tess*. Jediné, co se stalo, byl pokles napětí.

„Tess?“ řekla Hutch. „Jsi tam?“

Na monitoru UI se objevil stavový řádek. Byl prázdný.

„Vypadá to, že *Tess* se odebrala do nějakého šťastnějšího světa.“

„Taky bych řekla.“

„Nezkusíš to ještě jednou?“

„Nemá to smysl. Jedině to žere energii.“ Vytáhla ze zásuvného prostoru ovládací páku a zajistila ji ve správné poloze.

Zhluboka se nadechla a nastartovala turbíny.

Prskly, zakašlaly, zkusily to znovu a nakonec se váhavě rozběhly. Hutch na ně mluvila, přesvědčovala je, dokud se energetický tok neustálil. „Myslím, že jedeme,“ řekla.

„Máme nějakou stoupací sílu?“

„To hned zjistíme.“ Hutch přesměrovala energii do injektoru. Ručičky indikátorů se zachvěly a posunuly se o několik čárek výš. Byly zhruba na dvaceti procentech. To nebylo zas tak zlé vzhledem ke stáří a pravděpodobnému stavu kondenzátorů. Na to, aby se dostaly na oběžnou dráhu, to samozřejmě nestačilo. Ani zdaleka. Ale bylo to dost, aby se odlepily od země.

Hutch otevřela přihrádku manuálního startování a aktivovala letové systémy. Rozsvítilo se několik kontrolek, měřiče, jež budou ukazovat rychlost, výšku, mísení paliva a teplotu motoru.

Nemohla pojíždět po ploše a vzlétnout jako letadla z jedenadvacátého století, protože neměla kola. Ale injektor ji zvedne do výšky několika metrů a pak už to půjde.

Stáhla si popruhy a připoutala se. Injektor se aktivoval podsvíceným zlatým panelem. Stiskla jej. Kontrolky změnily barvu a na obrazovce svítilo slovo ZAPNUTO. Hutch cítila,

jak se její tíha o něco zmenšila. Přepnula trysky do stoupacího režimu a zažehla je. Stroj se *zvedl.*

Nevzlétl vysoko. Mohla by beze strachu vyskočit. *Ale nemusí pršet, stačí když kape.*

Kellie jí vlepila pusu na tvář.

Navedla kosmické plavidlo k řece a přistála s ním na břehu. Pak všechno vypnula a obě rychle vylezly ven.

Marcel si vybral právě ten okamžik absolutní radosti, aby se znovu ozval. „Špatné zprávy. Voda se přelévá."

„Jaké jsou vyhlídky?"

„Zatím to není nic významného. Ale rychle se to zhorší."

Připevnily k reaktorové nádrži hadici, druhý konec daly do řeky a pustily čerpadlo. Za dvacet minut měly nádrže plné.

Uklidily čerpadlo a hadici a trpělivě počkaly další půl hodiny, než reaktor udělá svou práci. Pak vzlétly do vzduchu a zamířily na severovýchod. Hutch zvedla klapky a sešlápla plyn, co to dalo.

23

„Ani po všech těch letech jsme zatím nenašli nikoho, kdo by byl chytřejší než Homo sapiens. Nokové zůstávají zapleteni do svých nekonečných válek. Všichni ostatní jsou mrtví, pohřešovaní nebo se vrátili do lesů. Vítězíme kontumačně.“

GREGORY MACALLISTER: *Poslouchá někdo?*

75 hodin do rozpadu (odhad)

Když Hutch a Kellie zmizely v lese, Nightingale a MacAllister si rozdělali oheň. Veškerý adrenalin, který MacAllistera doposud poháněl, se vyčerpal a on seděl téměř bez hnutí, opřený o strom, s očima zavřenýma. Nightingale také dosáhl meze své výdrže, ale děsila ho představa, že usne a na stráži nezůstane nikdo.

Udělal si čerstvou kávu, vypil ji a za chvíli se cítil o něco líp.

Naštěstí byly ty útrapy u konce. Jestli všechno půjde dobře, zítra touto dobou z toho bude venku, zpět na *Wildsideovi.* Dá si horkou sprchu, vyspí se na opravdovém lůžku a objedná si k jídlu, co ho napadne.

MacAllister něco zamumlal. Jeho dech se ustálil na pravidelném rytmu. Nightingale poslouchal vítr ve stromech a bzukot hmyzu.

Rozhlédl se po zátoce. – Hluboko dole poletovali v širokých, lenivých kruzích velcí ptáci v barvě moře. Občas se střemhlav spustili k hladině.

Dolil si hrníček kávou, usrkl z něho, položil jej na zem a nechal se přemoci dřímotou. Prudce se probudil, když se ho něco dotklo na noze. Byl to velký brouk s deseti nebo dvanácti páry článkovaných noh a klepety, která vypadala

hrozivě. Velký byl zhruba jako humr. Nightingale vykřikl, překulil se a díval se, jak brouk odcupital zpátky do křoví.

Velký brouk. To byla opravdu profesionální reakce.

MacAllister se ani nepohnul.

Ale incident způsobil, že se Nightingale důkladně probral. Promluvil si s Hutch a Kellie a zůstal ve spojení, aby mohl poslouchat jejich rozhovory. Občas něco prohodil s matematičkou z *Wendy*, která byla momentálně jejich kontakt. Pak ho začal znovu zmáhat spánek. „Mám potíže zůstat vzhůru," řekl jí nakonec.

„Nevadí." Měla příjemný hluboký hlas. „Sundejte si komunikátor, nastavte jej na širokoúhlý záběr a nasměrujte jej na les. Pokusím se držet hlídku za vás."

Vysvětlila mu, že neuvidí všechno, ale bude to lepší než nic. Vypnul své pole, vytáhl komunikátor a položil jej na kámen. Pak pouzdro znovu zapnul.

„Jestli si něčeho všimneme, zakřičím," řekla mu.

Nightingale si lehl a zaposlouchal se do mrzutého dunění příboje. Pak zavřel oči.

Mlhavě si uvědomoval, že prší. Později zaslechl hrom. Nakrátko ho probudil další záchvěv země. A nakonec si všiml, že se setmělo. MacAllister se zřejmě probral na dost dlouho, aby přihodil na oheň několik dalších polen. Ale v tuto chvíli tvrdě spal.

Byl příliv. MacAllister seděl na zemi a smutně se rozhlížel po zátoce.

„Jak jsme na tom?" optal se Nightingale. „Našly modul?"

„Podívejme." MacAllister si nalil nový hrnek kávy. „Už jsi vzhůru." Zvedl ruku a poplácal ho po rameni, jako kdyby poplácával kolii. „Jo," řekl. „S potěšením můžu oznámit, že tam došly v pořádku." Nalil druhý hrnek Nightingaleovi. „Pokud to můžu posoudit, jde jim to dobře."

„Nastartovaly ho?“

„Ano, nastartovaly. Dokonce už před několika hodinami.“ Široký úsměv.

„Momentálně doplňují palivo. Randy, vážně věřím, že odsud nakonec vyvázneme se zdravou kůží.“

„To doufám.“

Na to, aby pouzdro zůstalo dlouho vypnuté, bylo příliš chladno, a tak Nightingale dopil kávu a znovu pole zapnul. To byla další věc, na kterou se těšil: až bude moci provádět základní tělesnou údržbu, aniž by u toho napůl zmrzl.

Přes hranu srázu k nim zdola dolétl cupitavý zvuk. Podívali se na sebe a vytáhli si z vesty kráječe. Nightingale došel rychle k okraji a pohlédl dolů. Celá stěna útesu byla v pohybu.

Blíží se to sem.

„Pozor!“ řekl MacAllisterovi.

Přes okraj se vynořily dva páry kloubových končetin a zašmátraly po něčem, čeho by se chytily. Pak vylezl na rovnou zem černý tvor s tvrdým krunýřem, který trochu připomínal mravence o velikosti hlídacího psa. Krátce se zakymácel, poté se narovnal a klapavě kolem nich zmizel do tmy.

Ne však dřív, než ho Nightingale stačil zhodnotit. Mělo to klepeta jako zahradnické nůžky, osm tenkých článkovaných noh a několik skupin tykadel.

Přes vrchol se přehoupl druhý tvor a kolébavým krokem se přehnal kolem nich. Několik dalších divokým šmátráním hledalo opory na holé skále.

Se štěbetáním a klapotem se vytahovali nahoru, přecházeli oblast ozářenou ohněm a pokračovali dál. „Maku?“

MacAllister odcouval ke stromu. „Ano,“ řekl tenkým hlasem. „Jsem tady.“

„Myslím, že nám jich sem přijdou spousty.“ Na vrchol se drápali další. Makův kráječ se zableskl.

Nightingale se horečně rozhlížel, kde by našel úkryt. „Snaží se uniknout před stoupajícím přílivem.“

„Co jsou zač?“

„Velcí a nemotorní. A nebezpeční.“

Zdálo se, že počty, které se valí přes hranu útesu, nemají konce. „Co budeme dělat, Randy? Schováme se za oheň?“

„Ne! To by nebylo bezpečné. Jestli propukne panika, proběhnou i ohněm. Přes *nás.* Najdi si strom.“

„Nejsem si jistý…“ Nejistě se zadíval na vysoký listnáč. „Jsou moc velké, nevylezu na ně.“

„Schovej se za některý.“

Kolem se kolébaly houfy tvorů. Běželi pseudomechanicky, nohy synchronizované, kusadla namířená dopředu, jako by čekali odpor. Ti, kteří se pohybovali příliš pomalu nebo se dostali do cesty větším kusům, o svoje nohy či tykadla přišli, byly jim ustřiženy. Jeden narazil do Nightingalea, spadl a, než se stačil znovu postavit, byl ušlapán. Další zabloudil do ohně a žalostně pískl. Jak běžel dál, kouřilo se z něj.

Když panika pominula, na všech stranách se vršili mrtví a umírající krunýřovci.

Objevil se opozdilec. Měl problémy, aby se vyškrábal na rovnou zem. Po nekonečném boji se mu to nakonec podařilo a oni uviděli, co je příčinou: chyběly mu dvě nohy a několik tykadel.

„Co bude, až se vrátí?“ zeptal se MacAllister.

„Bude to jiné,“ odvětil Nightingale. „Obejde se to bez tlačenice.“

„To ale neznamená, že nebudou nebezpeční.“

„To je pravda. A taky je možné, že pak budou hledat něco k snědku. Možná by bylo prozíravé vyklidit prostor.“

Mac se rozhlédl po okraji oběma směry. „Souhlasím. Kterým směrem? Zpátky, odkud jsme přišli?“

„To se ke Gregorymu MacAllisterovi moc nehodí.“

Mac se zasmál a nasadil si na ramena batoh. „Tak dobrá,“ prohlásil. „Pojďme dál.“

Oba měli po dlouhém odpočinku na vrcholku čerstvé síly, a tak vyrazili pevným tempem. Za nimi stoupal oblouk plynného obra a v lese bylo tolik světla, že nepotřebovali svítilny. *Už to dlouho nebude.*

Do jeho úvah vpadl nový hlas. Canyon.

„Dozvídám se, že se něco děje, doktore Nightingale,“ pravil. „Nechtěl byste nám popsat co?“

„Teď není vhodná chvíle, Auguste,“ odpověděl Nightingale a přerušil spojení.

„Přesně správný způsob, jak jednat s médii,“ poznamenal MacAllister.

„Kruci, Maku, já myslel, že k médiím patříš i *ty*.“

„Taky že jo,“ řekl.

Drželi se v blízkosti kraje srázu. Pod nimi se rozprostírala zátoka, obrovské rameno moře, ve světle Morgana hladká a zastřená. Podél pobřeží byly rozsáhlé úseky lesů zaplavené.

„Příliv se dostal hodně daleko do vnitrozemí,“ řekl Nightingale.

Stoupal jim přímo před očima. „Myslíš, že jsme opravdu dost vysoko, Randy?“

Nightingale se zasmál. Měli ještě velkou rezervu. „Musím si říkat, že to je ten slavný MacAllisterův vtip.“

„Ovšem. To je.“

V některých místech les doslova přetékal přes okraj a oni se často ocitali tak blízko srázu, že by neopatrný krok mohl skončit neštěstím. Avšak jinde zase vegetace uhýbala až na

vzdálenost půl kilometru. Obří planeta zářila tak jasně, že mohli zhasnout svítilny.

MacAllister vzal Nightingalea za rameno a ukázal přes vodu. Něco tam svítilo.

„Teď se to rozsvítilo," řekl.

A zatímco se dívali, světlo zhaslo.

Napínali zrak do pološera, ale nedokázali nic rozeznat.

Světlo se znovu rozsvítilo.

„Co myslíš, že to je?" zeptal se MacAllister.

„Mořský život."

Zhaslo to. Nightingale zvedl svítilnu, namířil ji na moře a blikl.

Světlo ve vodě odpovědělo bliknutím. Mac se zamračil. „Já si vážně myslím, že nás tam někdo zdraví."

Nevypadalo to moc hodnověrně. „Je to svítící chobotnice nebo něco takového," prohlásil. „To, co vidíme, je signál k páření."

„Chce se to pářit s *námi?*"

„Chce se to pářit se svítilnou." Nightingale opět blikl. Odpověděl mu složitý sled dlouhých, krátkých a středně dlouhých signálů.

Mac se nebezpečně přiblížil k okraji. „Vypadá to jako nějaký kód."

„Víš o tom," zeptal se Nightingale, „že na Zemi některé světlušky napodobují jiné druhy světlušek? Napodobují touhu po páření? A když se příjemce objeví, aby si užil, je sežrán." Přimhouřil oči ve snaze prohlédnout tmou. Vypadalo to, že je to prostě světlo na hladině. Představil si ruku, jak zvedá svítilnu z hlubin.

„Vidíš to, Randy?"

„Jenom vodu."

MacAllister blikl *svou* svítilnou a netrpělivě se zahleděl na moře. Nightingaleovi se zdálo, že v jeho chování je hravost. On se tím *bavil.*

Jako odpověď přišla další složitá série.

„Nepoznám, co to dělá," řekl Nightingale. „Vypadá to, jako by to světlo bylo *ve* vodě." Zadíval se tam. „Měli bychom to nahrát."

MacAllister přikývl. „Skoro to vypadá, jako by tam byl rybářský člun, který se snaží dorozumět se s námi."

Zem se zachvěla. Někde dole se ulomil kus skály a zřítil se podél útesu do zátoky.

Nightingale se zajíkl, ustoupil kus od okraje a čekal na další otřesy. Když žádný nepřišel, dal pokyn své kameře, aby zaznamenávala. Na jeho znamení MacAllister několikrát blikl a světla blýskla znovu. Jednou. Pak dvakrát. Pak třikrát.

Nightingale cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

„Ta tvoje chobotnice umí počítat," prohlásil Mac. „Myslíš, že se v moři mohl vyvinout inteligentní život?"

Doma se to stalo. Ale trvalo dlouho to poznat, protože byl netechnický. Delfíni a velryby byli chytří. A chobotnice. Ale bez pobízení nejevili o matematiku zájem. „Měl na to dost času," řekl Nightingale.

Mac blikl jednou.

Přišla odpověď: *Dva záblesky.*

Nightingale přitlačil Makovu svítilnu k zemi a zvedl svou. Blikl třikrát.

Odpověď: *Čtyři záblesky.*

Podíval se přes brýle a řekl: „Když se vrátíme s touto historkou a bez odpovědí, lidé budou řvát."

Zem se znovu zachvěla, tentokrát silněji. „Randy," ozval se Mac, „tohle není nejlepší místo, kde bychom měli v tuhle chvíli být."

„Já vím."

MacAllister ho vzal za rameno. „Pojď. Než oba skončíme v tom rybníku.“

Nightingale přikývl, poté namířil lampu na světelný zdroj a znovu blikl. Jednou. Sbohem.

Světlo na moři mu odpovědělo. Dvakrát.

„Pořád počítají,“ řekl Nightingale.

„Jak jste na tom, pánové?“ Kelliin hlas zněl vesele a uvolněně.

„Dobře,“ odpověděl Nightingale, který nedokázal odtrhnout oči od zátoky.

„Fajn. Říkala jsem si, že vás to bude zajímat. Za několik minut budeme ve vzduchu.“

Díky bohu.

„Jsou to skvělý holky,“ řekl mu MacAllister na soukromém kanále.

24

Štěstěna je spíš věc načasování než výsledek talentu či energie. Být na správném místě, když se převrátí náklaďák s melouny. Tak dochází k povýšení a tak se vydělávají velké peníze. Stačí přijet na křižovatku o minutu později, když už je na místě policie, a všechno je v háji.

GREGORY MACALLISTER, *Ztracen v Babylonu*

63 hodiny do rozpadu (odhad)

Kellie se podívala na Zátoku špatných zpráv a prudce se nadechla. Veškeré níže položené části pobřeží byly zaplavené a z vršku útesu, po němž předtím šly, teď nebylo o mnoho víc než mys.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Hutch. Nemluvila o stavu, v němž je zátoka, ale o kontrole systémů.

„Nevím, proč UI nefunguje. Zřejmě celkový úpadek.“

„Fajn. Co dál?“

„Máme problémy s řízením teploty. Palubní komunikační zařízení jsou v pořádku. Kondenzátory jsou na maximu, ale máme k dispozici jenom dvacet procent. Víc evidentně nepojmou. Čidla jsou mimo provoz. Přední tlumič nefunguje. Máme výstrahu od elektrické soustavy.“

Hutch se ušklíbla. „Doufám, že *okamžitý* výpadek nehrozí.“

„Ne.“

„Fajn. Až budeme mít čas, podívám se na to. Na palubě máme spoustu náhradních dílů.“

Normálně by pilotka provedla kontrolu sama, ale normálně by plavidlo řídila umělá inteligence. Hutch měla práce nad hlavu.

Kellie si pomalu odškrtala několik dalších problémů, které byly většinou méně významné, anebo spíš potenciální než aktuální. „Nebylo by určitě dobré, kdybychom toho v téhle kraksně chtěli nalétat moc. Ale k věži by nás zřejmě dostat měla.“

Ve výšce dvou tisíc metrů Hutch přestala stoupat, informovala Marcelovu zástupkyni, že jim nefungují čidla, a s její pomocí nastavila kurs. Zástupkyně se zeptala, zda existuje možnost, že by se v *tomto* modulu mohli vrátit na *Wendy*. Tak, jak momentálně je.

„To ne,“ odpověděla Hutch. „Můžeme vzlétnout a přistát. Můžeme dokonce trochu viset ve vzduchu. Ale vylétnout na oběžnou dráhu? To nepůjde.“

Kellie si našla chvilku, aby zavolala Nightingaleovi. „Jak jste na tom, chlapi?“ zeptala se.

„Dobře.“

„Tak to je fajn. Jsme nad vámi.“ Potom se obrátila na zástupkyni: „Allie, máme čas na to, abychom přibraly zbytek posádky?“

Přikývla a ještě zrychlila. „Ne. Planinu právě zalévá voda. Spousta vody.“

Ve světle vrhaném Jerrym Morganem vypadala krajina velice strašidelně. Kellie zahlédla oblast, kde zahynul Chiang, a zdálo se jí, že poznala místo, kde se nacházelo vznášedlo. Letěly nad řekou vážek.

Ve vysílačce se ozval Marcel. „Hutch,“ řekl, „do údolí se valí veliké množství vody. Opravdu *veliké* množství. Příliv stoupá čím dál výš a dlouhý úsek pohoří se jednoduše zhroutil.“

A bude to pokračovat, jak bude Morgan přecházet po obloze. Zahlédly, že na jihu se valí k nebi dým.

„Sopka,“ řekl Marcel. „Dnes v noci vybuchují po celé planetě.“

„Jaká je situace u věže?“

„Voda se tam zatím nedostala v žádném množství. Ale nebude to dlouho trvat. Pusťte šťávu do přídavných trysek.“

„Přídavné trysky,“ řekla Hutch. „No jasně.“ Byl to samozřejmě žert. Jela již na maximální tah.

Marcel pokračoval: „Věž je na širé pláni. Od severu do ní ústí něco jako trychtýř. Voda se valí tím trychtýřem. Když dorazí na planinu, trochu se rozlije. Díky tomu zatím nejsme v rejži. Ale nevydrží to tak věčně.“

„Nějaký časový odhad?“

„Jak dlouho vám potrvá dostat se tam?“

„Dvacet minut.“

„Mělo by to stačit,“ řekl. „Doporučuji neztrácet ani chviličku a jít na to.“

„Maku.“

„Ano, Priscillo.“

„Buďte opatrní, Maku. Vrátíme se pro vás, hned jak to půjde.“

„Budeme čekat.“

„Budete s Randym v pořádku?“

„Nebudeme, jestli nenaložíte ty baterky.“

„Kondenzátory, Maku.“

„Měj se mnou strpení. Nikdy jsem na techniku moc nebyl. Ale v každém případě je leťte naložit. Necháme vám tu svítit světlo.“

• • •

Marcel se přihlásil znovu. „Hutch.“ Stačilo to, aby z jeho hlasu vyčetla všechno, veškerou marnost, zoufalství a

vyčerpání narůstající několik dní. „Můžete to odpískat. Vraťte se a –“

„Jak to myslíš, *odpískat?*“

„Tak, jak jsem to řekl. Nestihnete to.“

Přerušila je Kellie. „Do prdele, Marceli, my to nemůžeme jen tak *odpískat.* Nic jiného nám tady nezbývá.“

„Pracujeme na záložním plánu. Na kondenzátory teď zapomeňte.“

„Co je záložní plán?“

„To je složité.“

„Přesně to jsem si myslela,“ odvětila Kellie. „Řekni mi to několika slovy.“

„Zkusíme vás sebrat přímo z oblohy.“

„*Co* že zkusíte?“

„Chytit vás za letu. Teď to nemůžu vysvětlovat.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Stavíme zařízení, které by mohlo fungovat.“

„Marceli,“ řekla Hutch, „jak moc tomu plánu věříš?“

Evidentně o tom musel přemýšlet. „Podívejte. Ještě nikdo nikdy nic podobného nezkusil. Nemůžu slíbit, že se to podaří. Ale *je* to šance.“

„Fajn.“ Kellie se podívala na Hutch. „Leť k věži.“

Hutch měla stejný názor. „Myslím, že bude lepší, získáme-li kondenzátory.“ Předklonila se v křesle, jako by mohla plavidlo popohnat k většímu zrychlení.

„Hutch –“ Znělo z toho zoufalství.

Kellie zavrtěla hlavou. *Leť tam, na ničem jiném nezáleží.*

Na plný tah již letěly od okamžiku, kdy odstartovaly od řeky. „Kolik času nám zbývá?“ zeptala se Kellie. „Než se voda dostane k věži?“

„Věž už si teď rousá nohy.“

„Jak je hluboká? Jak moc je to špatné?“

„Je dost hluboká. Prostě na to nemáte čas.“

„Jsme už nad planinou," řekla Hutch, „a zatím žádnou vodu nevidíme."

„Věřte mi, že to tak je."

„Podíváme se, Marceli. Dáme ti vědět."

Kellie přepojila na soukromý kanál. „Nejsme nad planinou, Hutch," řekla. Ve skutečnosti letěly nad lesem a nad horami.

„Jsme jen pár minut daleko." Hutch se vrátila k Marcelovi. „Jestli to bude aspoň trochu možné, pokusíme se o to."

„Byl bych raději, kdybyste to nedělaly."

„Byly bychom raději, kdybychom to nemusely dělat. Teď mi řekni něco o té vodě. Co uvidíme? Vlny? Postupný vzestup? Jak to vypadá?"

„Blíží se vlna. Vlastně několik vln, které se valí těsně za sebou."

„Jak jsou daleko? Od věže? Jak jsou vysoké?"

„Dost vysoké, aby zaplavily kondenzátory. Jsou v přízemí, že?"

„Ano. Na stole."

„Pravděpodobně už jsou ve vodě."

„Máme šanci, že tam budeme dřív než vlny? Alespoň nějakou šanci?"

„Máte zhruba patnáct minut."

Byly deset minut daleko. Plus minus. „Dobrá, Marceli. Všechno nebo nic."

„To mi připomíná: jste mimo kurs. Zatočte dvacet čárek na levobok."

Hutch pohnula pákou doleva a sledovala naváděcí indikátory. „V pořádku?" zeptala se.

„Jo," odpověděl sklíčeně. „Vypadá to dobře."

Kellie poslouchala rovnoměrné burácení motorů a dívala se, jak se kolem míhají zasněžená pohoří.

„Měly jsme minimální náboj," řekla jí Hutch. „To znamená možnost, že budeme muset nové kondenzátory nainstalovat, abychom mohly vzlétnout. To by mohlo být zajímavé. Porozhlédni se vzadu. Postarej se, abychom měly všechno nachystané, kdybychom potřebovaly něco propojit."

„To budeme dělat tady vzadu?"

„Jestli to vyjde natěsno, tak ano. Nebudeme ztrácet čas vymontováváním palubních kondenzátorů. Jednoduše natáhneme kabely. Ty nové naložíme dozadu, jak to půjde, přivážeme je a vypadneme. Takže budeme potřebovat mít připravené kabely a klíče."

Kellie odešla dozadu a začala všechno chystat.

Modul přeletěl poslední linii kopců a ocitl se nad planinou. Bylo vidět sněhovou pokrývku a zem se změnila v přízračnou krajinu blyštivých stromů a stínů vyrytých do stříbra. Pak se tóny změnily a ony pod sebou měly vodu.

Zdálo se, že je mělká. Po lýtka. Po kotníky. Stále byly vidět přízemní křoviny. Kellie oznámila, že má vzadu všechno připravené.

Hutch sledovala čas a vyhlížela věž. „Už to nemůže být daleko." Potom k Marcelovi: „Co se stane, když se namočí? Myslím kondenzátory."

„Nejsou zkonstruované tak, aby byly izolované proti vodě. Jestliže se namočí, budou muset vyschnout. Možná ještě půjdou použít. S jistotou to opravdu neumím říct a v databázi tuhle informaci nemůžeme najít. Ale je to okolnost, které jsme se měli víc snažit předejít."

Hutch pochopila, jak to myslí – měly jít rychleji. Ubrala plyn a slétla níž. Modul zpomalil. „Kellie, dobře se dívej."

Stromy a pahorky vytvářely ve vodě brázdy. Několik zvířat prchalo před proudem a smečka tvorů podobných vlkům, které zahlédli na začátku své pouti, postupovala na

jihozápad do výše položených míst. Nad vodou jim byly vidět jenom hlavy. Bylo jasné, že se jim to nepodaří.

„Hutch.“ Opět Marcel. „Blížíš se k věži. Tři čárky doleva, přímo dopředu, asi dva tisíce metrů.“

Zhasla trysky. Modul plachtil stříbrným světlem. „Třeba je to dost mělké, abychom to ještě dokázaly,“ řekla Kellie.

„Vidím ji,“ pravila Hutch, skloněná nad řízením. „Zkusím přistát s minimálním využitím injektoru. Měly bychom ho šetřit, abychom se odsud dostaly.“

Neměla však jinou možnost než systém použít k tomu, aby zůstaly ve vzduchu. Energie tím pádem rychle ubývalo. Reaktor se za letu automaticky vypnul, takže měly k dispozici jen to, co bylo uloženo v bateriích a kondenzátorech. A aby ušetřily čas, uložily do nich absolutní minimum.

Marcelův hlas: „Máte zhruba šest minut, než se tam dostane oceán.“

„Jak velká je první vlna?“

„Roztéká se do šířky. Zmenšuje se. Ale v tuto chvíli může mít nějakých šest metrů.“ Skoro stejně vysoká jako věž.

„Tak tady ji máme,“ ukázala Kellie. Po průrvě nebylo ani stopy.

Věž se tyčila z povodně, ponurá a studená, ale pořád stála. Hutch připadala skoro až biblická, poslední stopa zaniklé civilizace, poslední vzpurný kamenný prst vztyčený proti neúprosnému nebi.

„Přistáváme.“ Spustila podvozek.

„Třeba to zvládneme,“ řekla Kellie.

Světla modulu se odrážela od vody. Hutch dala zpětný tah, téměř plavidlo zastavila a zlehka s ním dosedla na zem.

Na severu viděla postupující šedou stěnu. „A zde je vlna,“ poznamenala a aktivovala e-pouzdro.

Hutch posunula páku dopředu a ucítila lehký náraz, jak dosedly. Kellie otevřela přechodovou komoru a vyskočila do valící se vody.

Proud se jí snažil podtrhnout nohy.

Hutch vykročila za ní, ale v přechodové komoře se zastavila a zadívala se na obrovskou vlnu, jež se na ně řítila. Náhle, k hrůze Kellie, zavolala: „Zapomeň na to. Nemáme dost času."

Do toho se ozval Marcel. „Nechtějí, ať se přežene," řekl. „*Potom* to zkuste."

„Ne!" Kellie se snažila udržet se na nohách. Proud se pohyboval na sever směrem k ženoucí se vlně.

Hlas Hutch zněl ve sluchátkách chladně a klidně. „Jestli přijdeme o modul, nepomůžeme si tím."

„Potom už je nenajdeme," řekla Kellie. „Mrtví teď nebo později. Jaký je v tom rozdíl?" Byla jenom několik kroků od vchodu a postupovala dál.

„Nepomůžeme si, ani když nedokážeme najít *tebe*," odvětila Hutch.

Vlna byla obrovská, tyčila se do výše a stoupala ještě výš. Obrovský hřeben se převalil a zřítil se dolů. Kellie vklopýtala do věže. Kondenzátory ležely na stole, kde je nechali, přikryté plachtovinou.

Voda jí vířila kolem kotníků. Řev valícího se moře byl ohlušující.

„Dělej!" Hutch jí předvedla studený, prázdný tón. „Kellie, já *musím* vzlétnout."

Skutečně se přes plachtovinu jednoho kondenzátoru *dotkla*. Bez nich nemohla odejít. Nebylo *možné* odejít bez nich.

Stačilo tu věc popadnout a rychle ji odnést. Jenže potřebovala Hutch. Samotná nemohla odnést oba najednou.

„…zachránit modul.“

Kellie a vlna. Znělo to dobře.

„Proboha.“

Ale neměla naději, že ho odnese. Nedalo se to stihnout – Nakonec se odtrhla a začala klopýtat blátem zpátky. Šlo to těžko a ona u vstupu upadla, překulila se a přešla do běhu. Hutch stála v průlezu *Tess* a dívala se přes rameno. Dívala se *nahoru.* Potom se sklonila a zmizela uvnitř. Kellie s cákáním zdolala posledních několik metrů. Slyšela, jak motory zabírají, *cítila* stín vlny. Modul se začal zvedat. Průlez byl stále otevřený, ale musela skočit, aby dosáhla na žebřík. Zachytila se spodní příčky a zůstala na ní viset, kymácela se, jak *Tess* stoupala, a přitom sledovala, jak vodní stěna věž pohltila. Převalila se přes ni. Zaplavila ji. Stoupaly příliš pomalu, potom však zabraly vertikálně nastavené trysky a ony prudce vzlétly. Kellie se zoufale držela, najednou těžká jako ze železa. Vykřikla – a vlna se s burácením přehnala těsně pod ní.

Trysky zhasly a Hutch nechala modul o pár metrů klesnout. Kellie se lépe chytila, vytáhla se o několik příček výš a došlápla na žebřík nohou.

Věž byla pryč. Kellie cítila mořskou vodu.

Vpadla do průlezu a rozhlédla se po něčem, co by mohla hodit po Hutchinsové, která seděla u řízení a ani se neotočila.

„Chtěla jsi mě tu nechat,“ řekla. „Tys mě tady vážně chtěla nechat.“

„Mám odpovědnost za dva další lidi.“ Hlas Hutch vřel hněvem. „Jestli se chceš zabít, je to tvoje věc. Ale já jsem ti nechtěla dovolit, abys nás zabila všechny.“

„Běž do hajzlu, mohly jsme to dokázat.“ Zavřela průlez.

Hutch se konečně otočila a podívala se na ni. „Už tak jsi měla plné ruce práce, aby ses dostala zpátky. Co tě vlastně

vede k domněnce, že bys to dokázala, kdybys nesla kondenzátor?“

„Trvalo nám hrozně dlouho dostat se ven z modulu. Kdybychom tam vlítly hned, jak jsme sem přiletěly. Bez váhání. Prostě šly do toho –“

„Byly bychom obě mrtvé.“

Hutch kroužila a ony létaly nad mořem běsnící vody. Po věži nebylo ani památky. A začínalo být vidět druhou vlnu.

Pozorovaly ji mlčky. Přivalila se a přehnala se kolem, vyšší než první.

„Měly jsme to *zkusit,*“ tvrdila Kellie.

Uviděla věž, jak se zvedá z povodně a z oken jí crčí voda. Bylo to neuvěřitelné, ale zůstávala neporušená, jen ze střechy chybělo několik kusů.

„Další je tři minuty daleko,“ řekla Hutch.

Třetí vlna byla gigant. Stále rostla a Hutch s nimi musela vylétnout výš. Předtím se několika stromům podařilo, aby jejich nejvyšší větve zůstaly z vody venku. Tato vlna se však převalila přes ně i přes věž.

Čekaly a vyhlížely, až se kamenná střecha znovu objeví.

Marcel se zeptal, co se stalo.

„Zatím nevíme,“ odpověděla Hutch.

MacAllister a Nightingale se ozvali rovněž. „Možná jsme sem přiletěly moc pozdě,“ řekla jim Hutch.

Hutch se domnívala, že mají stále šanci. Zapnula trysky, létala v širokém kruhu kolem místa, kde stála věž, a vypnula injektor, aby šetřila energii. „Je konec,“ řekla Kellie. Hlas se jí chvěl.

„Ne. Až opadne voda, slétneme a porozhlédneme se.“

Jenže lokalita se teď nacházela na dně neklidného jezera. Hladina jim stoupala a klesala před očima. S burácením se přivalily další vlny. Čas od času z nově vzniklého moře

vykoukly široké pásy země. Ale Hutch si již nebyla jistá, *kde* věž stála.

„Hutch," ozval se Marcelův hlas, „zhruba za hodinu by měla voda začít ustupovat."

„Momentálně tady máme oceán," odpověděla. „Ty říkáš *ustupovat.* Znamená to, že voda odteče zpátky?"

„To ne. Část jí odteče. Ale spousta jí zůstane tam, kde je teď. Přinejmenším několik dní."

„Fajn," řekla Kellie. „Stejně nemáme nic lepšího na práci. Jenom –"

„Tak už dost," řekla Hutch. Pokračovala v kroužení.

MacAllister zavolal znovu. „Podívejte, dělaly jste, co jste mohly. Netrapte se tím."

Všichni tito lidé byli závislí na ní.

Kellie zahrnula Hutch opovržlivým pohledem. I tím začínala být Hutch unavená.

V průběhu dalších pětačtyřiceti minut se přes oblast přehnaly další vlny, velké a malé. Morgan plul neslyšně oblohou k západu, obrovský, jasný a krásný.

Nakonec voda začala opadávat, téct opačným směrem. Napravo od nich se na hladině objevila brázda. Byla to ta věž, pobořená, rozbitá.

Hutch opatrně přistála s modulem do proudu odtékající vody a začala dobíjet reaktor. Skoro hodinu seděly v napjatém tichu, dokud se prudkost odtoku nezmírnila. Potom vylezly do proudu. Voda jim sahala po pás.

Vršek věže a horní místnosti byly urvané. Stůl byl pryč, stejně jako kondenzátory. Pozorně prohledaly přízemí. Dokonce vytáhly svítilny a proplavaly po schodišti o patro níž. Ale nebylo tam nic.

Prohledaly okolí, rozdělily si oblast na sektory, které co nejdůkladněji prochodily a proplavaly.

Jerry zapadl a vyšlo slunce.

25

Štěstí nepřichází ze vzduchoprázdna. Vzniká organizací.

GREGORY MACALLISTER, *„Umění Julia Agostina“, Padni komu padni*

60 hodin do rozpadu (odhad)

UDÁLOSTI S AUGUSTEM CANYONEM

„Nepočetná pozemní skupina ztroskotaná na Maleivě III před několika hodinami prohrála závod s mořem, když obrovské přílivy vyvolané přibližujícím se Morganovým světem zaplavily rozsáhlá území na severu kontinentu, jemuž tady všichni říkají Transitorie, a spláchly dva kondenzátory, s jejichž pomocí by se uvíznutí vědci dostali na oběžnou dráhu. Kompetentní osoby na palubě Nightstar přesto tvrdí, že se nevzdávají.

Tady je poledne, úterý 5. prosince. Dobře informované zdroje předpokládají, že zítra se podmínky na Maleivě zhorší a čtvrtek bude v tomto ohledu ještě mnohem horší. Předpovídají, že ve čtvrtek v noci se planeta začne rozpadat. Poslední zoufalé úsilí se upírá ke konstrukci jakési vesmírné naběračky. Do pokusu se zapojí prakticky všechny posádky a já vám přinesu podrobnosti ještě dnes ve speciálním vysílání.

Tady August Canyon, oběžná dráha Deepsix.“

Janetiným dobrovolníkům končil třetí den výcviku, když přišlo očekávané rozhodnutí. Půjdou ven.

Dnes v noci.

Reakce byly velice smíšené. Zprávu doprovázel okamžik vystřízlivění, kdy se všichni museli vyrovnat s tím, že toho, co dávají v sázku, je najednou mnohem víc. Janet si všimla určitých obav, když teď došlo na věc. Ale vrátili se do práce odhodlaně.

A ona samotná? Byla ráda, že letěla.

Chastain se na chvíli zastavil v Bryantově aule, aby dobrovolníkům udělal přednášku o Flickingerově poli. Říkali si teď Kosmáci.

Jen jeden z asi třiceti dobrovolníků měl na sobě e-pouzdro dřív, než nastoupil do výcvikového programu. Chastain pohovořil o tom, jak systém funguje, odpověděl na otázky, přehrál simulaci a zkontroloval výstroj. Mluvili o tom, co Flickingerovo pole umí a co ne. Zformuloval některé základní bezpečnostní postupy – například neztratit fyzický kontakt s lodí či s mimozemskou konstrukcí, na níž budou pracovat.

Po večeři povolali Kosmáky na večerní program, během něhož Janet představila Mercedes Dellamonicovou, Nicholsonova výkonného důstojníka. Byla zcela klidná, věcná, původem z Mexico City. Spolu s Marcelem a Janet doprovodila účastníky výcviku ven po patnáctičlenných skupinkách, každý z nich si vzal na starost pět. Chodili po trupu, zvykali si na podmínky, zvykali si na systémy, získávali zkušenosti, aby zvládli používat komunikační zařízení, a všem se znovu dostalo patřičných výstrah, včetně demonstrace, kdy Mercedes záměrně ztratila kontakt s povrchem, odplula do prostoru a musela se nechat zachránit.

Vyzkoušeli si svařování v beztížném stavu. Pak byli požádáni o závěrečné předvedení toho, co se naučili. Když skončili, omluvili se dva další.

Venku na sebe navázali několik starších tenisových sítí, které poskytl kapitán Nicholson, a ti, kteří měli pracovat na síti kolem asteroidu, si na nich aspoň trochu vyzkoušeli lezení.

Na konci výcviku, kolem jedenácté hodiny, je shromáždili v jídelně, která sousedila s kapitánovou. Podávalo se občerstvení, jako pozornost *Nightstar*. Přišli tam i instruktoři a, když byli na místě všichni, vstoupili kapitáni Nicholson a Clairveau. Nicholson přednesl krátkou řeč, ve které jim poděkoval za jejich úsilí a vyjádřil svou víru, že bude korunováno úspěchem. Pak vyvolávali jednoho po druhém a předávali jim certifikáty, na nichž byla vyobrazena žena oblečená na odpoledne na golfu, jak drží svářečku a sebevědomě sedí na dvou prutech konstrukce.

Za oběma kapitány byla na stěně natažená standarta se stejným vyobrazením. Pod ženou stálo tmavě zelenými písmeny: *Nightstar*. Nad ní byl popisek *Kosmáci*.

Pindar Koliescu měl ze sebe ohromnou radost. Vyšel ven s ostatními, sebejistě zvládl e-pouzdro a prokázal poměrně slušnou zručnost při práci s laserem. Cítil, že chápe dost, aby mohl řezat a svařovat s těmi nejlepšími z nich. Po třídenním výcviku to nebyl špatný výsledek. On se však vždycky učil rychle.

Byl zakladatelem firmy Harbinger Management Systems, která se zaměřovala zejména na to, že učila lidi, jak vést podřízené a kontrolovat zdroje. Byla to všední záležitost, v komerčním světě počátku třiadvacátého století ovšem velice potřebná. Díky Harbingeru byl bohatý a mohl si užívat své největší hobby: plavby do neznáma s krásnými ženami.

Na tomto výletě byla jeho partnerkou Antonia Lucianová, nádherná a neukojitelná mladá Římanka, která ho od začátku cesty udržovala v poměrně dobré náladě. Antonia

se ho pokusila odradit od účasti na záchranných pracích, jen stěží zadržovala slzy, když trval na svém, a pak řekla, že by byla ráda šla taky, ale pochybovala, že by ve vymezeném čase dokázala zvládnout požadované dovednosti. Také přiznala, že ji vyhlídka na výstup *do prostoru* děsí.

Byl výborný manažer, a tak ji chápal a nechal ji aplaudovat svému blížícímu se hrdinství.

Pindar si to jaksepatří užíval. Nechal se strhnout emocionálním vírem, který záchrannou akci obklopoval, našel v sobě pocit spřízněnosti se čtveřicí lidí na povrchu a chápal, že žádná prokázaná odvaha nebo zručnost, jakkoliv snad pamětihodná, nebude uspokojivá, pokud operace nedopadne dobře.

Ceremonie byla krátká. „Všichni se budete chtít pořádně vyspat," řekl jim na její závěr kapitán Clairveau. „Přichystali jsme pro vás zvláštní ubytování. Prý o tom již víte a víte také to, kde se nachází. V každém případě vás tam odvedeme, až tady skončíme." Usmál se. „Po dobu akce se považujte za vojáky. Ráno vám začne brzy. Chtěl bych vám připomenout, že od okamžiku, kdy opustíte tuto místnost, se všechno stane realitou."

Poslední slovo pak dali Janet. Poděkovala ostatním Kosmákům, ujistila je, že bude po celou dobu operace s nimi, a udělila jim poslední pokyny.

Škoda. Antonii by jeho nastávající hrdinskost určitě jaksepatří vzrušila. Pindar se utěšil tím, že přináší velkorysou oběť, a odpochodoval s ostatními.

Než se uložil ke spánku, ještě jí zavolal. Její krásná podoba se mihotavě zhmotnila před ním. Nastavila signál tak, aby ji ukazoval s přesně takovou nehmotností, která umocňovala její přirozenou krásu. „Jde to dobře," ubezpečil ji. „Rozdělují nás do dvou a trojčlenných skupinek. Udělali ze

mě velitele družstva. Dovedeš si to představit? Mě jako kosmického montéra?“

„Slib mi, že budeš opatrný,“ řekla Antonia. „Chci, aby ses mi vrátil.“ Snažila se příst jako kočka, ale příliš to nefungovalo, protože si o něho doopravdy dělala starosti. To zjištění ho vzrušovalo, protože dokazovalo, že si ji získal nejenom svým postavením a mocí. Nutilo ho to, aby znovu uznal, že musí být něčím výjimečný, když si dokáže získat takovou náklonnost někoho tak krásného.

„Ničeho se neboj, *Amante*,“ pravil. „Uvolni se a užívej si záchranu.“

„Pindare.“ Pozorně se na něho podívala, jako by do něho chtěla nahlédnout. „Ty vážně nemáš strach?“

„Ne, nemám“ odpověděl. „Všechno určitě dobře dopadne.“

„Uvidím tě?“ Myslela na obrazovkách. „Určitě.“

Naklonila hlavu a usmála se. „Budu moc ráda, až bude po všem.“

Ráno je probudili časně, kolem páté, a odvedli je do téže jídelny, kde dostali lehkou snídani. Potom se setkal se svou partnerkou, atraktivní brunetkou, která se jmenovala Shira DeBecquová. Spolu se Shirou nasedli do člunu, který mířil na *Wendy*. Cestou se bavili o svých úkolech a na vědeckou loď dorazili v dobré náladě. Tak se setkali s pilotem člunu, který měl po zbytek dopoledne pracovat s nimi, vyfasovali své pracovní harmonogramy a vystrojili se.

Marcel si povšiml zděšení v očích Aliho Hamira. Ali byl hlavní technik *Wendy*. Domníval se, že existuje slušná šance, aby se podařilo přenastavit skenery a úspěšně vypátrat kondenzátory. Ale ukázalo se, že rozlišení pod úroveň objektů menších než člověk není možné. Vlny svým působením sebraly a přemístily miliony kamenů a dalších úlomků.

Nedalo se určit, které dva, pokud vůbec nějaké, by mohly být postrádané jednotky.

Marcel obviňoval z nezdaru u věže sebe. Kdyby nespoléhal na předpovědi týkající se vln, bylo by možné dostat se k *Tess* dřív a zachránit kondenzátory. Měl je víc popohánět. Měl naléhat, aby udělali to, co nakonec stejně udělali: rozdělit se a dojít k modulu v co nejkratším čase. Bavili se o tom s Hutch, ale ona si myslela, že je příliš riskantní nechat někoho pozadu. Marcel jí zdráhavě dal za pravdu. Nyní viděl závažnost své chyby.

Několik Aliho lidí sedělo před operačními obrazovkami a zoufale sledovalo stovky blikajících značek. Suť v bahně pod nově vzniklým vnitrozemským mořem.

„Beznadějné," hlesl Beekman.

Moose Trotter, matematik z Torontské univerzity a se 106 lety nejstarší člen expedice, vždy působil dojmem neochvějného optimismu. Nyní však Moose vypadal jako někdo, kdo trpí, chodil od jedné stanice ke druhé a zanedbával práci, jež ho sem přivedla.

Marcel dostal otázku, zda by v případě, že se akce s kosmickou naběračkou nezdaří, neměla být komunikace s pozemní skupinou přerušena, až se podmínky zhorší. Benny Juarez, blízký přítel Kellie, se domníval, že cokoliv jiného než poskytnout obětem v posledních hodinách soukromí, by bylo nemorální.

Nicholsona právě seznamoval jeho technik s aktuální situací, když mu zavolala Mercedes Dellamonicová. „Co se děje, Mersi?" zeptal se.

„Delegace," odvětila. „Momentálně nějaký tucet lidí, ale vypadá to, že přicházejí další. Jsou nešťastní z té záchranné akce."

Podle lokátoru byla na můstku. „Jdu tam," rozhodl se. Zavolal do kuchyně, nechal poslat nahoru několik krabic s občerstvením, opustil řídicí středisko a vyjel výtahem nahoru. Cestou si připravoval, co řekne. Ale počet rozzlobených pasažérů ho zaskočil. Další se snažili protlačit se do oblasti zvenčí.

Výkonná důstojnice stála za stolem a snažila se mluvit do mikrofonu. Nicholson prošel davem, dostal se k Mercedes a otočil se čelem k davu.

Lidé spustili ještě hlasitěji. Nicholson mnohé z nich znal. Byl téměř ideální kapitán pro výletní loď. – Jednou z jeho předností bylo, že nikdy nezapomněl žádné jméno. Laramie Payton, stavební podnikatel z amerického Severozápadu, položil otázku, o níž Nicholson věděl, že bude patřit k těm nejdůležitějším, které přijdou na přetřes. „Co má znamenat, že budeme k té mimozemské věci *přivaření?"*

„Laramie," začal klidně, „to už jsem vysvětloval. Žádné nebezpečí nehrozí. Můžete odpočívat s jistotou, že bych neudělal nic, co by *Nightstar* ohrozilo. *Budeme* přivaření, ale nezapomínejte, že toto je *hodně* velká loď. Pokud to bude třeba, kdykoli se budeme moci od konstrukce odtrhnout. Nebude to o nic těžší než rozbít vejce. Takže se tím vůbec nemusíte trápit."

Hopkin McCullough, britský komunikační magnát, chtěl vědět, odkud bere takovou jistotu. „Mluví se o tom, že tu věc strčí dolů do atmosféry. Jak můžeme vědět, že se nezřítíme s ní?"

Nicholson zvedl ruce. „My máme *motory,* Hopkine. Skutečnost, že to pomáháme tlačit, nijak neohrozí naši schopnost manévrovat, pokud budeme muset. Jednoduše to není problém. Ještě někdo?"

Poskytl ještě několik uklidňujících odpovědí. Personál přinesl koblihy a kávu. Rozruch se utišil a kapitán prošel mezi

svými stálými klienty. Některé poplácal po zádech, s jinými zapředl banální rozhovor. „Chápu, že si děláte starosti, paní Belmontová,“ řekl třeba, „ale skutečně není důvod se znepokojovat. Zítra ty lidi zachráníme a odletíme.“

TŘETÍ ČÁST

ORBITÁLNÍ VÝTAH

26

Jen málo věcí je doopravdy nemožných, pokud člověk může napřít energii a inteligenci. Obvykle nás poráží ochota dojít k závěru, že se to či ono nedá udělat. Vezměte si jako příklad, jak dlouho jsme měli venkovní záchody.

GREGORY MACALLISTER: ***Poznámky z Babylonu***

51 hodina do rozpadu (odhad)

UDÁLOSTI S AUGUSTEM CANYONEM

„Tady je August Canyon. Hlásím se vám z Deepsix, kde, jak můžete vidět, se Morganův svět stal zdaleka nejdominantnějším útvarem na obloze. Vidíte plynového obra tak, jak se dnes v noci bude jevit nad největším světadílem na planetě, na místě s příhodným jménem Transitorie, kde zůstává uvězněna skupina Gregoryho MacAllistera.

Dnes pokračuje poslední zoufalý pokus o záchranu, jehož nedílnou součástí bude také Universal News. V tuto chvíli se vědecká kosmická loď Wendy Jayová nachází u protizávaží orbitálního výtahu, který zde vědci před několika dny objevili.

S podrobnostmi operace nás seznámí Miles Chastain, kapitán lodi UNN Edward J. Zwick, který však ve skutečnosti bude mluvit z paluby Wendy Jayové, kde dělá poradce záchrannému týmu.

Kapitáne Chastaine, jak přesně to bude fungovat?“

• • •

Miles v té chvíli dokončil osazování laserů do pomocných skříní na trupu čtyř člunů a nyní vyhodnocoval využití flotily pro potřeby operace. Měli celkem sedm strojů, tři z *Wendy*, dva z *Nightstar* a po jednom z dalších dvou lodí. Připadal si proto trochu přetížený, když se mu do toho ozval ještě Canyon. Poskytl mu několik odpovědí, které by se při dobré vůli daly označit za úsečné, a omluvil se. Ale Canyon toho využil, zdůraznil skutečnost, že vývoj nabírá spád a na nezávaznou konverzaci prostě není čas. Všechno to bylo velice dramatické.

Miles předpokládal, že Canyon bude naštvaný, když se následně posadil, aby si prošel potřeby operace. Novinář mu místo toho zavolal znovu a pochválil ho za předvedený výkon. „Bylo to skvělé," pravil. „Lepší scénář bych nenapsal." Vykouzlil široký úsměv. „Jestli tě pilotování někdy přestane bavit, Milesi, mohl bys udělat kariéru jako žurnalista."

Přistály nedaleko jezera, doplnily palivo a rychle letěly dál nabrat MacAllistera a Nightingalea. Bylo to chmurné shledání. Hutch si vyslechla hodně soucitu. *„Stálo to za pokus,"* a *„dělaly jste, co jste mohly." A* taky: *„Třeba to s tou orbitální naběračkou vyjde."*

Kellie zůstávala nezvykle zamlklá.

Jakmile se motory vypnuly, reaktor se opět rozběhl a pokračoval v dobíjení různých systémů. Mac zapadl do křesla a poznamenal, že je příjemné být zase uvnitř.

Zem se trvale třásla.

„Za chvíli si toho člověk přestane všímat," řekl Nightingale.

Široký oblouk Morgana právě mizel z dohledu za stromy. Východní obloha se projasňovala a mraky se trhaly. Vypadalo to, jako by konečně přicházel slunečný den. „Jak je to s tou orbitální naběračkou?“ zeptal se Nightingale. „Co to vlastně je? Bude to fungovat? Kdy k tomu dojde?“

Hutch a Kellie se od Beekmana dozvěděly další podrobnosti. Jenže planetolog se ještě nenaučil mluvit anglicky, jak to vyjádřila Kellie. Popis byl příliš technický dokonce i pro Hutch. Obecně chápala, co navrhují, ale jednoduše nedokázala uvěřit, že *imposibilium* má vlastnosti, které mu připisovali. Na druhé straně, co jiného jim zbývalo? „Prý pozítří. Místního času.“

„Pozítří?“ Mac se zděsil. „Neměly by tou dobou být podmínky už trochu divoké?“

„Rychleji to nezvládnou. Sebrat by nás měli nad Mlžným mořem. Pozdě dopoledne.“

„Kde to sakra je?“ zeptal se Mac.

„Mlžné moře? U západního pobřeží. Ve skutečnosti nebude místo srazu daleko odsud.“

„Hlavní věc,“ řekl naléhavě MacAllister. *„Bude to fungovat?“*

Beekmanovi fyzici samozřejmě věděli, o čem mluví. „Bude,“ odvětila Hutch. „Řekla bych, že to bude komplikované. Ale myslím, že vyvázneme.“

„Komplikované?“

„Načasování.“

„Když říkáš, že *myslíš*, nebudí to ve mně velkou důvěru,“ poznamenal MacAllister.

„Je to velké riziko a nic moc šance na úspěch,“ prohlásila Kellie.

MacAllistera stálo velké úsilí, aby udržel hlas pod kontrolou. „Fajn,“ řekl. „Mluvíme o tom, že tady pobudeme ještě pár dní. Co to zhoršení podmínek, o kterém pořád

slyšíme? Už teď je tady dost divoké počasí. Jak moc se to zhorší? Co se doopravdy stane?“

„Skutečně chceš znát podrobnosti?“ zeptala se Hutch.

„Samozřejmě.“ A pak Makův hlas změkl. „Prosím.“

Všichni se otočili k ní. „K velkým zemětřesením už došlo. V téhle oblasti zatím evidentně ne. Ale přijdou. A budou se zhoršovat. Mimo stupnici. Můžeme se dočkat toho, že kusy země to vyhodí až patnáct či dvacet kilometrů nahoru. Objeví se další sopky. Větší a lepší. A gigantické bouře.“ Krátce se odmlčela a nechala je poslouchat vítr. „Vyšší přílivy než včera v noci. *Mnohem* vyšší. Budeme si muset najít nějaké vysoko položené místo. Plus minus za tři dny se utrhne atmosféra. Tou dobou už bychom měli být pryč.“

„To zní jako dobrý nápad.“

„Oceány budou následovat o několik hodin později.

Vnější kůra se roztaví. Slapovými vlivy a sopečnou aktivitou, jestli tomu dobře rozumím. V tom okamžiku se planeta opravdu začne rozpadat. Předpokládají, že k tomu dojde ve čtvrtek o půlnoci nebo možná maličko později lodního času, který je čirou náhodou zhruba stejný jako zdejší čas. Přibližně o čtyřicet hodin později kusy Deepsix s pořádným cáknutím spadnou na Jerryho.“

„Proboha,“ řekl MacAllister. „Určitě existuje *nějaký* způsob, jak se z tohoto prokletého místa dostat. Jestli se to s naběračkou nepodaří. Třeba bychom mohli vzlétnout, nechat se sebrat spolu s atmosférou a zařídit, aby nás *pak* někdo naložil.“

„To nepůjde,“ řekla Hutch.

„Je to *šance.*“ V očích se mu zlostně zablesklo. „Ty si tady sedíš a pořád nám vyprávíš, co *nepůjde.* Co *půjde?*“

„*Není to* šance,“ řekla Kellie. „I kdyby nás to vyneslo nahoru, aniž bychom se při tom uvařili, což není moc pravděpodobné, nebude tam nikdo, kdo by nás mohl naložit.“

MacAllisterovi se začínalo těžce dýchat. „Proč?“

„Protože při srážce se uvolní ohromné množství energie. Okolí exploduje jako malé slunce, až na to dojde. Do té doby budou muset lodě odvézt do bezpečné vzdálenosti.“

„To mně připomíná,“ dodala Hutch, „že bychom se měli přesunout na bezpečnější místo.“ Nelíbilo se jí, jak se oblast neustále pohupuje a vlní.

MacAllister si povzdechl. Vypadalo to, že nekonečná zásoba pohotových poznámek se nakonec vyčerpala. „Říkali jste, že *Wendy* dál pátrá po kondenzátorech. To znamená, že šance na jejich nalezení pořád ještě existuje, ne?“

„Je tu *šance,*“ připustila Hutch.

„Třeba bychom se tam měli vrátit a podívat se sami,“ navrhl Mac. „Stejně nemáme nic jiného naléhavě na práci.“ Z jeho hlasu bylo slyšet, jako by ho někdo zradil.

„Nemáme funkční čidla,“ řekla Hutch.

„To znamená,“ vložil se do hovoru Nightingale, „že bychom nanejvýš mohli strávit svoje poslední hodiny tím, že se budeme brodit po boky hluboko vodou. To vážně chceš?“ Dlouho upíral pohled na MacAllistera a pak se otočil zpátky k Hutch. „Jak jsme se do toho vlastně dostali, sakra?“

Hledali někoho, komu by mohli dát vinu. Hutch si byla jistá, že Kellie jim neřekla podrobnosti o jejich neúspěšném pokusu o záchranu kondenzátorů. Přesto byli mrzutí a zklamaní, měli strach. Určitě během záchranné akce poslouchali. Nemohli neslyšet Kelliino naléhání. Hutch věděla, jak to muselo znít. Zbabělý pilot v posledním okamžiku couvne.

A ona sama se neubránila myšlenkám, jak málo chybělo, aby všechno dopadlo jinak. Byla to pouze otázka minut. Kolik *minut* promarnili za devět dní pochodu? Kdyby jednou ráno vyrazili o něco dřív… Jednu noc šli o kousek déle…

Neprohlíželi si kapli… Kdyby nechaly Nightingalea a MacAllistera pozadu raději dřív než později…

MacAllister zmoženě vyhlédl z okna. Kolem zurčel široký potok, vysoké stromy nepodobné ničemu, co se dalo vidět na Zemi, se třpytily v ranním světle a po trupu se procházel zářivě zlatý pták s červenými proužky na křídlech. Vypadalo to idylicky. „Víme jistě, že s tímhle krámem odsud nemůžeme odletět? Nemyslím, že bychom mohli něco zkazit, když to *zkusíme*.“

„Víme to jistě. V podstatě máme tryskové letadlo s pomocnými raketovými motory. Rakety jsou pro manévrování v nulové gravitaci, jenomže ani zdaleka nemají takový tah, aby nás dostaly na oběžnou dráhu. Můžeme svou váhu negovat pomocí injektoru, ale jen krátce. Asi tak několik minut.“

„Takže kdybychom to zkusili…?“

„Pravděpodobně bychom se dostali do dvanácti, třinácti tisíc metrů, možná maličko výš. Měli bychom pár minut na to, abychom mohli zamávat, a poté bychom spadli dolů. A pokud bychom při tom náhodou vyčerpali svou stoupací kapacitu, neměli bychom jak přistát.“

„Předpokládám,“ nechtěl se vzdát Mac, „že některá z lodí by nemohla slétnout do dvanácti tisíc metrů a nabrat nás, že?“

„Ne,“ odpověděla Kellie. „Nadsvětelníky nemohou létat v atmosféře.“

„Ani čluny?“

„Ani čluny.“

„Takže jediné, co máme, je ta naběračka.“

„Ne.“ Kellie vyhlédla ven, kde začalo pršet. „Hutch má pravdu: Pravděpodobnost na nalezení kondenzátorů je malá. Ale myslím, že nám neuškodí, když se po nich podíváme. Třeba dostaneme šanci.“

• • •

Hutch souhlasila, protože nevěděla o užitečnějším způsobu, jak strávit čas, a Nightingale obrátil svůj postoj a dospěl k názoru, že je to jediná rozumná věc, kterou můžou udělat. Hutch zapnula injektor a vzlétla.

V prvních několika minutách letu seděli mlčky, jako kdyby odmítáním hovořit mohli zastavit běh času a podržet si ty poslední hodiny. Nikdo se už nesmál.

Právě opouštěli oblast zátoky, když se komunikátor Hutch rozvibroval. Volal Marcel. Přepojila ho na společný kanál. „Jak to zvládáte, lidi?“ Znělo to jako hrané veselí. Marcel byl dobrý člověk a schopný kapitán, ale zjišťovala, že je nejhorší herec na světě.

MacAllister zavrčel něco, čemu nerozuměla.

„Jsme v pořádku,“ odpověděla.

„Mám pro vás zprávu.“

„Pro *mě?*“ zeptala se Hutch.

„Pro vás pro všechny. Vlastně máme spoustu zpráv, *tisíce.* Celý svět to se zájmem sleduje. A přeje vám hodně štěstí.“

„Je příjemné být středem pozornosti,“ poznamenal MacAllister.

„Všechny jsou samozřejmě nejmíň dva dny staré,“ pokračoval. „Lidé, kteří je poslali, nevědí o…“ odmlčel se, jak se snažil najít pro to nějaké diplomatické vyjádření – „…ztrátě kondenzátorů.“

„Nemluvil jsi o nějaké *jedné* konkrétní zprávě?“

„Vlastně jsou dvě.“

„Chceš je přečíst?“

„První je od generální komisařky Světové rady. Říká se v ní: *Obdivujeme vaši odvážnou snahu rozšířit hranice lidského poznání a ochotu přijmout rizika, jež takové podniky nutně*

provázejí. Můžete si být jisti, že celé lidstvo se ke mně přidává a modlí se za váš bezpečný návrat. Podepsáno Sanjean Romanovská.“

„Fajn,“ řekl. „Každému z nás postaví pomník. Možná po nás dokonce pojmenují ulice v Alexandrii.“

„Co dalšího tam máš?“ zeptala se Hutch.

„Jednu od Gomezové. Je pro tebe.“

„Přečti ji,“ vybídla ho.

„Priscillo, nemusím ti říkat, jakou máme tady v Akademii radost, že tento smolný incident patrně bude mít šťastný konec. Přidělali jste nám na chvíli starosti.“

„My tady dole si taky děláme starosti,“ řekl MacAllister.

„Co je tam dál, Marceli?“

„Stojí tady: *Teď, když jste mimo nebezpečí, tě chci požádat, abyste se podívali na oblast pojmenovanou Modrá hora, kde se údajně nachází základ orbitálního výtahu. Je velmi důležité, abychom zjistili, co se na Deepsix stalo. Odkud se vzala ta vyspělá technika. Vím, že po tom, čím jste prošli, chci hodně, ale vím, že se na tebe mohu spolehnout.* Podpis je *Irene.“*

„Irene?“

„Tak to tady stojí.“

Kdyby Irene Gomezová potkala Hutch na chodbě v Akademii, nepoznala by, kdo to je. Ale aspoň by takto měli *co* dělat. „Nech nám chvilku,“ řekla Marcelovi. Potom přidržela spojení. „Co si myslíte?“ zeptala se svých společníků.

„Tohle není operace mozku,“ prohlásil MacAllister. „Máme jenom jedinou šanci, abychom z toho vyvázli živí: najít kondenzátory. Můj hlas by se možná neměl počítat. Nemůžu říct, že by mi dvakrát záleželo na tom, *co je* na Modré hoře. Myslím, že bychom se měli soustředit na to, abychom se odsud dostali. Vždyť oni nás chtějí zase někam štvát, kruci. Já myslím, že jsme toho měli už dost.“

„Randy?“

Zvážil to. „Mac má možná pravdu. Možná bychom se nejdřív *měli* podívat na oblast kolem věže. Jestli to bude vypadat beznadějně, můžeme vyrazit k hoře.“

Kellie zavrtěla hlavou. „Nerada jsem pesimista, ale byla jsem tam, ve věži, a myslím si, že nemáme moc šancí, abychom něco našli. Byly to obrovské vlny. Bůh ví, kde kondenzátory skončily. Ale na druhé straně vím, že na nějakém vrcholku hory je nenajdeme.“

Hutch znovu aktivovala spojení s Marcelem. „Vrátíme se a porozhlédneme se po kondenzátorech.“

„Dobrá. Chápu to.“

„Odpověz Irene, že mě to mrzí.“

Rozhostila se nepříjemná odmlka. Pak jim Marcel připomněl, že mají další poštu. „Komunikační centrum je zahlceno přáními pro vás,“ řekl. „Pro všechny.“

Na Hutch to udělalo dojem. Odeslání hyperkomové zprávy vůbec nebylo levné. „Zahlceno?“

„Jsou jich tisíce. Kdybychom měli větší přijímací kapacitu, nejspíš by jich bylo ještě víc. Na retranslační stanici prý dosti nestíhají. V některých případech jsou to celé školní třídy.“

„Zřejmě nemáš možnost nějak z toho vytřídit osobní věci, že?“

„Jednoduše ne. Ani podle příjmení si nemůžu být jistý. Pro *tebe* máme šestnáct zpráv od lidí s příjmením *Hutchins.* Pro Randyho osmnáct od různých *Nightingaleů.* Obdobné je to se všemi ostatními.“

„Dobře,“ řekla Hutch. „Moje zatím nech být. Co kdybys každému z ostatních přidělil někoho, kdo by se s ním spojil? Třeba budou hledat nějaká konkrétní jména.“ Poděkovala mu a přerušila spojení. Nightingale se na ni upřeně díval a ona viděla soud, který se mu tvoří v hlavě. *Copak jsi* v *celém*

životě neměla nikoho, od koho bys v takové chvíli chtěla dostat zprávu?

Z nejbližší rodiny měla Hutch ještě naživu jenom matku. Vztahy mezi nimi byly po léta napjaté kvůli tomu, že se Hutch nepodařilo usadit se a mít rodinu. Jako normální mladá žena. Hutch už samozřejmě zas tak mladá nebyla, což její matce zřejmě uniklo. Nebo to zesilovalo její paniku. Zůstávala sice na vrcholu svých fyzických schopností, což bylo u lidí v prvním plus minus století běžné, ale dávno již odložila šťastnou nevinnost, jaká se od nevěsty očekává.

Měla už toho za sebou dost, aby přesně věděla, co od života chce. Měla za to, že k sňatku musí dojít přiměřeně brzy, pokud má mít šanci na úspěch. Partneři se musejí srůst. Věděla, co by od muže očekávala, a v zajetí takový tvor prostě neexistoval. Takže jestli byla občas sama, a někdy i osamělá, alespoň nebyla osamělá v manželství, což byl ten nejhorší ze všech světů. Její nezávislost jí beztak vyhovovala.

Máma to nikdy nepochopila. Nikdy to nechtěla pochopit.

Hutch seděla a dívala se na svůj notebook. Nakonec jej zdráhavě otevřela a vyťukala vzkaz:

Mami!

Vypadá to, že nám zbývá jenom pár dní. Věci se nevyvinuly tak, jak jsme čekali. Ale máme naději. Až tohle dostaneš, budeš už vědět, jak to dopadlo.

Zamyslela se nad tím, ještě něco připsala, omluvila se, že nebyla takovou dcerou, jakou si její matka přála, vysvětlila, že se jí líbilo, jaký život žije, a doufala, že matka pochopí, že ona, Priscilla, by to jinak nestrpěla.

Když už takto prolomila hradbu, napsala několika dalším, většinou lidem spojeným s Akademií. *Momentálně to nevypadá nadějně.*

Byly to dobré časy.

Minulou noc jsem na tebe myslela…

MacAllister se jí podíval přes rameno a usmál se. „Dej si pozor, Priscillo. Neříkej nic, za co bys mohla být pohnaná k zodpovědnosti, až se vrátíš domů."

Nebyl nikdo, o kom by mohla říct, že s ním má romantický vztah. V průběhu let se samozřejmě několik mužů našlo. Jeden byl mrtvý. Ostatní byli šťastně ženatí v předměstském New Jersey nebo dál na západ.

Seděla mlčky, snažila se vymyslet, co vzkázat starým přátelům, a přistihla se, že lituje věcí, které neudělala. Lidí, na které si nenašla dost času. Pořádná velká láska nikdy nepřišla. Nepřivedla na svět dítě.

Teď, když měla před sebou možnost záhuby, jí její život připadal zvláštně neúplný. Někde slyšela, že když je smrt už blízko, člověk nelituje svého chování, nejrůznějších malých a malicherných skutků, příležitostných morálních poklesků nebo dokonce opakujících se krutostí páchaných na jiných. Spíš však lituje věcí, které *neudělal*, dobrodružství, která nepodnikl, zážitků, které neokusil, ať už zásluhou nějakého falešného morálního kodexu nebo, což bylo pravděpodobnější, z ostýchavosti či strachu z nezdaru.

Usmála se pro sebe. MacAllister to někde vyjádřil jako *strach z přistižení.*

27

Jen málo ctností je skutečně užitečných. Věrnost vede ke ztraceným příležitostem, pravdomluvnost ke zraněným citům, dobročinnost k dalším žádostem. Nejméně produktivní a možná nejpřeceňovanější je víra. Věřící popírají rozum, uzavírají své myšlení před důkazy, které jim poskytují jejich smysly, a zůstávají neochvějnými optimisty tváří v tvář katastrofě. Nevyhnutelně dostanou právě to, co si zaslouží.

GREGORY MACALLISTER: *„Spolu na cestě“, Vzpomínky*

45 hodin do rozpadu (odhad)

Lidé Janet Hazelhurstové byli rozvezeni na svá stanoviště a čekali na pokyn, že mají začít.

John Drummond oznámil, že jeho tým vypracoval všechny podrobnosti týkající se konstrukce. „Mají to opravdu úplně všechno?“ zajímal se velice živě Marcel. „Skutečně každý krok?“

„Každý krok.“

„A co zbytek?“

Beekman s ním rychle prošel celý plán. Čluny doplnily palivo a byly připravené. Filip Zosimov pokračoval v práci na límci a rozpěrách podle plánu. Na tomhle se pracovalo, *tamto* se zařizovalo. Problémy byly, ale tomu se při improvizované akci takových rozměrů nedalo předejít.

„Nic nepřekonatelného?“

„Prozatím ne.“

Marcel se několik hodin prospal a cítil se nejlépe za poslední týden. Ale Beekmana si prohlížel s podezřením. „Co je?“ zeptal se Beekman. „Co se stalo?“

„Čekám, až mi to řekneš ty.“

„Marceli, nikde není průšvih. Jde nám to celkem dobře. Líp, než máme právo očekávat.“

K věži jim chybělo ještě dvacet minut, když jim Marcel oznámil, že pátrací tým z *Wendy* se přestal snažit kondenzátory najít.

„Tak je to na nás,“ řekl Mac. „Dobře, že jsme neletěli na Modrou horu.“

Hutch se za letu cítila mnohem lépe, když měla palivové nádrže plné a zem daleko pod sebou. Když mohla přidat plyn, vrátil se jí přirozený optimismus. Ani za těchto okolností nedokázala uniknout pocitu, že dokud trysky běží, je možné cokoli. Sama se své vylepšené náladě podivila a zmínila se o tom před Makem, který vyslovil teorii, že člověk přirozeně chápe planetu jako trvalé místo, čímž události posledních dnů jistě citelně otřásly. Jenomže tady mezi mraky viděli něco věčného a život jim skutečně připadal nekonečný.

Zatáhlo se prakticky okamžitě poté, co se odlepili od země. Hutch se vzdálila od dlouhé linie bouří a nyní letěli šedivou zataženou oblohou žíhanou prachem. „Nejspíš vulkány,“ řekl Nightingale.

Kellie zavrtěla hlavou. „Myslím, že by nám řekli, kdyby v okolí vybuchovaly sopky.“

Hutch přemýšlela, jestli to tak doopravdy je. Bylo možné, že se Marcelovi nechce sdělovat jim další špatné zprávy. Pro lidi na *Wendy* to musela být hrůza. Možná si skoro přáli, aby už to měli za sebou.

Občas jim někdo zavolal. Embry se zeptala, zda jsou všichni fyzicky v pořádku a jestli by jim mohla nějak pomoci. Nejspíš špatné svědomí.

A Tom Scolari. Taky to znělo provinile, když jí říkal, že dělá všechno pro to, aby je pomohl zachránit. Scolari byl

venku s Kosmáky. „Dopadne to dobře," řekl. No jistě. Jak dobře mu šlo vyrábět přistávací moduly?

Kellie volali její přátelé z *Wendy*. „Byla bych raději, kdyby mne nechali na pokoji," pravila. „Pořád mi připomínají, abych se držela. Co jiného sakra můžeme dělat?"

Makovi zavolal Nicholson, aby ho ujistil, že dělají „všechno, aby ho z jeho strasti dostali". MacAllister mu zdvořile poděkoval a zavrtěl hlavou. „Jaká je *tvoje* strast, Hutch? Myslím, že jsem ještě neslyšel, aby to někdo živý takto řekl."

Modul pokračoval v letu postupujícím ránem. Byl to dvanáctý den od jejich příletu na Deepsix. Hutch teď měla pocit, že jejich odlet z *Wildsidea* se odehrál v nějakém jiném životě.

Občas se mraky uzavřely a oni neviděli nic. Žádné jiné stroje ve vzduchu samozřejmě nebyly a ona věřila, že je nad všemi okolními horami, ale nebylo jí příjemné letět naslepo, bez výhledu a bez přístrojů. Byla zcela závislá na navádění z *Wendy* a ze satelitů. Aby se všechno ještě víc zkomplikovalo, téměř na šest minut ztratili kontakt s loděmi na oběžné dráze.

„Lokální poruchy," řekl jim jejich kontakt, když systém opět naskočil. „Bouřkové systémy začínají komplikovat spojení."

Pak zavolal August Canyon, položil několik otázek a připomněl jim, že doma se za ně modlí spousta lidí.

„Věří tady někdo na posmrtný život?" Kellie se rozhlédla po svých společnících.

„Já," dal si záležet MacAllister.

„Ty?" Nightingale potlačil úsměv. „Udělal jsi kariéru na tom, že jsi útočil na moralisty a reformátory, Maku. A celé části země, o kterých sis myslel, že berou své kazatele moc vážně. A k tomu ti stačilo, aby je jenom poslouchali. Co to tady máme? Konverzi na smrtelném loži?"

„Randy.“ MacAllisterův výraz veškerá obvinění odmítal. „Šokuje mě a děsí, že si o mně můžeš něco takového myslet. Útočil jsem jenom na lidi, kteří si myslí, že mají na všechno odpověď. Z velice dobrého důvodu, že jsou to buď idioti, nebo šarlatáni. Ale to neznamená, že bych popíral, že život má duchovní rozměr.“

„Vážně? Duchovní rozměr?“ Nightingale vyklenul obočí. „Pane, co jsi provedl s Gregorym MacAllisterem?“

„Okamžik,“ ozvala se Kellie. „To je každopádně dosti silné prohlášení. Vztahuješ ta obvinění na všechny, kteří patří k nějaké zavedené víře? Co třeba bratr Dominik?“

Ano, pomyslela si Hutch. Bratr Dominik byl novodobý svatý František, který pracoval čtyřicet let mezi chudými ve východní Asii. „Dobrý člověk,“ připustil MacAllister. „To uznávám. Ale řekl bych, že uvízl ve víře, která mu uzavřela uvažování.“

„To mluvíš o římských katolících?“

„Mluvím o každé víře, která staví na nějakých dogmatech, jež mají být brána jako slova shůry. Stoupenci se tak zapletou do svých jistot, že jim uniknou důležité věci. Co ví bratr Dominik o kvantové mechanice?“

„Co víš o kvantové mechanice *ty*?“ zeptala se Hutch.

„Moc ne, přiznávám. Jenže já taky nepředstírám, že jsem zbožný.“

„Mám nějaké dlouhé vedení,“ řekl Nightingale. „Vysvětli mi, jak to souvisí.“

„Randy, nepřipadá ti, že každý, kdo se o Stvořitele skutečně zajímá, pokud skutečně nějaký Stvořitel *je*, by si chtěl jeho dílo prohlédnout?“ Mile se na Hutch usmál. „Nebo *její!* Když na to přijde, není pravděpodobné, že by se Stvořitel mohl trochu naštvat na někoho, kdo celý život věnuje vážnou pozornost církevní architektuře, a přitom si ani nevšimne hvězd?

Lidé, kteří nosí svoje náboženství na rukávu, mají spoustu řečí o tom, jak chodí do nedělní školy, čtou bibli a dělají dobré skutky. A já myslím, že na tom není nic špatného. Ale kdybych si dal tu práci, abych tohle všechno dal dohromady," – zvedl ruce směrem, jímž předpokládal nekonečno – „a lidé si toho nikdy ani nevšimli, ani by se nepokusili zjistit, jak to všechno funguje, myslím, že by mě to naštvalo."

„To jsem ráda, že nejsi nějaký šéf," prohlásila Kellie.

MacAllister jí dal za pravdu. „Bylo by mnohem víc přímější akce," ubezpečil je.

„To je něco," řekl Nightingale, jenž nedokázal téma opustit, „slavný ateista brání teologii."

MacAllister pokrčil rameny. „Teologii ne," řekl. „*Víru.*"

Rozhovor Hutch připomněl, pokud to připomenout potřebovala, jaký má strach. Dělalo jí starosti, jak bude reagovat, pokud záchranný plán nebude fungovat.

Nightingale se na ni díval a ten temný pohled jako by dokázal proniknout až do její duše. Zvedl ruku a vzal ji za zápěstí. „To nic," řekl. „Ať se stane cokoli, jsme v tom společně."

ZÁPISNÍKY RANDALLA NIGHTINGALEA

Je dobré být v modulu. Přestože nás nemůže dostat odsud, vrátil se nám aspoň minimální pocit kontroly nad tím, co děláme.

Nedokážu to vysvětlit, ale když jsem několik dní nemohl dělat nic jiného než chodit po lesích, měl jsem z toho pocit naprosté bezmoci. Možná že se situace moc nezměnila, ale je příjemné moci vzlétnout a podívat se na svět shora. Připadám si tak znovu jako člověk.

Na druhé straně, možná je to jen výsledek pocitu bezpečí před místní faunou.

5. prosince nebo tak nějak

Hutch, naváděná z *Wendy*, přistála na ostrově, aby počkala, až polední příliv opadne. Byli asi patnáct kilometrů západně od věže.

„Jak dlouho?“ zeptal se Mac.

„Udělej si pohodlí,“ řekla. „Několik hodin to bude.“

„Ale to je spousta promarněného času, Hutch. Co kdybychom tam prostě vlítli a pustili se do toho?“

„Spláchlo by nás to. Měj trpělivost.“

Zadíval se z okna na rozlehlé vnitrozemské moře. „Trpělivost vyžaduje čas, Priscillo,“ řekl.

„Gunthere.“ Svářečka Janet byla viditelně nešťastná. „Právě jsem dostala otázku, na kterou neumím odpovědět.“

„Mluv,“ vybídl ji Beekman.

„Všechny pruty vypadají stejně. Naše týmy jsou rozmístěné podél celých 420 kilometrů konstrukce, vždycky po osmdesáti kilácích.“

„Tam, kde jsou vzpěry,“ řekl Beekman.

„Tak. A chceme uvolnit jeden prut a asteroid od zbytku konstrukce.“

„Fajn. V čem je problém?“

„Abychom to udělali, musíme nejdříve prut odříznout od vzpěr. Musíme si poradit s pěti vzpěrami a s konfigurací, kde se konstrukce spojuje s asteroidem, což je deska. Moje otázka na tebe je: nechceme odříznout centrální prut, poněvadž je s tím spojeno příliš mnoho řezání a manipulace. Zdaleka nejsnadnější je vyříznout a vytáhnout jeden z okrajových prutů.“

„No a?“

„Kde vezmeme jistotu, že všechny týmy začnou uvolňovat stejný prut? Ta věc je strašně dlouhá. Všechny pruty vypadají stejně. Nedokážu je od sebe nijak odlišit.“

„Ouha.“ Ani Beekman na to zřejmě nepomyslel. „Možná bychom tam mohli poslat člun. Označit ten krám.“

„Chceš říct, že máme počkat, až člun namaluje na jeden z prutů čáru? To potrvá příliš dlouho. Tolik času nemáme. A řekla bych, že ani tolik značkovací hmoty.“

Beekman se zamračil. Uvažoval, jestli se vynoří další podobné problémy, věci, jež nikdo nepředvídal. „Co třeba kladivo?“ navrhla.

„Co bychom měli dělat s kladivem?“

„Zabušit na prut. Dejte každému týmu jeden fonendoskop z ošetřovny. Ať poslouchají. Myslím, že vibrace by se donesly i na těch osmdesát kilometrů.“

Udělal grimasu, z níž bylo patrné, že o tom nápadu nemá valné mínění. „O sonice toho mnoho nevím,“ řekl. „Ale ty pruty jsou v místě vzpěr spojené. Takže by vibrovaly *všechny*. Amplituda by se patrně lišila, ale asi bych neměl k takovému přístupu důvěru.“

„Tak co?“

Zhluboka se nadechl. A vydechl.

Dole v zóně, kterou čerstvě pojmenovali podle Kosmáků Paluba K, čekalo několik členů jejího týmu. „Já se ti ozvu.“

Ozval se za pět minut. „Mám to,“ řekl. Na jedné z jejích obrazovek naskočil detail konstrukce. „Pruty jsou uspořádané pravidelně. Po obvodu je jich osm. Šest ve vnitřním prstenci. Jeden uprostřed.“

Detail se otočil a předvedl to.

„Když se podíváš skrz konstrukci, existuje jen jedna pozice, ve které se pět prutů seřadí do přímky. Použijeme jeden vnější prut z této pozice.“

„Který?“

„To je jednoduché. Jeden konec konstrukce míří přímo na střed Deepsix. Postav někoho nahoru na konstrukci. Horní prut, který má odpovídající pozici, bude prut Alfa. Ten použijeme."

„Jak určíme, kde má konstrukce *nahoře?*"

„Snadno. Vezmi to podle planety. Podle severního pólu. Sever je nahoře."

„Víme jistě, že všichni budou schopni *najít* severní pól?"

„Nebudou muset. Dej pokyn pilotovi, aby zorientoval člun tak, že severní pól bude nahoře." Svraštil čelo. „Nevidím důvod, proč by to nemělo fungovat."

„To je dobře, Gunthere," řekla.

Zasmál se. „Proto mě tak dobře platí." Chvíli o tom přemýšlel. „Zorganizuj to tak, aby všechny týmy dorazily k cíli současně. Nezapomínej na to, že konstrukce je v pohybu."

Beekman zrovna skončil s vysvětlováním svého řešení Marcelovi, když vtom se jeho obrazovka rozzářila. Byl to Mark Bentley, kolega planetolog, který se specializoval na jádra plynných obrů. Momentálně řídil měsíční observatoř na odvrácené straně a byl jeho dlouholetý dobrý přítel. Ve volném čase byl Bentley uznávaný amatérský herec.

Vypadal zkroušeně. „Byl bych nerad, abys mě špatně pochopil, Gunny," řekl. „Ale házíme přes palubu všechno, kvůli čemu jsme sem přiletěli."

Beekman to věděl. Značný počet experimentů vůbec neběžel. Specialisté byli staženi ze svých úkolů a nasazeni na záchrannou operaci. Co bylo ze všeho nejhorší, *Wendy* byla na špatné straně Deepsix, její pohled na vyvíjející se situaci byl omezen na to, co viděla prostřednictvím svých satelitů. Z mise se stávalo fiasko. „Já vím," řekl. „Co mám podle tebe dělat."

„Odvolej to."

Beekmana to šokovalo. „Cože?“

„Gunny, chtěl bych stejně jako každý, aby se ti lidé odtamtud dostali. Ale naběrák má, i když to beru optimisticky, hodně malou šanci na úspěch.“ Chvíli mlčel, asi přemýšlel o tom, jak obhájit neobhajitelné. „Můžu být upřímný?“

„Vždycky jsi byl.“

„Příležitost pozorovat tuhle věc zblízka je příliš unikátní, než abychom si ji mohli nechat ujít. Gunny, pravda je taková, že to za pár životů *stojí,* jestli to jinak nejde.“

Beekmana překvapila vlastní reakce: Bentley měl možná pravdu. Z jednoho pohledu.

„Nech to být,“ pokračoval. „Vždyť víš, co se stane. Něco se pokazí, operace nebude fungovat, oni všichni stejně zemřou a my budeme nakonec vypadat jako idioti, poněvadž jsme se sem táhli takovou dálku a nepřivezeme *nic.*“

„Marku, co mám podle tebe dělat? Nemůžeme je jen tak odepsat.“

Bentley dlouhou chvíli mlčel. Věděl to. Chápal, že to není snadné rozhodnutí. „Já myslím, že oni už jsou odepsaní. Události to udělaly za nás. Někdo to musí říct Marcelovi.“

Beekman cítil, jak se mu nitrem rozlézá strašlivá únava.

„Nejsem tady jediný, kdo se na věc tak dívá, Gunny. Nejsem to jenom já.“ Rozpřáhl ruce. „Podívej, kdyby byla slušná šance dostat je odtamtud, řekl bych pokračujme. Neměl bych z toho radost, ale byl bych ochotný se s tím vyrovnat. Ale tohle *není* slušná šance. Je to *gesto.* A nic víc. Dělá se to, aby Clairveau mohl říct, až se vrátíme, že udělal všechno, co bylo v jeho silách. Ty víš stejně dobře jako já, že se vám to nemůže podařit.“

„Já myslím, že může.“

Bentley pokračoval, jako by Beekman nic neřekl. „Druhou takovou příležitost mít nebudeme. Za celý život. Možná ani za život našeho druhu.“

Beekman nevěděl, co je správné.

„Jak to sakra vysvětlíme, až přiletíme domů?“ zeptal se Bentley. „Ne, nezachránili jsme je, a kolizi jsme taky neviděli. Byli jsme tam, ale měli jsme moc jiné práce.“

Beekman uvažoval, jak v takovém případě na *Wendy* fungují pravomoci. Beekman byl vedoucí projektu, pověřený zajištěním toho, aby maximálně využili svůj čas a prostředky k zaznamenání a analyzování srážky. Marcel byl kapitán lodě.

„Promluv si s ním. Tebe Clairveau vyslechne.“

28

Vždycky na mě udělá dojem, když se nějaký velký projekt podaří dotáhnout do konce. Můj vlastní výzkum ukazuje, že v každé organizaci, která má víc než dvaadvacet lidí, se nedá najít jediná osoba, která by úplně chápala, co se děje.

GREGORY MACALLISTER: *Odejít na věčnost*

44 hodiny do rozpadu (odhad)

Pindar a Shira nastoupili do člunu a dívali se, jak se výstupní vrata pomalu otevírají. Venku, několik set metrů daleko, uviděli konstrukci. Vypadala jako seskupení nepropojených tenkých trubic, absolutně rovnoběžných, táhnoucích se bez přerušení oběma směry. „Jdeme na to," řekl pilot. Začali tiše klouzat dopředu a Pindar se silným rozrušením sledoval, jak nechali stěny, které je obklopovaly, za sebou a vypluli do noci.

Na jmenovce nad pilotovou kapsou stál nápis BOMAR. „Klaus," představil se škrobeně. Jeho vystupování napovídalo, že mu jejich přítomnost není po chuti. Byl malý, zavalitý a měl kanadský přízvuk. Pindarovi připadal jako člověk, který se neumí bavit.

Ale ve skutečnosti si Pindar pilota téměř nevšímal. Zcela ho uchvátila mimozemská stavba, její paralelní linie natahující se k nekonečnu, než nakonec zmizely mezi hvězdami.

Velká luxusní výletní loď za nimi se dala do pohybu. Nabrala rychlost a začala se vzdalovat. Její masa se zmenšovala, až zmizela úplně. Pindar věděl, že míří k asteroidu. Bomar doletěl ke konstrukci, natočil se k ní bokem, přibrzdil a pomalu zastavil.

„Fajn," řekl. „Vy dva jste na místě."

Byl to elektrizující okamžik. Pindar si aktivoval e-pouzdro. Bomar ho zkontroloval, upravil mu něco na zádech a potom se podíval na Shiru.

Shira zabloudila pohledem až k vestě s tryskami uložené v servisní skříni. „My nedostaneme tryskovou soupravu?" zeptala se.

„Ne." Bomarovy vážné rysy pobaveně změkly. „Nebudete ji potřebovat. Dělejte jenom to, co máte dělat, a nespadnete."

„Dobře," odvětil Pindar. Zdálo se mu, že i jeho hlas je trochu hlubší.

Bomar otevřel vnitřní dveře. „Až na té věci budete, jednu nohu mějte pořád položenou na kovu. Jasné?"

„Absolutně," řekla Shira.

„Tady není nic k smíchu. Prosím, udělejte to dobře hned napoprvé. Nechci, abych musel vyřizovat spoustu papírování." Hlasitě vydechl. Vypadal jako někdo, kdo není zvyklý vycházet s amatéry. „Mají kontakt na vaše příbuzné?"

Ta otázka byla v jednom formuláři. „Jistě," odpověděla Shira.

„Myslete na to, až budete tam venku. Tak fajn, pojďme na to."

Shira a Pindar dorazili na Stanici 1. Ale nebyla tam žádná vzpěra, nic, co by pruty drželo pohromadě. Byli 320 kilometrů od asteroidu, skály, jež tvořila protizávaží kosmické stanici, která kdysi byla ke konstrukci připojena. Jejich úkolem bylo jednoduše na konstrukci vylézt, vybrat správný prut a označit jej.

Shira nebyla klasicky krásná. Měla trochu velké uši, trochu dlouhý nos a e-pouzdro ji hendikepovalo tím, že jí bohaté hnědé vlasy přitlačovalo k hlavě. Přesto byla přitažlivá způsobem, který Pindar neuměl vyjádřit. Byla duchapřítomná

a metodická a zdálo se, že si ze sebe celkem umí dělat legraci. A, co bylo možná nejkouzelnější ze všeho, nebylo na ní vidět, že by se výstupu ven nějak bála. Popadla brašnu s nářadím a hodila si ji přes rameno. „Dělej, Pindare," pobídla ho. Vešla do přechodové komory jako první. Když se vnitřní dveře uzavřely, otočila se k němu. „Nemůžu uvěřit, že je to pravda," řekla.

Pindar se snažil neobrátit oči v sloup. Cítil do značné míry totéž, ale nikdy by se neodhodlal říct to nahlas.

„Byl jsi už někdy venku?" zeptala se.

„Ne. Včera to bylo poprvé." Při výcviku. Předtím se mu taková příležitost naskytla pouze jednou. Měl možnost vzít si e-pouzdro a postavit se za letu na trup lodi při jednom zájezdu za dobrodružstvím, ale nechal si ji ujít a raději strávil večer hraním pokeru.

Konstrukce se táhla přes monitor nad jejich hlavami. Vzájemný pohyb vůči sobě se zredukoval na nulu. Bomar srovnal rychlost, kurs a orientaci.

„Otevírám," oznámil jim.

Průlez vyjel nahoru. Shira měla na sobě krátké kalhoty a bílou blůzu se zlatě lemovanými náprsními kapsami. Vypadala, jako by byla nachystaná na tenisový výlet.

Přistihla ho, jak si ji prohlíží. „Ty se směješ," napomenula ho.

Sklopil zrak ke svému oděvu, žlutohnědým volným kalhotám a černému pulovru. Bylo mu líto, že ho nenapadlo vzít si pracovní oblečení, něco starého, co by mu nevadilo zničit. Na *Nightstar* nabízeli dobrovolníkům kombinézy, ale jemu se nepodařilo najít žádnou, v níž by se cítil pohodlně. „Myslím, že jsme na to trochu moc vyparádění."

Konstrukce byla skoro tak blízko, že se jí mohli dotknout.

Shira se protáhla kolem něho k okraji přechodové komory a jednoduše se nechala svým dopředným pohybem vynést ven, tak jak je to učili. Žádné skákání, žádné prudké pohyby. Chytila se nejbližšího prutu, usmála se na něho a došlápla magnetickými botami na další prut, který byl pod ním.

Pindar ji následoval. Uvažoval při tom, že je to vůbec první mimozemská věc, jíž se kdy dotkne, a jak o tom za další půlstoletí bude vyprávět svým vnoučatům. Byl to velký okamžik a on si ho jaksepatří užíval.

Dostal se k Shiřině prutu a nechal boty, aby se s ním spojily. „Fajn, Klausi," řekl pilotovi. „Jsme venku."

„Zvláštní pocit," poznamenala Shira.

Ohlédl se, odkud přišel, a uviděl Morgana, obrovský kobaltový oblouk rozdělený slunečním světlem vedví. Přestože byl ještě poměrně daleko, cítil jeho váhu. Jeho *hmotnost*, vzpomněl si. Používej správnou terminologii.

Deepsix, která se vznášela přímo vepředu na konci konstrukce, byla modrobílá a zranitelná. Svačinka, napadlo ho. Ne o moc víc než zákusek pro obludu, která se na ni hnala.

Shira ho chytila za ruku. „Pojďme najít ten prut," řekla.

Člun plul vedle nich.

Zorientovali se podle plavidla a vylezli nahoru. Shira byla první. Při prvních dvou krocích se zastavila, podívala se přes pruty na druhou stranu, zavrtěla hlavou a šla dál. Na třetí pokus se trefila.

„Bezva," řekla. Kousek odstoupila, aby se mohla lépe podívat. „Je to on. O tom žádná."

Pindar se k ní připojil a podíval se, jak se čtyři pruty seřadily do jedné přímky s tím, na němž stáli. Vytáhl stříkací pistoli a cákl na kov žlutou barvu. „Křtím tě na Alfu," prohlásil.

„Víte to jistě?“ zeptal se Bomar.

„Samozřejmě,“ odpověděla Shira. Znělo to dotčeně.

Beekman se nedokázal rozhodnout. Stál vedle Marcela a nebyl si jistý, jestli požádat, aby tento pošetilý podnik pustili z hlavy a vrátili se k misi, kvůli níž sem přiletěli, nebo ho informovat, že se objevili nespokojenci, ale on si nemá dělat starosti, Beekman to zvládne, přesto by jako kapitán měl být připravený na stížnosti.

Hodiny ubíhaly a jejich fantastická příležitost jim utíkala pod rukama. Bentley a několik dalších ho sledovali, čekali na to, jestli něco udělá.

Hlas Lori poskytoval v pravidelných intervalech aktualizované informace od různých týmů. Navíc byl do reproduktorů přepojen hovor v kabině modulu. UI oznámila, že všechny stanice na cílovém prutu, jemuž dali jméno Alfa, byly úspěšně vyznačeny.

Marcel k němu zvedl zrak. „Zatím to jde dobře.“

„Ano.“ Beekman se mu podíval přímo do očí. „Ale nevypadá to, že by k nám měl náš pozemní tým příliš velkou důvěru.“

„Já myslím, že jsem tak raději,“ řekl Marcel a rozhlédl se po technicích. „Dodává to stimul navíc. Myslím, že všichni by jim tady rádi dokázali, že se mýlí.“

Všichni možná ne, pomyslel si Beekman.

Marcel se mu podíval do očí a zamračil se „Děje se něco, Gunny?“

„Nic,“ odpověděl vedoucí projektu. „Nic, co by nepočkalo.“

• • •

Canyon poznal emocionální situaci, když jí byl svědkem. Zatímco den plíživě postupoval, lidé z pozemního týmu dál seděli na svém ostrově a čekali, až opadne voda, čekali, až zahájí téměř beznadějné pátrání po těch krámech, které jim voda spláchla.

Ale nechtěli s ním mluvit. Bez ohledu na to, jak ohleduplně se snažil formulovat své otázky. *Jaký je to pocit vědět, že vám fandí tolik lidí?* Nebo: *Kdybyste to všechno měli absolvovat ještě jednou, je něco, co byste udělali jinak?*

„Nikdo nechce být nezdvořilý," řekla mu Hutch, „ale prostě si nemyslím, že je teď vhodná chvíle pro rozhovor."

„Jistě," dal jí za pravdu. „Chápu, jak vám je. Ale kdybyste si to rozmyslela, nebo kdyby si to rozmyslel někdo jiný, zavolejte mi, prosím. Ano?"

Mrzelo ho, v jaké jsou situaci. A byl by jim pomohl, kdyby mohl. Jak tam tiše seděl a díval se na displeje, na kterých byl blížící se plynový obr a obrovské moře kolem věže, chápal jejich zoufalství. Skoro litoval, že nedal na radu svého otce a nešel studovat techniku.

Rozhodl se, že to zkusí znovu, až bude konec blíž. Nadřízení doma na něho naléhali, aby získal to, o čem mluvili jako o finálním rozhovoru s MacAllisterem. „*On je koneckonců ten, kterého každý zná.*" Ale Canyon v tomto věřil svým instinktům. Obě ženy byly těmi, kdo v sobě měl emocionální náboj, kdo lidem po celém světě vyžene do očí slzy. Obzvlášť Hutchinsová. Drobná postavou, klidná, se skoro až elfím vzhledem, měla v sobě hodně z děvčete ze sousedství. A Canyon dobře věděl, že jestli se mu ji podaří přesvědčit, aby v posledních hodinách mluvila, o čemž byl přesvědčen, dodá publiku emocionální šok, jaký ještě nikdo nikdy neviděl. Pokud by nespolupracovala Hutch, další možnost byla Kellie.

Pokud šlo o ostatní, Nightingalea neměl moc rád a MacAllistera se bál. Člověk u něho nikdy nevěděl, co řekne.

Hutch se předčasně pokusila přistát s nimi u věže, ale voda byla až příliš hluboká a proudy moc silné. Odlétla tedy a našla útočiště na dalším kopci. Tam další tři čtvrtě hodiny čekali a dívali se, jak vodní příval odtéká zpátky k severovýchodu.

Napodruhé se to podařilo. Přistála a oni se vyhrnuli do vody, která jim sahala až po boky. Nejdřív pečlivě obhlédli věž a přesvědčili se, že tam kondenzátory skutečně nejsou, pokud by je Kellie a Hutch při svém předběžném pátrání přehlédly.

Pak přebrodili jižním směrem. Rozdělili oblast na sektory a snažili se pracovat ve vymezených hranicích, snažili se postupovat metodicky. *Zůstaneme na této straně linie mezi věží a tím stromem tamhle.* Příliš efektivní to nebylo, ale do jisté míry to fungovalo. Opravdový problém byl v tom, že prohledávaná oblast byla *obrovská.*

Nightingale a Mac si s sebou přivezli přesvědčení, že se jednotky přesto podaří najít, možná proto, že to podle nich byla jejich jediná slušná šance na přežití.

Zem nebyla tak rovná, jak se zdálo. Hloubka vody se měnila, v některých místech jim sahala po kotníky a jinde nad hlavu. Proud byl silný a v hlubších oblastech trvale hrozil, že je povalí. Hutch si žádné iluze o jejich šancích nepřivezla. Kdyby to záleželo jen na ní, vsadila by všechny peníze na kosmickou naběračku, odletěla by na Modrou horu a zbývající čas by strávila průzkumem šestiúhelníku. Byla však unavená a nechtělo se jí dohadovat se se dvěma muži, kteří si pravděpodobně beztak mysleli, že se nedostatečně snažila, dokud ještě nějakou šanci měli.

Očekávala, že Nightingale a Mac to poměrně brzy vzdají v důsledku námahy, které je takové pátrání stálo. A samotné velikosti prohledávaného území. Ale jak plynuly hodiny, jejich odhodlání, nebo jejich zoufalství – bylo těžké to rozeznat – sílilo. Postupovali dál a dál na jih od věže.

Kellie, která vytvořila družstvo s Nightingalem, vypadala, jako kdyby rezignovala. Držela se v blízkosti svého partnera, dřela, neustále ponořovala ruce pod hladinu, aby prověřila ten či onen podezřelý balvan. Jenže Hutch viděla, že ve skutečnosti nevěří v úspěch, poznala to podle toho, jak se chvílemi, když odpočívali, rozhlížela po široké ploše tekoucí vody a čas od času upírala zrak k severu. Bylo jasné, že přemýšlí, jestli se kondenzátory nemohly nějakým způsobem dostat na špatnou stranu věže. Nebo padesát kilometrů daleko. Slyšela to také v apatii jejího hlasu. A kdo jí to mohl mít za zlé?

V jednu chvíli už si mysleli, že jeden mají, ale ukázalo se, že je to něco hodně podobného želvímu krunýři.

Když se setmělo, nechali toho. Byli vyčerpaní, rozmrzelí, zklamaní. Všechno je bolelo, jak se prodírali proudem a pořád se ohýbali. Vědomí, že kondenzátory mohou být v kterémkoli okamžiku pár metrů od nich, jim znemožňovalo to vzdát. Ale nakonec se dovlekli zpět k modulu, vylezli do kabiny, v koupelně se jeden po druhém očistili a padli do svých křesel.

Voda stejně začínala znovu stoupat. Hutch s nimi vzlétla.

„Můžu něco navrhnout?“ ozval se Marcel.

„Mluv.“

„Za prvé, mám pravdu, když si myslím, že jste pátrání po kondenzátorech vzdali?“

Hutch se rozhlédla kolem sebe. Všichni přikývli.

„Tak dobře. Chtěl bych, abyste se na noc přestěhovali na výše položené místo.“

„Souhlas.“

„Momentálně stejně nemůžete nic jiného dělat. Zítra bych vás rád přesvědčil, abyste se přemístili ještě výš.“

„Na Modrou horu,“ řekla.

29

Všichni jsme postiženi syndromem Osamělého jezdce, vírou v maskovaného cizince, který dorazí dobře ozbrojený se svítáním a přímočarým, povrchně zjednodušujícím způsobem vyřeší problémy. Ta postava, jejíž původ sahá až do dvacátého století, vděčí za svou dlouhověkost skutečnosti, že je propojena s našimi nejzákladnějším impulsy a představuje to, jací bychom doopravdy byli, jen kdybychom mohli. To, že nemůžeme, je dáno nejenom nedostatkem odvahy a zručnosti, ale také tím, že svět prostě není tak vybudován. Když je tmavá noc a blíží se bouře, člověk by měl být připraven pomoci si sám. Protože je stejně jisté jako to, že se nad hlavou otáčejí hvězdy, že nikdo jiný nepřijde, s maskou ani bez.

GREGORY MACALLISTER, ***Úvod k Poslední mytologii od Eve Shiu-Chao***

42 hodiny do rozpadu (odhad)

Na noc přistáli na vrcholu hřebene nedaleko Zátoky špatných zpráv. Venku skučela vánice. Zem se neustále třásla. Hutch se probouzela a zase usínala. Obě s Kellie trávily čas tím, že s nadějemi poslouchali operační hlášení od malé armády nad nimi.

Slyšeli, jak Janet Hazelhurstová vydává důrazné příkazy Kosmákům, kteří se chystali uvolnit z konstrukce to, čemu říkali prut Alfa; slyšeli, jak tým Johna Drummonda rozpracovává podrobnosti toho, aby bylo vše orientováno správným směrem, a Abel Kinder diskutuje s Drummondem o poloze místa, kde má dojít k zachycení. *„Jednodušší je dostat se* sem, *ale počasí nevypadá nic moc, takže se potřebujeme dostat dál na sever.“*

Slyšeli, jak Miles Chastain a piloti člunů plánují své úkoly. V časných ranních hodinách se ozval Marcel, aby jim poskytl podrobnosti, souřadnice, výšku a čas zachycení. „Kousek jsme to posunuli," řekl, „ale ne o moc." K setkání mělo dojít přesně za dvacet pět hodin a jedenáct minut. Pozítří, tři hodiny po svítání. „Ve výšce 10 276 metrů."

„Deset tisíc dvě stě sedmdesát *šest?*" zopakovala Hutch. „Co se stane, když budeme v sedmdesáti *pěti?*"

Zasmál se. „Nic zvláštního se nestane, ale s tou přesností to myslím vážně. Předpokládáme, že v nejnižším bodě bude střed naběračky v sedmdesáti šesti. Ústí bude mít v průměru padesát tři metry. Modul má v nejširším místě kolem patnácti metrů. To znamená, že máte na každé straně rezervu devatenáct metrů."

„Fajn. To bychom měli zvládnout. Kolik budeme mít času?"

„Jen chviličku. Několik sekund. Načasujeme všechno tak, aby dorazila přesně na místo, kam má, v *době,* kdy tam má být. Ale bude jenom prolétat. Budete mít jedinou šanci. Vletí do atmosféry, klesne a začne znovu stoupat. Potom bude pryč."

„Rozumím."

„Budu po celou dobu s vámi. I kdybych nebyl, zvládnete to."

„To ráda slyším. Začínám si dělat starosti. Co by se mohlo stát, že bys *nebyl?*"

„Je poměrně velká pravděpodobnost, že s vámi ztratíme spojení, až se počasí zhorší. Avšak podrobnosti budete znát a, ať se děje co se děje, každopádně uvidíte blížící se síť. Je to jasné?"

„Jo. To vypadá dobře."

Chvíli poslouchali, jak Beekman a jeho tým usilovně pracují na tom, jak udělat z kovové sítě, jíž je asteroid

opleten, pytel, který bude použit k zachycení modulu. *Za letu.* A slyšeli záznam schůzky, na níž si dobrovolníci odhlasovali, že si budou říkat Kosmáci. Marcel si zřejmě myslel, že nadšení jejich zachránců pomůže zvednout morálku na zemi. Pomohlo.

Marcel jim vysvětlil, že většina dobrovolníků jsou cestující z výletní lodi. Několik jich patřilo ke Kelliiným kolegům z *Wendy.* Byl mezi nimi i Tom Scolari, pasažér Hutch. („To myslíš vážně?“ zeptala se.) Prakticky nikdo z nich ještě venku v kosmu nebyl.

Hutch poněkud překvapilo, když viděla, jak si Kellie opakovaně utírá slzu. „Oni se vážně snaží,“ poznamenala.

Někteří Kosmáci, kteří pracovali na konstrukci, se dozvěděli, že modul je na příjmu a slyší je. *„Blížíme se,“* říkali. *„Vydržte.“* A: *„Nedělejte si starosti, vytáhneme vás ven.“*

„Ať to stojí co to stojí.“

Venku dál skučel vítr a vršil se sníh. I se spojením, které měli, se zdálo, že záchrana je neskutečně daleko.

Pozdě dopoledne se probudili do vyjasňující se oblohy. Vánice se vyčerpala a pod jasným sluncem jiskřila silná sněhová přikrývka. Pustili se do posledního ovoce, které ještě měli v zásobě, tvořeného dužinou téměř bez chuti, ukrytou uvnitř tvrdé slupky. Bavili se o tom, jak by bylo příjemné dát si zase opravdovou snídani, a shodli se, že je načase podívat se na Modrou horu. Tak nebo tak, bude to jejich poslední celý den na Deepsix.

„Jak ten vršek hory vypadá?“ zeptala se Hutch Marcela. „Co o tom víme?“

„Fajn. Víme, že byl uříznutý. Špička je pryč. Je to tam absolutně rovné. Vypadá to, jako by to někdo vzal kosou. Ale není to vidět, protože vrcholek je stále ukryt v mracích.“

„Na vrcholku je nějaká budova?“

„Ano. Je to však ruina. Vysoká několik pater. S parabolami. Nejspíš to budou solární kolektory, ale bůh ví, jak by přes všechny ty mraky mohly získat nějakou energii.“

„Třeba tam dřív nebývaly,“ nadhodil Nightingale.

„Nejspíš ne. Každopádně je to *velké*. Budova má tvar šestiúhelníku o straně přibližně dvě stě metrů. A měl bych dodat, že zde jsou všichni přesvědčení, že to byla základna orbitálního výtahu.“

„Proč?“

„Leží přímo na rovníku. A moře na západ je plné trosek.“

„Výtahová část,“ řekla Hutch.

„Ano. Vypadá to, jako by se výtah buď rozpadl, nebo byl záměrně uříznut. Nejlepší odhad, k jakému jsme se dopracovali, je ten, že k přerušení došlo ve výšce kolem jedenácti tisíc metrů. Horní část to vytáhlo do vesmíru; spodní se utrhla od základu a zřítila se do oceánu.“

„Je tam místo, kde bychom mohli přistát?“

„Jasně. To není žádný problém.“

Bylo příjemné mít něco, k čemu nepatřily problémy. „Tak dobrá,“ řekla Hutch. „Uděláme to, Marceli. Nejdřív se musíme zastavit na nějaké jídlo. A asi by nebyl špatný nápad doplnit nádrže po okraj. Viditelnost tam nahoře je…?“

„Nulová.“

„Pochopitelně. Nezapomínej na to, že nemáme žádné senzory. Jak tam mám přistát, když nic neuvidím?“

„Navedu tě.“

„Nemůžu uvěřit, že jsem na něco takového mohl přistoupit,“ prohlásil MacAllister, když se zorientovala podle údajů z nadsvětelníku a zahnula na nový kurs.

Nightingale si odkašlal. „Proto jsme tady,“ řekl. „Jestli nezískáme nějaké odpovědi, nikdy se nedozvíme, jak to dopadlo.“ Podíval se přímo na Maka.

Kellie se rozesmála a chvilkové napětí se rozplynulo.

Když Beekmanovi lidé dávali jména různým světadílům, mořím a dalším fyzickým útvarům na Deepsix, nazvali pohoří táhnoucí se podél západního pobřeží Transitorie Hory žalu. Bylo v něm několik nejvyšších štítů na Deepsix, které se zvedaly do sedmi tisíc metrů nad mořem. Modrá hora se šesti tisíci šesti sty nebyla přímo nejvyšší, ale byla nejmalebnější. Vyšší partie zakrýval chomáč bílých mraků. Žulové srázy padaly strmě několik tisíc metrů, než přešly do pozvolných svahů klesajících do podhůří a lesů.

Marcel pověřil Miru Ameliovou, aby modulu poskytovala aktuální zprávy o počasí a naváděcí údaje. Také je informovala o záchranné akci. Dařilo se jí působit optimisticky, aniž by tím začala být protivná. Kellie poznamenala, že Mira je dobrá analytička a že by tak nemluvila, pokud by nebylo velice pravděpodobné, že se program zdaří. Takovou interpretaci potřebovali všichni slyšet. Dokonce i MacAllister, který byl viditelně otřesen představou, že mají někde ve vzduchu vlétnout do sítě, jako by se vzchopil.

Byli ve vzduchu půldruhé hodiny, když Mira ohlásila, že řeka, k níž se právě blíží, posléze protéká nedaleko Modré hory. „Poblíž se dá najít nějaký volný terén. Mohlo by to být vhodné místo pro doplnění paliva. A možná i zásob.“

Hutch slétla nepříjemným počasím k zemi („Všude jinde je to horší,“ řekla Mira.) a přistála v lijáku na jižním břehu.

Stromy byly plné ovoce. Rozhodli se pro lahůdky o velikosti dýně, které již znali. Jedlá část byla poměrně chutná, jako velká sušená rozinka obalená pevnou slupkou. Rychle se s nimi vrátili do modulu, pryč z lijáku. A najedli se. Jednoduché radosti života.

Do nákladního prostoru uložili bohatou zásobu. Optimistickou, poukázal Mac. Pak natáhli hadici a doplnili nádrže. Když s tím byli hotovi, znovu vzlétli.

Modrá hora byla na pobřeží. Západním směrem moře poněkud ustoupilo a zanechalo po sobě veliký bahnitý močál.

„Voda je na druhé straně planety," vysvětlila Mira. Zadala jim opravu kursu a řekla Hutch, aby vylétla do šesti tisíc osmi set metrů. Také jim poslala snímky hory pořízené satelitem.

„Tady je cosi zvláštního," řekla. Severní stranu tvořila kolmá stěna od vrcholku až po úroveň terénu. Devadesátistupňový sráz.

Nightingale se na to pozorně zadíval. „Vypadá to skoro až uměle."

„To nás taky napadlo," řekla Mira. „A tady je ještě něco." Najela na detail.

Hutch uviděla na skalní stěně svislé a vodorovné čáry. Nějaká konstrukce. Táhla se od vrcholku až k úpatí na úrovni terénu.

„Co to je?" zeptala se Kellie.

„Nemáme ponětí. Jestli budete mít možnost, podívejte se tam."

Potom jim ukázala, co uviděly skenery na vrcholku hory: Byl úplně rovný. A uprostřed se vyjímal šestiúhelník.

Mira vyčistila obraz. Stavba byla obrovská, zabírala snad šedesát procent celkově dostupné plochy na vrcholku hory. Zpola byla pohlcená hustou vegetací. Přesto byli schopni rozeznat okna a dveře. Hutch si všimla skoro až klasické symetrie, kontrastující s bombastickými a přezdobenými styly, jež byly právě oblíbené v její civilizaci. Rohy se zvonovitě rozšiřovaly. Jinak byla stavba nezdobená.

Vršek byl zubatý, jako by se horní patra ulomila. Výška dosahovala v průměru do šesti pater, na některých místech

míň a jinde zase víc. Vršek – nedalo se to v pravém smyslu nazvat střechou, protože to vypadalo, že nejvyšší patro je nekryté – byl zasněžený.

„Takhle to vypadá pod sněhem," pravila Mira. Dala sníh pryč a oni tak mohli shora nahlédnout na místnosti, chodby a schodiště. Všechno bylo ve stadiu rozpadu.

Mira jim poslala rekonstrukci, která ukazovala pravděpodobný vzhled kdysi dávno. Počítač nahradil keře a býlí chodníčky se sochami a nádvořími vysypanými štěrkem a do stěn zasadil blyštivá okna a vyřezávané dveře. Ze střechy se stala oválná mřížovitá konstrukce zvedající se do mraků. Vypadalo to *velkolepě.*

„Mimochodem, domníváme se, že jsme našli chybějící kusy."

„Myslíš vrcholek hory?"

„*A* severní stranu srázu. Je to skupinka pahorků asi dvacet kilometrů na východ. Teď je to všechno údolí velké řeky. Většinu žuly překrývá les."

„To tedy znamená –"

„Že je to hodně dávno, co šly pryč. Přinejmenším tisíc let. Pravděpodobně o hodně víc." Odmlčela se. „Fajn, jestli jste připravení, navedu vás tam."

„My jsme připravení."

„Je tam spousta místa na přistání," řekla Mira. „Copak ta hradba mraků nikdy neodtáhne?" bručel MacAllister. Myslel tu, která halila vrcholek hory.

„Nemáme záznamy, které by sahaly víc než několik týdnů zpátky," odpověděla Mira. „Ale za dobu, co jsme tady, je to trvalý jev. Několik dalších štítů v této oblasti je na tom stejně."

Zadala jim úpravu kursu. Hutch trochu zpomalila a klesla do mraků.

„Vedete si moc dobře,“ pochválila ji Mira. „Nemáte před sebou žádné překážky. Jste ve výšce dvou set metrů nad skálou.“

Mlha ztemněla.

Hutch zapnula injektor. Křeslo zatlačilo lehce nahoru proti její páteři. Pokračovala dál ve snižování rychlosti, vytáhla podvozek a sklopila trysky do vertikálního režimu.

Na přední okno začal padat sníh a objevily se nějaké poruchy.

Miřin hlas zmizel v prudkém šumu. Jiný kanál a obnovila spojení.

„Právě se blížíte k okraji plošiny,“ oznámila Mira. „Máte dostatečnou výškovou rezervu, takže není čeho se bát. Udejte mi rychlost sestupu v metrech za sekundu.“ Hutch jí vyhověla.

Pod nimi najednou zahřmělo. „Přistání za třicet sekund, Hutch.“

Sledovala na počítadle, jak ubíhají, zažehla trysky, snížila letovou rychlost na nulu a jenom klesala.

„Priscillo,“ zeptal se MacAllister, „co se stane, jestli ztratíme rádiový kontakt?“

Byla příliš zaneprázdněná, než aby mohla odpovědět.

„Není problém,“ řekla po chvíli Kellie. „Jednoduše se vrátíme nahoru. Nebe nad námi je volné.“

„Patnáct sekund. Jděte na tříčtvrtinový injektor.“

Pomalu klesali mlhou. A dosedli.

Hutch se ubránila nutkání zhluboka se nadechnout. Vyhlédla bočním oknem ven, ale neviděla dál než několik metrů do mlhy. „Díky, Miro,“ řekla.

„Rádo se stalo. Dám to vědět Marcelovi.“

Čtyři nadsvětelníky řízené UI z *Nightstar* zaujaly svou polohu podél konstrukce, každý se přiblížil k jednomu ze čtyř

míst označených žlutou barvou, přídí k asteroidu. Nejmenší ze čtveřice, *Zwick,* zastavil asi třicet osm kilometrů od balvanu. Ostatní byly rozmístěny na dalších 332 kilometrech, *Wildside* jako druhý, po něm *Nightstar,* která byla schopná vyvinout zdaleka nejvyšší tah ze skupiny, a nakonec *Wendy.*

Rozmístění lodí bylo pro Johna Drummonda a jeho tým vůbec nejobtížnější částí problému. Usazený v člunu, který létal nad skalnatým povrchem asteroidu, naposledy prošel všechna čísla a shledal, že všechno je v pořádku.

Janet Hazelhurstová si sedla vedle něho, aby mohla poskytovat technickou pomoc Kosmákům. A Miles Chastain, kapitán mediální lodi, byl ve člunu zhruba uprostřed mezi *Nightstar a Wildsidem,* připravený přijít na pomoc každému, kdo by se dostal do potíží. Další čluny byly na strategických místech, aby mohly zasáhnout. Každého člověka, který vyšel ven, sledovalo jedno doprovodné plavidlo, které by okamžitě spustilo alarm, pokud by někdo odplul do prostoru nebo pokud by se projevil jiný náznak krize nebo nepatřičného problému.

V situaci, kdy se tolik nezkušených lidí snažilo plnit své úkoly v nepřátelském prostředí, se zdálo být nevyhnutelné, že se někdo někde zraní, sejde z konstrukce a pokusí se dostat na oběžnou dráhu nebo někomu uřízne nohu kráječem.

E-pouzdra byla spolehlivá. Ve vakuu se nedala vypnout, pokud někdo neznal velice složitý protokol. Neměla netěsnosti. A vykonávala podporu životních funkcí velice efektivně. Nicméně Drummond si pamatoval vlastní zkušenost z volného prostoru a dělal si starosti.

Wildside, prázdný, ovšem až na tým Kosmáků na palubě a svou UI, přimanévroval bokem ke konstrukci, přídí dopředu, a zastavil na místě, kde jeho senzory zaznamenaly skvrnu

žluté barvy. Barva označovala místo, které bude *Wildside* při operaci zaujímat, a označovala rovněž Alfu, vybraný prut.

Bill plavidlo pomalu otočil, až se svou spodní stranou přisunulo na několik centimetrů od konstrukce. Nákladní přechodová komora se otevřela a ven vzápětí vyšel dvoučlenný tým. S tmavými brýlemi na očích si vybrali jeden neoznačený prut a nařezali z něj osm kusů, každý zhruba metr dlouhý.

Vrátili se s nimi na *Wildsidea.* Dva dali do lodi pro budoucí použití a šest jich uložili na trup na místo těsně sousedící s prutem Alfa. Řečeno Janetinou svářečskou technologií, to měl být jejich přídavný kov.

Změnili nastavení svých laserů a nahradili řezací paprsek tepelným. Pak namířili paprsky na přídavný materiál. Vyrojily se jiskry. Kov začal žhnout a pak se tavit. S pomocí lopatek, bednění a dalších provizorních nástrojů rychle přivařili materiál k trupu. Pod pozorným dohledem Janet nahrnuli materiál, nyní tvárný, na místo a vytvořili z něj sedla a spojky tak, jak to předtím viděli.

Jeden ze svářečů, který se jmenoval Jase Power, poznamenal, že mu to připadá jako dosti profesionální práce. Od Janet si tím vysloužil opatrný souhlas. „Jestli budeš mít zájem, Jase, můžeš mít novou kariéru. Až se vrátíme domů, ráda ti napíšu doporučení.“

Když skončili s přípravami na spojení, vrátili se do lodi a UI poodlétla do bezpečné vzdálenosti.

„Co vidíte?“ zeptal se Marcel Hutch. „Co tam venku je?“

„Mlha,“ odpověděl MacAllister.

„Odsud nevidíme vůbec nic,“ řekla Hutch. „Mlha je moc hustá.“ Viditelnost byla kolem pěti metrů.

„Fajn. Pojďme si promluvit o tom, kde se nacházíte. Už víte, že vrcholek hory je uříznutý. Jste na východní straně,

padesát metrů od okraje. Ten je za vámi. Nemusím vám snad říkat, abyste tam nechodili.

Jedna strana šestiúhelníku vypadá, jako kdyby trochu vyčnívala přes okraj. To je na severu, kde je ta strmá stěna. Ukázala vám ji Mira? Nějaké čtyři tisíce metrů rovnou dolů. Takže jestli povolí podlaha nebo projdete dveřmi, aniž byste se podívali, můžete se dočkat hodně nepříjemného překvapení. Navrhl bych vám, abyste se k severní straně vůbec nepřibližovali. Jasné?“

„Dáme si pozor,“ slíbila Hutch.

„Ta stavba je přímo před vámi. Stačí, když půjdete podle přídě modulu. Asi třicet metrů.“ Zaváhal. „Domníváme se, že jsme vás posadili hned vedle hlavního vstupu. Hledejte schody. Ohraničené nízkými zdmi.“

Hutch potvrdila, že rozumí.

„Hodně štěstí,“ řekl. „Byl bych vděčný za vizuální spojení, jestli budete mít chvilku. A brzy se vám znovu ozvu.“

Hutch aktivovala své e-pouzdro, pak si připíchla na vestu mikrokameru a zapnula ji. „Chce někdo jít?“

„Já ne,“ prohlásil MacAllister. „Už jsem toho na tomhle výletu nachodil přespříliš.“ Měl alespoň tu slušnost, že vypadal, jako by mu to bylo trapné. „Tohle je něco pro mladší.“

Kellie se nabídla, ale Hutch jí dala najevo, že to nepovažuje za dobrý nápad. „Kdybychom tam venku byly obě a něco se stalo, nezůstane nikdo, kdo by mohl pilotovat modul. Takže *ty* musíš zůstat. Můžeš si tam zajít, až se vrátím, jestli budeš chtít.“

„Tím pádem asi zbývám já,“ konstatoval Nightingale.

„Ledaže bys hodně nechtěl.“

„Ne.“ Nightingale sáhl pro svou vestu. „Abych byl upřímný, nechtěl bych si to nechat ujít.“ Vzal si jeden z

postrojů. „Nepotřebujeme kyslíkové láhve? Jsme dosti vysoko.“

„Ne,“ řekla Hutch. „Konvertory si trochu víc máknou, ale to je v pořádku. Zvládnou to.“

Vzali si lasery, plastové pytle a poznámkové bloky a všechno si zasunuli do vesty. Na záda si dali batohy, do kterých mohli uložit předměty. Hutch si připevnila na zápěstí svítilnu, potom si všimla liány, s níž absolvovala pochod přes lesy, a omotala si ji kolem ramene. „Člověk nikdy neví,“ řekla Hutch Kellie.

„Vypadáš trochu jako Jack Hancock,“ prohlásila Kellie s odkazem na populárního dobrodruha a archeologa ze simulací.

Otevřeli průlez, Hutch vyhlédla ven, zjistila, že nevidí nic než mlhu, a slezla po žebříku na zem. Nightingale si upravil teplotu ve svém pouzdře a slezl za ní. Kellie je požádala, aby se z hory nezřítili. Potom za nimi zavřela přechodovou komoru.

Studená, holá zem pod nohama křupala. Vzduch byl naprosto nehybný. Sněžení neustávalo.

Hutch si připadala sama. Nightingale nikdy nebyl nijak skvělý společník, a teď navíc žvanil, jak pochmurně to místo působí, jak je těžké něco vidět a jak snadno by se dalo vejít do jámy. S viditelností měl pravdu. Mlha se na ni tlačila, mačkala ji, nutila ji dívat se dovnitř, protože ven nebylo vidět.

Kellie se v jednu chvíli zeptala, jestli někdo věří na nesmrtelnou duši. Hutch rozhodně ne. Svět byl chladný matematický stroj, který vytvářel vodík, hvězdy, komáry a piloty nadsvětelníků, aniž by dával najevo, že by mu na něčem z toho jakkoli záleželo. Avšak když nyní klopýtala tím, co mohly být její poslední hodiny, bylo těžké myslet na to, že jestli bude mít smůlu, skončí v lůně té obludy na nebi a její atomy budou dalších několik miliard let plout šedivou

polévkou. *Jestli tam jsi,* zamumlala do neurčita, *trocha pomoci by bodla.*

„Je tady nějaká zeď," řekl Nightingale.

„Vidím ji." Byla rovná, holá, vysoká o málo výš než po ramena. Povrch se zdál být na omak hrubý. Pravděpodobně žula.

Spatřili schody, které jim Marcel popsal, a s překvapením zjistili, že mají blízko k lidským rozměrům. Za nimi Hutch uviděla vstup. Jestli tam dřív byly nějaké dveře, teď chyběly. Vstup a vnitřek byly do výšky zasypané sněhem a hlínou. Na obou stranách prahu rostlo pichlavé křoví.

Nightingale šel jako první. Z jeho chování vysvítalo, že by bylo lepší, kdyby byl v případě nějakého nebezpečí na ráně on. Pochybovala, že v tomto prostředí, kde byla viditelnost tak omezená, by mnoho záleželo na tom, kdo kde stojí. Také považovala za nepravděpodobné, aby nahoře byli nějací velcí predátoři, a to z jednoho prostého důvodu, že tady nejspíš neměli žádnou kořist. A tušila, že Nightingale dospěl ke stejnému závěru.

Prošli vstupem do široké chodby. Stěny byly holé, nezdobené, nijak neoznačené. Strop se nacházel příjemně vysoko. Aby se pokusili zapudit všudypřítomné šero, zapnuli své svítilny. Jenže mlha jim odrážela světlo zpátky do očí, a tak je znovu zhasli.

Drobní tvorové se před nimi rozprchávali. Bylo těžké si některé z nich pořádně prohlédnout, ale Hutch slyšela zvuk křídel a viděla něco, co vypadalo jako bílý šimpanz. Do boční chodby odběhl článkovaný tvor se spoustou noh.

Po obou stranách byly místnosti, částečně osvětlené okny. Místnosti byly poměrně velké. Do většiny by se pohodlně vešlo patnáct i víc lidí. Nebyl v nich žádný nábytek ani vybavení. Dlouhé deskové pruhy na stropě mohly sloužit jako zdroj umělého osvětlení.

„Působí to dojmem, jako by to tady bylo už dlouho," řekla Marcelovi a poslala mu k tomu záběry.

Také v příčných chodbách nebylo vůbec nic zvláštního.

Na rozdíl od věže, jež se zdála být nadčasová, jako by její stavitelé chtěli, aby odolala věkům, *tato* stavba navzdory použité žule budila dojem vládního provizoria. Dočasné stavby.

Prozkoumali boční chodby, potom prošli dalšími dveřmi a prázdnými místnostmi různých rozměrů, v nichž bylo jen listí a hlína, které dovnitř navál vítr. Většina dveří chyběla. Několik jich bylo otevřených; jiné byly pevně zavřené. Nebyly vidět žádné kliky či knoflíky. „Elektronika," řekl Nightingale, když si jedny prohlédl. „Vypadá to jako čidlo."

Přešli jednu místnost, opustili ji dveřmi na druhém konci a ocitli se v úzké chodbě. V jedné stěně bývala řada oken, jenže průhledný materiál, který kdysi odděloval interiér, byl pryč a do budovy soustavně foukalo.

Po rampě vyšli nahoru.

Hutch zdráhavě začala používat laser ke značení stěn, aby našli cestu zpátky.

Zůstávali ve spojení s Kellie a Marcelem a zaznamenávali své dojmy, pocit, že stavba byla částečně kancelářská budova, částečně nákupní středisko a částečně terminál. V některých částech byly velkorysé prostory. „Počítalo se s velkým počtem osob."

„S velkým počtem?"

„Udělali široké chodby."

„Kolik lidí mohlo jet orbitálním výtahem?"

„Nevím."

Byly tam police a výklenky. Všechny plochy pokrývala silná vrstva prachu, který se tam hromadil *staletí*, ale pokaždé, když si Hutch dala záležet a něco utřela, vypadalo to, jako by to tam bylo namontováno nedávno. Usoudila, že ať je

stavebním materiálem cokoliv, stárnutí odolal pozoruhodně dobře.

Dostali se do chodby, kde byla řada oken. Ale všechna byla prázdná.

„Hej.“ Nightingale si klekl. „Podívej se na tohle.“

Cedule. Visící z držáku na stěně. Ale ten držák byl *nízko*, asi tak ve výšce jejích boků. Na ceduli bylo několik řad symbolů. Byly vybledlé, zašedlé, ne však nečitelné. Dala si záležet, aby se dostaly do vizuálního záznamu. Pak s radostí zjistila, že může ceduli z držáku sundat. Byla to plaketa a dala se sundat celá.

„Co to dělá tam *dole?*“ zeptala se. „Proč ji nedali do výšky očí?“

„Pravděpodobně *je* ve výšce očí,“ odpověděl Nightingale. „Pro cvrčky.“ Zadívala se na symboly. „To je zvláštní.“

„Co?“

Řádků bylo šest. Styl a uspořádání znaků se mezi nimi velice lišily. Ale v rámci jednotlivých řad byly dosti podobné. Některé symboly se dokonce opakovaly, ale pouze ve svém řádku.

„Řekla bych, že měli šest abeced,“ poznamenala. „Je to podstatné?“

„O co se vsadíš, že je to stejný nápis v šesti různých jazycích?“

Pokrčil rameny. „Nechápu, proč je to tak důležité.“

„Je to Rosettská deska.“

„No, možná máš pravdu. Ale myslím si, že to trochu zveličuješ. Pravděpodobně je tam napsáno: DÁL MOHOU JEN CESTUJÍCÍ S PLATNOU JÍZDENKOU. Z *toho* nikdo jazyk nerozluští.“

„Je to první krok, Randy. A díky tomu, že to můžeme dát do kontextu, možná bude snazší to přeložit. Tohle místo bylo

nějaký čas středem dění. Prošla tudy zřejmě spousta domorodců.“

„A kam?“

„Tys to ještě nepochopil?“

Podíval se na ni. „Ty snad víš, co se tu dělo? Co tohle všechno znamenalo?“

„Jasně,“ řekla.

Hutch zaznamenala ve vysílačce pohyb a nepřekvapilo ji, když uslyšela Marcelův hlas: „Byla to záchranná operace, Randy.“

Nightingale se na ni podíval a svraštil obočí.

Do hovoru vpadla Kellie: „Až se jim to tady podaří datovat, zjistí, že je to staré tři tisíce let.“

„Tedy doba ledová,“ dovtípil se Nightingale. „*Quiveraský mrak.*“

„No ovšem,“ ozval se Mac. „Někdo se pokusil domorodce evakuovat.“

„Populaci *celé* planety?“

„Ne,“ řekla Hutch. „To samozřejmě ne. To by ani nešlo. Na to by jeden orbitální výtah nestačil. Bez ohledu na to, kolik měli času. Místní obyvatelé by se množili rychleji, než by je stačili transportovat.“ Nightingale přikývl.

„S několika těmi, kteří zůstali, jsme se setkali,“ dodala.

Venku zapraskaly větve pod náhlým náporem větru.

„Ten větší druh byli *jestřábi.*“

„Myslím, že ano.“

„Zachránci.“

„Tak.“

„Neuvěřitelné. A to věděli všichni kromě mne?“ Nikdo nepromluvil.

Zabalila ceduli, ale byla příliš velká, než aby se jí vešla do batohu, a tak si ji strčila pod paži.

Značky na stěnách, většinou silně vybledlé, se začaly objevovat s jistou pravidelností. Zaznamenala, co mohla, a začala sestavovat mapu, aby vyznačila, kde se co našlo. Spoléhala na to, že místo zaznamená pomocí svého vizuálního spojení, a opožděně si uvědomila, že nepoužívala laser soustavně a tím pádem se ztratila. Ale to neměl být žádný velký problém. Mohli se řídit rádiovými signály a vrátili by se přibližně tím správným směrem.

Vstoupili do výklenku a narazili na vůbec první nábytek. Malé lavice v měřítku pro cvrčky. „Pro ten větší druh tu není nic," poznamenal Nightingale.

Byly z nějakého druhu plastu a zdálo se, že také odolaly času dobře.

Rampy vedly na nižší i vyšší úrovně. Oni šli *dolů*, kde byly další nápisy, některé v chodbách, jiné na stěnách jednotlivých kabin. Ty byly pro Hutch téměř ve výšce očí.

Vypadalo to, že kanceláře a chodby jsou postavené pro jestřáby. Umístění nápisů a velikost dveří tuto teorii podporovaly.

Hutch litovala, že mlha ne a ne odtáhnout, aby se mohla pořádně rozhlédnout kolem sebe. „Všechny sem svezli, některé možná vzduchem, některé určitě vznášedly."

„Jak by se sem dostalo vznášedlo?" To, které viděli, by na horu nikdy nevyšplhalo.

„To je detail, Randy. Pravděpodobně je svezli někam na letiště a odtamtud s nimi vylétli nahoru."

„Musela to být grandiózní operace. Myslím, že bych se s těmi jestřáby rád setkal."

30

Život je chůze v mlze. Většina lidí to neví. Nechají se zmýlit slunečním svitem a myslí si, že vidí, co mají před sebou. Ale to je důvod, proč se věčně ztrácejí, padají do příkopů nebo uzavírají manželství.

GREGORY MACALLISTER, *Manželská příručka*

33 hodiny do rozpadu (odhad)

Asteroid byl skoro kulatý. V průměru měl něco přes kilometr a nacházel se v kovové síti, která byla s konstrukcí spojená prostřednictvím desky.

Janet se dívala, jak tým Kosmáků vystoupil na desku a začal ji odřezávat od konstrukce. Až skončí, zůstane napojený jen jeden prut, Alfa. A bude ho jen 320 kilometrů.

John Drummond dohlížel na postup prací na řadě obrazovek. Byl pověřený sledováním kosmáckých operací: asteroidových týmů, čtyř čet, které již brzy vyjdou ven na každou z lodí, pěti, které momentálně vysazovali na konstrukci, aby odřízly Alfu od obručí, které držely konstrukci pohromadě, a síťového týmu, který byl na cestě s Milesem Chastainem.

Janet neměla Drummonda příliš v lásce, poněvadž se choval, jako by každý, kdo nedělá do vysoké matematiky, marnil svůj život. Momentálně na něm ležel velký tlak a ona to chápala, ale došla k závěru, že by byl namustrovaný idiot i za normálních okolností.

Jejich pilot se jmenoval Frank. Ani Frank Drummonda nijak nemusel, pravděpodobně ze stejných důvodů. Poznala to v jeho hlase, ale jestli si toho všiml i Drummond, nezabýval se tím. Zatímco Janet se dívala, jak se její týmy rozmisťují,

Frank se v křesle otočil a informoval je, že za několik minut k nim přiletí jeden člun z *Nightstar*. To budou Miles a Filip Zosimov, kteří se chtěli podívat na síť.

„Dobrá, Franku.“ Drummond sklopil zrak ke svým přístrojům. „Začneme za tři minuty.“ Dostal asteroid na obrazovku, otočil ho, naklonil se dopředu, podepřel si bradu pěstí a požádal UI, aby mu ukázala navrženou linii, ve které síť přeřežou. Místo, kde byla plošina napojená na konstrukci, bylo označeno jako severní pól. Kursor naskočil hned vedle plošiny a obkroužil asteroid. Poměrně těsně při tom minul *jižní* pól.

Janet vyhlédla oknem na síť, kterou bylo vidět jen tehdy, když na ni světlo z reflektorů člunu dopadalo pod správným úhlem. Články byly tenké, ne širší než prst, a vytvářely hustou síť. Otvory byly tak malé, že by se jimi člověk neprotáhl.

Drummond otevřeně přiznal, že až ji začnou přeřezávat, neexistuje způsob, jak přesně zjistit, ve kterém okamžiku se asteroid uvolní. Do operace to vnášelo jistý stupeň nejistoty, ale Drummond očividně věřil, že není možné, aby asteroid napáchal škody nebo ohrozil tým, který se momentálně nacházel na druhé straně plošiny.

Nemohla si nevšimnout, jak je jejich člun blízko, a napadlo ji, jestli Drummond vůbec zvážil možnost, že by se asteroid vydal směrem *k nim.*

„Proč by měl vůbec někam odlétnout?“ ptala se ho. „Proč si myslíte, že nezůstane tam, kde je?“

„Změní se těžiště,“ řekl, aniž úplně zamaskoval přezíravý tón. „Změní se pro asteroid i pro konstrukci. Proto se poněkud změní dynamika obou těles.“

„Nemůžeme předpovědět, co se stane?“ zeptala se.

„Ne tak přesně, jak bych chtěl. Za normálních okolností by to bylo poměrně jednoduché. Jenomže když je nablízku ten plynný obr, výpočty jsou trochu ošidné.“ Podíval se na ni,

jako by se snažil poznat, jestli má strach. „Ve skutečnosti není čeho se obávat, jestli vám jde o to.“ Zkontroloval polohu na obrazovkách. „Oukej,“ řekl do mikrofonu. „Jsme připraveni.“

Velení převzala UI. Zrychlila, klesla o trochu blíž k povrchu a namířila lasery, které předtím nainstaloval Milesův tým. Drummond upozornil lidi mezi pruty, aby se schovali za plošinu a zůstali tam. „Nechte hlavu dole,“ řekl jim. „Jdeme na to.“

Janet věděla, že by byl raději, kdyby na konstrukci nikdo nebyl, když asteroid uvolňují. Obzvlášť takhle blízko. Ale potřebovali od plošiny odřezat patnáct prutů a jednoduše by to nemohli stihnout, pokud by s prací nezačali hned po příletu.

Člun připlul těsně k asteroidu. Kdyby Janet vystrčila nohu z přechodové komory, mohla by se ho dotknout. UI je mužským hlasem zlověstně informovala, že se chystá aktivovat lasery.

Po krátkém odpočítávání se do prachu zařízly dva paprsky bílého světla. Člun se pomalu pohyboval podél asteroidu od severu k jihu. O kousek minul jižní pól a začal se vracet nahoru.

„Řeže nám to dobře,“ prohlásil Frank. „Zhruba za minutu by mělo dojít k oddělení.“ Pak dodal: „A kruci.“ Janetino srdce zrychlilo tep.

„Všichni pozor.“ Byl to hlas pilota Franka. „Blíží se meteorický roj. Dorazí zhruba za třicet sekund. Schovejte se za plošinu na straně konstrukce.“

Tom Scolari vystrčil hlavu přes vršek plošiny, aby zjistil, jestli meteory uvidí. Vysloužil si tím chladné napomenutí od Janet a znovu se schoval. Ostatní členové jeho týmu se pokynu drželi.

„Zůstaňte za plošinou,“ varovala je Janet. „Přilétají od asteroidu. Nevylézejte, a nic se vám nestane.“

Něco se mihlo těsně kolem nich, rychlý tichý stín na pozadí hvězd. A druhý, o málo víc než šepot jeho tepu. Všechno se to seběhlo tak rychle, že si nemohl být jistý. Ve vysílačce byl slyšet dech lidí. Někdo vydal vystrašený zvuk.

Ucítil zachvění a pak náraz. Venku na konstrukci se něco zablýsklo.

„Ten se trefil," poznamenala Janet.

Otřáslo jimi další zachvění. Scolari se podíval do očí ženě vedle sebe. Vypadala vystrašeně.

Čekal a poslouchal svůj puls, dokud se Frank neozval znovu. „Vypadá to, že je po všem. Obrazovka je čistá."

„Všichni v pořádku?" zeptal se Drummond.

Ozvalo se několik potvrzení a Janet je vyzvala, aby odpovídali podle jmen. Zatímco to dělali, Scolari spočítal těla. Všichni byli přítomni. Všichni se hýbali.

Podívali se na sebe. Žena – jmenovala se Kit – se vrátila k práci. Ale jestli měl Scolari předtím nějakou nonšalanci, od toho okamžiku chápal, že vystavil svůj život v ohrožení. Byl rád, že není sám.

Jeho pokyny byly jednoduché: zařízněte se do co největšího počtu prutů. Ale dokud nebude pryč asteroid, neřežte dál než do poloviny. Až z člunu ohlásí, že dojde k oddělení, měl se postarat o to, aby všichni byli za plošinou. Až bude po všem, až se balvanu zbaví, měli se vrátit a práci dokončit, odříznout všechno, tak aby prut Alfa, plošina a síť zůstaly pohromadě, ale oddělily se od zbytku konstrukce.

Scolari byl nejstarším členem svého týmu. O osobním životě ostatních mnoho nevěděl, jen to, co pochytil z různých narážek. Tenhle byl na lovu, tahle byla matka dvou dětí. Ale všichni byli celí vedle z toho, že pomáhají zachránit pozemní skupinu. Na dvou bylo vidět, že mají strach. Možná měli strach všichni a někteří to jenom líp skrývali. Bůh věděl, že *on* strach má. Ale přísun adrenalinu byl vysoký a on se cítil

dobře. Když se díval, jak po okrajích desky tančí světla laserů, připadal si neuvěřitelně *živý.* Všichni by měli alespoň jednou za život dostat šanci udělat něco takového, napadlo ho.

Podél konstrukce táhnoucí se k Deepsix se k nim blížila světla. Poznal trojúhelník reflektorů na přídi: byl to člun Akademie. Neměl však ponětí, jestli pochází z jeho lodi nebo z *Wendy.*

Ozval se hlas Janet: „Tak fajn, vážení. Všichni dolů. Mělo by to přijít každou chvíli."

Záře se přemístila na druhou stranu plošiny. To znamenalo, že uvolnili jižní pól a propracovávají se zpátky nahoru. Janet se ubezpečila, že balvan se v žádném případě nevydá jejich směrem, až se začne pohybovat. A on jí věřil, ale vzít to za bernou minci bylo snazší v osvětlené instruktážní místnosti na lodi než tady, když seděl za tenkým plátem kovu, který byl jediným, co ho před tím monstrem chránilo.

Právě se o plošinu opíral, když se zachvěla.

„Asteroid je pryč," řekla Janet.

Jedna z žen středního věku, lektorka antických studií s nepravděpodobným jménem Cleo, kousek couvla a podívala se nahoru. Na sobě měla žlutohnědou kombinézu a modrou šálu. Světlo z laseru jí dopadlo na tvář, takže bylo vidět, jak obrací oči nahoru, sleduje jimi něco za ním, nad jeho ramenem. „Tady ho máme," řekla.

Scolari uviděl, jak se kolem jednoho okraje plošiny provalil pomalu se pohybující černý okraj. „Šťastnou cestu a už se nevracej," dodala Cleo a zamávala na rozloučenou.

Potvrzení, že asteroid je odříznutý, bylo signálem pro Lori, aby se znovu nastěhovala s *Wildsidem* do blízkosti prutu Alfa. Navedla loď takovým způsobem, že prut neprobíhal přesně rovnoběžně s osou plavidla, ale svíral s ní úhel

osmnáct a něco stupňů. *Zwick* se rovněž napojoval excentricky a mířil opačným směrem, což umožňovalo těmto dvěma plavidlům zahájit rotaci, která nakonec namíří přední konec Alfy na Deepsix. Když byl *Wildside* zorientovaný, Jase Power a jeho tým vyšli ven a přivařili loď a prut k sobě.

Práci dokončili, aniž se stalo něco zvláštního, zkontrolovali své dílo, usoudili, že vypadá dobře, a počkali si na verdikt Janet. Trvala na detailních záběrech a o několik minut později se přiblížil člun, aby provedl senzorickou kontrolu. Nařídila jim, aby se vrátili a několik míst zesílili, než jim dala požehnání. „Velice profesionální," pravila. „Vraťte se do lodi. Ohlaste, až budete všichni uvnitř. A díky."

Zwick se nahlásil jako první. „Spojení dokončeno." Byli přivařeni k prutu Alfa.

Wildside následoval během několika okamžiků.

„Jsme všichni na místech," nahlásila Janet Drummondovi.

Asteroid, zbavený přítěže, si hledal novou oběžnou dráhu. Přinejmenším ještě den měl kroužit kolem Deepsix, než Jerry Morgan změní geometrii kosmického prostoru.

Drummond sledoval, jak odlétá, s pocitem jistého uspokojení. V jeho oboru bylo vzácné, aby člověk viděl tak praktické uplatnění svých schopností. Byla pravda, že rozhodnutí fakticky dělali Marcel a Beekman, ale používali k tomu Drummondova čísla. A přisámbůh, byl to dobrý pocit.

Na horním konci konstrukce se pomalu rozevírala síť, nyní prázdná. Když se asteroid uvolnil, byli s řezáním zhruba ve třech čtvrtinách. Teď síť za konstrukcí vlála jako závoj, který se zachytil na konci nekonečné tyče.

Kapitán Nicholson oznámil všem lodím a člunům, že první krok byl úspěšný a že všechno pokračuje podle plánu.

Čluny se teď daly do pohybu, aby vysadily dvoučlenné týmy Kosmáků u každého z pěti spojovacích obručí, kde měly vyříznout prut Alfa. A Pindara se Shirou na konstrukci ve vzdálenosti 420 kilometrů od plošiny. Tam se pustili do přeřezávání Alfy, aby ji oddělili od dalších více než dvou tisíc šesti set kilometrů její délky. Na plošině se zatím Tom Scolari a jeho lidé dali znovu do práce, aby dokončili řezání, jež předtím započali. Až skončí, měly zůstat pohromadě pouze prut Alfa, spojovací plošina a síť.

Veškerou tuhle činnost pozorně sledoval Drummond se svým týmem. V tu chvíli pro něho bylo důležité především zajištění toho, aby k oddělení na různých místech prutu došlo současně. Pokud by se jim to nepodařilo, pokud by jeden konec Alfy začal odplouvat, zatímco jiná část by někde ještě byla spojená s konstrukcí, mohlo se stát, že se prut zlomí.

Člun, jehož přibližování pozoroval Scolari, přivážel Milese a Filipa Zosimova, jejichž obraz naskočil Drummondovi na obrazovku několik vteřin po uvolnění asteroidu. „Můžeme se přiblížit a podívat se zblízka?“ zeptal se Zosimov.

„Vydržte. Bude to jen několik minut.“ Drummond se spojil s *Nightstar*. Jako odpověď se na něho podívala Marcelova tvář s pozorně ovládaným výrazem.

„Pokračujeme přesně podle plánu,“ oznámil Drummond. „Buďte připravení.“

Na plošině zbývaly Scolariho lidem tři minuty do dokončení řezacích prací. V té fázi přestali, aby počkali na Drummondův signál. Totéž se dělo podél celé konstrukce: všech pět týmů u spojovacích obručí a Pindar s Jane na druhém konci Alfy se jeden po druhém dostávali na značku tří minut a hlásili se Drummondovi, který sledoval čas na vlastních hodinkách.

Když konečně zavolali všichni, řekl jim, aby počkali na jeho znamení. Znovu informoval Marcela, který mu řekl, že mají pokračovat.

„Dámy a pánové,“ oznámil kosmáckým týmům, „odřízněte nás.“

Marcel a Nicholson na můstku *Nightstar* poslouchali hlášení, která se vracela Drummondovi.

Bod 1 byl volný.

Druhý konec byl volný.

Body 1 a 5.

Bod 3.

Drummond vznesl dotaz na Čtverku. „Okamžik, Johne.“ Pak: „Je to –“

Kromě meteorického roje se v průběhu operace vyskytly dva znepokojivé okamžiky. Jeden přišel při uvolnění asteroidu. Druhý nastal, když přeřezali patnáctý prut a konstrukce se oddělila.

Scolari čekal, že oddělování bude postupné. Většinu prutů měli přeřezanou a pracovali na posledních třech, když se prostě začaly jedna po druhé ulamovat, a to v naprosto přesně správném pořadí, a Alfa začala pojednou prudce odplouvat, přičemž plošinu a nějaký kilometr vlající sítě brala s sebou.

Konstrukce se v důsledku ztráty hmotnosti zachvěla. A to bylo všechno.

„Plošina je volná,“ řekl Drummond Marcelovi.

„Všichni v pořádku?“ Janetin hlas.

Scolari se rozhlédl. „Jsme tady všichni.“

„Výborně,“ odpověděla. „Dobrá práce.“

Podíval se podél konstrukce. Zdravý selský rozum mu říkal, že jakmile se ostatních čtrnáct prutů od plošiny oddělí, začnou se vzdalovat nebo přibližovat. Prostě se *něco* stane. Zdálo se být nemožné, aby pruty zůstaly vůči sobě dokonale uspořádané jako předtím. Věděl, že ostatní spojovací obruče zůstaly na místě a drží je tak pohromadě. Že byl oddělen pouze prut Alfa. Jenomže nejbližší spojka byla osmdesát kilometrů daleko. Pruty přesto zůstávaly rovnoběžné.

Pořád ještě držel kráječ. Složil jej a zastrčil do vesty. Hlas v jeho sluchátkách řekl: „Přijíždí nám taxík, Tome.“ Byl to člun Akademie, který je dvě hodiny předtím ke konstrukci přivezl. Zaparkoval vedle nich a pilot je upozornil, aby s nastupováním příliš nespěchali. Přechodová komora se otevřela. Vlezli dovnitř, počkali, až se komora naplní vzduchem, a navzájem si poblahopřáli.

Cleo se na něho rozzářeně podívala. „Nevěděla jsem, že mám takový talent,“ řekla.

Marcel dal téměř nepostřehnutelným gestem znamení Nicholsonovi. Kapitán *Nightstar* vzápětí stiskl tlačítko. Hlas Lori oznámil: *„Spouštím druhou fázi.“*

Z prutu Alfa, odděleného od hlavního tělesa konstrukce, zůstalo nějakých třináct procent jeho původní délky. Lori, řídící UI, počkala na výsledky sbírané širokým spektrem senzorů.

Když byla spokojená, že všechno je v pořádku a nastal ten správný okamžik jejího vnitřního odpočítávání, zažehla manévrovací trysky na *Zwickovi* a *Wildsideovi*, seřízené tak, aby odtáhly Alfu od zbytku konstrukce, aniž přitom došlo k nějaké nežádoucí rotaci, a zahájily pozvolné otáčení, na jehož konci se síť s plošinou přesunou do bodu nad Mlžným mořem, kde se, jak všichni předpokládali, za dvacet hodin setkají s Hutchiným přistávacím modulem.

Sledovala postup, jenž byl pomalý, ale docela uspokojivý, a když to situace umožnila, zažehla hlavní motory *Wildsidea* a o čtyři minuty později i motory *Zwicka.* Prut se začal viditelně natáčet do svého vektoru.

Přibližně šestnáct minut po zážehu *Wildsidea* vypnula motory lodi a o několik minut později udělala totéž na *Zwickovi.*

Pak nastal shon související s tím, co všichni chápali jako nejobtížnější část celé operace s výjimkou vlastního ponoření do atmosféry.

Kosmáci z *Wildsidea* a *Zwicka* se vyhrnuli ven a uvolnili lodě od prutu. Na to, aby se vrátili do lodě, nebyl čas, a tak se po dobu čekání přivázali k trupu. Když oznámili, že jsou zajištění, Lori opatrně přesunula plavidla do nových poloh po délce prutu a upravila jejich orientaci, aby jejich osa byla rovnoběžná s Alfou. Poté Kosmáci lodě znovu přivařili.

Mezitím se k prutu na stanovených místech přivinula zbylá dvě plavidla, *Nightstar* a *Wendy. Z* přechodových komor se vyhrnuli další Janetini lidé, aby je s paprskem pevně spojili.

Problém, na který čekala, vznikl na *Wendy.* Jedné z dobrovolnic, výzkumnici z vědeckého týmu, se na trupu udělalo špatně a vyzvracela oběd. Silové pole nemělo prostředky, jak se s takovou událostí vyrovnat. Bylo pružné a udělalo místo, ale nešťastnici její zvratky rychle obklopily. V panice ztratila kontakt s trupem a odplula od lodi.

Rychle ji nahradila záloha a na její záchranu byl vyslán člun.

Náhrada se zapojila do akce téměř bez jakéhokoli zdržení.

Byl to obtížný manévr, poněvadž vše muselo být hotovo v limitujícím časovém horizontu necelých dvou hodin, jinak by okno propásli. Jak se ukázalo, obavy byly zbytečné. Úkol

byl splněn a všichni včetně ženy s vyzvraceným obědem byli zpět uvnitř s jedenáctiminutovou rezervou. Všechna čtyři plavidla byla přesně srovnána s osou tyče a zorientována ve směru příď-záď.

Na signál od Lori zažehly hned všechny čtyři nadsvětelníky hlavní motory, zlehka potáhly tyč dopředu a vydaly se na dlouhou pouť k Mlžnému moři.

Na několika místech se podlaha značně vyboulila nebo se propadl strop. V některých místnostech mimo hlavní chodbu našli zbytky vláknitého materiálu. Zřejmě oděvy. Malé kusy.

Od všeho odebírala vzorky, stále zaznamenávala polohy a bohatě nálezy komentovala.

Pak se ozval Canyon. „Hutch," řekl, „rád bych udělal reportáž zevnitř orbitálního výtahu. Jestli jste ochotná." Záběry již vysílali. Doufal, že jí to nevadí, ale doma to prostě mělo obrovský ohlas. A všichni by byli zvědaví na její reakce.

„Nechte mi pauzu, Auguste. Nemůžu tady chodit a na všechno nasměrovávat vestu."

„To nemusíte. Spontánní záběry jsou v pohodě. Využijeme prodlevu a to, co bude chybět, můžeme zrekonstruovat. Nemusíte si dělat starosti; všechno, co by se snad nehodilo, můžeme vystřihnout, jak budete chtít. Bude to skvělá reportáž. A já budu vaším velkým dlužníkem."

„Moc toho neuvidíte. Je to tady mlhavé."

„Já vím. Nám se to mlhavé *líbí*. Má to atmosféru." Zasmál se svému vtípku.

Akademie by byla nadšená. Romantika archeologie na pomezí lidské sféry. Podívala se na Nightingalea, který souhlasně přikývl. „Udělám s vámi dohodu," řekla. „Občas něco poznamenám, když si budu myslet, že má cenu něco říct. Jestli to dokážete, zdržte se toho, abyste se mne na cokoliv

ptal. Nechte mě dělat mou práci a já se budu snažit spolupracovat.“

„Ale já bych rád udělal interview, Hutch.“

„Mám plno práce,“ odpověděla.

„Pochopitelně. Ovšem. Můžeme to udělat tak, jak budete chtít. Úplně to chápu.“

„Toto je dlouhá prázdná chodba,“ řekla. „Pravděpodobně takto vypadá tři tisíce let.“

„*Tři tisíce let?* Opravdu si myslíte, že je tak stará?“ zeptal se.

„Auguste,“ řekla, „vy jste nenapravitelný.“

„Omlouvám se.“

„Nic se nestalo. Musí vás to deptat, být tam nahoře mimo dění.“

Jeho hlas se na okamžik změnil. „Víte,“ řekl tiše, „skoro bych bral šanci být tam dole s vámi. *Taková* je to senzace.“

„Skoro,“ řekla. „Ano. *Skoro.*“ Zvláštní, ale bylo jí ho líto.

Hutch věnovala zvýšenou pozornost nápisům. Šest jazyků bylo vždy ve stejném pořadí.

V prostorách mimo hlavní chodbu, mezi průchody a malými místnostmi, v místech, jimž začali říkat provozní kanceláře, objevili sedmou abecedu. „To už jsem viděla,“ řekla při pohledu na nápis, který visel na konci chodby větvící se pod pravým úhlem. Nad symboly, které mohly být jedině šipky, byly vyryty dvě skupiny znaků. „Určitě jsou to *místa.* Toalety. Suvenýry tady, zmrzlina tam. Zavazadla nalevo.“

Nightingale si poklepal ukazováčkem na rty. „Řeknu ti, kde jsme to viděli. U památníku toho vznášedla.“

V tom okamžiku zaslechli někde vepředu cvaknutí. Byl to ostrý, zřetelný zvuk a zůstal viset ve vzduchu. Hutch se

zastavilo srdce. Nightingale zatajil dech. „Nějaké zvíře," řekla.

Čekali, snažili se proniknout očima mlhou.

Po obou stranách chodby byly zavřené dveře. Vtom uviděla, jak se jedny pohnuly. Byl to sotva postřehnutelný pohyb, ale otevřely se na šířku prstu. A zastavily se.

Shlukli se k sobě, aby se mohli navzájem podpořit. Ani jednomu nebylo do řeči.

Když se nic dalšího nestalo, Hutch zamířila ke dveřím.

Zavřely se a ona sebou škubla.

Znovu se otevřely.

„Možná bychom odsud měli vypadnout," zašeptal Nightingale.

„Počkej." Po špičkách došla blíž a pokusila se nahlédnout otvorem dovnitř, ale pokud viděla, nebylo tam nic. Prázdná místnost, to bylo všechno.

Zhluboka se nadechla a zatáhla za dveře. Otevřely se maličko víc a, když je pustila, zabouchly se. Potom se otevřely znovu.

„Čidla?" zeptal se Nightingale. „Vypadá to tak. Stále funkční."

Vzpomněla si, že to vypadalo, jako by budova byla vybavena slunečními kolektory.

Dveře byly vysoké necelé tři metry a byly zhotovené ze stejného materiálu, s nímž se setkávali i jinde v šestiúhelníku. Neměly kliku ani knoflík, kterými by se otevíraly. Všimla si ale úhlopříčného zeleného proužku, který mohl být senzor. A dalšího zeleného proužku s vybledlými písmeny, na kterém možná bylo napsáno, kdo v kanceláři seděl nebo jakou funkci zastával.

Canyon navzdory svému ujišťování znovu zapředl rozhovor: „Hutch, to byl strhující okamžik. Jak vám bylo, když jste ten zvuk uslyšela poprvé?"

Slova, která řekne, časem obletí celý svět. Litovala svého souhlasu s tím, že nechá Augusta a dvoumiliardové publikum tajně naslouchat. Byla by ráda nasadila blazeovaný výraz, chovala se tak, jak se mají chovat hrdinové, ale nemohla si vzpomenout, jestli vydala nějaký polekaný zvuk. „Měla jsem strach," přiznala.

Dveře se otevřely znovu.

Zem se zachvěla. Další otřes.

Pokračovali. Dveře se dál otevíraly a zavíraly. Bylo to jediné, co narušovalo všeobecné ticho.

Vyšli po rampě do části rozdělené přepážkami. Osm nebo devět místností, některé s nízkým stropem. Ve výšce pasu byly nějaké znaky a na dělicích příčkách malé lavice a madla ve výši kolen. Schodiště v měřítku pro cvrčky stoupalo na horní plošinu.

V několika místnostech byly řady křesel. Hodně se to podobalo kabině vznášedla. V jedné se rozměry nenadále změnily na úroveň, která pro ně byla pohodlná.

Komplex neměl žádný jiný východ než cestu, kterou přišli, po rampě dolů a zpátky do hlavní chodby.

„Myslím, že jsme právě objevili orbitální výtah."

Pokud ano, tak mechanismus, který jej snad kdysi uváděl do pohybu, byl bezpečně skryt. „Možná máš pravdu." Podíval se na miniaturní madla.

„Nebyla to vyspělá kultura," řekla. „Jak myslíš, že jestřáby přijali, když přiletěli a všem řekli, že musejí pryč?"

31

Běžně se používá argument, že inteligence poskytuje evoluční výhodu. Jenže kde je důkaz? Jsme obklopeni lidmi, kteří věří na léčitelství pomocí psychických schopností, astrologii, sny a drogy. Máme snad přijmout premisu, že tyto houfy nešťastníků vzešly z inteligentních předků?
Jsem ochotný uznat, že hloupost k přežití nepomůže. Člověk musí koneckonců pochopit, že není dobré rýpat do tygra klackem. Ale inteligence vede ke zvědavosti a zvědavost nikdy nebyla vlastností, která by člověku pomohla, aby svými geny přispěl do genofondu. Pravda musí ležet někde uprostřed. Ať už je důvod jakýkoli, to, co evidentně žije a množí se, je v nejlepším případě průměrnost.

GREGORY MACALLISTER: ***Úvahy bosého žurnalisty***

29 hodin do rozpadu (odhad)

V kinosále *Nightstar*, kde bylo možné sledovat záchrannou operaci na tuctu obrazovek a zároveň si dát pár drinků s přáteli, bylo shromážděno několik set lidí. Marcel, který bloudil po obří lodi a snažil se nějak zaměstnat své myšlenky, když teď akce byla v běhu, vstoupil do sálu těsně předtím, než mu Beekman zavolal, kde je. O chvíli později se oba setkali v kabince u observační paluby. Vedoucí projektu byl viditelně bledý.

„Co se stalo, Gunthere?“ zeptal se.

Stáli nedaleko výstavky, jež dokumentovala stavbu *Nightstar*. Byl tady úplný počátek, Ordway Conover, jak hovoří s techniky a vysvětluje jim, že chce nejhonosnější nadsvětelník, jaký byl kdy postaven. Byla tady *Nightstar* na oběžné dráze, kdy ji tvořil jen kýl. Bylo vidět instalování

elektroniky a bazén na palubě Delta. A celebrity, které ji přišly vyprovodit při první plavbě. Také první kapitán Bartlett Hollinger, vousatý, s šedýma očima a stříbrnými vlasy; vypadal neskutečně schopně a ze všeho nejvíc připomínal strýčka, na něhož všichni velice rádi vzpomínají. – „To je tak," začal Beekman, „někteří lidé na *Wendy* si myslí, že děláme špatnou věc."

Prohlášení Marcela nejdřív překvapilo. Pochopil je tak, že se Beekman snaží říct, že při záchranné akci někde nastala chyba, že přehlédli něco docela podstatného, co se již nedá napravit. „Jakým způsobem?" zeptal se hlasem, který nebyl o mnoho silnější než šepot. „Co bychom podle nich měli dělat?"

„Myslí si, že zanedbáváme práci, kvůli které jsme přiletěli."

Marcel pocítil vlnu úlevy a potom, když mu došlo, jak to Beekman myslí, nevěřícnosti. A nakonec musel potlačit sílící vzedmutí hněvu. „Cítíš to tak i *ty*?"

Beekman potřeboval na odpověď poměrně dlouhou dobu. „Nejsem si jistý," pravil nakonec. „Už nikdy nic podobného neuvidíme. Nikdo z nás, co tady jsme, se toho nedožije. Máme naději dozvědět se o fungování gravitace a stavbě planet víc, než kolik bychom zjistili za sto let teoretizování. Marceli, *je* pravda, že si necháváme proklouznout neocenitelnou příležitost."

„Ty bys tam chtěl Kellie nechat?"

„Samozřejmě že ne."

„Obojí mít nemůžeš, Gunny."

„Ptal ses, jestli ji tam *chci* nechat. Nechci. To přece víš. Ale oběma je nám jasné, že ten megaprut s největší pravděpodobností nebude fungovat. Je příliš mnoho věcí, které se můžou pokazit. Možná bychom udělali líp, kdybychom se k tomu postavili čelem a znovu se soustředili na to, kvůli čemu jsme sem přiletěli."

Marcel se zhluboka nadechl. „Gunthere, zkusme to jenom na okamžik otočit. Představ si, že je to na *tobě*. Co bys chtěl udělat ty?“

„Ty by ses mému rozhodnutí podřídil?“

Marcel zvedl oči k velké zarámované fotografii, na které byl mladý pár večeřící u promenády. Za oknem bylo vidět Krabí mlhovinu. „Ano,“ řekl. „Podřídím se tvému rozhodnutí. Co máme dělat? Odepsat Kellie? I ostatní?“

Beekman se vrátil očima k Marcelovi, pozorně sledoval jeho pohled k portrétu a i on se na něj dlouze zadíval. „To je nerozumné.“

„Co?“

„Ty víš, o čem mluvím.“

„Jistěže vím. O rozdílu mezi rozhodováním a kritizováním.“

Vyloudil z hrdla bručivý zvuk. „Dobře,“ řekl. „Udělej si to po svém. Ale ještě za to někde zaplatíme.“

Velicí posádka na můstku *Nightstar* se mohla uvzdychat ze záběrů na mimozemské nápisy, rozpadající se chodby a královsky oděné jestřáby, které se střídaly na obrazovkách. Lori systematicky odstraňovala mlhu a obrázky vylepšovala. Tady byla řada prázdných kójí podél široké promenády, tam povlovně se stáčející chodba lemovaná dveřmi, do kterých byly vyryty znaky z mimozemské abecedy. Marcel přemyslel, jestli popisují druh činnosti, jaká se za nimi odehrává, nebo jestli jsou to jména jednotlivců.

Jednotlivých jestřábů. Jak asi žili? Vysedávali večer spolu a hráli nějakou obdobu pokeru? Bavily je rozhovory u jídla? Měli hudbu?

Velice rád by býval byl u toho, když padlo rozhodnutí zahájit záchranu středověkého světa vstupujícího do prašného mraku. Pro civilizaci, která evidentně neměla injektorovou

techniku, to muselo být technicky nesmírně náročné. Kolik jich zachránili? Kam odletěli?

Uslyšel, jak energetické hladiny stoupají, a ucítil, jak loď znovu upravuje kurs.

Šestiúhelníková stavba byla *obrovská.* Na hlavní nástěnné obrazovce vznikalo její schéma. Místnosti s lidskými rozměry ve východním křídle, dlouhé promenády, části, které mohly sloužit jako čekárny nebo skladiště, horní patra, do nichž se vůbec nedostali. Marcelovi se zdálo, že na řadě regálů na severní straně zahlédl nějaké předměty, jenže nebyl u toho, když šli kolem, viděl jen záznam. Hutch a Nightingale si postav buď nevšimli, nebo vyhodnotili, že jim nestojí za ztrátu času. A on si pak dával pozor, aby se o tom nezmínil.

„To místo je pokladnice," prohlásil Drummond, který to sledoval ze svého člunu. „Škoda že není víc času, abychom to prohlédli pořádně."

Marcel uvažoval, že mají štěstí, že je vůbec něco vidět. Tušil, že vědci budou nad záběry sedět roky.

Vedle něho se neočekávaně objevil Beekman. Od jejich rozhovoru se vyhýbal Marcelovu pohledu. „Až tohle všechno přivezeme zpátky," pravil, jako by se mezi nimi předtím nic neodehrálo, „na nejvyšších místech budou velké změny. Gomezovou to položí."

„Myslíš?" zeptal se Marcel. Irene Gomezová dělala ředitelku Akademie více než deset let.

„Patřila ke skupině těch, kteří po Nightingaleově fiasku rozhodli o odchodu. Teď máme před očima *tohle.* A všechno to půjde nenávratně do háje. Posílá to ten člověk z Universalu, jak se jmenuje?"

„Canyon."

„Canyon. Správně. Pozítří to budou mít doma. Správní rada svolá mimořádné zasedání. Vsadím se, že do konce příštího týdne bude Gomezová pryč. A ředitelé ústavů s ní."

Bylo na něm vidět, že ho ta představa těší. Marcel si s ředitelkou nic nespojoval, dokonce ji ani nikdy neviděl osobně. Ale věděl, že lidé z Akademie k ní necítí úctu ani oddanost. Stejně by samozřejmě dopadl i Beekman, pomyslel si, pokud by se někdy dostalo ven, že chtěl nechat pozemní skupinu svému osudu.

„Neocenitelný materiál," prohlásil Beekman. Jeho tón ho prozradil: *I když ty lidi ztratíme, možná to bude stát za to.*

Do toho se ozvala Lori: *Předběžné manévry ukončeny. Máme správný směr.*

V jedné kóji našli portrét.

Byl na stěně, schovaný pod značnou vrstvou prachu, ale když jej Hutch sloupla a přejela po něm hadříkem, obraz se ukázal.

Dva cvrčci byli zachyceni každý z jedné strany jestřába, který musel být třikrát větší než oni. Bylo těžké určit přesněji měřítko, protože jestřába bylo vidět jenom od prsou nahoru.

Cvrčci měli vyrovnaný výraz filozofů. Na sobě měli kutny a jeden byl s kapuci, druhý měl hlavu holou. Zdálo se, že lebka nemá ochlupení, a Hutch si nevšimla ani žádné známky obočí. Navzdory předsudkům, které v ní zakořenily díky tomu, že znala technické meze jejich společnosti, Hutch četla v jejich tvářích inteligenci.

Jestřábovo jinak hrozivé vzezření zmírňovala hůl, kterou držel. Jediné, co by se na něm dalo značit za oděv, byla tmavá páska ovázaná kolem jednoho ramene. Hruď měl širokou a na hlavě chochol, který byl hrdě vztyčený. Jeho společníci vedle něj vypadali malincí. O tom, že to *jsou* společníci, se nedalo pochybovat.

Tvor měl dravčí oči a zuby. Tam, kde by Hutch možná čekala peří, bylo vidět srst. Udivil ji klid vyzařující ze cvrčků, které mohl takový tvor slupnout jako malinu.

Ale bylo tam ještě něco.

„Cože?“ zeptal se Nightingale.

Pokud šlo o pohlaví dvou cvrčků, nemohla se rozhodnout. Ale jestřáb? „Myslím, že je to samice,“ řekla.

Nightingale si povzdechl. „Podle čeho bys to chtěla poznat?“

„Nevím, Randy.“ Pokusila se podrobit svou reakci analýze. „Možná má něco takového v očích.“

Nightingale pro obrázek sáhl a s radostí zjistil, že ho může sundat. Na to, aby jej mohl dát do batohu, byl příliš velký, a tak jej jednoduše nesl.

Tou dobou již měli zmapovánu většinu přízemí stavby. Vlastní výtah do orbitální stanice se nacházel na východní straně, na místě, kde se sbíhala severojižní a východozápadní hlavní chodba. Horní patra, soudě podle jejich měřítka, zřejmě byla vyhrazena jestřábům. Zdálo se, že cvrčci využívali pouze přízemí.

Když došli k severní straně, již se stmívalo. Byli tady opatrní, protože to byla ta část stavby, která podle Marcela přečnívala přes okraj hory.

Došli k propadlé rampě a uviděli dole ve vestibulu další portrét. Hutch přes Nightingaleovy protesty použila svou liánu k tomu, aby pro něj slezla. Byl to obraz jestřába v životní velikosti.

Neměl žádná křídla.

„To souhlasí,“ řekl Nightingale. „Na létání je až moc velký.“

„I kdyby měl *velká* křídla?“

Nightingale se rozesmál, ale ovládl se. „*Pořádně* velká křídla,“ řekl. „Něco tak hmotného jako my, a to tenhle tvor zřejmě byl, by se nikdy nedokázalo odlepit od země vlastní silou.“

„Třeba pocházejí ze světa, kde je nízká gravitace.“

Oba důsledně mluvili tlumeným hlasem, jako by normální decibely nebyly vhodné. Když některý z nich promluvil příliš hlasitě, ozvěna jim to připomenula.

„To je možné," uznal Nightingale. „Jenže ta gravitace by musela být *hodně* nízká. A myslím si, že v takovém případě by se ti tvorové na Maleivě III necítili ani trochu dobře. Ne, pochybuji, že na těch tvorech je něco ptačího. Vsadím se, že oni ani jejich předkové nikdy nelétali. K takovému uvažování nás jednoduše svádí ta velká podobnost s jestřáby." Hutch věděla, že Kellie si to všechno bude chtít prohlédnout a že jsou uvnitř již dlouho. „Je čas se vrátit," řekla.

Nightingale se zatvářil ztrápeně. Klidně by tak šel do nekonečna, kdyby mohl. „Co kdybychom vydrželi ještě několik vteřin?" Ze severní hlavní chodby sbíhaly dvě rampy o patro níž. „Pojďme rychle nakouknout tam dolů a pak můžeme vyrazit zpátky."

„Dvě minuty," řekla.

Sešli dolů a objevili další širokou chodbu, jejíž stěny byly pokryté nápisy v šesti jazycích. Občas byly místo pouhých několika slov celé dvaceti či víceřádkové pasáže patřící ke každé skupině symbolů. „Přesně tohle budou potřebovat," prohlásila. „Abychom přeložili jeden z jazyků na Quraqui, stačilo nám mnohem méně než tohle." Byla to vzrušující představa, ale stěnu by bylo nutné očistit a zrestaurovat, aby z ní mohl být nějaký větší užitek. Pomocí mikrokamery nasnímala, co mohla, ale uvědomovala si, že o větší část přicházejí.

Byly tam i další nápisy. Tyto byly krátké, zpravidla skupiny jen po dvou nebo po třech slovech. Hutch poznala symboly z vrchního řádku na artefaktu, který našli na místě havárie vznášedla.

Zkusila si představit, jak chodba vypadala, když žila.

Došli k řadě širokých dveří, které se nacházely po pravé straně chodby. Za všemi byly místnosti široké přibližně čtyři metry. Nebylo v nich vůbec žádné vybavení.

Hutch strčila hlavu dovnitř, nenašla nic zajímavého a přešla k další.

Bylo jich osm, stejně velikých. Hutch do každé nahlédla s nadějí, že bude překvapená. Měly nízký strop. To znamenalo, že byly určené pro cvrčky.

Nakonec se oba zastavili v osmé místnosti na konci chodby. Nebyly tam žádné předměty, žádné nápisy, nic. Pouze holé místnosti. „Pojďme," řekla.

Vykročila ven, a vtom se místnost *pohnula.* Bylo to chvilkové zachvění, jako by budovou projel nějaký puls.

Zemětřesení, napadlo ji.

Ve stěnách se začalo něco drtit. Místnost se prudce *naklonila.*

„Ven, Randy!" Vrhla se k východu. Ze stropu s rachotem a řinčením začaly vyjíždět dveře. Nightingale ztuhl a ona se otočila. A pak již bylo pozdě. Zastavila se a propásla svou šanci. Dveře se na okamžik zasekly na šířku dlaně od podlahy a pak s rachotem zajely do prachu. Odřízly světlo a Hutch si rychle uvědomila, že se krčí ve tmě. Zapnula svítilnu na zápěstí.

„To nevypadá dobře," řekl Nightingale. Zvuk drcení ve stěnách zesílil. Podlaha se pomalu zvedla. A spadla zpátky.

Z vysílačky se ozval Miřin hlas: „Co se stalo?"

„Nevím. Čekej na příjmu."

Nightingale namířil na dveře svůj laser a stiskl tlačítko. Vyšlehl bílý paprsek a šedý povrch začal černat. Potom podlaha prudce poklesla. Tak ho to překvapilo, že ztratil nad laserem kontrolu a přejel s ním po místnosti, než jej upustil. Přístroj se automaticky vypnul, tak jak měl.

Místnost se propadla. Zastavila se. Sklouzla o pár metrů níž.

„Proboha," hlesl Nightingale. „Co se to děje?"

„Další výtah. A vypadá to, že tentokrát funkční."

Místnost znovu skřípavě poklesla. Tentokrát se z vysílačky ozval Marcel. „Co se děje? Jaká je vaše situace?"

Canyon byl na příjmu pořád, jenže kromě jednoslovného povzbuzení milosrdně mlčel. Nárazy, chvění a pád pokračovaly.

„Jdu tam," ozvala se Kellie.

„Ne. Zůstaň v modulu."

„Odsud vám nepomůžu."

„Myslím, že tady toho taky moc nezmůžeš."

Nightingale vypadal vyděšeně. Pravděpodobně jako ona.

Pod podlahou něco zarachotilo.

Strop byl tak nízko, že se ani jeden z nich nemohl postavit rovně. Vybrali si jeden kout místnosti a uchýlili se do něj.

Skřípění se zmírnilo, ale výtah pokračoval v nepravidelném klesání. Hutch použila laser k tomu, aby dokončila, co začal Nightingale, a vyřízla značnou část dveří. Venku byla tma a mlha byla stejně hustá jako předtím. Ale záře její svítilny nenašla žádnou stěnu. Místo toho viděla jen soustavu podpěr a nosníků.

„Co budeme dělat?" zeptal se Nightingale.

Zvětšila otvor natolik, aby mohli rychle vylézt. Pokud by se jim naskytla příležitost. „Ale bude mít hodně ostré okraje," upozornila ho. „Buď připravený vylézt, jestli dostaneme šanci."

Jízda pokračovala. Nightingale přešel k ní a pohlédl ven, ale dával si pozor, aby se nedostal moc blízko. Stále nebylo vidět nic než konstrukce, která se kolem chvílemi mihla, jak pokračovali v sestupu.

„Myslím, že jsme někde ve sklepě," pravila. A o chvilku později dodala: „Vidím dole denní světlo."

Výtah rachotil a třásl se a z podlahy a ze stropu se ozývalo hlasité vrzání a skřípání. Náhle se kolem otevřela prázdnota. Mlha byla pryč a oni klesali jasným dnem.

„Kde to sakra jsme?" zeptal se Nightingale.

Podívala se dolů podél kolmé šedé stěny, jež jako by padala bez konce k zeleným kopcům. „Tudy se cvrčci dostávali nahoru k orbitálnímu výtahu."

Nightingale vykoukl ven a zachvěl se. „Nemyslíš si, že pojedeme až úplně dolů, že?"

„Hádala bych, že ano. Ledaže by jejich technika nebyla až tak dobrá. V tom případě by se ovšem mohlo stát, že cestou dolů někde zastavíme a měli bychom přestoupit do jiného výtahu."

Dalo se těžko poznat, zda to Nightingale považuje za dobrou zprávu nebo ne. Pod nimi bylo několik mraků a další na obzoru. Nightingale se obrnil, podíval se dolů a zalapal po dechu. „Proboha," vyrazil ze sebe.

„Nepřibližuj se k tomu," řekla a odtáhla ho zpátky.

Kellie to zaslechla. „Mně je jedno, co řekneš," prohlásila. „Sedláme koně a jedeme tam."

„Nemá to smysl. K nám se stejně nedostanete. Počkejte, až uvidíme, jak to dopadne. Chci, abyste byli připraveni, pokud bychom vás rychle potřebovali na pomoc."

„Fajn." Povzdechla si. „Zůstaň na příjmu."

Rány a skřípění se trochu zmírnily a jízda teď byla hladší, plynulejší, tolik z nich nevytřásala kosti, jako by se mechanismus rozhýbával. Nejdřív zpomalili, pak zrychlili a nakonec se škubnutím zůstali stát. Podívala se dolů do říčního údolí, které bylo tak hluboko, že ji rozbolela hlava. Uvědomila si, že jsou na severní stěně hory, v té části, která vypadala, jako by byla uměle odříznutá.

„Co budeme dělat?“ hlesl Nightingale. „Uvízli jsme tady.“

Výtahem proběhlo zachvění. „Myslím, že další otřes,“ řekla.

„To potřebujeme.“ Podíval se na ni – oči měl plné strachu. „Hutch, potřebujeme pomoc.“

„Ty máš vážně talent pro zdrženlivá vyjádření, Randy.“

„Můžete nám popsat, kde jste?“ požádala Kellie.

Řekla jí to a dodala: „Dosti vysoko. Myslím, že budeme potřebovat záchranu ze vzduchu.“

„Fajn. Zůstaňte, kde jste. Letíme tam.“

„Jak to myslíš, ‚záchranu ze vzduchu‘?“ zeptal se jí soukromě Nightingale. „Neznamená to, co si myslím, že?“

„Ledaže bys chtěl zkusit slézt až dolů.“ Nad nimi viděla konstrukci z nosníků, příčných trámů a šikmých opěr, mřížoví, jímž výtah jel. Zadní část výtahu byla natlačená k úbočí hory. Sjeli zhruba padesát metrů. Pokud viděla, na skále byla spousta říms a výstupků, a dokonce i několik stromů, ale za žádných okolností se po ní nedalo vyšplhat zpátky do bezpečí.

„Opravdu nás odsud dostanou?“ zeptal se Nightingale. „To je brnkačka,“ odvětila. Poznámka jeho rozpoložení nijak neulevila. „Jak?“

„Jednoduše nás odvezou. Seď na místě, dokud sem Kellie nepřiletí.“

Podíval se dolů a Hutch uviděla, jak z jeho obličeje vyprchala i ta poslední barva, která tam ještě zbývala. Výtah znovu poklesl, o málo, nejspíš ne víc než o několik centimetrů. Zalapal po dechu a otočil k ní vyděšený obličej. „Uděláš líp, když se tam nebudeš přibližovat,“ řekla mu.

„Co budeme dělat? Vyskočíme?“

„Něco na ten způsob, Randy. Ale budeš uvázaný, takže se nebudeš moci zřítit až dolů.“

Zavrtěl hlavou. „Hutch, myslím, že to nedokážu.“

„Ale dokážeš. Ať se děje co se děje, tady zůstat nemůžeme.“

Viděla, že se cítí nejenom vystrašený, ale i ponížený.

Začali znovu klesat, pomalu a rovnoměrně. „Dostaneme se tam,“ řekl. „Když budeme trpěliví, třeba všechno dobře dopadne.“

Neřekla na to nic, jednoduše seděla a čekala, až se objeví modul.

„Co drží výtah nahoře?“ zeptal se Marcel. „Asi lano,“ řekla Hutch. Zaslechla vítané burácení tryskových motorů.

„Ne,“ ozvala se Kellie. „Žádné lano nevidíme.“ Marcel ze sebe vydal znepokojený zvuk. „Víš to jistě?“

„Jo. Lano žádný.“

„Potom to musí být jiný systém, než jaký používáme my,“ pokračoval Marcel. „Třeba nepoužívají lana. Třeba kloužou nahoru a dolů po nějaké magnetické kolejnici.“

„Myslím, že ne,“ pravila Kellie. „Nahoře to má uchycení pro lano.“

„Víš to jistě?“ zeptala se Hutch.

„Visí ho z něj několik metrů.“

32

„Všichni si stěžuji na počasí a my teď máme techniku k tomu, abychom s tím něco mohli udělat, kdybychom chtěli. Ale neděláme to. Ve skutečnosti špatné počasí potřebujeme. Den na pláži je mnohem příjemnější, když víme, že někde na někoho prší.“

GREGORY MACALLISTER, *„Úvahy“, Sebrané eseje*

27 hodin do rozpadu (odhad)

Abel Kinder pozoroval čísla, která mu přebíhala po obrazovkách. Abnormální fronta vysokého tlaku postupovala do oceánu Nirvána, kde se měla střetnout s mimořádně nízkým tlakem podél východního pobřeží Transitorie. Ve vnitrozemí vznikala tornáda. Hurikány se roztáčely nad vodami, jež byly za normálních okolností příliš chladné na to, aby mohly hurikány vytvořit.

Stiskl tlačítko na Marcela.

„Co máš, Abele?“ zeptal se kapitán.

„Další špatné počasí. Kdy bychom je měli nabrat?“

„Za devatenáct hodin a něco.“

„Asi to nemůžeme urychlit, že?“

„Ne, nemůžeme. Nemáme nad časovým plánem žádnou vládu. Jak špatné počasí?“

„Mimořádně. Takové hodnoty jsem ještě nikdy neviděl. Řekni jim, že mají očekávat vítr a déšť. Hlavně vítr.“

„Jak silný?“

„Hodně.“

• • •

Toma Scolariho a Cleo, kteří s tak drzým potěšením sledovali, jak asteroid odplouvá vzhůru do noci, později nabral *Zwick.* Byla to jen malá krabicovitá loď, naježená anténami. Trup jí zdobil velký nápis UNIVERSAL NEWS.

Janet ho informovala, že jsou přiděleni k týmu Kosmáků na palubě. „Zhruba za sedm hodin bude další práce. Do té doby můžete odpočívat."

Přijal je postavou malý, nenápadný muž, jenž by se hodil na knihovníka, a vysoká štíhlá blondýna s chováním aristokrata, který ze sebe dělá plebejce. „Jack Kingsbury," představil se muž. „Jsem svářeč pro tuhle loď." Vykouzlil široký úsměv.

Žena se jmenovala Emma Constantinová. „Jsme rádi, že vás máme na palubě," řekla s předstíraným zájmem. „Odvedli jste vynikající práci." Měla dokonalou dikci.

„Předpokládám, že vy jste zbytek týmu," řekl Scolari.

Emma nebyla. „Já jsem producentka Augusta Canyona." Prohlédla si je. „Máte s sebou něco na převlečení? Sakra, tomu nerozumím. Slíbili, že zařídí, abyste měli nějaké čisté oblečení."

„Kdo to slíbil?" zeptala se Cleo, než Scolari stačil zareagovat.

„Můj kontakt na *Wendy*. Chtěli jsme udělat interview. Naživo. Jenomže oba vypadáte trochu pocuchaně. Podívám se, jestli bych nenašla něco, co by vám bylo."

Marcel ztratil kontakt s pozemní skupinou. Zatímco Lori se snažila dovolat se na *Tess* přes elektrické bouře, které nyní zakrývaly atmosféru, seděl na můstku *Nightstar jako* bez duše.

Pracovní prostory na *Nightstar* byly mnohem luxusnější než Marcelovo stísněné velitelské stanoviště na *Wendy.*

Můstek měl kožené ovládací panely, měkké podsvícení, pružné obrazovky přes celou stěnu a kapitánské křeslo, které by neudělalo ostudu v klubu VIP.

Chápal, proč to tak je: na *Nightstar* byl můstek součástí prohlídkového okruhu. Byla to jediná provozní část velké lodi, kterou mohli pasažéři doopravdy vidět, a tak moc a bohatství předepisovala etiketa. Návštěvy přestanou teprve poté, co uskuteční poslední sérii úprav kursu.

Nicholson Marcela rozčiloval. Bylo těžké říct proč. Choval se poměrně přátelsky. Od okamžiku, kdy dospěl k rozhodnutí, že pomůžou, se nestalo, aby rychle a účinně nezareagoval na potřeby operace. Dělal, co mohl, aby se Marcel a jeho lidé cítili dobře, a velice se snažil tolerovat Beekmana, jenž se občas neubránil projevům povýšenosti. Možná to bylo tím, že se až moc snažil dostát své představě toho, jaký by kapitán kosmické lodi měl být. Mluvil, jako by on, Marcel a Beekman fungovali na nějaké vyšší rovině než všichni ostatní. Byl náchylný kritizovat, tvrdit, že mise by měla větší šanci na úspěch, kdyby na palubě bylo víc lidí jako on.

Měl spadeno především na dobrovolníky. Byli to *amatéři*. Jak mohl někdo čekat, že něco udělají správně?

Ale Marcel mu několikrát připomněl, že amatéři si zatím vedou docela dobře.

Za krátkou dobu, kterou na *Nightstar* strávil, Marcel došel k závěru, že Nicholson nikdy nepochopil rozdíl mezi udržováním odstupu mezi sebou a svými důstojníky a povýšeností. Kapitán působil dojmem osamělého člověka a nejspíš neměl nikde v plavidle žádné přátele.

Beekman a jeden z jeho fyziků se krčili v koutě. Beekman vedl tým, jenž analyzoval směr, rychlost a polohu prutu Alfa po jeho uvolnění od konstrukce. Spolu s Drummondem vypočítali, co je třeba udělat, aby jej otočili a

nastavili tak, že se další den ráno objeví v patřičné konfiguraci a ve správný čas na určeném místě na Deepsix.

Na můstku byl nějaký tucet návštěvníků, většinou obézních párů středního věku, které se bavily o večeři nebo o večerním programu v Hvězdném divadle, kterým mělo být živé představení *Indiga* od Barryho Englishe. Marcel navrhl představení zrušit, poněvadž předpokládali, že budou v průběhu večera provádět úpravy kursu, jenomže Nicholson měl obavy, že by se někdo mohl vylekat, stěžovat si nebo se rozčílit. Předpokládalo se, že pohyby lodi budou vcelku nominální. A samozřejmě se bude všechno vědět s dostatečným předstihem.

Beekman ukončil rozhovor, omluvil se a došel k němu. „Je to dobré," řekl. „Všechno do sebe zapadá."

„Fajn." Marcel se odstrčil od panelu a Beekman se posadil. „Byli jste vynikající, Gunthere, ty a tvoji lidé."

„Díky. Měli jsme obavy, že rotace vystaví prut příliš velkému namáhání. Že jej to někde zlomí. Nebo že svary nevydrží. Ale zdá se, že jsme to zvládli dobře. *Vážně* věřím, že to snad dokážeš."

„My to snad dokážeme, Gunny. Nebo možná *ty*. Ty, John a ta armáda svářečů na částečný úvazek. Koho by to napadlo?"

„Víš co, rozdělujme zásluhy, až je budeme mít doma. Za devět minut dojde k úpravě kursu. Bude jenom velice malá. Nicholson o tom ví."

„Udělal jsi mi radost, Gunny."

„Nevypadáš zrovna šťastně. Co se stalo, Marceli? To kvůli tomu výtahu?"

„Jo. Momentálně to vypadá docela děsivě."

„To bude dobré. Kellie jim pomůže. Pořád s nimi nemáme spojení?"

„Nemáme. Pořád jsou mimo."

Přistávací modul vmanévroval přesně před výtah. Bušil do něj déšť a všude kolem nich bily blesky a duněl hrom. Kellie v křesle pilota zápasila také se silným větrem při skalní stěně.

„Budeme to muset provést rychle, Hutch," řekla. „Nevím, jak dlouho tady budu moci zůstat." Mluvila o energii, již bylo nutné vynaložit, aby zůstala v režimu vznášení se na místě.

„Fajn," řekla Hutch.

„Ještě něco. Ty výtahy jsou uvnitř konstrukce."

„My to víme."

„Fajn. Pak taky víte, že je to spleť trámů, podpěr a plátů. To *ona* vás drží. Musejí tam být nějaké koleje a výtahy jezdí nahoru a dolů po kolejích. Všechno je staré a zaseknuté. Kov se určitě pokřivil. Proto výtah nemůže jet volně."

„Co se nám snažíš říct, Kellie?"

„Asi padesát metrů pod vámi je díra. Až se tam dostanete, jednoduše se pod vámi otevře velká propast. Pak můžete jenom zamávat na rozloučenou."

„Dobře. Zatím to vypadá vcelku stabilně. Pojďme."

„Kdo bude první?"

„Randy."

Nightingale se na ni podíval, skoro až prosebně. Ve tváři byl popelavý.

Co od ní chtěl? Aby ho tam nechala?

Modul pomalu klesal, až se dostal přímo na úroveň výtahu. Kellie otevřela průlez a MacAllister jim ukázal lano. „Je uvázané k závěsu křesla, Randy," řekl.

Nightingale nervózně přikývl. „Jo."

MacAllister se přes vzdálenost pouhých několika metrů díval na Hutch. Taky na něm bylo vidět, že má strach, snažil

se však vypadat nonšalantně. No a co? Byl to koneckonců voják.

Modul se vznesl a spadl zpátky, jak jej zachytil vzestupný proud vzduchu. „Moc se nepřibližuj," upozornila Hutch.

„Je tady silný vítr," řekl jí do sluchátek Kelliin hlas.

Mac stočil provaz a odhadl vzdálenost. „Jsi připravená, Hutch?"

„Jo."

Lano jí točivě vylétlo vstříc. Chňapla po něm a dívala se, jak nedoletělo. Mac je namotal a zkusil to znovu. Také druhý hod byl krátký.

„Jsi moc daleko," řekl Kellie.

Hutch zaslechla tiché *sakra.* Modul se vzdálil, lano táhl za sebou. Když byl Mac znovu nachystaný, Kellie zahájila další přiblížení.

Modul se zvedl na vzdušném polštáři. Pak najednou prudce poklesl a MacAllister ke zděšení Hutch málem vypadl. Nightingale ztuhl. „Podělané proudy," ulevila si Hutch.

Mac couvl od průlezu. „Jsi v pořádku, Maku?" zeptala se Hutch.

„Vidíš, co se tam stalo?"

„Já jsem to viděla," řekla mu Kellie. „Uvaž se."

Na několik okamžiků zmizel. Když se opět objevil, kolem silného pasu měl uvázaný provaz. Problém byl samozřejmě v tom, že kdyby *doopravdy* vypadl, Kellie by nemohla odejít od řízení, aby ho vytáhla zpátky. Musela by slétnout až úplně dolů, aby ho znovu naložila.

„Je to dobrý," řekl MacAllister. „Pojďme to zkusit znovu."

„Je to trochu o hubu," pravila Kellie. „Až se k vám lano dostane, budete muset být rychlí." Hutch pochopila: pokud by

vítr strhl modul uprostřed operace, vyškublo by to provaz i toho, kdo by na něm byl, ven z výtahu.

Kellie se přiblížila. Hutch visela očima na Makovi, dívala se, jak odhaduje vzdálenost. Lano měl stočené v pravé ruce. Modul se natočil bokem, poklesl, zakymácel se a vrátil se zpátky. Pak se zvedl a dostal se nad ni.

Mac uviděl svou šanci a lano se vymrštilo směrem k ní. Rozmotalo se a klouzalo, jak bylo mokré od deště. Ale jí se podařilo sebrat je ze vzduchu a udržet je.

„Fajn, Randy," řekla. „Pojďme."

Couvl a ona uviděla, jaký boj svádí na druhé straně očí.

„Nemáme čas tady blbnout," řekla mu potichu. „Jestli tady zůstaneme, zemřeme."

„Já vím."

Čekala na něho.

„Hutch," ozval se hlas Kellie. „Pojďme. Neudržím to tady věčně."

„Pracujeme na tom."

Nightingale postoupil dopředu a zavřel oči. Omotala mu lano kolem pasu, překřížila je pod podpažím a vepředu zajistila. Z toho neměl šanci vypadnout. Přesto však kladl odpor, když se ho snažila dovést k otvoru.

„Hutch," řekl. „Já to nezvládnu."

„Je to fajn, Randy. Vedeš si dobře."

Výtah znovu poklesl. Prudce se zastavil.

„Hutch!" pobídla Kellie.

Nightingale se postavil do dveří a zadíval se na modul. Ocitl se na prudkém dešti.

„Nedívej se dolů," poradila mu Hutch. „Hoďte sebou," řekla Kellie.

„Hutch?"

„Ano, Randy?"

„Jestli se to nepodaří –"

„Podaří se to.“

„Jestli ne –“ Šmátral po okraji otvoru, našel jej a pevně se ho chytil. Lano, které se natahovalo od něho k plavidlu, se napínalo a povolovalo, jak Kellie balancovala ve vzdušných proudech u stěny srázu.

Hutch se postavila za něho a lehkým páčením mu prsty sundala. „*Vždycky* se to podaří,“ řekla mu. A zatlačila. Vypadl mlčky, bez výkřiku, který očekávala.

Padal dolů. Muselo to být několik nesmírně nepříjemných vteřin, ale rychle nastal konec, když ho lano zachytilo a on se zhoupl v širokém oblouku pod modulem. Kellie se rychle vzdálila. Nightingale se pohupoval sem a tam, držel se lana a znovu a znovu opakoval: *Proboha.*

Mac ho začal vytahovat nahoru. Hutch se dívala, jak sebou Nightingale zuřivě hází, a na malou chvíli se jí zmocnila obava, že dostal infarkt. „Klid, Randy,“ řekla mu. „Je to dobré. To nejtěžší máš za sebou.“ A dál na něho mluvila tím nejkonejšivějším tónem, jakého byla schopna, až Mac konečně sáhl dolů, chytil ho za vestu a vytáhl ho do plavidla.

Modul se maličko naklonil a začal se vracet. V průlezu se znovu objevil Mac s lanem. „Tak, moje hrdá krásko,“ řekl. „Teď jsi na řadě ty.“

Výtah se zachvěl. Možná další zemětřesení. A znovu se rozjel dolů. Couvla od otvoru a posadila se. Výtah pokračoval v sestupu, několik vteřin to dokonce vypadalo jako volný pád. Srdce jí vyskočilo do krku. Pak zaskřípal kov a výtah se s nárazem zastavil.

Kellie ji horečně volala. „Je to dobré,“ řekla Hutch.

„Možná ne.“

Její srdce, jež se dosud nestačilo zklidnit, vynechalo. „Co se stalo?“

„Ztrácím výšku.“ Vyčerpaný injektor.

Dívala se, jak se modul propadá. Kellie pokles zpomalila, zažehla trysky a získala trochu výšky zpět. Znovu k ní přiletěla. „Budeme to muset zvládnout hned napoprvé," řekla.

Mac stál s lanem v přechodové komoře. Kellie doplula nad ni, vypnula trysky, dala zpětný tah a modul zastavila. Začal se propadat.

„Ne," řekla Hutch. „To nepůjde."

Klesal příliš rychle. Mac se zoufale podíval směrem k ní.

„Budu muset přistát a dobít to," oznámila Kellie. „Mrzí mě to, Hutch. Neznám jiný způsob, jak to udělat."

Hutch přikývla a zamávala jim na rozloučenou. „Slétni dolů. Budu tady, až se vrátíš."

Stmívalo se. Vítr byl prudký a Kellie neměla žádná čidla. Noční záchranná akce nepřipadala v úvahu.

Kellie potlačovala hněv a slzy. „Ve výtahu zůstat nemůžeš, Hutch."

Hutch se podívala, jak modul zažehl motory, naklonil se a odletěl východním směrem. „Je to tak špatné?"

„Dobré to není."

Vyhlédla ven do bouře. A na konstrukci, nosníky, příčné trámy a vodicí koleje po obou stranách. Kdyby se tak dostala *tam.*

Nad ní explodoval blesk, který dal všemu chvilkový kontrast.

Vnější strana výtahu byla hladká, nebylo čeho se zachytit. Přestože strop byl nízký, na střechu se dosáhnout nedalo. Neviděla žádnou možnost, jak by na ni mohla vylézt, ani kdyby se měla na co postavit.

Výtah znovu sklouzl. Do jedné stěny něco tvrdě narazilo.

Couvla a snažila se přemýšlet. Při vědomí toho, co se každým okamžikem může stát, bylo dost těžké zachovat si čistou hlavu.

Posbírala své liány, vrátila se k otvoru a vyhlédla znovu na střechu. Potom si lehla na břicho, vyklonila se a podívala se dolů. Ze spodní strany visela dvě lana. A spatřila také mezeru, jen o několik metrů níž. Chyběla tam vodicí kolejnice.

Podle toho, jak se situace vyvíjela, jí zbývalo jen několik minut.

Hutch vytáhla laser, stoupla si vedle dveří a vyřízla ve stěně otvor ve výšce pasu. Potom druhý víc doleva a ve výšce ramen a třetí nad její hlavou přímo nad tím prvním. E-pouzdro ji mělo chránit před extrémním žárem a chladem, ale nebyla si jistá, co by se stalo, kdyby šlápla na rozžhavený kov. Naproti tomu neměla moc času tam stát a čekat, až všechno zchladne.

„Hutch –“ Kelliin hlas, rušený bouří, „– na zemi a dobíjím.“

„Fajn.“

„Dostaneš se ven z kabiny?“

„Dám ti vědět.“

Vrátila se ke dveřím, odměřila vzdálenosti a zkusila se přesvědčit, že není rozdíl mezi tím, o co se snaží, a vylezením na střechu garáže, které jako malá absolvovala mnohokrát.

Vyklonila se a opatrně hmátla po nejvyšším záchytném bodu. Déšť jí bránil v dýchání. Přestože ji před ním chránilo pole, psychologický účinek byl stejný, jako kdyby tam pole nebylo. Opět McMurtrieho efekt.

Sebrala odvahu, vyhoupla se na stěnu výtahu, zasunula nohu do spodního otvoru, rychle vyšplhala nahoru a přelezla na střechu. Uchycení lana bylo uprostřed a střecha se od něho lehce svažovala na všechny strany. První impuls jí velel přelézt k němu, dostat se tak daleko od okraje, jak to půjde. Jenže tím by nic nezískala.

Dívala se, jak kolem ní pomalu ubíhá konstrukce diagonálních a horizontálních vzpěr. Pohybuje se *nahoru.*

Byly kulaté a zoufale úzké. Ne silnější než její zápěstí. Jaké stavební materiály tihle lidé vlastně používali?

Opatrně došla ke konstrukci, uvázala si jeden konec své liány kolem pasu a překročila ze střechy na příčný trám, který ji právě míjel. Výtah jel dál a ona se odkláněla, dokud nebyl pryč. Potom omotala liánu kolem trámu, pevněji utáhla a uvědomila si, že přestala dýchat. Pomalu se posadila. Obě nohy spustila na jednu stranu trámu, i když by se raději posadila obkročmo, protože by se cítila bezpečněji, ale prostě to nebylo pohodlné.

„Hutch?“ ozval se Kelliin hlas.

„Vystoupila jsem z výtahu.“

„Jsi v pořádku?“

„Jsem. Aspoň si to myslím.“

„Kde jsi?“

„Sedím na příčníku.“

Další blesk. Spojení se na okamžik přerušilo. Když se obnovilo, Kellie řekla: „Jak je to nebezpečné?“

„Jsem v pohodě.“

„Zhruba za hodinu budeme mít dostatečně nabito.“

„Nepokoušej to. Všechny nás zabiješ. Počkej do rána.“

„Hutch –“

„Udělej, o co tě žádám. Všichni tak budou mít největší šanci.“

Výtah stále rovnoměrně sjížděl dolů. Pak se náhle zastavil a několik minut se zdálo, že se zasekl na místě. Nakonec se vysmekl z konstrukce, z vodicích kolejnic, a začal padat. O hodně později zaslechla, jak se dole zřítil do lesa.

AKTUÁLNÍ ZPRÁVY

„Jedna z osob, které dnes ráno v časných hodinách uvízly ve výtahu, zůstává v ohrožení…“

Nicholson by nejraději byl ve svém srubu v Adirondackských horách. Po ničem netoužil tolik jako po tom, aby celá tato záležitost skončila a jeho role byla zapomenuta. Věřil, že je v bezpečí. Jeho pozice se však zatřásla a on neměl rád, když se ocital v situaci, která vyžadovala, aby nadále činil rozhodnutí, která se mohla obrátit proti němu. Ve skutečnosti byl odhodlaný postarat se o to, že se nic nestane, že z mise vyjde bez úhony. Pokud by se mu to podařilo, považoval by to za své velké štěstí.

Na druhém místě by byl rád, kdyby se záchrana podařila. Nejen proto, že by mu to pomohlo v jeho případu, ale také proto, že když pominuly jeho bezprostřední obavy, začal se čtveřicí lidí uvězněných na zemi určitým způsobem soucítit.

Byl si zcela vědom toho, že jeho priority, pokud by vešly ve známost, by ho postavily do špatného světla. A to zjištění mu působilo rozpaky, nakládalo mu na ramena ještě větší břímě. Ale nemohl za to, co cítil. Nesl Marcela nelibě ne kvůli něčemu, co kapitán *Wendy* skutečně udělal, ale proto, že nedokázal vymyslet plán záchrany, který by v sobě neobsahoval další rizika pro Nicholsona.

Loď sebou maličko škubla, jak zahájila úpravu kursu. Vyloženě *cítil* hmotnost objektů, které *Nightstar* táhne. Poznal ji podle toho, jak měla loď pomalé reakce. A tak to momentálně bylo: *Nightstar* se nemohla zbavit té neskutečné mimozemské *tyče*, tak jako se Nicholson nemohl zbavit svého rozhodnutí nechat dva pasažéry a přistávací modul slétnout z oběžné dráhy na povrch.

Přepážkami se rozlévala energie, jak se čtyři nadsvětelníky snažily přemístit své břemeno na stanovený kurs. Neměly významnější možnost bočního manévrování. Lodě sice mohly měnit svůj kurs pomocí strategicky umístěných, vysoce manipulovatelných pomocných motorů,

ale jen hlavní motory měly dostatečný výkon k tomu, aby nějak zapůsobily na prut Alfa. To znamenalo, že jím mohli prakticky pohybovat pouze dopředu a museli spoléhat, že zbytek udělají gravitační pole a setrvačnost.

Když však byl manévr v plném běhu, Lori oznámila, že se stále pohybují podle plánu. Nicholsonovi celá operace připadala neprakticky složitá. Ale zatím neměl žádný důvod si myslet, že se plán nezdaří. Kromě svých instinktů.

Motory přešly na neutrál. Energie se vynakládala jinde, jednou nebo více ostatními loděmi. Nedokázali výkony úplně sladit, a proto počítače dělaly úpravy tak, že zažehovaly motory různých lodí v kombinaci, jež byla nutná pro dosažení kýženého výsledku. Byla to symfonie.

Jedna z pomocných obrazovek ukazovala generovaný obraz *Nightstar*. Loď se nacházela uprostřed skupiny souhvězdí, hřejivá a zářivá na pozadí prázdnoty. Prut reprezentovala čárka tenká jak nehet, jež se táhla až k okrajům obrazovky. Šipky ukazovaly, že *Zwick* je 44 kilometry vepředu a *Wildside* 62 kilometry vzadu.

Dolil si kávu do hrnku a všiml si, že Marcel je zabraný do naléhavého rozhovoru s Beekmanem. Z časového harmonogramu, který vypracovali, poznal, že je čeká dalších několik hodin manévrování. Úprav podélné rotace a postrkování Alfy na přesnou dráhu.

Marcel domluvil, rozhlédl se kolem a všiml si Nicholsonova pohledu. „Co bys řekl malé snídani, Eriku?“ nadhodil.

Nicholson se podíval na Beekmana. „Nevím, zda bychom neměli zůstat tady. Pro případ, že se něco stane.“

„Něco se už děje,“ poznamenal. „Víš přece, že Hutch tam zůstala.“

„Ano, slyšel jsem.“

Bylo po čtvrté ráno. „Myslím si, že v dalších několika hodinách toho moc udělat nemůžeme. Lori má všechna data, která potřebuje. Kosmáci jsou připraveni vyjít ven, jakmile to podmínky dovolí.“

„A když se objeví problém?“

„Pokud bude malý, poradíme si s ním.“

„A pokud bude *velký?*“

„Bude to konec,“ odvětil věcně Beekman. „Už jsme za bodem, kdy můžeme udělat nějaké významnější úpravy.“

Možná to nebyl tak špatný nápad, posedět s Clairveauem a Beekmanem. Pokud se operace podaří, lidé si budou pamatovat obraz dvou kapitánů a vedoucího vědeckého týmu, jak organizují záchranu.

Nezdálo se, že by elektrická intenzita bouře chtěla polevit. Liják do ní bušil a vítr skučel.

Bezprostřední nebezpečí se odvíjelo od možnosti, že některý blesk zasáhne konstrukci. Před slabým výbojem by ji e-pouzdro ochránilo, ale zásah bleskem neměla šanci přežít. Naštěstí konstrukce výtahu netrčela do vzduchu. Mizela ve zříceninách na vrcholu hory. Přesto měla spoustu obnaženého kovu. Blesk musel dřív nebo později přijít.

Neviděla možnost, jak se ze železa dostat pryč. Skalní stěna byla příliš hladká. Těch několik keřů, které se na ní krčily, by ji nikdy neuneslo. Nahoře a kousek stranou byl jeden strom. Vypadal staře a zakrsle a ji napadlo, že má co dělat, aby se tam udržel sám. Navíc by to vyžadovalo dlouhý skok a ona byla dosti přesvědčená, že by ho nezvládla.

Kellie byla stále na příjmu, mezi poruchami ji kontrolovala a ptala se, jestli je v pořádku.

Déšť se na ni valil. Díky pouzdru zůstávala suchá, jenže špatně viděla.

„Určitě nemáš žádnou možnost, jak se z toho železa dostat pryč?“ zeptala se Kellie.

Hutch unaveně zavrtěla hlavou. Probraly to už několikrát. „Pak je to jasné.“

„Ne. Neleť nahoru. Počkej, až se to přežene.“

„Ale –“

„Něco vymyslím, jak se dostat pryč. Pro moje šance bude nejlepší, když zůstanete tam, kde jste.“

Nad hlavou jí explodoval další blesk. Trhla sebou, a kdyby nebyla připoutaná, byla by se ze svého bidýlka asi zřítila. Skoro si zvykla na trvalý strach, po kterém zůstávala otupělá a vyčerpaná. Strom se v prudkém dešti nahnul.

Konstrukce se zachvěla. Zemětřesení nebo hrom, už na tom prakticky nezáleželo. Zadívala se východním směrem. Brzy vyjde Jerry, ale obloha byla příliš zatažená, než aby jej mohla vidět. Díky bohu za drobné laskavosti.

Když modul začal klesat, Kellie okamžitě přidala, nabrala výšku a vrátila se k vrcholku hory. Doufala, že se jim podaří najít způsob, jak záchranu uskutečnit shora. Ale vrcholek byl navzdory prudkému větru dál zahalený mlhou. Elektrická aktivita přerušila spojení s *Wendy*, takže je nikdo nemohl navést. Když na ni MacAllister naléhal, aby to přesto zkusila, uvážlivě mu připomněla, že jestli se všichni zabijí, Priscille Hutchinsové tím nijak nepomůžou.

Místo toho se rozhodla pro římsu v polovině hory. Bylo slyšet, jak se oceán valí do vnitrozemí, a tak chtěla zůstat vysoko.

MacAllister mrzutě zíral z okna do tmy přerušované záblesky. Do modulu bubnoval déšť

Bručeli jeden na druhého a stěžovali si, že sedí a nic nedělají. Pozdě večer Mac konečně usnul. Nightingale, kterému nezbyl nikdo, s kým by se mohl hádat, seděl

zasmušile v křesle, až Kellie začala přemýšlet, jestli je vůbec vzhůru. Někdy kolem půlnoci ztratila spojení s Hutch úplně.

Bouřka pokračovala do noci. Spala přerušovaně a jednou, když se probudila, zaslechla šeptem vedený rozhovor mezi svými pasažéry. Nightingale se přiznával, že záchranu zdržel on, bral zodpovědnost za Hutchinu situaci na svá bedra. Dovedla si představit, co se mu honí hlavou: Priscilla tam zůstala, aby se on dostal pryč. Znovu se stalo, že ho zachránila žena za cenu vlastního života. K jejímu překvapení mu Mac řekl, že se to mohlo stát každému.

Bylo dost těžké se v něm vyznat. Pro Maka bylo typické, že ukazoval světu cynickou tvář. Přesto na ni naléhal, aby se o záchranu pokusila, i když mu řekla, že to nejde, potmě, v tomto vichru, že by jedině zahodili své životy.

Od chvíle, kdy Hutch a Nightingale ráno odešli na průzkum šestiúhelníkové stavby, toho řekl velice málo. *Musí to pro něho být těžké,* pomyslela si. *Je zvyklý hrát hlavní roli. Všichni ho berou vážně, čekají na každé jeho slovo. Ubytovává se v nejlepších hotelích, všude, kam přijde, si užívá zájem médií. Teď mu najednou zůstalo jenom fungovat v režimu přežití, viset na laně, balancovat mezi životem a smrtí. A každému je naprosto jedno, kdo je. Jediné, co bylo důležité v uplynulých dvanácti dnech, bylo: Co dokáže?* A skutečnost je taková, že dokázal víc, než by od něho byla čekala.

Rozhodla se, že až se dostanou *domů, jestli* se dostanou domů, požádá Marcela, aby Makovi udělil čestné uznání. *To* by bylo něco, co by stálo za to vidět, jak si Gregory MacAllister přijde na Akademii pro cenu. Nikdy si nepostěžoval jinak než tak, že hlasitě spílal neživým předmětům, jako byl Jerry. Udělal všechno, co bylo v jeho fyzických možnostech, a nestala se z něho všeobecná osina v zadku, jak předpokládala, když začínali.

„Proboha,“ vyhrkl. Kabina se rozjasnila a pohasla. Noc prořízlo zaburácení hromu.

„*To* bylo do výtahů,“ řekl Nightingale.

„Hutch!“ Mac klepal na svůj komunikátor a mluvil do něho. „Priscillo. Ozvi se.“

Bylo právě nad ránem, do setkání s Marcelovou naběračkou zbývalo ještě pět hodin. Ale tma zatím nijak neustupovala. Nightingale sklíčeně seděl a poslouchal vítr. MacAllister se tyčil za ním a při každém blesku zatínal zuby.

MacAllisterovi od začátku nebylo příjemné používat přezdívku *Hutch.* Bylo to jméno pro skladištního dělníka, které se naprosto nehodilo pro galantní, i když ztřeštěně odvážnou, mladou ženu.

Začal jí sestavovat poklonu. Chtěl, aby vyšla ve *Čtvrtletníku dobrodruhů,* publikaci, jíž šest let dělal editora a v níž se stále objevovaly jeho občasné příspěvky.

„Pořád nic?“ zeptal se Kellie, která znovu zkoušela vysílačku.

Zavrtěla hlavou. Jenom silné praskání poruch. „Určitě už je čas,“ řekl Nightingale. „Ještě ne,“ odpověděla.

MacAllister se vrátil ke svému projektu. *Priscilla pocházela z malého města v Ohiu.*

Odkud vlastně byla? Bude si to snad muset vyhledat. Samozřejmě na tom nezáleželo, jestli z Ohia nebo ze Skotska. A dokonce ani na tom, jestli to bylo malé město.

Priscilla byla z dolního Bronxu.

Fungovalo to stejně dobře.

Pracovala pro Akademii věd a techniky jako pilot, který za standardní plat oblétává únavná kolečka mezi Zemí, vykopávkami na Pinnaclu a černou dírou u Mamary.

Před dvaceti lety byla součástí expedice, jež objevila mraky Omega, ty zvláštní útvary, které ve vlnách unikají z

galaktického centra, aby napadaly plavecké bazény a dvacetipatrové budovy. Na rozdíl od všech ostatních účastníků výpravy, kteří sepsali paměti, se Priscilla Hutchinsová jednoduše vrátila k pilotování.

Zapomněli jsme na ni. A možná bychom si nikdy nevšimli, kým doopravdy byla. Nebýt toho, že ji nakonec poslali na Deepsix.

MacAllister zachrčel a vymazal slova *galaktického centra.* Příliš to znělo jako nějaký park.

Nightingale vstal a došel si k automatu na kávu. Kellie se s přestávkami snažila číst, ale viděl, že se jí nedaří dostat se dál.

Mac byl už skoro hotový, když se Kellie narovnala. „Fajn," řekla. „Vítr trochu zeslábl. Všichni se připoutejte." Zdálo se mu, že venku je jasněji, ale ne o mnoho.

Uslyšel zaskučení motorů a přetáhl si popruhy přes hlavu. Panel se rozsvítil. „Držte se," řekla a MacAllister ucítil, jak se plavidlo vzneslo do bouře. V témže okamžiku Kellie zapnula reflektory. Stoupali kolem stěn, lijáku a zmítajících se stromů.

Modul se probíjel k nebi a Nightingale se znovu snažil navázat s Hutch spojení.

Mac s nadějí vyhlížel na sráz. Občas, při správném úhlu, se mu podařilo zahlédnout konstrukci výtahu. „Víme, kde ji hledat?" zeptal se.

„Byla úplně nalevo," pravila Kellie. „V šesti stech třiceti metrech."

Mac začal sledovat výškoměr.

Nightingale před ním skoro ani nedýchal.

„Výtah je pryč," řekla Kellie. To nebylo žádné překvapení.

Nightingale přejížděl po konstrukci triedrem.

„Nějaký náznak, že tam je?" zeptal se.

„Řeknu ti, jestli něco uvidím,“ utrhl se na něho.

Kellie píchla do svého komunikátoru. „Hutch, jsi tam?“

Praskání na okamžik ustalo a oni uslyšeli její hlas!

„– Tady –“

Všichni se na ni snažili mluvit najednou. Kellie je musela umlčet. „Kde jsi?“ zeptala se.

„Tam, kde jste mě nechali.“ Signál se přerušil. „– vidím vaše světla.“

„Fajn, vydrž. Hned tam budeme.“

„Jo. Budu moc ráda.“

„Jak jsi na tom, Hutch?“

„Můžeš to zopakovat?“

„Jak jsi na tom?“

„Dobře.“

„Vidím ji,“ ohlásil Nightingale.

„Kde?“ zeptala se Kellie.

„Tam.“ Ukázal prstem.

Visela na jednom příčníku. Mac se podíval jenom krátce a okamžitě sáhl za sebe pro lano. Jeden konec omotal kolem uchycení sedadla a pevně utáhl. Nightingale otevřel vnitřní dveře přechodové komory.

„Nezapomeň sebe,“ řekla Kellie.

Nezapomněl. Po poslední zkušenosti ne. Vzal si vlastní lano a pevně se přivázal ke stejné základně.

Kellie jim ještě připomněla, aby si také zapnuli e-pouzdra. Potom vyrovnala tlak vzduchu. „Já jsem připravená,“ oznámila.

Do modulu udeřil prudký nápor větru a Mac sebou praštil na podlahu. Nightingale mu pomohl vstát.

Kellie otevřela vnější průlez. Do přechodové komory tak vtrhly vítr a déšť. A Mac uviděl, proč je Hutchinsová ještě naživu. Udělala ze svého provazu závěs, jejž si protáhla pod

stehny a podpažím, a spustila se z konstrukce. Aby neměla kontakt s kovem.

„Vydrž, Priscillo," řekl jí, i když věděl, že ho v burácení bouře nemůže slyšet.

„Jsme dost blízko?" zeptala se Kellie. Modul se pojednou zvedl a poklesl.

„Ne!" zavolal. „Takhle by to nešlo."

„Nevím, jestli to dokážeme líp."

Lano bylo univerzální, lehké. Něco, čím se dal zajistit náklad nebo možná vyznačit místo vykopávek. V tomto vichru potřeboval spíš něco, jako byla těžká liána, kterou měla Hutchinsová.

Několikrát minul. Potom si vypnul e-pouzdro na tak dlouho, aby si stačil sundat botu. Navázal ji na lano a počkal na správný okamžik: až vítr zeslábne a modul bude dost blízko. Když se to stalo, hodil lano a botu. Bota doletěla za příčník. Hutch se zhoupla dozadu, dopředu a lano chytila. Stáhla si ho, omotala si ho kolem pasu a zajistila pod pažemi.

Mac uchopil lano a připravil se.

„Honem," zaprosila Kellie, jež bojovala s bouří a sestupnými proudy.

Hutch se v pravé ruce objevil laser. Ukázala jim ho, aby jim dala najevo, co se chystá udělat.

Mac zalétl pohledem k uchycení křesla a sevřel lano pevněji. Nightingale, jenž stál v průlezu, nebyl uvázaný. Mac ho odstrčil dozadu, aby se mu nic nestalo.

Priscilla přeřízla liánu a propadla se jim z dohledu. Lano se prudce napjalo. Mac držel. Ucítil, jak se Nightingale postavil za něho, a společným úsilím ji vytáhli dovnitř.

Když byla bezpečně na palubě, propadli všichni záchvatu smíchu. Priscilla objala Maka a dala pusu Nightingaleovi. Kellie zvýšila rychlost a odstavila injektor, aby šetřila jeho zásobu energie. Potom Hutch objala také ji. Byli šťastní a

vyčerpaní a nebránili se slzám. Poděkovala jim, vymotala se z lan a lián, vyjádřila svou bezmeznou radost z toho, že je zpátky v modulu, a ještě jednou je všechny objala. Odvázala Makovu botu a obřadně mu ji vrátila.

„Vítej doma," řekla Kellie.

Mac se posadil. „Je fajn, že jsi zpátky, Priscillo," řekl příjemným hlasem.

Padla vedle něho, promnula si stehna v místech, kde ji držela liána, a zavřela oči. „Nevěřili byste, jak je to příjemné," prohlásila, „být tady."

Kellie vytrvale stoupala. Náhle vylétli nad mraky. Vzduch byl méně turbulentní, ale Nightingale zatajil dech. Díval se *nahoru.*

Mac pozorně sledoval směr jeho pohledu. Spatřili obrovský oblouk blížící se planety. Celá jihozápadní obloha pod tím monstrem vadla. Viděli *do* něho, do jeho hlubin. Mac cítil, jak ho zamrazilo.

„Co teď?" zeptal se. „Poletíme na místo setkání?"

„Ještě ne," řekla Hutch. „Je příliš brzy. Zbývají nám víc než čtyři hodiny."

Ušklíbl se a podíval se dolů na kypící mračna. „Vážně se tam musíme vrátit?"

Bill a Lori překvapili posádku tím, že se objevili ve dvojici na obrazovce na můstku *Nightstar. „S potěšením oznamuji, že manévrování je ukončeno,"* řekla Lori. *„Není třeba vynakládat žádnou další energii. Alfa dorazí do stanoveného bodu nad Mlžným mořem v daný čas a v náležité konfiguraci."*

„Dobrá práce," oznámil Bill. Vypadal docela spokojeně.

Kellie našla vyvýšené místo u paty hory a přistála.

Hutch se odebrala do koupelny. Když z ní po půl hodině vyšla, vypadala vydrhnutě a byla zabalená do přikrývky, neboť oblečení se jí teprve sušilo. „Doufám, že ta neformálnost nikomu nevadí," řekla.

MacAllister se po ní potměšile podíval. „Ani v nejmenším."

Nechali kolovat jednu z lahví, které se jí podařilo zachránit z modulu *Nightstar*. Foukal vítr, pršelo, ale přinejmenším pro ten okamžik bylo se světem všechno v pořádku.

33

Tak jako jsou profese, které vyžadují, aby člověk věřil v přízeň prozřetelnosti, jako třeba práce s utiskovanými nebo vzdělávání mládeže, jsou také jiné, u nichž je žádoucí ateismus. Mám na mysli zejména piloty. Když se vznášíte mezi mračny hvězd, chcete, aby v kabině seděl někdo, kdo může ztratit stejně mnoho jako vy, pokud se něco pokazí.

GREGORY MACALLISTER: *Můj život a lásky*

20 hodin do rozpadu (odhad)

Miles Chastain se vrátil s Filipem Zosimovem do sítě. Tentokrát měl svou výstroj, několik pomocníků a náklad materiálu na dvou člunech. Drummond čekal s týmem Kosmáků.

Miles létal s nadsvětelníky už celé čtyři roky, z toho tři poslední pro Universal News. Práce byla dobře placená a, co bylo v téhle fázi jeho života stejně důležité, zaváděla ho na místa, kde se zpravidla něco dělo. Vezl například zpravodajský tým na Nok, jedinou známou planetu, která měla žijící původní civilizaci, a dorazil právě včas, aby viděl první výstřely vypálené v posledním kole války vedené ve stylu počátku dvacátého století. Doprovázel vyšetřovatele na Kruger 60, když se *Aquilar* vrátil z prvního průzkumného přeletu přes Orionskou průrvu bez posádky. Dělal pilota, když Universal natočil cenou odměněný speciál o starodávné kosmické stanici mimozemšťanů obíhající kolem Bety Pac III.

Teď pomáhal organizovat záchranu z Deepsix. Na kluka z řadovky v Baltimoru to nebylo špatné.

Dorazil několik minut poté, co dostal zprávu, že Alfa je na správném kursu a nebudou zapotřebí žádné další úpravy. To znamenalo, že Filipův tým může zahájit svou fázi operace.

Aby uvolnil asteroid, přeřezal Drummond síť téměř přes tři čtvrtiny jejího obvodu. Síť nyní plula prostorem, třpytila se na slunci, dvě poloviny, částečně zamotané, jakýsi zářivý, potrhaný prapor vlající z velice dlouhé tyče.

Jejich prvním úkolem bylo dotáhnout to, co Drummond začal: dokončit řez. Zbavit se jedné ze dvou polovin.

Drummondův člun se vnořil do plujících záhybů. Jeden z Kosmáků vyšel přechodovou komorou ven a uvázal lano k té polovině, která měla být odstraněna. Potom se vrátil do člunu, který začal odplouvat a narovnávat tuto část sítě, aby byla připravená na řez laserem.

Miles se přiblížil v druhém plavidle a přeřezával ji tak dlouho, až se čistě oddělila. Drummondův pilot odtáhl uřezanou část pryč a pustil ji, aby si našla svou oběžnou dráhu.

Vrátil se a připevnil zbývající polovinu ke člunu. Pak pomalu zabrzdil a roztáhl ji. Když byl spokojený, pustil ji.

Miles znovu přišel na scénu.

Představa byla udělat ze zbývající půlky pytel. Ta část sítě, která byla spojená s plošinou, by po spuštění do atmosféry tvořila vršek pytle; z opačného konce, bývalého jižního pólu, by se stalo dno. Milesův tým stál před úkolem spojit rozstřižené strany v blízkosti dna a zajistit je, vytvořit oblast, která bude viset dolů k povrchu planety a do níž bude modul za něco přes šest hodin moci přistát. Nebo havarovat, bude-li to třeba.

Čluny zaujaly místo každý na jedné straně sítě, přibližně sto metrů ode „dna“. Miles a tři Kosmáci vylezli na ni a pomocí člunů přitáhli spodní konce k sobě.

Zbytek kosmáckého týmu, který měl celkem osm členů, se rovněž zapojil do akce. Byli vycvičeni speciálně pro tuto operaci, ale Miles si po celou dobu nepřestal dělat starosti. Trénovali s tenisovými sítěmi z *Nightstar,* ale to nebyla nejrealističtější simulace.

Sledoval, jak se jeho lidé rozmisťují přes úzkou mezeru mezi sítí a přechodovou komorou na kovové články, které se vznášely nedaleko. Podle instrukcí se navázali lany, vytáhli z batohů svorky, které Marcia Keelová vyrobila ze židlí, kávových automatů a regálů v nákladovém prostoru, a začali znovu spojovat spodní část sítě.

Mělo to aspoň jednu výhodu: nepoužívali při tom lasery. Bylo mu proti srsti vydat lasery do rukou lidí na konstrukci, a kdyby ho někdo požádal, aby to udělal na síti, rovnou by odmítl. Naštěstí to nebylo nutné.

Byl venku jediný, kdo měl tryskovou soupravu. Jeho úkolem bylo pohybovat se podél okrajů a přitahovat je tak blízko k sobě, aby je Kosmáci mohli spojit trvale. Pouze jeden z nich v této fázi operace odplul pryč, a Miles ho rychle zachytil.

Neměl z téhle části plánu dobrý pocit. „Ten *pytel* má tři čtvrtě kilometru v průměru, Marceli," vyjádřil se na soukromém kanále. „Nedalo by moc práce, aby se zamotal. Potom bys neměl nic."

„Co navrhuješ?"

„Raději bych tu věc seřízl na velikost, která se dá zvládnout. Řekněme sto padesát metrů. Víc určitě ne."

„Jak dlouho by ti to trvalo?"

Rozhlédl se po stovkách čtverečních metrů plující sítě. Museli by se vrátit dovnitř, provést několik složitých manévrů, odřezat většinu sítě, vrátit se ven a pospojovat ji. „Dvanáct hodin."

„Tím pádem není o čem diskutovat, ne?“ Slyšel v Marcelově hlase netrpělivost. „Udělejte to podle plánu.“

Kosmáci skončili a spodních sto metrů bylo pospojováno do pytle. Když byli hotovi, Milesův člun je posbíral.

Teď přišla show Filipa Zosimova. Filip si s sebou přivezl trubky, nařezané a vytvarované do podoby prstence. Miles mladého Rusa obdivoval. Před hodinou jasně vyjádřil svoje zděšení z představy, že by měl vylézt ven na síť, ale když se postavil před dobrovolníky a aktivoval své e-pouzdro, nebylo na něm vidět ani stopy po zdráhavosti.

Trubky představovaly většinu rozvodů vzduchu a vody odmontovaných z *Wildsidea.* Různé kusy byly označeny tak, aby montérům umožnily sestavit je dohromady s minimálními zmatky. Pod Filipovým vedením se vrátili ven.

Nad pytlem, který právě vytvořili, byla síť až po plošinu otevřená. Nařízli síť šikmo těsně nad pytlem, otevřeli velký prostor a jeho okraje přichytili k trubkám. Když byly trubky na místě, napojili čerpadlo a senzor.

Napustili dovnitř vzduch, až vznikl pevný límec ve tvaru prstence, který vytvořil ústí o průměru asi pětadvacet metrů. Tento límec měl držet síť otevřenou, aby měl modul kudy vlétnout. Senzor vyrobený z uzavíracího mechanismu průlezu na *Wildsideovi* měl aktivovat ventil, jakmile modul vletí dovnitř. Ventil se otevře a vypustí vzduch, límec se zhroutí a riziko, že by kosmické plavidlo vypadlo zpátky, prakticky pomine.

Dalším úkolem bylo zajistit, že se zadní část sítě neposune dopředu a neuzavře pytel nebo nezablokuje jeho ústí.

Aby toho dosáhli, vytáhli náklad tyčí vyrobených z kovu získaného z nákladového prostoru *Wildsidea* a opatřených spojkami, aby se daly navzájem propojit, jeden konec na druhý. Měli také zásobu podpěr a výztuží.

Každá tyč byla přesně pět metrů dlouhá. (To byla maximální možná délka, která se dala naložit a vyložit ze člunu.) Bylo jich celkem čtyřicet šest.

Kosmáci je použili k tomu, aby z nich sestavili dvě dlouhá pažení vyztužená podpěrami. Spojili pažnice tak, aby byly rovnoběžně nad sebou a po obou stranách prstence, od zadní části pytle po přední. Když byli hotovi, získali prostor, do něhož měl být modul schopný vmanévrovat.

Všichni až na Filipa a Milese se vrátili do člunů. Filip nastavil čidlo.

„Víš jistě, že to bude fungovat?“ zeptal se nedůvěřivě Miles. „Naprosto.“

„Jak dlouho potrvá, než se to uzavře, až bude modul vevnitř?“

„Aktivuje se hned po průletu. Nejsem fyzik, takže ti neřeknu, jak rychle se límec vyfoukne. Ale nemělo by to trvat déle než několik sekund. Obzvlášť v té výšce.“

Miles límec obhlédl. „Myslím, že jsme vyrobili slušnou naběračku.“

Zhruba ve stejné době, kdy Milesovi lidé vylézali na síť, se na trupech čtyř nadsvětelníků rozmístili svářeči. Tom Scolari, Jack Kingsbury a starší muž, kterého Scolari znal jenom jako Chopa, byli zodpovědní za *Zwicka.* Měl to být snadný úkol, poněvadž Jack a Chop dělali prakticky totéž už dřív, když propojovali kosmickou loď s prutem Alfa, a byli na to *sami.*

Universal News pozvaly Scolariho, aby přišel udělat rozhovor. Emma našla pro něho a pro Cleo kombinézy. Podle plánu se měli zúčastnit živého vysílání pro všechny stanice, až bude práce na trupu hotová. Byl z toho nervózní. Z představy, že má jít ven do prostoru, by nikdy takový strach neměl.

Mělo být jednodušší udělat rozhovor s Chopem a Jackem, kteří byli na palubě déle, a Scolarimu bylo zpočátku divné, proč to Emma neudělala. Ale velice rychle vyšlo najevo, že ani jeden z nich není příliš výmluvný. Jack reagoval na všechno jednoslovnými odpověďmi. A Chop měl dost nakřáplý hlas. Scolari měl obavy, že jim to bude vadit, ale ani jeden to téma nenadnesl. Když jim o rozhovoru, jejž ho čeká, sám řekl, Chop poznamenal, že je rád, že nepožádali *jeho.*

Zwick byl první plavidlo na prutu, třicet osm kilometrů od sítě, již viděli, jak se leskne ve slunečních paprscích. Scolarimu občas připomínala vlajku.

Prut byl momentálně přivařený ke spodní straně *Zwicka.* Vyšli ven nákladovými vraty na levoboku a přešli po trupu dolů. Vypadalo to, jako by se vesmír při tom otáčel, takže trup byl pořád dole. Ten účinek měly na svědomí magnetické boty.

Když byli připraveni, Cleo a Scolari ustoupili krok dozadu, Jack a Chop zaujali místa vepředu. Zapnuli lasery a začali přeřezávat svar. Když teď prut byl bezpečně na své dráze a žádné další úpravy nebyly třeba, měli jej oddělit od lodi a změnit její orientaci. „Dávejte pozor," připomněla jim Janet ze svého stanoviště v Drummondově člunu, který byl nahoře u sítě. Pro Kosmáky to byla nejriskantnější část operace: kdyby zakrojili příliš vysoko, mohli Alfu přeřezat nebo vážně poškodit. Jestli to uděláte, opakovali jim znova a znova, oprava bude nemožná. Lidé dole zemřou. Kdyby zakrojili příliš nízko, mohli udělat díru do lodi. To samozřejmě nebyla otázka života a smrti. Na všech plavidlech byli lidé evakuováni z míst, která mohla být postižena narušením trupu. Nicméně by to bylo, vyjádřeno Janetinou sladkou výstrahou, *neprofesionální.* Byl by to průšvih, který by později někdo musel dát do pořádku.

Závěr byl jasný: jestli to musíte podělat, zakrojte nízko.

Zjistil, že udělat to správně není zas tak těžké, když se soustředil na to, co dělá. Ale plynný obr, který se každou hodinou viditelně zvětšoval, *měl* tendenci odvádět pozornost.

Začali řezat. Jack a Chop odvedli dobrou práci, když byli poprvé venku. Jejich úkolem bylo spojit prut na co největší ploše s trupem. Splnili to a uvolnit jej teď vyžadovalo dlouhé úsilí. *Zwick* byl z nadsvětelníků zdaleka nejmenší, ale spojil se s prutem na šestadvaceti metrech, než se trup odchýlil.

A tak vytrvale pracovali, ve stínu obra. Scolari slyšel, že *Nightstar* má skoro kilometr. Uvolnit ji musela být obludná práce, ale také tam bylo soustředěno nejvíc dobrovolníků.

Janet jako obvykle přihlížela. Občas vypomohla radou nebo povzbuzením. Oznámila jim, že tým z *Wendy je již* hotov a že lidé, kteří připravují síť pro přijetí užitečného nákladu, dělají pokroky. Vždycky mluvila o modulu jako o užitečném nákladu. Scolari usoudil, že se moc často dívá na simulace.

Potřebovali hodinu a čtvrt, aby prut uvolnili, a udělali to, aniž by způsobili škody. Jack, jenž byl vedoucí týmu, informoval Janet, když skončili. Potvrdila, že rozumí, poděkovala jim a dala jim pokyn k návratu do lodi. „Ale nechoďte daleko," řekla.

„Jak dlouho?"

„Asi čtyři hodiny."

„Tak dlouho nevydržíme."

Nechtělo se věřit, že slunce je půldruhé hodiny na obloze. Přes modul se s burácením hnal vítr. Déšť bubnoval a voda stékající z hory se změnila v prudkou bystřinu. Choulili se v setmělé kabině a bouře zatím zuřila dál.

„Myslím, že se to zhoršuje," prohlásil Mac.

Hutch přikývla. „Taky bych to tak tipla. Měli bychom se uvázat, jestli nechceme, aby nás to odfouklo do oceánu."

Vystoupili ven a s námahou připoutali modul ke stromům. Vichry se blížily síle hurikánu. To znamenalo, že z létajících předmětů, větví, kamenů, a dokonce i ptáků, které vítr strhl, se staly vystřelené projektily.

Všichni lapali po dechu, když se vrátili dovnitř a padli do křesel. Cítili se bezpečněji, ale ne o mnoho.

Na můstku *Nightstar* přijali Nicholson a Marcel Drummondovo hlášení. S Alfou zůstávala spojená pouze obří výletní loď.

Nicholson se na Marcela tázavě podíval. „Teď?“ zeptal se.

Marcel přikývl.

Nicholson promluvil na UI: „Lori, přecházíme na další fázi. Můžeš *Zwicka* otočit.“

„Provádím,“ odpověděla Lori.

„Lori?“ řekl Marcel. „Zatím žádné štěstí, pokud jde o obnovení kontaktu s pozemní skupinou?“

„Ne, Marceli. Stále to zkouším a budu vás informovat, až se mi to podaří.“

Přikývl a přenesl pozornost ke stavovému panelu *Zwicka*, který byl zobrazen na jednom navigačním monitoru. Mediální loď se začala pod vedením Lori vzdalovat od prutu. Její pomocné motory se měly zapnout v pečlivě naplánované sérii zážehů, odsunout ji stranou, otočit a vrátit zpátky, ale obráceně než předtím. Teď, když její hlavní motory mířily k Deepsix, se znovu přitulila k Alfě.

V průběhu manévru přišla zpráva, že Kosmáci uvolnili *Nightstar*.

Scolari a další dobrovolníci na palubě *Zwicka* se vrátili na trup a dali se do náročného znovupřipojování prutu k lodi. Plavidlo v té chvíli mířilo opačným směrem, *od* Deepsix.

Jeden z pilotů člunů je téměř okamžitě varoval, že se k nim blíží mrak.

„Mrak?“ zeptal se Scolari.

„Meteorů a prachu. Vraťte se dovnitř.“

Scolari a Cleo nepotřebovali pobízet dvakrát. Hned zamířili k přechodové komoře a varovali Chopa s Jackem, že se nemají loudat.

Od kovu se odrazilo několik velkých kamenů. O několik minut později, když si mysleli, že už je po všem, jeden prorazil trup, zdemoloval vysílací studio a knihovnu a byl by zabil Canyona, kdyby o chvilku dřív neodešel na záchod.

Výstraha přišla od Klause Bomara, který vozil Pindara a Sharon, když značili prut Alfa. Byl, jak si Pindar povšiml, Kanaďan. Původem z Toronta, živil se jako přepravce a vozil zásoby terraformovačům na Quraquu; a později pracoval dlouhá léta jako instruktor Koncilní kosmické akademie nedaleko Winnnipegu. Před dvěma měsíci na své místo rezignoval, neboť chtěl nastoupit k nadsvětelníkům, které se vydávají k novým hranicím.

Klausova manželka byla mrtvá, děti dospělé a pryč z domu, takže prakticky neváhal, když došel k závěru, že už strávil ve třídách času dost. Šel k TransGalaktiku, protože dobře platili a velké luxusní dopravní lodě létaly na místa, která chtěl vidět, k černým dírám, kolébkám hvězd, obřím sluncím a kosmickým majákům.

Toto byl jeho první let s TransGalaktikem. Oslnila ho zejména Clairveauova a Beekmanova vynalézavost a bavil se Nicholsonovou schopností tvářit se, jako by operaci řídil on.

Odeslal výstrahu *Zwickovi* a dalšímu člunu, jenž byl v dráze roje úlomků, a pak změnil směr, aby se odtamtud dostal.

Většinu materiálu obíhajícího kolem Morgana netvořilo nic víc než prachové částečky, jež byly příliš malé, než aby je

senzory mohly zachytit. Když Klaus dokončil obrat, zamířil přímo do rychlého roje, který člun roztrhal dřív, než si Klaus stačil uvědomit, že je v průšvihu.

34

Všichni máme gen, který v situaci, kdy se ocitneme v krizi, nevyhnutelně zvolí špatný směr. Proto se věci nedaří, sny zůstávají nesplněné, ambice nedojdou zhmotnění. Život je pro většinu z nás prostě řada zpackaných příležitostí.

GREGORY MACALLISTER: *Deník Deepsix*

12 hodin do rozpadu (odhad)

Hutch si mohla vzít prášek na uklidnění. Ty, jež měl Mac v batohu, údajně neměly na uživatele žádný vliv, když vypršela doba, po niž měly účinkovat, takže teoreticky by se jim nemělo nic stát. Jenže ona měla odjakživa sklon reagovat na ta svinstva špatně. A neměla odvahu riskovat, že při tom posledním letu bude mít narušený úsudek.

Poslední let. Nahoru, nebo dolů.

Snažila se emoce potlačit, vytlačit je za nějakou vzdálenou hranici. Přemýšlela o tom, co má před sebou, snažila se představit si tu obrovskou síť, která se spustí z oblohy.

Přesnost, zdůrazňoval Marcel. Všechno muselo proběhnout přesně tak, jak má. Jediná šance. Síť se spustí dolů a vyhoupne se nahoru. Bude mít v nejlepším případě asi tak minutu, aby našla límec a trefila se do něho.

Nálada v kabině byla zaražená. MacAllister se pokusil atmosféru maličko odlehčit prohlášením, že jestli z toho vyjdou živí, vyhledá newjerseyského biskupa a absolvuje náboženské poučení.

Všichni se zasmáli, ale vyznělo to prázdně.

V pravidelných intervalech se bez úspěchu snažili obnovit spojení s Marcelem.

„Budu rád, až to budeme mít za sebou," prohlásil Nightingale. „Tak nebo tak."

Hutch pokývala hlavou, jako by souhlasila, i když nesouhlasila. Život byl příjemný a ona si ho chtěla udržet nejdéle, jak to půjde. Ale ano, *ráda by* ukončila to napětí, vlétla do Marcelovy nebeské sítě a nechala se vytáhnout do bezpečí. Jen bylo těžké si představit, jak se něco takového doopravdy děje.

Mac nachystal nějaké ovoce a ořechy, jenže ona neměla chuť.

„Prospěje ti to," nedal se odbýt MacAllister.

„O tom pochybuju." Přesto to vypadalo jako něco, co by měla udělat. Vybrala si tmavě červenou kouli, která připomínala granátové jablko a měla i podobnou chuť. Nightingale si vybral několik oříšků a sedl si, aby si je vychutnal. Mac udělal kávu a všem nalil do hrníčků.

Ukázal na bouři. „Budeme mít problém, abychom v tom vzlétli?" zeptal se.

„Půjde to." Nabila akumulátory na nejvyšší možnou míru. Paliva v nádržích měli víc než dost, aby na místo setkání dorazili. Dokonce dost, aby se vrátili, kdyby bylo třeba. Pokud by na tom záleželo. „Zvládneme to. Pokud se to příliš nezhorší."

Chvíli seděli, vychutnávali ovoce a pozorovali déšť.

„Není vám nic?" zeptala se.

Nightingale zavrtěl hlavou. „Mrzí mě ten výtah," odpověděl. „Měl jsem –"

„To nic. Netrap se tím."

Mac dlouze upil kávy. „Je pravá chvíle pro zpověď, řekl bych."

„Z čeho by ses chtěl vyzpovídat *ty*, Maku?" zeptala se Kellie.

„Já…“ Zamyslel se nad tím. „…nebyl jsem vždy rozumný.“

„To vím,“ odvětil Nightingale. „Celý svět to ví.“

„Jen mě napadlo, že chci něco říct. Několika lidem jsem ublížil.“

„Zapomeň na to, Maku. Jsem si jistá, že ti to nikdo nemá za zlé.“

„To není tak docela pravda, ale o to nejde.“

„Maku, kdysi jsi něco řekl o lidech, kteří plýtvají energii tím, že se litují.“

Zamračil se. „Na to si ale nevzpomínám. Co přesně jsem řekl?“

„‘Svědomí je nejlepší tlouct tak dlouho, až se podrobí, aby vědělo, kdo je pánem.‘“

„To jsem řekl *já?*“

Nightingale během celého tohoto rozhovoru hleděl ven do deště. Teď se otočil a upřel oči na MacAllistera. „Vlastně ne. Ale narychlo to líp nezjistím. Nech to plavat, Maku. Je to minulost.“

Modul se rozechvěl další vlnou, které proběhla zemí. MacAllister chytil talíř, než stačil sklouznout na podlahu. „Celá planeta se rozpadá.“

Kellie si upravila popruhy. „Jak dlouho ještě?“

„Už brzy.“

Dokonce se zdálo, že vichřice slábnou. Déšť polevil, ale úplně nepřestal nikdy. Hutch znovu zkusila spojení.

Oblohu najednou vyplnili ptáci. Všichni patřili k jednomu druhu, černí s bílými konci křídel, elegantní, s křídly roztaženými, aby do nich chytili vítr. Jejich let byl nevypočitatelný, neorganizovaný. Do jisté míry je vítr hnal oblohou. Ale bojovali, aby zůstali ve formaci. Vítr utichl, oni se přeskupili a pak jako jeden zatočili na sever. *Oni to vědí,* pomyslela si. *Oni to vědí.*

Když bombardování přestalo, Scolari a další Kosmáci se vrátili ven na trup a dokončili svařování. Přichytili prut přímo po délce lodi, jako předtím. Stejnou proceduru prováděl tým z *Nightstar*. Na ostatních dvou plavidlech posádky připevňovaly prut pod úhlem sedmadvaceti a jedenatřiceti stupňů. To mělo umožnit *Wendy* a *Wilsideovi*, jež budou při vytahování vepředu, zahájit navedení prutu na oběžnou dráhu.

Krátce poté, co začali, se dozvěděli o smrti pilota člunu, který je varoval.

Scolari a jeho tým skončili za dvě a půl hodiny a vrátili se do přechodové komory. Všechna čtyři plavidla byla znovu spojená s Alfou, jenže teď byla otočená opačným směrem.

Přestože byl v TransGalaktiku nový, Klaus Bomar byl až na kapitána nejstarším členem posádky *Nightstar*. Jelikož byli vrstevníci, Nicholson ho občas pozval do kabiny na drink a nakonec si ho docela oblíbil. Marcel se v Nicholsonovi spletl. *Měl* na palubě přítele.

Ta zpráva Nicholsona těžce zasáhla.

Jeden ze tří člunů z *Wendy* připlul těsně vedle Drummondova plavidla. Přechodová komora se otevřela a Drummond přibral na palubu lékaře: Embry Desjardaineovou.

Drummondovým úkolem bylo zůstat v blízkosti sítě a naložit pozemní tým, až se dostane ven z atmosféry. Přítomnost Embry byla bezpečnostní opatření pro případ, že by bylo třeba doktora.

Navzájem se představili a potřásli si rukou. Pak se Drummond otočil k Janet. „Myslím, že už máš splněno," řekl. „Pokud by ses chtěla vrátit na *Nightstar*, tvůj odvoz čeká."

Odmítla. „Jestli proti tomu nic nemáš, ráda bych tady na záchrannou akci zůstala. Pomoc by se vám mohla hodit."

Drummond se podíval na Franka, který zareagoval tím, že stiskl tlačítko. „Fajn, Karen," řekl, „to je všechno."

Karen zablikala svými světly a vzdálila se.

„Je čas letět," oznámila Hutch. „Pojďme se odříznout."

Marcel, Beekman a Nicholson zaujali pozice na můstku *Nightstar*. S uspokojením sledovali různá přicházející hlášení. Vše bylo zajištěno. Všichni byli na svých místech.

Nyní zbývalo jenom čekat, až setrvačnost *nové* konstrukce, prutu Alfa se čtyřmi připevněnými nadsvětelníky, vynese síť do atmosféry nad Mlžným mořem.

Nicholson byl nezvykle zamlklý. Nakonec se však otočil k Marcelovi a potřásl mu rukou. „Zlomte vaz." A potom, co gesto zopakoval: „Zlomte vaz, Gunthere."

„Marceli." Na jeho obrazovce naskočila Lori. *„Podařilo se mi nakrátko získat spojení s modulem, jenže zase jsem je ztratila."*

„Dobře. Mluvila jsi s nimi vůbec?"

„Jsou ve vzduchu. Na cestě k místu setkání."

Tři muži se navzájem povzbudili přikývnutím. „Díky bohu. Byla s nimi Hutch? Kdo s tebou mluvil?"

„Mluvila jsem s kapitánem Hutchinsovou."

Marcel zavřel oči a zašeptal děkovnou modlitbu.

Letěli mořem černých mračen, blesků, rozbouřené oblohy a rudě zářících erupcí.

Když se konečně vznesli nad nejhorší vřavu, Kellie se podařilo navázat spojení s *Nightstar*.

„Věřme, že tentokrát se nám to podaří," řekla Lori. *„Je dobré vědět, že všechno je v pořádku. Dělali jsme si starosti. Držíte kurs?"*

„Samozřejmě," odpověděla Hutch.

„Okamžik, prosím. Vyrozumím kapitána Clairveaua.“

Marcel se ukázal v několika vteřinách. „Hutch,“ řekl, „rád tě vidím.“

„Já tebe taky, Marceli.“

„Jak ses dostala dolů z toho výtahu? Co se stalo?“

„Řeknu ti to, až tam budeme. Tady je všechno v pořádku. Jsme přibližně hodinu a deset minut od pozice.“

„Fajn.“

„Jak to vypadá u vás?“ Odpověděl jí další šum.

„…podle plánu.“ Zpřesnil předchozí data, zadal jim přesnou polohu, kam naběračka dorazí. A poslal jim několik záběrů. „Jak vidíte, celé to vypadá jako pytel vyrobený z pletiva. Tady je otvor. Úhledný kruhový průchod. Víc než dost široký, abyste jím prolétli. Bude otočený k východu a nachází se u dolního konce pytle. Jakmile se dostanete dovnitř, budete pod sebou mít padesát metrů prázdné sítě. Límec se uzavře. Najděte si v něm místo, sedněte, jak to půjde, a zbytek nechte na nás.“

„Provedeme.“

„Možná dojde k jistým drobným úpravám souřadnic v závislosti na tom, jak na síť zapůsobí atmosféra, ale nedělejte si z nich starosti, protože vás na každém kroku povedeme.“

„Známe již přesný čas?“ zeptala se.

„Nejnižšího bodu sestupné dráhy dosáhne přesně za sedmdesát čtyři minuty a…“ Odmlčel se. „…třicet sekund. Ihned poté začne znovu stoupat.“ Po zaváhání dodal. „Dostanete se do té výšky?“

„Pravděpodobně ano. Pokud se nám to nepodaří, nečekejte na nás.“ MacAllister zbledl. Potřeboval upokojit, a tak sebejistě přikývla. „To byla jenom legrace, Maku. Zvládneme to levou zadní.“

„Nezapomínejte na to,“ doplnila, „že nemám žádný jednoduchý způsob, jak tuhle věc navigovat. Nejsem si dokonce jistá už ani tím, kterým směrem je západ.“

„Vedete si dobře. I když bych byl moc rád, kdybyste snížili rychlost o nějakých třicet kilometrů a zatočili o dalších osm stupňů doleva.“

Hutch to udělala.

„Tak je to dobré. Zůstanu s vámi. Co dělá počasí?“

„Trošku zataženo.“

Hutch zlehka přitáhla páku zpět. Pro výstup do deseti tisíc metrů spoléhala pouze na letové schopnosti modulu. Chtěla si injektor šetřit, až ho bude potřebovat.

Marcel jim poslal další záběry spodní části sítě. Bude viset z oblohy skoro přímo dolů. Otočená směrem k ní. „Až ji uvidíš,“ vysvětlil, „bude se pohybovat k jihozápadu rychlostí 180 kilometrů za hodinu. Její kurs bude 228 stupňů – 228,7. Navedeme vás co nejblíž. Až ti řeknu, zapni injektor a jednoduše vlétni dovnitř.“

„Marceli,“ řekla, „nevěřila bych, že něco takového je možné.“

„S Francouzem“ – vesele se ušklíbl – „je možné všechno. Bude ji mít ve spárech gravitace, až se tam dostanete, ale my už budeme brzdit.“

„Fajn.“

„Naložíme vás těsně předtím, než začneme prut znovu vytahovat.“

„A říkáš, že otvor má třiapadesát metrů v průměru?“

„Správně. Půlka fotbalového hřiště.“

„To se nedá minout,“ řekla Hutch.

„Taky nás to napadlo.“

„Vážně věřím, že to dokážeme,“ řekla potichu, jako kdyby ani nechtěla, aby to někdo slyšel.

Nightingale se podíval dolů na šmouhy bouří rozmáznuté po obloze. Prokvétal jimi oheň. Zlověstně prozářená černá mračna se tlačila do větších výšek.

Měl potíže s ovládáním svého dechu. Bez ohledu na to, co se stane, *tam* dolů už se nebudou moci vrátit. Pomáhej mu bůh, nechtěl tady umřít. A nechtěl, aby ostatní věděli, jak mu je. Vystrašení byli všichni; to si uvědomil. Ale zdálo se, že jsou lépe vybavení, aby to zvládli.

Panebože, prosím tě, nedopusť, ať jsem na kusy.

Z přijímače se praskavě ozval Marcelův hlas s pokyny pro Hutch, aby zpomalila, upravila kurs nebo vylétla o něco výš. Hlas byl vyrovnaný a klidný. Věcný. Jistý.

Pro *něho* bylo snadné být jistý. Nightingale by dal cokoli za to, aby mohl být v tuto chvíli s Marcelem, bezpečně zalezlý v některém nadsvětelníku.

Pokud věděl, Hutch o jeho chování ve výtahu nikomu nic neřekla. Ani se o tom incidentu nezmínila před *ním*, pouze zareagovala na lítost, kterou vyjádřil. Přesto v jejích očích četl zklamání. Opovržení. Před léty, když ho MacAllister zesměšnil před celým světem, si dokázal své jednání rozumově zdůvodnit. Ve stresu může zkolabovat každý. Byl zraněný. Moc toho v té době nenaspal. Byl –

– co na tom.

Tentokrát selhal mnohem viditelněji. Způsobem, jejž nedokázal rozumově zdůvodnit ostatním ani sobě. Až bude po všem – pokud to přežije – odjede do Skotska. A schová se tam.

„Marceli, tady Abel. Deepsix se začíná rozpadat.“ Marcel si přepnul klimatologa na obrazovku. „Jak? Co se děje?“

„V oceánech a na dvou kontinentech se otevírají značné trhliny. Na Konci času vzniklo několik vulkánů. Východně od Gloriamundi je zlomová linie. Jednu její stranu to vyzdvihlo

šest tisíc metrů do vzduchu. A dál stoupá. Na obou polokoulích jsou silná zemětřesení. Erupce máme všude. Několik se jich dokonce objevilo v Mlžném moři, nedaleko od poslední polohy modulu.“

„Jim by nemělo nic hrozit. Jsou dosti vysoko.“

„Opravdu si to myslíš? Jedna právě propukla na Gloriamundi. Část vyvržené hmoty se dostane až na oběžnou dráhu.“

„Ukaž mi, kde jsou,“ řekl. „Ty sopky v Mlžném moři.“

Kinder měl pravdu: dvě byly blízko letové dráhy modulu. Jenže je nemohl nijak významně přesměrovat. Pokud měli být na místě, až síť dorazí. Nejlepší bylo to proletět a doufat.

„Díky, Abele.“

Kinder něco zabručel jedním z těch ztrápených zvuků. Poté mu někdo stiskl rameno a podal mu psaný vzkaz. Klimatolog se zamračil.

„Co je?“ zeptal se Marcel.

„Počkej.“ Kinder se podíval stranou, přikývl, znovu se zakabonil a s dotyčným promluvil několik slov, z nichž Marcel nic neslyšel. Potom se vrátil k monitoru. „Severní Tempus si hraje na Alantidu.“

„Potápí se?“

„Ano.“

Jedna z obrazovek byla zaměřená na trup *Wendy*. Marcel zahlédl pohyb, ale seběhlo se to tak rychle, že si nebyl jistý, jestli se mu to nezdálo. „Díky, Abele,“ řekl.

Dál sledoval obrazovku. Přes *Wendy* se mihl stín a jedno z jejích čidel zmizelo. Komunikační gondola se roztrhla a její elektronické součástky se vyvalily do prázdna. Přepnul na UI a zastihl Billův hlas v půlce věty: „*…několika předních systémů. Zdá se, že intenzita slábne…*“ Hlas se zadrhl, obraz blikl a zhasl. Pak znovu naskočil, na dost dlouho, aby Bill mohl dodat slovo *zhodnotit*, načež opět vypadl.

Nicholson přijal ve velitelském křesle zprávu, že komunikace s *Wendy* se přerušila.

Zeptal se techničky, jestli ji dokáže obnovit.

„Problém není u nás, pane kapitáne," odpověděla. Další technik si přetáčel záběry pozpátku.

Nicholson se zadíval na Marcela. „Co se to tam děje? Poznáte něco?"

„Myslím, že další kameny," odpověděl Marcel. „Bude se to zhoršovat, jak se Jerry přibližuje." Obrazovka zůstala tmavá.

„Co se stane, když se nám nepodaří obnovit kontakt?"

„Není to nutné. Bill ví, co dělat. Každá UI to ví. Pokud nenastane krizová situace, která vyžaduje, abychom provedli úpravy."

Canyon seděl v poloze, která by se dala označit jedině jako uvolněná zaujatostí. „Takže to pro tebe byl první výstup z lodi, Tome. Mohl bys nám povědět, co se ti honilo hlavou, když jsi prošel přechodovou komorou?"

Scolari se přinutil uvolnit se. „Prostě jsem věděl, Auguste, že je to něco, co je třeba udělat. A tak jsem se jednoduše rozhodl, že to udělám." Byla to hloupá odpověď, ale jemu to najednou úplně přestalo myslet. *Jak se vlastně jmenuju?* „Chci říct, že to bylo něco, od čeho jsme nemohli jenom tak utéct. Byla to situace, kdy šlo o život."

Zadíval se na Cleo, která nevinně hleděla do stropu.

„A co ty, Cleo?" zeptal se jí Canyon. „Určitě to pořádně znervózňovalo, když se člověk podíval dolů a vůbec nic neviděl."

„To je pravda, Auguste. I když, abych byla upřímná, nikdy jsem necítila, že by bylo nějaké ‚dole'. Je to jiné než být na stěně budovy."

„Slyšel jsem, že vás zasáhla meteorická bouře. Jak jste na to reagovali?“

„Chvíli jsem měla strach,“ odpověděla. „Jednoduše jsme se schovali, dokud se to nepřehnalo. Ve skutečnosti toho nebylo moc vidět.“

„Poslyš,“ ozval se Scolari. „Mohl bych ti něco říct sám od sebe?“

„Jistě.“

„Dnes tady měli strach všichni. V žádném okamžiku jsem nevěděl, kdy by mi nějaká část těla mohla zmizet. Chápeš, jak to myslím? A i kdyby nepřišly ty meteory, vadí mi, když nemám pod nohama nic pevného. Ale jsem rád, že jsem do toho šel. A opravdu doufám, že se ti čtyři lidé vrátí. Jestli se to podaří, bude příjemné vědět, že jsem k tomu přispěl.“ Podařilo se mu usmát se. „Já, Cleo a ostatní.“

Miles Chastain plul podél prutu, záměrně se pohyboval od jedné lodi k druhé a kontroloval práci Kosmáků.

Maleiva III se rýsovala na pozadí plynného obra. Kontinenty a moře již nebyly vidět a celá planeta v té chvíli působila dojmem, jako by ji obestřel silný černý příkrov.

Zapůsobilo na něho, že tolik lidí bylo ochotno riskovat při operaci svůj život a zdraví. Z doslechu věděl o jiných případech, o stížnostech pasažérů z *Nightstar* a vědců z *Wendy*. Prošel již několika krizemi a věděl, že mají tendenci lidi odmaskovávat, odhalovat, kdo skutečně jsou, vytahovat na světlo to nejlepší nebo to nejhorší podle toho, kterým směrem se osobnost jednotlivce přiklonila. Bylo to skoro, jako by problémy strhávaly přetvářku každodenního života, tak jako Jerry Morgan strhával Maleivu.

Byl někde mezi *Zwickem*, svou lodí, a *Nightstar*, mířil podél prutu k síti. Vlastní naložení Hutchinsové a jejích lidí měl obstarat člun Johna Drummonda. Marcel chtěl, aby

opustili modul a síť tak rychle, jak bude možné přestup uskutečnit. Miles měl odpovědnost za to, že bude držet pohotovost pro případ potřeby.

Byl zcela sám. Filipa, pilota člunu, pomocníky a Kosmáky zavezl zpátky na *Nightstar* a sám se ujal řízení. Blížil se ke *Zwickovi,* který byl otočený k němu.

Až přijde signál a oni začnou vytahovat prut z atmosféry, budou jej přesouvat na oběžnou dráhu. Jakmile se to podaří, bude možné zachránit MacAllisterovu skupinu.

Displej pro zprávy se rozsvítil. Vysílání ze *Zwicka.* Emma. Na obrazovce se rozsvítila její tvář, obvykle bledá, která však tentokrát zářila. Když s ním mluvila, vždycky působila dojmem, že myslí na něco jiného, že pouze potřebuje předat instrukce. Že Miles samotný je nějakým způsobem nedůležitý. Cestou došel k závěru, že je to výsledek až příliš častého jednání s VIP. Ze všech ostatních se stali venkovští balíci.

„Ano, Emmo," řekl, „co pro tebe můžu udělat?"

„Milesi, kde jsi právě teď?"

„Před vámi. Blížím se."

„Podle harmonogramu, který mám, míříš k místu, kde má dojít k naložení pozemní skupiny."

„Víceméně ano. Letím tam jen proto, abych byl po ruce."

„To je dobře. Chci, abys udělal zastávku a přibral nás."

„Proč?"

„Bude to jenom chvilička."

„Proč?" zeptal se znovu.

„To myslíš vážně? Oni je zachrání, nebo taky ne, a ty se ptáš, proč u toho chceme být?"

Povzdechl si. Samozřejmě měla pravdu. „Fajn. Zakotvím přibližně za šest minut."

„Dobře. A Milesi, udělal bys pro mě ještě něco jiného?"

Čekal.

„Chtěla bych, aby ses spojil s tím druhým pilotem, tím, který je má naložit. Řekni mu, že bychom chtěli zorganizovat vysílání, až přijdou na palubu. Zeptej se ho, jestli bude spolupracovat.“

„Proč to neuděláš sama?“

„Vy jako dva piloti… Víš, jak to chodí. Když to přijde od tebe, bude přístupnější. Spoustě lidí tady vadíme. Myslí si, že překážíme. Výjimka je jen tehdy, když potřebují publicitu. Prostě si to nechci nechat ujít.“ Prožívala vrcholící emocionální příliv. „Bude to reportáž desetiletí, Milesi.“

„Emmo, víš, že čluny se navzájem nemůžou propojit? Budeš muset vyjít ven, abys mohla přestoupit.“

„To jsem nevěděla. Ale není to problém.“

„Budou mít napilno. Myslím si, že nebudou chtít vyhrazovat nějaký čas zpravodajskému týmu.“

„Milesi.“ Maličko sestoupila ze své výšky. „Velice moc bych chtěla, aby se to stalo.“

• • •

Pilot Frank zvedl oči k Drummondovi. „Johne,“ řekl „já nemám námitek – za předpokladu, že nebudou překážet. Co ty?“

Drummondův první impuls byl odmítnout povolení okamžitě. Ale ve skutečnosti nedokázal najít jiný důvod než ten, že nemá rád Canyona. Nicméně v člunu byla spousta místa a on tušil, že je rozumné držet si média na své straně. „Tak dobrá,“ svolil. „Řekni jim to, co jsi právě řekl mně.“

Pytel uchopila gravitace. Síť se postupně protáhla a začala klesat k rozbouřené atmosféře. Límec byl otevřený a dobře viditelný. Lidem, kteří jej montovali, se dokonce podařilo označit jej soustavou světel. Pokud nevzniknou

problémy na palubě modulu, pokud se modul dostaví tehdy, kdy má, na stanovené místo, mělo by to celé proběhnout snadno. Skoro až tak snadno, že to bude zklamání.

Frank nesouhlasil. „Límec jen vypadá velký, protože jsme přímo nad ním. A klesáme stejnou rychlostí jako on. Modul se bude blížit ve víceméně konstantní výšce. Síť klesne a začne stoupat. Pilot to musí načasovat tak, aby se k němu dostal přesně ve správném okamžiku. Jestli se netrefí, je to v háji."

Letěli tiše. Lékařka Embry zadumaně hleděla z okna. Janet Hazelhurstová se probírala palubní knihovnou a evidentně jenom obracela stránky. Drummond upíjel kávu, ztracený ve svých myšlenkách.

„Osmnáct minut do setkání," oznámila UI. *„Letíme podle plánu."*

Síť se dál rozvíjela, jak klesala k mrakům. Frank zpomalil jejich sestup. – „Níž už letět nechceme," řekl.

Drummond přikývl. „Zatím to jde dobře," ohlásil Marcelovi.

Objevil se další člun a přiblížil se k nim z boku. „Média jsou tady," konstatoval Frank.

Drummond zapnul své e-pouzdro, odebral se do přechodové komory a odtamtud se díval, jak z druhého plavidla neohrabaně vystupují dva lidé. Přepluli několik metrů, jež stroje dělily, a on každého z nich chytil za ruku a rychle vtáhl dovnitř.

Canyon nebyl tak vysoký, jak Drummond čekal, ale ten medový hlas mu zůstal. S tichou skromností se představil. „A toto je Emma Constantinová," řekl, „moje producentka."

„Jestli to není problém, budeme se zde chtít zařídit." Ukázala na prostor sousedící s přechodovou komorou. „Rádi bychom s vámi ještě před vlastní záchranou udělali rychlé interview."

„Dobře,“ řekl.

„August se vás zeptá, jak se to chystáte udělat, kdo s vámi půjde ven –“

„Počkejte chvilku,“ zarazil ji Drummond. „*Já* ven nepůjdu. To bude Frankova práce.“

„Aha.“ Odvrátila se od Drummonda a z jejích očí se dalo vyčíst, že prostě vymizel z paměti lidstva. Canyon se na něho usmál a pokrčil rameny.

Frank zahlédl na své navigační obrazovce něco, co se mu nelíbilo. „Všichni do svých křesel,“ řekl. „Připoutejte se.“

Canyonovi to nikdo nemusel říkat dvakrát. Skočil k nejbližšímu křeslu. Emma byla maličko pomalejší.

„Co se stalo?“ zeptal se Drummond.

„Pole úlomků.“ Jakmile se jeho pasažéři připnuli, začal zrychlovat.

UI Frankovi něco říkala, ale pilot si přepnul hovor do sluchátek, evidentně proto, aby neplašil pasažéry. *To* vyplašilo Drummonda.

„Všichni klidně seďte,“ řekl pilot. „Není se čeho bát.“ Začali zrychlovat. „Ty úlomky jsou za námi,“ vysvětlil. „Uletíme jim.“

„Jak moc je to vážné?“ zeptal se Drummond.

Frank pohlédl na jednu z obrazovek. „Je to poměrně velký roj. Letí rychle. Nebylo by pro nás dobré být u toho, až dorazí.“ Za Drummondem mluvil Canyon do mikrofonu. Zachytil několik útržků: „…záchranné plavidlo má problémy…“

„…meteory…“

„v nebezpečí…“ Z ničeho nic se mikrofon pohnul směrem k němu. „…hovořím s Johnem Drummondem, který vypracoval většinu plánů této akce. Je profesí astronom –“

„Matematik,“ opravil ho Drummond.

„Matematik. A jak byste popsal naši momentální situaci, doktore Drummonde?“

Na Drummonda to udělalo dojem. Mluvil k divákům, kterých bylo zřejmě několik set milionů. Nebo bude mluvit, až signál doletí domů. *Jak popsat situaci?* Začal mluvit o prachu a úlomcích, které se hromadí v gravitačním poli. „Obzvlášť kolem tělesa takové hmotnosti.“ Na jednom z monitorů byl obraz Morgana. Krátce se na něj podíval.

Něco se odrazilo od trupu. Drummondovi se sevřely útroby. Okamžitě nato dostal strach, že několik set milionů diváků pozná, jak je vyděšený. „Vysíláme také obraz?“ zeptal se.

Emma, která seděla kousek stranou, přikývla. Vysílali.

Najednou to vypadalo, jako by na člun pršelo. Do celého trupu bušilo ostré staccato.

„Dámy a pánové,“ řekl tiše Canyon, hlasem, jenž zdůraznil Drummondovy obavy, „sami slyšíte, co se děje.“

• • •

„Jak je ten mrak velký?“ zeptal se Marcel.

„*Hodně* velký. Tisíce kilometrů v průměru. Frank je na předním okraji. Ale letí poměrně rychle a v několika vteřinách by se měl dostat ven. Poslal jsem výstrahu taky Milesovi.“

„Co *Zwick?*“

Ve skutečnosti již odpověď znal. Jeho obrazovky ukazovaly, že roj se pohybuje přímo přes polohu lodi médií. A na rozdíl od člunu, *Zwick* samozřejmě nemohl utéct.

Poté, co *Zwicka* opustili Emma a Canyon, zůstali jedinými lidmi na palubě Tom Scolari, Cleo, Jack Kingsbury a Chop. Scolarimu nebylo úplně příjemné být na lodi, jež je

fakticky přibitá k tyči, a nemít tam nikoho jiného. Věděli, že prut chytilo do sevření gravitační pole Maleivy III a že všechno, co je s ním spojené, padá k povrchu planety.

Byli ubezpečeni, že nebezpečí nehrozí. Byl to řízený pád. UI v patřičný okamžik zažehne motory, stejně jako UI na ostatních třech lodích, a společně vytáhnou Alfu z gravitačního pole i s povrchovým týmem.

Všechno to bylo jednoduché.

Přesto by Scolari byl rád, kdyby viděl na lodi někoho dalšího, pokud možno někoho s prýmky na rukávech, kdo by poznal, kdyby se něco pokazilo, a dokázal by něco opravit. Proto nadsvětelníky, které se od začátku cesty do konce daly řídit bez lidské pomoci, dál měly kapitány.

Všichni byli ve společenské místnosti. Cleo a Chop pojídali sendviče a Jack držel v ruce nějaký nealkoholický nápoj. Scolari by byl raději na *Nightstar*, kde by se mezi patnácti stovkami turistů cítil bezpečněji. Tam, kde nějací lidé měli v popisu práce postarat se o to, aby všechno bylo v pořádku.

Uklidňovali se navzájem, když je přerušila UI. *„Blíží se k nám vysokou rychlostí roj prachu a kamínků,“* oznámila zastřeným ženským hlasem. *„Prosím, ihned se odeberte na akcelerační stanoviště.“*

Nervózně se po sobě podívali. „Hrozí nám něco?“ zeptal se Chop.

„Nebezpečí je minimální,“ pravila UI. *„Avšak v souladu se standardními bezpečnostními postupy si na sebe vezměte e-pouzdro, prosím.“*

Akcelerační stanoviště tvořily kóje nainstalované po celé lodi. Ve společenské místnosti jich bylo k jedné přepážce zabudováno šest. Vzali si z nouzového panelu e-postroje a dýchací aparatury a navlékli si je. Pak aktivovali pole.

„Myslí si, že by nějaký meteorit mohl prorazit trup," řekla Cleo. Vypadala při tom vystrašeně.

Scolari nasadil nejkonejšivější vystupování. „Je to jenom bezpečnostní opatření."

Chopovy oči nervózně těkaly po vnitřku místnosti. Kingsbury stiskl rukou Scolarimu rameno. „Až to budeme mít za sebou, chtěl bych všem koupit drink, chlapče."

Vlezli si dovnitř a ucítili na sobě znehybňovací prostředky.

„Já bych si dal jednoho Heberta," prohlásil.

„Budu vás informovat," oznámila UI, *„až nebezpečí pomine."* Řekl si, že ve skutečnosti není důvod, proč se lekat.

„Zajímalo by mne, jak jsou daleko," ozval se Chop. „Ty šutráky."

Ve sluchátkách se mu ozval nový hlas. „Mluví k vám kapitán Clairveau. Vaše UI mne právě informovala, že jste na *Zwickovi* sami. Jste v pořádku?"

„Tady Jack Kingsbury. Jsme v pohodě, kapitáne. Nemohl byste nám říct, co se děje?"

Dřív než stačil odpovědět, vepředu se ozvala prudká rána, loď se zachvěla a Scolarimu ve sluchátkách prasklo. Zvuk nosné vlny se změnil.

„Kapitáne," řekl, „Jste tam pořád?"

Další zařinčení. Rozlehlo se místností s ozvěnou.

Vysílání se odmlčelo.

Automatický hlas řekl: *„Čtrnáct minut."*

„Obnovili jsme spojení s Wendy," oznámila Lori můstku. „Zwick *je stále nedostupný."*

Marcel si pozorně prohlížel situační obrazovku, jež ukazovala pole úlomků jako přerušovanou žlutou záři. Některé balvany vlétaly do atmosféry. Ale vypadalo to, že nejhorší budou mít v několika minutách za sebou.

„Lori,“ optal se Marcel, „máme je někde na záběru? *Zwicka?“*

„Ne. Jediné plavidlo, které je dost blízko, je Miles, nemá ale úhel. Dám ti vědět, jakmile něco zjistíme.“

Komunikační panel se rozsvítil. „Kapitáne Clairveaue,“ byl to Drummond.

„Můžeš mluvit, Johne.“

„Špatná zpráva…“

Marcel zadržel dech. Drummond stále mluvil, takže *příliš* špatné to být nemohlo. „O co jde?“

„Posílám obraz.“

Vedlejší obrazovka se rozsvítila a Marcel zjistil, že se dívá na síť. Spodní část sítě. *Pytel.* Až na to, že pytel tam už nebyl.

Tam, kde se síť měla rozšiřovat, aby poskytla útočiště modulu, kde měl cestu osvětlovat límec, všechno jednoduše viselo dolů k mrakům, bezvládné a mrtvé.

„Co se stalo?“

„Nevím, Marceli. Musela dostat zásah.“ *Přál si,* aby ten obrázek zmizel.

„Musel to být přímý zásah do límce,“ pokračoval Drummond. „Nebo do podpěr. Všechno se zbortilo.“

„*Třináct minut,“* ozvalo se.

UI upozornila Scolariho a ostatní, že *Zwick* se chystá zažehnout motory. Začal proces zpomalování a nakonec i obrácení sestupné fáze Alfy.

Také je informovala o tom, že se podařilo obnovit spojení s ostatními plavidly.

35

Přežití v krizové situaci je často věc čirého štěstí. To štěstí může spočívat ve včasném příchodu čety Mírových sborů, v tom, že se energetický zdroj nečekaně chytne, nebo v tom, že budete sedět ve správné části letadla. Nejčastěji to obnáší být s těmi správnými lidmi.

GREGORY MACALLISTER, *Duchovní vedení pro Stanaře*

10 hodin do rozpadu (odhad)

„…není nepřekonatelný problém…“ Zdálo se, že Marcelův obraz ztratil na obrazovce ostrost. Mluvil dál, ale Hutch ho již neslyšela.

„…vám možná pořád může usnadnit dostat se dovnitř…“

Dívala se přímo před sebe, přes přední okno, do popelavé oblohy, která se táhla do nekonečna. Napravo od ní pomalu stoupal obrovský kouřový příkrov. Prý sopka. Někdo se za ní pohnul. Ale nikdo nemluvil.

„…smůla, ale budeme se bez toho muset obejít…“

Svírala páku tak, jako kdyby ji mohla zachránit. Pohnout jí dopředu, spustit klapky a modul se nakloní dolů. Příjemná, spolehlivá fyzika.

„…pořád dokázat…“

Vypnula zvuk, nechala ho, ať tvaruje slova ústy a dívá se na ni prázdnýma očima. Bylo to zvláštní, ale bylo jí ho líto. Zašel daleko za to, co mohl kdokoli čekat, a v poslední vteřině se to prostě zhatilo.

Zásah meteorem. Jak mohli mít takovou smůlu?

„Co teď?“ zeptal se MacAllister. Skoro ho neslyšela. „Proboha,“ hlesl Nightingale.

„Co kdybychom si cestu dovnitř prorazili?“ optala se Kellie. „Víme, že tam je otvor. Stačí, když ho najdeme.“

„Vážně.“ Nightingale natáhl ruku dopředu a stiskl jí rameno. „Nezní to zas tak obtížně.“

Obnovila kontakt s Marcelem. „Povídal jsi, že límec se zbortil. Ale byla na něm světla. Můžete je i teď rozsvítit?“

„Ne,“ odpověděl. „Nemáme žádnou reakci.“

„Kdyby se nám podařilo najít límec, co nám zabrání jednoduše se protlačit dovnitř?“

„Nic. Není to přesně to, co jsme plánovali, ale mohlo by se vám to podařit. Jestli síť není moc zamotaná. Dá se těžko říct, jak přesně vypadají podmínky.“

Mohlo by. Jestli.

„Sakra, Marceli, plány jsou nenávratně v háji.“ Zadívala se na své přístroje. „Nerada ti to tak říkám, ale opravdu nemáme kde přistát.“

„Já vím.“

„Pořád držím správný kurs?“

„Ano, Hutch. Nemůžeš minout, ani kdyby tě zabili.“ To nebyla nejšťastněji zvolená slova. Viděla, jak sebou cukl, když si uvědomil, co řekl, a nejraději by to vzal zpět. *„Tady je to,“* promluvila Kellie.

Byl to dlouhý, tenký háv snášející se z nebe. Dívala se, jak klesá, a viděla, jak s ním cloumají vichry, kroutí jej, tlačí jej hned na jednu stranu a hned na druhou. To ji v této výšce překvapilo. Konečně pochopila, jak lehký ten konstrukční materiál ve skutečnosti je.

Ale celá věc byla zborcená. Nejenom prstenec. Povolily i vzpěry, které fakticky držely předek, zadek a boky od sebe, čímž vlastně *vytvářely* pytel. Viděla je zachycené v článcích sítě. Jedna jí přímo před očima vypadla. Sledovala její pád do mračen dole.

Nebyl tam žádný pytel, do něhož by bylo možné se spustit.

„Co uděláme?“ zeptal se Nightingale. Nepodařilo se mu zabránit tomu, aby z jeho hlasu byla slyšet hrůza. „Co proboha uděláme?“

V tu chvíli by si nejraději dopřála to potěšení vyhodit ho z plavidla ven.

„Přibližuješ se příliš rychle,“ řekl Marcel. „Uber deset kiláků. Ne, dvanáct. Uber dvanáct.“

Zpomalila. A současně se pokusila zpomalit i tep svého srdce.

„Šest minut,“ řekl jí Marcel. „Stále bude v sestupné fázi. Na úplném konci. Těsně předtím, než začne znovu stoupat. Budete mít necelých devadesát sekund na to, abyste se tam dostali. Pak se síť začne vracet nahoru.“

„Nemůžeš nám dát trochu víc času?“

„Bohužel ne. Když se o to pokusíme, ztratíme nad prutem kontrolu. Vůbec jej nebudeme schopni vytáhnout.“ Vypadalo to, jako by měl pocit, že je třeba dodatečné ospravedlnění. „Hutch, pokud ho nevytáhneme podle plánu, zřítí se do oceánu.“

Prohlédla si video, které dostala od Marcela. Dva ze čtyř nadsvětelníků momentálně používaly hlavní motory k brzdění sestupu. V dalších několika minutách takto vynaložená energie Alfu zpomalí, nakrátko ji zastaví. Potom se vydá *vzhůru.*

Přibližně věděla, kde by měl být otvor, neviděla jej však, viděla jenom chaotickou změť pletiva. „Vidíte někdo límec? Marceli, je otočený k nám? Směřuje stále na východ?“

„Nepoznám to, Hutch. Máte lepší obraz než my. Atmosféra dělá s teleskopy bordel.“

„Já nic nevidím,“ namítla Kellie. „Je to motanice.“

„Co myslíte?“ zeptal se Marcel. „Zvládnete to?“

„Nepůjde to," řekla Kellie. „Je to strašně zašmodrchané. Do toho se neprotlačíš."

„Souhlasím," řekla Hutch.

„Hutch," promluvil zvýšeným hlasem Mac. „Nic jiného nemáme."

„Možná máme." Zhluboka se nadechla. „Fajn. Všichni se uvolněte. Uděláme to takhle."

Kellie se svýma tmavýma očima podívala do jejích a mezi oběma ženami proskočila zpráva, otázka. Hutch přikývla.

Kellie otevřela skříňky a začala vytahovat vzduchové láhve. Podala jednu Nightingaleovi.

„A k čemu to je?" zeptal se s upřímně nechápavým výrazem.

„Všichni do svých e-pouzder," zavelela Hutch.

„Proč?" nechápal Mac.

Hutch měla klidný hlas. „Opustíme loď."

„Hutch," řekl Marcel, „zpomal. Uber šest kiláků."

Hutch poslechla. Adrenalin jí stoupal a ona se snažila všechno popohnat. „Kolik máme lan?" zeptala se Kellie.

Kellie se prohrabala skříňkami. Hutch zaslechla aktivaci jednoho e-pouzdra. Nightingaleova.

„Dvě," odpověděla Kellie. Podala je Makovi a Nightingaleovi a ukázala jim, jak použít karabinu. „Stačí, když ji zaháknete za síť, a ona se uzamkne."

„Hutch," ozval se Nightingale. „Chceš mi říct, že jdeme *ven? Že vyskočíme?"*

Přikývla. „Dovezu vás hned vedle sítě. Nebudeš muset udělat víc než krok."

„Proboha," uklouzlo mu.

Hutch se otočila zpátky k Marcelovi. „Jak silné jsou články té sítě?"

„Úzké. Představ si svůj ukazováček. Proč se ptáš?"

„Chtěla jsem si být jistá, že naše uvazovací karabiny budou fungovat. Vyskočíme."

„Cože? To nemůžete udělat, Hutch."

„A proč ne? Poslyš, je to naše nejlepší šance a já nemám čas na dohadování."

Kellie uřezala další dva kusy lana a jeden z nich podala Hutch. Hutch si nasadila vzduchové láhve a aktivovala své e-pouzdro.

„Ty a Hutch nemáte karabiny," poznamenal Mac.

„My to zvládneme," řekla mu Hutch. „A teď mě poslouchejte: Až se tam dostaneme, přirazím s tímto krámem hned vedle. Srovnáme rychlost sestupu, takže nebudete muset udělat nic víc než se vyklonit a chytit se. A přelézt."

Nightingale zbledl jako stěna.

„Vyjde to, Randy. Není důvod, aby to nevyšlo. Jakmile budete tam, připněte se. Jasné? Bude to *vypadat* děsivě, ale budete v bezpečí. Až budete na síti a budete připoutaní, můžete se uvolnit a vychutnávat si jízdu."

Chtěla Nightingaleovi říct, že to vyjde natěsno, že nebude čas na to, aby někdo zdřevěněl v přechodové komoře. Ale zarazila se, protože věděla, že by tím mohla jedině přivodit blokádu, jíž se obává. Kellie se na ni pevně podívala. „Proč mě nepustíš k řízení?"

Hutch zavrtěla hlavou. „Díky," řekla. „Mám to v rukách."

„Já tě tam hodím."

„To je v pohodě."

„Počkejte okamžik," řekl Nightingale. „Co se děje?"

„*Jí* síť nikdo nepřidrží," vysvětlila Kellie.

„Dostanu se ven," řekla Hutch.

Kellie se nedala. „Možná bychom se měli vrátit k tomu, že zkusíme najít límec."

„To nepůjde. Zapomeň na to. Já si poradím."

Byli již blízko. Vylétli z hradby mraků a uviděli sluneční světlo. Síť visela z oblohy přímo před nimi.

Kellie měla samozřejmě pravdu. Injektor bude držet modul v konstantní výšce, jenomže síť byla v pohybu. Jakmile Hutch pustí řízení, síť a modul se velice rychle vzdálí. Mohla čekat, že najde síť třicet metrů daleko, až se dostane do přechodové komory.

Ale s tím se nedalo nic dělat.

Sakra.

„Co vítr?“ zeptal se Nightingale.

„To není v téhle výšce problém.“

Zoufale se na ni díval. Ten mizera byl vyděšený. Pokusila se ho povzbudit úsměvem. Jenomže na nějaké diskuse nebyl čas. Snížila tlak vzduchu v kabině, aby napodobila venkovní podmínky. Potom otevřela vnitřní dveře přechodové komory. „Maku,“ řekla, „ty první. Běž, až ti dám pokyn.“

MacAllister přikývl. „Díky, Hutch,“ řekl. A pak se na ní melancholicky podíval. „Díky za všechno.“ Vešel do komory a vnější průlez se otevřel.

Zásadně se nedívej dolů.

Síť byla beznadějně zašmodrchaná.

„Počkej, až ti řeknu, Maku.“ Přilétla ještě blíž, ucítila, jak se články otřely o trup. Opatrně: nechtěla se do ní zamotat. „Fajn, Maku. *Teď*.“

MacAllister zaváhal a ona zatajila dech. *Panebože, prosím, dalšího takového ne.*

A pak byl pryč. Hutch se vzdálila, aby udělala místo, snížila možnost, že plavidlem narazí do něho nebo do sítě.

Kellie se vyklonila a podívala se stranou. „Je v pořádku,“ řekla. „Drží se.“

„Kellie, teď půjdeš ty. Ale počkej na znamení.“ Takto by Nightingale zabil pouze sebe, kdyby zpanikařil.

Kellie se k ní sklonila, když ji míjela. „Mám tě moc ráda, Hutch," řekla.

Hutch přikývla. „Já tebe taky."

Kellie vstoupila do přechodové komory.

Nightingale tahal ze skříňky další provaz. Chtěla se ho zeptat, co dělá, ale zaměstnávaly ji jiné věci.

Hutch znovu nalétla s modulem těsně k síti. „Až ti řeknu."

Kellie čekala, svaly napjaté.

„Teď. Běž!"

Kellie vykročila do nebe. Hutch se znovu vzdálila. „V pořádku," zazněl z vysílačky Kelliin hlas. „Jsem na palubě." Dva na dva.

Rychlost klesání sítě se zpomalovala. Hutch s ní srovnala krok a znovu nalétla blíž. „Teď je řada na tobě, Randy," řekla.

Stál a díval se na ni. „Jak se dostaneš ven ty?"

„Já to zvládnu."

„Jak?"

Síť se zastavila, chvíli se nedělo nic a pak začala stoupat. Hutch upravila vznosný výkon modulu a vmáčkla se do pletiva.

„Běž," vybídla ho. Stál hned za ní.

„Bez tebe nejdu." Měl zvláštní hlas. „Randy, neudržím to tady věčně." Sklonil se, ukázal jí kus provazu, který zrovna vytáhl ze skříňky, a začal jí ho omotávat kolem pasu.

„Co to děláš?" zeptala se.

Lano mělo nějakých čtyřicet metrů. Rychle odešel do přechodové komory a ona uviděla, že druhý konec uvázal kolem pasu sobě.

„Až budu venku," řekl, „napočítej do *jedné* a pojď."

„Randy, to je šílenství. Jestli se nestihnu dostat ven –"

„Půjdeme oba. Nahoru nebo dolů společně."

Síť stoupala rychleji, zrychlovala, jenže ona se dál držela u ní. Cinkala o trup.

Hutch si mohla lano odvázat. *Ale dávalo jí šanci.* Kruci, dávalo jí *dobrou* šanci. „Tak jo, Randy," řekla. *„Běž!"*

Zmizel v přechodové komoře a potom byl najednou pryč. Hutch uhnula, dala mu prostor, a uslyšela, jak jí říká, že je v pořádku. Jenže dýchal moc prudce, než aby mohl mluvit, nebo měl možná ztuhlé hlasivky a lano mezi nimi se plazilo z kabiny. *Doufám, že ses za něco zahákl, kamaráde.* Pustila páku řízení, ze všech sil přeběhla palubu, proskočila přechodovou komorou a ještě stačila cestou popadnout lano, aby se nezachytilo v modulu. Síť byla již mimo její dosah, stoupala a vzdalovala se.

Nightingale by skoro raději zůstal v kabině mezi uklidňujícími stěnami a sedadly, zřítil se s ní, než se vrhl do prázdného prostoru oblohy.

V jednom okamžiku, když přivazoval Hutch k sobě, ho napadlo, že ve skutečnosti hledá záminku, aby se mohl skoku vyhnout. A možná to tak doopravdy bylo. Možná doufal, že jeho pomoc odmítne a on potom prostě, velkodušně zůstane s ní, chráněný před tím strašlivým průlezem.

Jenže ona mu prokázala důvěru a tato důvěra v něm povzbudila odhodlání, že tentokrát už se nezesměšní. Síť byla vyloženě na dosah. Jednoduše se jí chytil, objal ji rukama a *vytáhl se* z kosmického plavidla. V dalším okamžiku byl sám, modul se od něho odkláněl a on visel dál, s očima zavřenýma.

Síť se vlnila a hýbala. Nightingale se jí držel, stál na ní, cítil její záhyby kolem sebe, snažil se stát se její součástí. Přinutil se otevřít oči. Modul se zdál být velice daleko a lano, které ho spojovalo s Hutchinsovou, se natahovalo, až dostal strach, že ho z jeho mísečka strhne.

Kde vězela?

Upevni lano.

Musel se jednou rukou pustit, aby to provedl. Nemožný úkon.

Soustředil se na články, na jejich hladký lesklý povrch, na to, jak jsou spojeny. Na to, aby se k síti přichytil, než Hutchinsová opustí přechodovou komoru.

Na všechno ostatní než na širou prázdnotu, která zela všude kolem něho.

Uvolnil jednu ruku, uchopil lano, které mu viselo z vesty, a zahákl je za článek. Zatahal za ně. Zdálo se, že je zajištěné.

Síť se pohybovala vzhůru, zrychlovala. Byl čím dál těžší. Pod ním Hutch vyskočila z modulu.

Ztratil ji z očí. Volný kus lana se rychle vyhrnul do prostoru. Nightingale zajel oběma rukama do článků sítě, pevně chytil lano Hutchinsové, které měl pevně ovázané kolem pasu, a zapřel se. „Mám tě," řekl jí.

Náraz mu vytrhl lano z rukou a prudce mu škubl pasem. Stáhl mu smyčku přes opasek ke kolenům, strhl mu nohy ze sítě a on se na okamžik vyděsil, že se oba zřítí. Ale jeho provaz držel. Horečně zašmátral po jejím lanu a chytil jednou rukou je, druhou síť.

Někdo se ptal, jestli je v pořádku. Hutchino lano prokluzovalo. Sebral kuráž a pustil se sítě, aby je mohl chytit lépe.

Podíval se dolů, jak se Hutch pomalu houpá sem a tam nad vršky mraků.

Měl strach, že jeho provaz pod takovou zátěží povolí. „Hutch?" vykřikl. „Jsi v pořádku?" Nedostal odpověď.

Stala se kotvou, mrtvou váhou, a on ji nemohl udržet, nedokázal ji udržet. Zavřel oči a ucítil bolest v ramenou.

Snažil se táhnout nahoru, snažil se vymyslet způsob, jak ji připevnit k síti, ale nemohl se žádnou rukou pustit, jinak by mu vypadla.

Kellie chtěla nějaké pitomé hlášení o situaci. „Tak tak ji držím," odpověděl jí.

„Nepouštěj," řekl Mac. Starý dobrý Mac měl vždy v zásobě plno samozřejmých rad.

Paže a ramena ho začaly bolet. „Hutch? Pomoz mi."

Byla to hloupá slova. Hutch se houpala sem a tam bůhvíjak hluboko pod spodkem sítě a bylo jasné, že *sama* si nepomůže.

Proč neodpovídala? Byla snad mrtvá? Zabila se pádem? Jak hluboko vlastně spadla? Snažil se to vypočítat, dát svým myšlenkám něco jiného, na co by se mohly soustředit.

„Dlouho už ji neudržím," vykřikl do vysílačky na každého, kdo poslouchal. Byl ohnutý do předklonu a ona vážila příliš mnoho, nedokázal její lano vytáhnout o nic výš. „Pomoc, prosím."

Ozval se mu Marcel. „Randy, nepouštěj ji."

„Jak dlouho ještě?" zeptal se. „Jak dlouho to ještě musím vydržet?"

„Dokud nebudete na oběžné dráze," odpověděl. „Čtrnáct minut."

Morálka ho opustila. *To se nepodaří. Ani náhodou.* Čtrnáct minut. *To ji klidně můžu pustit rovnou.*

• • •

Hutch to vyrazilo dech, když se zřítila. Slyšela ve vysílačce hlasy, ale až do toho posledního se ozývaly v dálce a byly nesrozumitelné.

„Randy, nepouštěj ji."

„Jak dlouho ještě?"

Podívala se nahoru na lano, která se nad ní klenulo přes vzdálenost, která se zdála být nekonečná, nahoru k síti. Nahoru k Nightingaleovi, který byl zkroucený a držel se tam.

Reflexivně ji napadlo zkusit po něm vyšplhat, dostat se do bezpečí, ale bylo to *daleko.* Za těchto okolností toho nebyla schopna a nechtěla Nightingalea ještě víc zatěžovat.

„Jsem v pořádku, Randy," řekla mu.

„Hutch!" Znělo to hrozně zoufale. „Dokážeš vyšplhat nahoru?"

„Myslím, že ne."

„Zkus to."

„To není dobrý nápad," řekla.

„Tak jo." Znělo to hrozně unaveně. Hrozně vyděšeně.

„Nepouštěj, Randy."

„Nepustím Hutch. Pomáhej mi bůh, nepustím."

„Je to tím, že vás zvedáme," řekl mu Marcel. „Vydrž."

„O co si myslíš, že se snažím?" Vysypal ze sebe proud nadávek, zoufalých kleteb adresovaných všem lanům, modulům a kapitánům kosmických lodí.

„Randy." Marcelovu hlasu se podařilo proniknout jeho hněvem.

„No? Co chceš, sakra, slyším."

„Něco zkusíme."

Proboha, tak moc chtěl pustit.

„Třicet vteřin," řekl Marcel. „Udrž ji ještě třicet vteřin." Ruce a záda měl v jednom ohni.

„Ztěžkne," pokračoval Marcel. „Ale jenom na třicet vteřin. Vydrž tak dlouho a bude to dobré."

„Proč? Cože?"

„Až napočítám do pěti. Jedna."

„Proboha, udělejte to."

Čekal. A potom sebou síť prudce trhla vzhůru. Lano jím škublo. Strhlo mu maso z rukou. Zařízlo se na kost. Zanaříkal. Vykřikl.

Nenáviděl Hutchinsovou. Nenáviděl ji. Nenáviděl ji. Pusť ji.

Prosím, bože, nech mě ji pustit.

Lano se od něho stáčelo a mizelo pod sítí.

Nepustím.

Hlas v hlavě nebo ve vysílačce, který mu říká, aby vydržel.

Musí to být každým okamžikem. Už tam skoro jsme. Nepustím.

Neomdlím. Nepustím.

Makův hlas, slova však nesrozumitelná.

Tentokrát ne.

Tentokrát ne.

A najednou tíha zmizela. V prvním strašlivém okamžiku ho napadlo, že Hutch je pryč. Ale *on* se volně vznášel. Bez tíhy. V nulové gravitaci.

Držel dál.

„Randy.“ Teď to byl Marcel. „Máš zhruba čtyřicet vteřin. Uvaž ji k síti. Pevně. Protože se to vrátí. Tíže se vrátí.“ Prsty ho bolely. Nešly od sebe. „Randy?“ Pro změnu Kellie. „Jsi v pořádku?“

„Jsem tady.“

„Udělej, co ti říkají.“

„Půl minuty, Randy. Udělej to.“ Z Marcelova hlasu bylo slyšet zoufalství.

Už nebylo *dole*. Poklidně plul oblohou a čekal, až mučivá bolest v jeho rukou a ramenou ochabne.

„Randy.“ Hlas Hutch se ozýval slabě a z dálky. „Udělej to, Randy.“

Ano. Pomalu, bolestivě zatahal za její provaz. Přitáhl si jej. Provlékl jej sítí. A uvázal. Zauzloval. Na dvojitý uzel. Ten se nikdy nepovolí.

Ani za milion let.

Opět byli v pohybu, stoupali a tíže se vracela. „Je to dobré,“ řekl. „Mám ji.“

Cítil bolest. Úplně všechno ho bolelo.

Ale zalila ho radost nepodobná ničemu, co kdy poznal.

36

Většina z nás chodí životem jako náměsíčná. Přijímáme všechnu jeho nádheru, jeho víno, jídlo, lásku a přátelství, jeho západy slunce a jeho hvězdy, jeho poezii, ohniště a smích jako něco samozřejmého. Zapomínáme, že zkušenost není, nebo by neměla být, nahodilé setkání, ale spíš objetí. V důsledku toho se až příliš mnoha z nás stává, když dojdeme na konec, že se divíme, kam se ty roky poděly. A máme podezření, že jsme nežili.

GREGORY MACALLISTER, *Deník Deepsix*

„Hej!“ Makův hlas zněl horečně. „Co se to stalo?“

„Přešli na nulovou gravitaci,“ odvětila Kellie. „Aby Randymu dali šanci sebrat se.“

„Jak *to* udělali?“

„Chápeš, že se nikdy nesnažili vytáhnout síť z atmosféry přímo. Chápeš to?“

„Ani moc ne. Ale pokračuj.“

„Museli vytahování dělat šikmo, aby nás dostali na oběžnou dráhu. To neutralizuje gravitaci a dává jim šanci, aby nás naložili. Pravděpodobně přecházeli na parabolu hned od začátku. Museli zrychlit tempo. Vzpomínáš si, jak jsi najednou ztěžkl?“

„Ano, mlhavě si na to vzpomínám.“

„Tím se získá čas. Potom vypnuli motory. Na všech čtyřech lodích.“

„Jaký to má účel?“

„Celý systém začne padat zpátky. To nás uvede do stavu beztíže.“

„A to jsme chtěli?“

„Nulová gravitace, Maku. Všechno v ní ztratí tíži. Dokud znovu nenahodí motory, což samozřejmě musejí udělat co nejrychleji. Ale Randy tak získal čas, aby dostal Hutch na palubu."

„Ať mě spere ďas."

„Možná i na to dojde."

Jeden z člunů nalétl přímo před *Nightstar* a pomocí laseru prut Alfa přeřezal. Systém se rozdělil na dvě části. *Nightstar* a *Zwick* zůstaly ve spojení s vlečenou částí, jejíž délka se snížila na lépe ovladatelných osmdesát kilometrů. Zbývající dvě plavidla zůstala ve spojení s protizávažím, jež mělo na délku přes dvě stě kilometrů a které neměla šanci zvládnout. Ale další čluny se přesunuly dopředu a dozadu, osvobodily *Wendy* a *Wildsidea* a nechaly rotující oddělené kusy zmizet ve tmě.

Nightstar a Zwick s tím, co zbylo z prutu, se sítí a čtveřicí pasažérů na ní, dál opatrně manévrovaly k oběžné dráze.

Hutch nadále visela pod koncem pletiva. „Randy," řekla, „udělal jsi to báječně."

Ve vysílačce se ozval kapitán Nicholson, aby se zeptal na zdraví svého pasažéra pana MacAllistera. A se zpožděním i ostatních. Bez ohledu na to, co jsou zač, pomyslela si Kellie. Na *Nightstar* chystali na jejich počest oslavu.

Canyon se objevil *en virtuo,* aby Kellie informoval, že je ve vysílání, a zeptal se jí, jak se cítí.

„Celkem dobře," řekla mu Kellie. Pokusil se udělat s ní interview a ona mu na několik otázek odpověděla, ale pak se vymluvila na vyčerpání. „Mac si s vámi moc rád pohovoří," dodala.

Když se konečně dostali na oběžnou dráhu, nepotřebovali, aby jim to někdo oznámil. Jejich tíže se prostě rozplynula. Tentokrát nadobro.

Marcel jim hlasem, který zněl stejně klidně a soustředěně jako po většinu krize, poblahopřál k jejich štěstí. „Napadlo mě, že byste možná docela rádi slyšeli, co se děje v hlavní jídelně."

Poslouchali jásot.

Obloha byla černá. Žádná zastřená obloha plná smetí, jaká patřila k umírající planetě pod nimi, ale čisté nebe posázené diamanty. Jaké člověk vidí z nadsvětelníku.

Nightingale, který dál opatrně visel na síti, jí nervózně zamával, jako by nechtěl projevit příliš mnoho emocí.

Pomalu plula k němu. „Ahoj, Hutch," řekl. „Tak jsem nezdřevěněl."

Ne, nezdřevěněl, pomyslela si. A řekla: „Byl jsi vynikající, Randy."

„Vítej v našem bytě, Hutch," řekla Kellie.

A Mac: „Je příjemné mít tě na palubě. Příště by sis měla zarezervovat lepší místo."

Mezi hvězdami se pohybovala světla.

„Nestalo se ti nic?" zeptal se Nightingale. Natáhl k ní ruku, a ona ucítila ostrou bolest v rameni, když zareagovala. Ale co na tom.

„Jsem v pohodě," řekla.

„Nikdy bych tě nepustil." Nightingaleův hlas zněl zvláštně.

Přikývla na znamení souhlasu. Věděla to. „Nikdy bych tě nepustil. Nikdy."

Vzala jeho hlavu jemně do dlaní, dlouze se na něho podívala a políbila ho. Hluboce a dlouze. Přímo přes Flickingerovo pole.

„Tam jsou.“ Embry ukázala na obrazovku a Frank vyladil obraz. Byli stále daleko, ale jí se i přes ty šmodrchanice podařilo rozeznat Hutchinsovou. Někdo další, pravděpodobně Kellie, zamával.

Frank nastavil kurs a ohlásil Marcelovi, že se chystá naložit zachráněné.

Embry se s nimi již spojila. „Dejte obzvlášť pozor na Hutchinsovou,“ řekla. „Myslím, že má nějaký problém.“

„Fajn, doktorko,“ odvětil Frank. „Budeme opatrní.“

Přiblížili se k síti.

„Hutchinsovou naložte jako první. Jednoduše nalétněte až k ní. Vtáhnu ji dovnitř.“

„Budete potřebovat pomoc?“ zeptal se Frank. „Neškodila by.“

Situace vyžadovala živého pilota, a tak se Frank rozhlédl po dobrovolníkovi. Z různých útržků vyřčeného a neverbálních náznaků získal dojem, že Drummondovi se představa výstupu do prostoru nezamlouvá. Janet Hazelhurstová si povšimla jeho pohledu a zvedla se z křesla. „Řekněte mi, co mám dělat,“ vybídla ho.

Drummond se snažil vypadat, jako by se rovněž chtěl nabídnout, ale přišel s křížkem po funuse.

Hutch se dívala, jak se světla blíží. Bylo příjemné se uvolnit. Zavřela oči a jen se vznášela. Člun přimanévroval k ní a ona uslyšela z vysílačky hlasy. Někdo přeřezával lano, sundával ji ze sítě.

Bolest v rameni se zhoršila. Teď, když byla v bezpečí.

Někde se zavřely průlezy. Objevilo se víc světel. Jasných a potom kalných. Tlumené hlasy. Tlak na poraněném rameni. Omezení pohybu. Docela příjemný pocit, který se jí najednou rozlil.

Někdo jí říkal, že je po všem, že je v pořádku, že není důvod k obavám.

„To je dobře," dostala ze sebe, aniž si byla jistá, s kým to vlastně mluví.

„Vypadáte, jako by vám nic nebylo, kapitáne."

Kapitáne? Otevřela hned oči a pokusila se proniknout mlhou.

Embry.

„Ahoj, Embry. Ráda tě zase vidím." Randy tam byl pořád, kousek stranou, držel se nablízku. Pak ztratil ostré rysy, stejně jako Embry, popruhy, jež ji znehybňovaly, hlasy i světla.

Marcel řídil z Nicholsonova můstku flotilu člunů. Zaujaly polohu u *Nightstar* a *Zwicka* a odřízly je tak od prutu. Na Beekmanův návrh pak naložili šest vzorků, každý čtyři metry dlouhý. Pět bylo určeno pro výzkum a jeden bude vystaven v Akademii. Nicholson je požádal, aby nabrali ještě nějaký menší kousek a vyčlenili jej pro výstavku na *Nightstar*.

Další člun se přiblížil ke spojovací desce a oddělil ji od sítě a od pahýlu prutu Alfa. Na okamžik zůstala viset v prostoru a ti na ní si pozorně prohlédli symboly, které byly do jejího povrchu vyryté. Potom ji úhledně rozřízli na dva kusy stejné velikosti. Krátce nato se přiblížila *Wendy* a nabrala oba kusy do svého nákladního prostoru.

Zbývající úlomky Alfy a sítě odpluly do tmy.

Jelikož čas tlačil, bezprostředně se nepokusili vrátit kapitány do lodí, kam patří. Miles fakticky zůstal výkonným kapitánem *Wendy*. Hutch samozřejmě nebyla v takovém stavu, aby mohla být poslána zpátky na *Wildsidea*. Čluny naváděné z můstku *Nightstar* zaparkovaly v těch hangárech, které zrovna byly po ruce, a v situaci, kdy do kolize zbývalo o málo víc než jeden den, zahájila flotila ústup.

Tou dobou byly již podmínky na povrchu planety natolik bouřlivé, že v nebezpečí byla i plavidla na oběžné dráze. Marcel tušil, že velká část dat přicházejících ze sond byla ztracena, když *Wendy* přišla o spojení. Miles mu tento předpoklad potvrdil. „Nemají tady radost," řekl.

Beekman s tím cítil. „Nemůžeš jim to mít za zlé. Někteří z nich se na tuto expedici připravovali dvacet let a velkou část z ní ztratili." Pevně se zadíval na řady obrazovek, které ukazovaly záběry blížící se kolize pořizované soustavou satelitů.

Marcelovi to ve skutečnosti bylo úplně jedno. V posledních dvou týdnech toho na něho bylo až příliš. Byl unavený a podrážděný, ale dostali Kellie a ostatní zpátky a to bylo jediné, na čem mu záleželo. Chiang Harmon tam dole zemřel. Zahynul jeden z lidí od Hutch, jeden Nicholsonův pasažér a jeden člen jeho posádky. Jeden Nicholsonův pilot přišel o život při záchranné operaci. S ohledem na to bylo těžké najít v sobě nějakou velkou lítost nad tím, že přišli o některé podrobnosti týkající se vytváření oblastí vysokého tlaku při planetárních dopravních nehodách. „Příště to zvládneme líp."

Beekman stáhl rty a nasadil zamyšlený výraz. „Žádné příště nebude. Pravděpodobně za celý život druhu." *Smůla,* blesklo hlavou Marcelovi. Ale neřekl nic.

Vypadalo to, jako by se celá atmosféra Deepsix proměnila v jednu obrovskou elektrickou bouři. Rovníkovou oblastí se prohánějí vánice a obrovské hurikány se valily přes Corragio a Nirvánu. Gigantický příliv vystoupil tisíce metrů nad normální hladinu moře. Pohoří podél severního pobřeží Transitorie, které přílivy tak dlouho zadržovalo, zmizelo pod vodami.

Planety se neúprosně přibližovaly. Ale byl to nepoměr, jako když do rybníka padá oblázek, napadlo Hutch.

Sledovala to ze svého lůžka na ošetřovně *Nightstar*. Museli jí udělat drobnou operaci utrženého svalu a zlomeného žebra a nechtěli, aby nějakou dobu chodila. Randy seděl kousek stranou, ruce měl obvázané, rameno zpevněné ortézou. Mac někde poskytoval interview; a Kellie byla pro nějaké dobroty ve snack baru.

Její komunikátor zazvonil. Canyonův hlas: „Hutch, později se na vás přijdu podívat. Napadlo mě, že by vás mohlo zajímat, že doma jsme velký hit. Samozřejmě jsou několik dní pozadu. Podle posledních informací, které máme, celý svět poslouchal, jak se převalil příliv a odnesl ty věci, jak se jim říká. Lidé si myslí, že teď nemáte šanci. Počkejte, až uvidí závěr. Budou z vás celebrity, až se vrátíte."

„To jsme rádi," zabručel Nightingale.

„Naše sledovanost v každém případě trhá rekordy."

„Vypadá to, že i ty si vedeš celkem dobře, Augie," poznamenala Hutch.

„No, nezdá se, že by to mé kariéře nějak uškodilo." Oči se mu doslova *blýskaly*. „Počkej, až se dostanou k modulu."

„Jo," řekl Nightingale. „To byla vážně sranda."

Canyon mluvil dál: „Dokonce jste už doma dostali přezdívku."

„Myslím, že ji snad ani nechci slyšet," prohlásila Hutch.

„Maleivská čtyřka."

„Proboha," řekl Nightingale. „Kdo to vymyslel? Úžasné, Auguste. Vyřiďte mou poklonu týmu frázařů."

Když zmizel, Hutch se po Nightingaleovi ostře podívala. „Byl jsi na něho hrozně tvrdý. On to myslí dobře."

„Jo. Ale byl by jistě raději, kdybychom z toho zatraceného krámu spadli."

„Proč si to myslíš?"

„Lepší příběh.“

Do místnosti nečekaně vstoupil Mac s květinami vypěstovanými v zahradnictví na *Nightstar*. Věnoval Hutch zářivý úsměv a podal jí je. „Už vypadáš dost dobře, aby sis mohla dát oběd.“

Přijala polibek a přivoněla si ke kytici. Byly to žluté růže. Nádhera. „Díky, Maku.“

„Pro zlatou holku.“ Podíval se na ni. „Co říkají? Doktoři?“

„Zítra mne nechají vstát.“ Obrátila svou pozornost zpátky k Nightingaleovi. „*Ty,*“ řekla, „by sis měl dát pohov. Nechat lidi, ať dělají svou práci, a nebýt takový mrzout.“

„Mně se líbí být mrzout.“

Z atmosféry Maleivy III se vyvalila vířící mračna obrovských rozměrů. Ohnivé koule vyletovaly a padaly zpátky. A znovu vyletovaly. Vypadalo to, jako kdyby se celá černá atmosféra rozlézala, tryskala k nebi jako fontána. Směrem k poklidnému kotouči plynného obra se začínala valit hořící řeka.

„Je to tady,“ řekl Mac.

Nightingale přikývl. „Všechno, co je na Deepsix jen trochu volné, se teď utrhne a odletí jinam.“ Jeho hlas byl tichý. Rezignovaný.

Mac si v křesle přesedl. „Nemá smysl propadat sentimentálním náladám kvůli nějaké nemovitosti,“ prohlásil.

Nightingale upíral zrak přímo před sebe. „Přemýšlel jsem o těch světlech.“

„O světlech?“ Čelo Hutch rozryly vrásky.

„Myslím, že jsme ti o tom neřekli. Ve všem tom velikém spěchu jsme na to zapomněli. V zátoce Špatných zpráv. Zahlédli jsme něco ve vodě. Signalizovalo to.“

„Loď?“

„Nevím, co to bylo.“

Z Deepsix tryskala bílá pára. Nezměrným příkrovem jejích mraků se prohánělo oheň a blesky. Kellie přinesla koblihy a kávu.

MacAllister tam byl i o půl hodiny později, když se Marcel, Nicholson a Beekman přišli podívat, jak se jí daří. Hutch měla pocit, že všichni tři vypadají unaveně, šťastně, uvolněně. Se všemi si potřásli rukama. „Jsme rádi, že jste zpět mezi námi," řekl Marcel. „Nějakou dobu to vypadalo trochu nejistě."

„No ne, *vážně*?" zeptal se Mac. „Já myslel, že jsme to měli celou dobu pod kontrolou."

Nicholson se na něho zářivě usmál. „Plánujeme na zítra malou oslavu," řekl. Hutch postřehla příchuť té poznámky: že večeře se dvěma kapitány je velká událost a oni všichni by se měli cítit náležitě poctěni. Ale co, snažil se o správnou věc. Nebyla to zas tak velká slabost.

„Bude mi potěšením se té malé oslavy zúčastnit," prohlásil Mac.

„Stejně jako mně." Hutch mu věnovala vřelý úsměv.

Marcel představil Beekmana jako strůjce záchranné operace. „Zachránil ti život," dodal.

Hutch si nebyla jistá, jak to myslí. „Chceš říct, že zachránil život nám *všem*."

„A tobě obzvlášť. Gunther navrhl ten manévr se stavem beztíže."

Pak zavolal Tom Scolari a jeho obraz se zformoval v nohách postele. Na sobě měl tmavé kalhoty a bílou košili rozepnutou až po pupek. Vypadalo to, jako by tím chtěl někomu něco vzkázat. „Jsem rád, že jste to zvládli," řekl. „Měli jsme o vás strach."

„Kde jsi teď, Tome?"

„Na *Zwickovi*."

„To je dobře. Udělali s tebou interview?“

„Pochybuju, že se zde najde někdo, kdo neměl šanci mluvit na UNN. Poslouchej –“ jeho oči našly její a pak nakrátko zalétly k Makovi, „– to, co jste předvedli, bylo prostě ďábelské představení.“

„Díky. Pomohla nám spousta lidí. Nemluvě o tobě. Slyšela jsem, že jsi docela zdatný svářeč.“

„Už nikdy nebudu bez práce.“

„Až mi příště řekneš, abych něco nedělala, zkusím tě brát vážněji,“ dodala.

Široce se usmál a poslal jí vzdušný polibek. „To pochybuju.“

Probudila se uprostřed noci a všimla si, že již nezrychlují.

Konečně bylo po všem.

Epilog

Kataklyzmata příliš obrovská, než aby se dala označit za zemětřesení, vyvrhla lesy a pohoří do výšky až dvaceti tisíc metrů, kde zůstaly uvězněny mezi soupeřícími gravitačními poli, než byly nakonec smeteny pryč. Slapové síly Maleivu III doslova roztrhaly na kusy. Vír plynů a úlomků kolem planety zhoustl tak, že oslepoval optické přístroje. Poklidné zasněžené pláně kolem věže, barokní chrám, který vypadal skoro jako z Paříže, světla v zátoce Špatných zpráv, památník a šestiúhelník, to všechno vzalo za své v celkové zkáze.

Tam, kde existovaly tektonické poruchy a zlomy, to skály roztrhlo, uvolnilo a vyvrhlo vzhůru. Planeta krvácela lávu. Plášť se rozpadl a obnažil jádro. Uvolněná energie byla tak gigantická, že se na ni nedalo dívat přímo. Vědci na palubě *Wendy*, kteří se konečně mohli soustředit na událost, již přiletěli pozorovat, jásali a začínali přemýšlet o budoucích vědeckých pracích.

Krátce před kolizí Maleiva III explodovala a zahořela jako malá nova. Pak světlo zesláblo a planeta se rozpadla na několik jednotlivých uhlíků, které prolétly nocí, než konečně zapadly do Morganových kobaltových vírů, kde po nich zůstaly jizvy.

Během několika hodin mrak úlomků z oblohy zmizel a jako jediná památka na incident zůstaly jizvy. Morgan mezitím pokračoval ve své pouti, aniž by jej srážka nějak viditelně postihla. Jeho oběžná dráha se nijak znatelně nezmění.

Svou obrovskou gravitací v konečném důsledku zamíchá několika měsíci jinde v soustavě. Ale to se projeví až za několik století.

Hutch se domnívala, že večeře se má konat na počest Maleivské Čtyřky. – Zpočátku to tak vypadalo. Po jednom byli představeni zaplněné jídelně, vyslechli si aplaus a byli usazeni ke kapitánovu stolu. Každý si s nimi chtěl potřást rukou, popřát jim štěstí, získat jejich autogram.

Nabídli jim, že mohou promluvit. („Ale byli bychom rádi, kdybyste své příspěvky omezili na pět minut.“ Když Nightingale přetáhl, Nicholson se začal ostentativně dívat na hodinky.) A všichni se nechali vyfotografovat s některým ze zachráněných.

Existovaly také mnohé snímky z vlastního dobrodružství a stovky jich byly předloženy k podpisu. Na některých byla Astronomova věž (které již nikdo neříkal Burbage Point), jiné pocházely z rozhovorů na zemi uskutečněných Augustem Canyonem a na dalších byly dlouhé prázdné chodby v šestiúhelníku na vrcholu Modré hory. Byl tady Nightingale, jak na začátku putování sedí u táboráku, a Hutch visící na síti, jak ji viděly teleskopy ze záchranného člunu. Byl tam Gregory MacAllister, jak si potřásá rukou s gratulanty při jejich příletu na *Nightstar*. Někdo udělal portrét Kellie na pozadí oblohy, jíž vévodí Morganův svět. Vypadala krásně a vzdorovitě a tento snímek se rychle stal favoritem večera. Nakonec se dostal na obálku *Deníku Deepsix*, MacAllisterova líčení celého příběhu, které se stalo bestsellerem.

Přes to všechno večer nepatřil Čtyřce, ale jejím zachráncům. Tři kapitáni, Marcel, Nicholson a Miles Chastain, sklízeli jedno kolo ovací za druhým. Beekmanovi a jeho týmu bylo připsáno vypracování celkové strategie. John

Drummond, jenž udělal většinu orbitálních výpočtů, si došel pro potlesk. A aplaus pro Janet Hazelhurstovou byl ohlušující.

Kosmáci byli vyzváni, aby se postavili, a band zahrál několik taktů z vojenské hymny. Došlo na představování pilotů jednotlivých člunů. A Abela Kindera, jemuž se připisovalo jako zásluha, že udržel počasí dostatečně klidné, dokud se nemohla uskutečnit záchranná akce. Filipa Zosimova, který zkonstruoval límec a vzpěry, které by všechno tolik usnadnily. Kdyby, jak trpce poznamenal, dostaly šanci předvést se v praxi.

A nakonec přišla smutná chvíle k připomenutí těch, jejichž život byl ztracen. Colea Wetherala, pilota přistávacího modulu z *Nightstar*. Klause Bomara, pilota člunu. Pasažérky z *Nightstar* Casey Hayesové, která, jak poukázal MacAllister, zemřela při pokusu o záchranu jednoho z přistávacích modulů. Chianga Harmona z průzkumného vědeckého týmu. A Toni Hamnerové, která by tam jinak vůbec nebyla, jak podotkla Hutch, ale zůstala s přítelkyní.

Bylo přichystáno občerstvení. Otevírala se nejlepší lodní vína. A kapitán Nicholson oznámil, že účet platí TransGalaktic. Pasažéři a hosté se měli starat pouze o spropitné, pokud se rozhodnou nějaké zanechat.

Bylo již pozdě večer, když Hutch zjistila, že je na tanečním parketu sama s Marcelem. Když před čtrnácti standardními dny přiletěla (opravdu to bylo tak nedávno?), byl to jen kolega, občasný hlas v pilotní kabině, někdo, koho jednou nebo dvakrát zahlédla na semináři. Teď se na něho dívala jako na Galantního Francouze. „Mám pro tebe nějaké novinky," řekl Galantní Francouz. „Přišly nám výsledky z analýzy prutu. Je tři tisíce let starý."

Byla v jeho náruči, v exotickém stylu té doby. Všechna náručí byla příjemná, jeho, Makovo, Kelliino, Toma Scolariho

i Randyho Nightingalea. Obzvlášť Randyho Nightingalea, muže, který odmítal pustit.

Tři tisíce let. „Takže jsme měli pravdu.“

„Řekl bych, že ano. Byla to záchranná akce. Jestřábi dělali, co bylo v jejich silách, aby netechnická civilizace nepřišla k úhoně. Anebo aby aspoň dostala šanci přežít jako druh někde jinde.“

„Kde asi?“

Marcel jí přitiskl rty na tvář. „Kdo ví? Třeba je někdy najdeme.“

Hutch si vybavila dravčí vzezření jestřábů. „Nevypadali zrovna přátelsky.“

„Ne. Taky mi to nepřipadalo.“ Její rty našly jeho. „Na tom je vidět, jak vzhled může klamat.“

Nakonec nutně vznikla i simulace. Hutch hrála Ivy Kramerová – herečka se skutečně pozoruhodnými proporcemi. Mac se objevil v cameu nikoli jako on sám, ale jako Beekman. Drama vykreslilo jako pravého hrdinu záchranné operace Erika Nicholsona. Na tuhle interpretaci událostí mohl mít vliv fakt, že produkční společnost vlastnila stejná nadnárodní korporace jako TransGalactic.

Simulace přivedla na palubu *Nightstar* osoby, jež se z mlhavých důvodů, které nebyly nikdy objasněny, aktivně snažily akci sabotovat, a ukázala posádku *Boardmanové,* jak se s vynaložením heroického úsilí snaží nalézt ztracený přistávací modul, aby mohla přiletět na pomoc. Hutch a Nightingalea v šestiúhelníkové stavbě neúprosně pronásledovalo *něco,* co dokázalo měnit tvar.

Vyšly knihy, nejenom Makovy. Objevily se akční postavičky a rychle se prodaly. Všichni čtyři zachránění podstoupili sáhodlouhé rozhovory a Kellie se nakonec stala oficiálním zástupcem Warburonu, společnosti vyrábějící

sportovní vybavení. Její e-karty s golfovými kluby se od té doby staly sběratelskou záležitostí.

Objevila se snaha přesvědčit Nightingalea, aby kandidoval na guvernéra Georgie, jenomže on to s díky odmítl. Jeho bývalá manželka, dcera penzionovaného ředitele Akademie, podnikla několik neúspěšných pokusů o obnovení jejich vztahu.

Mac pokračoval v psaní sžíravých komentářů, ve kterých tepal různá pokrytectví na místech vysokých i nízkých, bez nichž, jak vesele přiznával, by civilizovaný život nebyl možný.

Hutch zůstala ve službách Akademie.

Všichni měli příjmy z akčních hraček, her, nejrůznějšího sportovního oblečení a také z prodeje řady sklenek na dlouhé stopce Deepsixská čtyřka (změnu jména si vymohla společnost vyrábějící akční hračky), na kterých byla umělecky vyvedena ženská postava visící na lanu, které mizí v mraku, a heslo *Nunquam dimitte.* Nikdy nepustím.

Nikdy nepustím.

Nyní je to oficiální heslo přinejmenším tří zvláštních vojenských jednotek v Německu, Číně a Brazílii.

Po Kellie pak pojmenovali střední školu v New York Park South, po Hutch nákupní středisko v Torontu a po Nightingaleovi zoologickou zahradu v Lisabonu. U Fulham Palace Road v Londýně je dnes Pamětní knihovna Colea Wetherala a v Hamburku mají Vědecké muzeum Toni Hamnerové. Škola kosmických pilotů ve Winnipegu, na které učil Klaus Bomar, má teď křídlo, jež nese jeho jméno. Makovi se žádných takových poct nedostalo, i když tvrdil, že místní biskup chtěl dát jeho jméno Centru srovnávacích náboženských studií v Des Moines.

Oceněni byli téměř všichni, kteří měli co do činění se záchranou. Největšího uznání se dostalo Eriku Nicholsonovi,

jemuž se všeobecně připisovalo, že vytrval i v nejkritičtějších hodinách operace. Beekman dostal Koncilní medaili za vědu, zpravidla vyhrazenou pro případy, na kterých je možno demonstrovat humanitární využití pokroku. Marcel dostal od Akademie formální čestné uznání a stal se zajímavou postavou ve světě velkých firem. Do roka mu bylo nabídnuto ředitelské místo v TransGalactiku, které přijal. Dnes je viceprezidentem, vydělává peníze, o jakých se mu nikdy ani nesnilo, a často mluví o starých dobrých časech. Když se na něj přitlačí, přizná, že se nudí.

Kellie, Hutch, Randy a Mac se nadále scházejí, když to události dovolí. Často se k nim připojuje Marcel a příležitostně také Janet Hazelhurstová, nejslavnější svářeč na světě, a někdo další z jejich zachránců. Vloni pozvali jedenáct Kosmáků na večeři k Ledaři do Filadelfie.

Ledař není jenom nejlepší restaurace v Delawarském údolí. Je také v přízemí.

DOSLOV
PROHLÁŠENÍ GREGORYHO MACALLISTERA
z Deníku Deepsix

Dovolte mi, abych si vymínil, že otázky, které se vyrojily v souvislosti s tím, že se Atheně Boardmanové nepodařilo přiletět na pomoc plavidlům u Maleivy III, sice byly oprávněné, jejich původcem jsem však nebyl já, jak mne z toho obvinili představitelé firmy Kosmik, a. s. Ve skutečnosti vyplynuly z reakce na simulaci, jež vykreslovala kapitána Boardmanové jako hrdinu. Ta zase odstartovala šetření, jehož původním účelem, byť nevysloveným, bylo předat medaili. Mé jediné spojení s tímto řízením vyplývalo ze skutečnosti, že jsem byl čirou náhodou jednou z osob, jež byly ponechány, aby si poradily, jak umějí, když se Boardmanová nezapojila do akce.

Rychle se ukázalo, že Kosmik by mohl čelit problému potenciální odpovědnosti. Firma zareagovala na počáteční šetření tím, co dělají velké společnosti vždy: nejdřív dělala obstrukce a pak, když si uvědomila, že to nepůjde, našla na Kole nějakého mechanika a hodila incident na něho s odkazem na to, že nezkontroloval vadnou černou skříňku RX-17, jež způsobila nestabilitu modulu. Předali mu formální kárný dopis, vyhodili ho a jeho jméno pustili do médií.

To bylo příliš pro Eliota Penkavice, kapitána lodi, který svolal tiskovou konferenci, na níž přiznal, že o incidentu lhal, a z celé nešťastné epizody obvinil lana Helma, nového provozního ředitele terraformovací divize na Quraqui.

Helm všechno popřel a Penkavic nyní čelí žalobě.

Mluvčímu společnosti se však těžko vysvětlovalo, co mohl chtít Penkavic získat tím, že nepomůže, když to

evidentně bylo v jeho silách, nebo proč souhlasil, že přiletí na pomoc, a pak si to zřejmě rozmyslel.

Aby člověk získal jasnější představu o tom, co se stalo ve skutečnosti, stačí, aby si položil základní otázku, kterou klade každý policista, když se setká z rozporuplnými verzemi: Kdo mohl něco získat? Pilot, kterému bylo naprosto jedno, jestli letí na Maleivu III nebo na Quraquu? Nebo firemní hlavoun, který je nervózní, aby se včas dostal na své nové působiště s nákladem osob a zásob citlivých na čas?

V okamžiku, kdy píšu tyto řádky, zbývá do Penkavicova procesu necelý týden. S radostí mohu oznámit, že od okamžiku, kdy se případu ujal Archie Stoddard, advokát najatý tímto vydavatelstvím a známý tím, že uspěl ve významných procesech proti těm, kteří se pod hlavičkou velkých společností vysmívají zákonům, začalo se proslýchat, že Kosmik obnovil takzvané vnitropodnikové vyšetřování. A že Helm možná bude předhozen vlkům, aby se předešlo právním krokům, které by evidentně následovaly poté, co by Penkavic byl ve svém procesu shledán nevinným.

Jack McDevitt

Deepsix

Z anglického originálu **DEEPSIX**
vydaného firmou EOS BOOKS
An Imprint of HarperCollins ***Publishers***
10 East 53rd Street,
New York, N. Y. 10022-5299, USA v roce 2001
přeložil Petr Kotrle
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno, jako svou 898. publikaci v roce 2008
První vydání
Z dodané sazby vytiskly
Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 359 Kč

ISBN 978-80-7174-680-5